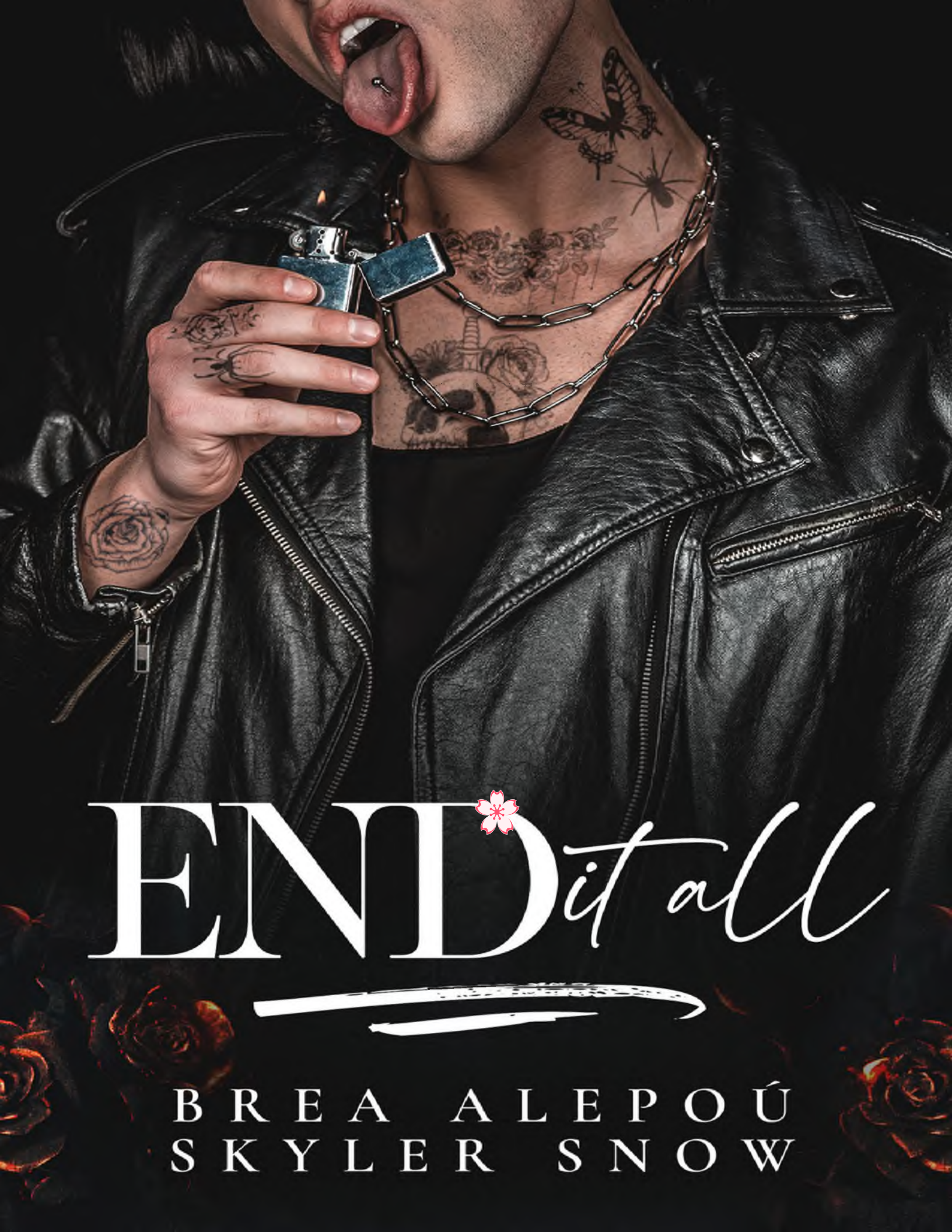

END it all
BREA ALEPOÚ
SKYLER SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

HER ŞEYİ BİTİR

VITALE KARDEŞLER

KİTAP 5

BREA ALEPOU

SKYLER SNOW

İÇİNDEKİLER

Uyarı ve Tetikleyiciler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Epilog

Yazar Notu

Vitale Kardeşler

Mayhem Universe

Daha Fazla Skyler

Snow Daha Fazla

Brea Alepoú

End It All telif hakkı© 2024 Brea Alepoú & Skyler Snow

Bu eser kurgusal bir eserdir ve sadece yetişkin okuyucular içindir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu yayının hiçbir kısmı, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Kapak Sanatçısı: Cosmic letterz Charli

Editör: Raven Quill

Düzeltmen: Tammy Jones Alfa

Okuyucu: Sarah Rajotte

Biçimlendirme Brea Alepoú

Hayatı bir adım bir adım atarak hayatta kalmaya çalışan herkese. Kaç kez hata yaparsanız yapın, düzeltmeye çalıştığınız sürece önemli değildir.

UYARI VE TETİKLEYİCİLER

Kan, ölüm, madde bağımlılığı, intihar düşünceleri, depresyon, şiddet ve geçmişte ebeveyn ihmal

Lütfen unutmayın, biz mafya yaşam tarzı konusunda uzman değiliz. Bu kitabın amacı yalnızca romantik eğlence amaçlıdır. Bu bir kurgu eseridir. Gerçeklikten uzaklaşmanın tadını çıkarın.

Prologue

BLAKE

Nefes nefese kalmıştım ve sırt çantamın ağırlığı omurgama çarptı. Bir kapının üzerinden atladım, üzerine düştüm ve neredeyse bileğimi burktum. Tıslayarak kendimi kaldırdım ve koşmaya devam ettim. Ciğerlerim sıkıştı ve son birkaç yıldır egzersiz yapmam gerekirken bu kadar çok esrar içtiğim için kendime lanet okudum. Alnımdan ter damlıyordu, kalbim göğsümde çarpıyordu ve her iki bacağımda da bir dalgalanma hissettim.

"Siktir, vazgeç artık," diye homurdandım.

"Los Angeles Polisi. Koşmayı bırak yoksa ateş etmek zorunda kalacağız!"

Bir köşeyi döndüm ve başka bir sokağa daldım. Evet, bu kesin bir şeydi. Yakalanırsam, hapse girecektim. Hapishaneye değil, cezaevine. Banka soymak tam olarak hafif bir suç sayılmazdı. Durduramazdım.

İhtiyacım olan yeri bulduğumda dizlerim betona çarptı, yere çöktüm ve çöp konteynerini apartmandan uzaklaştırdım. Aralık ortasıydı ve Los Angeles, keyfimi kaçırmaya ve beni dondurmaya kararlıydı. Düşünsenize. Aradığım deliği bulana kadar çöp tenekesini ittiğimde soğuk tenimi ısırdı. İçine daldım, içeri girip yere çöktüğümde pantolonum yırtıldı. Geri uzanıp çöp konteynerini yerine çektim, tam o sırada ıslak betonda ayak sesleri ve bağırışlar duydum.

"Nereye gitti bu adam?" diye bir ses duyuldu.

"Bilmiyorum! Sanki çocuk ortadan kaybolmuş gibi!"

Nefes nefese, sırıttım ve duvardan itildim. Bodruma açılan kırık pencereyi keşfetmek bir nimet olmuştu. Bir dakika daha bekledikten sonra, merdivenleri tırmanarak karanlıkta yolumu buldum ve kapıyı bulup içeri girdim. Koridor boştu, tek bir titrek ampul beni eve hoş geldin diyordu. Bodrum kapısını nazikçe kapattım ve itmeye devam ettim.

Yedi kat merdiven çıktıktan sonra, dairemin kapısında durdum. On üçüncü kat. Kapımda uğursuz bir numara olması kader miydi? Kesinlikle öyle hissettiriyordu. Hayatımda şimdiye kadar yolunda giden her şey birdenbire yine ters gitmeye başlamıştı. O kara bulut başımın üzerinde asılı duruyor, beni mahkum ediyordu.

Hadi Blake. Bu kadar korkaklık yapmayı bırak ve içeri gir.

Anahtarımla kapıyı açtım ve kapatmak için döndüm. Geri döndüğümde, sert bir şey göğsümün ortasına çarptı. Homurdandım ve kapıya tökezledim, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Anne," diye kekeledim. "Ne yapıyorsun?"

Karanlık oturma odasının ortasında duruyordu, yakındaki masada bir lamba yanıyordu. Siyah saçları başının her tarafına dağılmıştı, her zamanki tertemiz ve makyajlı yüzü gözyaşlarıyla akmış maskara ve bulaşmış kırmızı rujla kaplıydı. Vücudunu saran dar siyah elbise bir omzundan sarkmıştı ve sadece tek bir gümüş rengi yüksek topuklu ayakkabı giyiyordu. Beyaz teninde morluklar görebiliyordum ve bu, içimde öfkeyi yeniden alevlendirdi.

"Ne yaptın?" diye tısladı. "Hemen söyle, Blake Moreno.
Hemen!"

Ona göz kırptım. "İçki mi içtin?"

Eğilip ikinci ayakkabısını da çıkardı ve bana doğru fırlattı. Bu sefer hazırlıklıydım. Kenara çekildim, kaslarımı gerginleştirerek bu gece bana başka bir şey fırlatılıp fırlatılmayacağını anlamaya çalıştım.

"Ne yaptın!" diye sordu.

"Bu gece Doğu Los Angeles Finans Bankası soyuldu. Hırsızlar sadece parayı alıp kaçmakla kalmadı, aynı zamanda birkaç kasa da soyup sahiplerinin mücevherlerini, elmaslarını ve paha biçilmez aile yadigarlarını çaldılar. Sanki bu yetmezmiş gibi, kanıtları yok etmek için arkalarında büyük bir yangın bıraktılar. Polis, hâlâ peşlerinde olduklarını söylüyor. Bize bir

Şu anda elimizde sadece bir taslak var. Bu adamı görürseniz, lütfen hemen polisi arayın. Boyu yaklaşık 1,75 metre, siyah saçlı, mavi gözlü ve..."

Annem televizyonun sesini kapattı. "Bunun sen olmadığını söyle, Blake. Çünkü sana çok benziyor."

"Ne? Ben nasıl banka soyabilirim ki?" diye sordum.

"Bilmiyorum, sen söyle," dedi titrek bir sesle yan sehpadan bir paket sigara alıp bir tane yakarken.

Kaşlarımı çatarak ona doğru bir adım attım. "Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

Kesinlikle güvenlik görevlisini baştan çıkarıp onunla yatarak şifreleri almadım. Elektriklerin benim sayemde kesileceğini bildiğim için giriş ve çıkış zamanlamamı mükemmel bir şekilde ayarlamadım. Ve kesinlikle oradan kaçmadan önce elimden gelen her şeyi çalmadım. Ama o muhteşem yangını başlatmadan önce.

Gözlerim, beş alarmlı cehennemin öfkesini izlediğim televizyona kaydı. Mükemmeldi. Siktir et o bankayı. Yardım almak için çok uğraştık ama onlar bize burun kıvırdılar. Sanki benim tamirci, annemin de terzici olması yetmezmiş gibi. Babam bizi terk ettikten sonra soğuğa atıldığımızda sahip olduğumuz her şeyi kaybettik.

Parmağını şıklattı ve dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Blake." "Anne,"

diye inledim. "Cidden, ben hiçbir şey yapmadım!"

Beni baştan aşağı süzdü, benimle aynı mavi gözleri bana bakıyordu. Hayır, ruhumun derinliklerine bakıyordu. Bu kadın beni hiç kimsenin yapamadığı kadar iyi okuyabiliyordu. Bana sigarayı uzatmadan önce sakinleşmesini izledim. Omuzlarımdaki kaslar gevşedi ve sigarayı almak için yanına gittim.

Yeterince yaklaştığım anda, sırt çantamı kolumdan aşağıya doğru çekip yere attı. Panikledim, çantayı yakalamak için eğildim ama bir santim farkla kaçırdım. Çantayı yerden kaldırıp ters çevirdi ve içindekileri sigara yanıkları ve lekelerle kaplı halının üzerine döktü.

Nakit para ve birkaç pahalı mücevher parçası yere düştü. Bana bakmak için döndü, yüzünde dehşet ifadesiyle. Bu duygunun neden olduğu acıyı bastırmaya çalıştım, ama bastıramadım.

"Bana öyle bakma," diye fısıldadım. "Bunu bizim için yaptım."

"Bizim için mi?" diye sordu. "Blake, seni yakalayacaklar. Bunu bilmelisin."

"Bir şey söylemezsek yakalamazlar."

"Peki ne yapacağız? Yıllarca bu bokun içinde oturup, ortalık sakinleşene kadar bekleyecek miyiz? Yoksa alıcıları çoktan ayarladın mı?"

Dudaklarımı sıkıca kapattım. İkincisi doğruydu, ama bu o kadar kötü müydü? Bankayı mükemmel bir şekilde planlamıştım, güvenlik görevlisi Manual tarafından unutulacak kadar becerilmiştim, böylece şifreleri alabilirdim ve galip gelen ben olmuştum. Ayağa kalktım ve annemle aramızdaki mesafeyi kapattım. Elimi uzattım ve siyah bir saç telini kulağının arkasına koydu. Parmaklarım yanağındaki başka bir çürüğün üzerinden geçerken tısladı.

"Bunu bizim için yapmanın nesi yanlış?" diye fısıldadım. "Böyle yaşamaya devam edemezsin."

Elimi yüzünden uzaklaştırdı. "Sana bakmak benim işim, Blake, tersi değil!"

"Ben yirmi iki yaşındayım! Bir noktadan sonra bu benim sorunum."

"Hayır," diye homurdandı. "Okula gidip kendini geliştirmelisin. O zaman belki ikimizi de bu lanet olası bok çukurundan kurtarabilirsin!" Bir nefes daha çekince parmakları titredi. "Seni buradan çıkarmalıyız. Bu şehirde kalamazsın," dedi, gözleri uzaklara dalmış, yere bakarak.

"Ne? Nereye gideceğim?"

Yavaşça, bakışları benimkilerle buluştu. Sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. Vücudumdaki ıslak giysiler artık buz parçaları gibi geliyordu. Koridordan yatak odasına doğru yürüdüğünü izledim.

"Çantanı hazırla! Sadece gerekli eşyalarını al."

"Anne, ne diyorsun sen? Aklını mı kaçırdın..."

O bana dönüp sert bir bakış attığında durdum. Gözlerindeki o bakış, komşunun penceresini kırdığımda beni temizlemeye ve harçlığımla parasını ödemeye zorladığı zamanki gibi, kesinlikle şaka yapmadığını gösteriyordu. Aklından ne geçiyorsa, bundan kurtulmamın imkanı yoktu.

Kafamın içinde küfürler savurarak, küçük, pis odama girdim. Dolaptan birkaç parça giysi çıkardım, açıkçası kullanım süresi çoktan geçmiş şeylerdi. Bir şarj aleti, sigaralarım, babamın gümüş çakmağı ve birkaç başka ıvır zıvır şey ordunun yeşil renkli çantama girdi. Ne zaman

odadan çıktığımda, annem koridorda duruyordu, uzun, tertemiz, kırmızı tırnakları arasında bir kağıt parçası tutuyordu.

"Oraya git. Onlara yardıma ihtiyacın olduğunu ve babanın Vitale ailesinin patronu olduğunu söyle."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne?"

Kafamın yan tarafına bir tokat attı. "Soru soracak vaktin yok, figlio. Güven bana, git. Eminim sana iyi bakacaklardır."

Evet, oradan hemen uzaklaşmam gerekirdi, ama gözlerimi annemden ayıramıyordum. Ne diyordu bu kadın?

"Vitale ailesi kim?" diye sordum.

Alt dudağı titredi ve annem benden gözlerini kaçırarak kollarını vücuduna doladı. "Onlar senin ailen."

Kalbim göğsümde çarparak ona baktım. "Sen benim ailemsin. Sadece sen ve babam. Ve o Vitale değildi."

Gözlerime baktığında, midemde bir ağırlık hissettim.

"Ne oluyor lan?" diye sordum.

"Baban bir Vitale. Senin bunu bilmeni hiç istemedim, bebeğim. Bu yüzden benim soyadımı aldın. Hiç evlenmedik. Yani, o bizim bir aile olduğumuzu söylüyordu, ama nasıl bittiğini gördük."

Babamın bir valiz hazırlayıp evimizden çıktığı sisli bir anı aklıma geldi. Geri adım attım, gömleğimin önünü tuttum ve bunun gerçek olmadığını kendime söylemeye çalıştım. Kafamdaki babam bizi sevmişti. Bizi gerçekten sevmişti. Bu versiyonu yıllardır görmezden gelmiştim. Onun umursamadığını düşünmek, onun gidip bir daha geri dönmemesini görmekten daha iyiydi.

En azından annem karnımızı doyurmak için yabancılarla yatmak zorunda kalmadan önce kendime böyle söylemiştim. Çok fakir olduğum için alay edilmeden önce. Ben, idolüm olan babamın kapıdan çıkıp geri döneceğine söz verirken, sadece korkmuş yedi yaşındaki bir çocukken. İşlerin ne kadar zorlaşacağını bilmiyordum.

"Vitales ailesi sert adamlardır," diye fısıldadı, yüzüme dokunarak beni gerçeğe geri döndürdü. "Gangsterler," diye mırıldandı. "Mafya üyeleri."

"Ne?" diye fısıldadım.

"Senin için istediğim hayat bu değildi, ama o bize iyi bakılacağımıza söz verdi. Yalan söyledi. Çok üzgünüm, Blake. Ben... ben aptaldım. Yapmam gerekirdi..."

Onu kollarıma aldım ve lavanta kokulu saçlarına burnumu gömdüm. Bu koku eskiden beni uykuya daldırırdı, hiç bitmeyen rahatlatıcı bir kucaklama gibiydi. Şimdi ise beni boğuyor, hayatım pahasına beni boğuyordu.

"Gitmelisin," diye fısıldadı. "Seni buraya kadar takip etmeleri an meselesi. Onlar aptal değil."

"Beni aramaya gelecekler."

O da başını salladı. "Bu yüzden seni New York'a gönderiyorum," diye fısıldadı. "Al. Haberleri görür görmez bunları aldım. Biletler. Otobüs terminaline git ve buradan defolup git. O adamlar canavar olabilirler, ama onlar senin ailen. Bunun onlar için ne anlama geldiğini biliyorum. Seni geri çevirmeyeceklerdir."

Kaşlarımı çattım, göğsüm sıkıştı. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum. "Ya reddederse?"

"Reddetmezler," dedi biletleri göğsüme bastırarak. "Bana güven." Başını salladı. "Buradan git. Git. Kaybedecek vaktin yok. Aptalca bir hata yüzünden hayatının dörtte birini hapiste geçirdiğini görmek istemiyorum. Zaten çok fazla sabıkaların var..."

Bu doğruydu. O bana her zaman "iyi bir çocuk" olmamı söylerdi ama ben hiç öyle olmadım. Tehlikeli bir hayat, ruhumun çürümüş, kirli kısmına hitap ediyordu. Eğer beni yakalarsalar, uzun bir süre hapis yatacaktım.

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Vakit yok," diye mırıldandı, gözyaşlarını silerken ıslak ceketimi tuttu. Beni oturma odasına sürükledi. "Çık dışarı. Hemen!"

Ganimetime doğru ilerledim ama o yoluma çıktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Onu yanına alamazsın. Bulurlarsa, bu sadece daha fazla kanıt olur."

"Ve eğer senin üzerinde bulurlarsa, aynı şey olur," dedim keskin bir şekilde.

Annem başını dik tuttu. "Seni korumak benim görevim. Ve bunu sonuna kadar yapacağım."

Göğsümde gurur çiçek açarken, midem bulanmaya başladı. Ona doğru adım attım ve onu bir kez daha sıkıca kucakladım.

"Benim deliliğimin nereden geldiğini merak ediyor musun?" diye fısıldadım. "Kesinlikle senin suçun."

O güldü. "Tabii, annesini suçla. Ne kadar klişe."

Sanki bir ömür boyu gibi gelen bir süre birlikte durduk. Ayrıldığımızda, kalbim gırtlağıma gelmişti. Ondan ayrılmak istemiyordum. Bu düşünceye dayanamıyordum.

"Gidemeyeceğim," diye boğuk bir sesle söyledim.

Elini, onun yanağını okşadığım elimin üzerine koydu, bırakmamak için çaresizce. "Gitmelisin. Lütfen, ikimizin iyiliği için. Yakında seninle iletişime geçmenin bir yolunu bulacağım. Yolda telefonunu yok et ve at."

"Evet," diye mırıldandım. "Biliyorum." Derin bir nefes aldım. "Seni seviyorum." "Ben de seni hayattan daha çok seviyorum," diye fısıldadı.

Muhtemelen ben daha hatırlayamadığım zamanlardan beri bana bu sözleri söylüyordu. Daireden çıkıp aşağıdaki sokaklara doğru yürürken bu sözler beynime kazındı. Yükselmeye başlayan duygularımı bastırmaya çalıştım, ama binadan çıkamadım. Dönüp yumruğumu duvara vurdum. Acı yumruğumdan yayıldı, kemiklerimi titretti. Elimi salladım, bir kez daha yapmak istedim. Bunun yerine, döndüm ve bildiğim tek dünyayı geride bıraktım. Otobüs durağına varana kadar durmadan yürüdüm.

Duvara yaslanarak, elimdeki kağıda baktım ve kaşlarımı çattım.

Vitale.

Sen de kimsin lan?

Sokağa bakarken deri ceketimi daha sıkı sardım. Cebime uzanıp annemin bana verdiği adresi çıkardım. Onu düşünmek midemi düğüm düğüm ediyordu, ama onu geride bırakmanın verdiği tedirginliği yuttum. Annem haklıydı, gidecek başka yerim yoktu. Çocuk mahkemesi sicilim kolum kadar uzundu ve beni yakalarlarsa sonsuza kadar hapis yatacaktım.

Şu anda yapabileceğim tek şey ilerlemekti.

Bir adam bana çarptı. Bana bakmadı bile, sadece etrafımdan dolaşıp yoluna devam etti, telefonu kulağına bastırmış halde. Ona öfkeyle baktım.

"Lanet olası pislik."

Etrafıma bakarken göğsümdeki acı daha da arttı. Kaliforniya'yı şimdiden özlemiştim. Palmiye ağaçları, güneş ve okyanusun kokusu artık yoktu. Artık motosikletle plaja gitmek yoktu. Bunun yerine, soğuk, beton bir orman, yemek kokusu, çöp ve esrar dumanı duyularımı baş döndürüyordu. New York benim dünyam değildi.

Kağıtta yazan adrese ulaştığımda yürümeyi bıraktım. Her bina bir gökdelendi ve her biri bir öncekinden daha yüksek görünüyordu. O kadar yüksekti ki, düzgün bir şekilde bakabilmek için boynumu uzatmam gerekti. *Kahretsin, bu kesinlikle zenginlerin işidir.*

Bunu sindirmeye devam ederken öfke göğsümün ortasını yakıyordu. Babam gerçekten burada mı yaşıyordu? Ben ve annem sadece yemek için mücadele ederken, o bunca zaman burada yaşayıp keyif çatıyor muydu? Ellerimi yumruk yaptım ve sakinliğimi kaybetmemeye çalıştım.

Donuyordum. Yıllar önce beni terk eden adamla buluşmak için buraya gelmeden önce, kendime kalacak bir yer bulmaya çalışmıştım. Ama en küçük, en pis kulübe bile benim bütçemin çok ötesindeydi. Çaldığım paraya ihtiyacım vardı, ama annem, bankayı soyduğumu banknotların üzerindeki numaralardan anlayacaklarından korkuyordu, New York'ta olsak bile. Mahvolmuştum. Babam ikinci kez bana sırtını dönerse, gidecek başka yerim yoktu.

Başımı geriye atıp omuzlarımı dikleştirdim ve o anda, eğer bana yardım etmezse, ona ne kadar boktan bir insan olduğunu söyleyeceğime karar verdim. Ve sonra? Muhtemelen vücut ağırlığım kadar ot içip, bu boktan dünyadan silinip gidecektim.

İlerledim ve tertemiz binaya adım attım. Havası bile pahalı kokuyordu. Kaşlarımı çatarak resepsiyona doğru yürüdüm ve sıram gelene kadar arkasında duran kadınla konuşmak için bekledim. Kadın gençti, belki benden biraz daha büyüktü. Onu süzdüm ve burada suratsız yüzümün bir işe yaramayacağını hemen anladım. Bunun yerine, ellerim cebimde, masaya yaklaştım, onu değerlendirir gibi baktım ve sonra ona hafifçe gülümsedim.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, beni içeri alırken gülümsemesi kayboldu.

.

Evet, bu lanet lobide göze batan bir parmak gibi duruyordum. Saçlarım çok uzun ve dağınıktı, kıyafetlerim çok eskiydi, spor ayakkabılarım modası geçmişti. Bu insanların gözünde bir serseriydim. Ama ben de bu kartı nasıl oynayacağımı biliyordum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim yumuşak bir sesle. "Babam beni burada böyle görürse çok kızacak. Dün gece partiye gidebilmek için arkadaşımın kıyafetlerini giyip evden kaçtım, anlarsınız ya? Aptalca. Şimdiye kadar dönmüş olmam gerekirdi, ama beni bu kıyafetle görürse gerçekten canıma okuyacak." Masaya eğildim ve etrafa baktım. "Evde değil, değil mi? Vitale?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh... o... o senin baban mı?"

Onun davranışlarındaki gerginliği fark ettim ve annemin haklı olduğunu hemen anladım. Babam gerçekte kim olursa olsun, korku uyandırıyordu.

insanlar. Bu kadının yüzünde her şey yazıyordu. Dudaklarımı yaladım ve yavaşça başımı salladım.

"Evet. Başım belaya girmeden yukarı çıkabilir miyim?"

Yanakları kızardı ve ben ona daha da fazla gülümsedim. "Şey, seni daha önce hiç görmedim."

Hızlıca işe yarayacak bir yalan uydurmaya çalıştım. "Evet, uzaktaydım. İtalya'da yatılı okulda, biliyor musun?" Gülümsedim. "Daha dün gece döndüm, ama kimse burada olduğumu bilmemeli. Beni yukarı çıkarmaz mısın? Lütfen?"

Bana inanıp inanmayacağını bilememiş gibi paniklemiş görünüyordu. Gözlerinin etrafta dolaştığını gördüm. Bana yardım etmek istiyordu, ama aynı zamanda korkuyordu da. Yüzüne, sonra bluzuna baktım. Adı, Holly, ortada duruyordu.

"Hadi ama Holly. Cidden, babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun, değil mi? O gerçekten çok korkutucu bir adam olabilir. Ben başımı belaya sokmak istemiyorum, sen de istemezsin."

Bu, tüm ortamı çok daha tehditkar bir hale getirdi. Telefonu eline aldığında, elinden düşürdü ve tezgahın üzerine düşürdü. Elinin telefona doğru titrediğini, alt dudağının titrediğini izledim.

Tanrım. Babam gerçekten o kadar korkutucu mu?

Otobüse binmeden önce telefonumu atmak zorunda kalmıştım, bu yüzden ismi aramak için pek vaktim olmamıştı. Ama görünüşe göre, sandığımdan daha fazla gücü vardı. Bir yanım bunu seviyordu, diğer yanım ise tiksiniyordu. Babam gerçekte kimdi? On dakika kadar onunla flört ederek durumu ağırlaştırdım, sonra bir kez daha yukarı çıkmaya çalıştım.

"Eminim baban önce aramamı tercih ederdi," diye mırıldandı, sözleri ağzından çıkarken tökezledi.

"Gerek yok," dedi bir adam, telefonu kadının elinden alıp kapattı. "Ben hallederim, Holly. Bunu görmemiş ol.

Kadın adama gözlerini kırpıştırdıktan sonra rahat bir nefes aldı. "Tamam. Teşekkürler, Bay Morelli."

Adam gülümsedi. "Ne zaman istersen, bebeğim." Omzunun üzerinden bana baktı. "Hadi."

Midemdeki boşluk hissi giderek arttı. Masadaki kıza bir kez daha baktım, ama o artık benim bakışlarımdan kaçınıyordu. Tezgâhtan ayrıldım ve adamın gittiği yöne doğru ilerlemeye zorladım kendimi.

Sonuçta, lobide durarak hiçbir şey öğrenemezdim. Ancak, biraz endişeliydim, çünkü dövülecektim. Öyle diyorlardı, değil mi? Dövülmek?

Asansöre doğru yürüdük ve içeri girdik. Çantamın yere düşmemesi için omzumdaki çantayı sallarken ellerimi ceketimin içinde sıkıca tuttum. Sessizlik beni rahatsız ediyordu, yavaşça yaklaşıp boğazımı sıkıyordu, sonunda yana doğru bakıp benimle aynı asansörü kullanan adamın gözlerine baktım. Gözleri inanılmaz derecede karanlıktı. Karanlık ve soğuk.

"Bay Vitale'nin oğlu olduğunuzu mu söylediniz?" diye sordu, sonunda mide bulandırıcı sessizliği bozdu.

Başımı salladım. "Evet. Annem az önce söyledi. Neden sordunuz?" Adam sertleşti. "Burada yaşadığından emin misin?"

"Bu bana verdiği adres." Tekrar rahatsız edici bir sessizliğe gömüldük, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar. "Bak, gitmem gerekiyorsa, bana söyle, hemen Kaliforniya'ya geri dönerim. Bu bokun ortasında kalmak istemiyorum."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Kızgınsın, değil mi? Eh, diğerlerine çok benziyorsun," diye mırıldandı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama ona soru soramadan asansör çaldı ve en üst kata çıktık. İnsanların konuşma ve kahkaha sesleri, yemek kokusu ve huzurlu atmosfer beni çok rahatsız etti. Sanki özel bir şeye izinsiz girmişim gibi hissettim.

"Aslında, bir daha düşündüm de, boş ver," dedim ve asansöre geri dönmek için döndüm.

Bir el omzumu tuttu ve beni döndürdü. O tutuşta soru yoktu. Yabancı beni kapıya yönlendirdi, sonra resepsiyonu arayıp kimseyi penthouse katından çıkarmamalarını söyledi. Midem yine burkuldu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Beni öldürecekler mi?

"Burada bekle," dedi adam homurdanarak içeri girerken. Yarı yolda durup bana dönerek baktı. "Ciddiyim. Güven bana, seni bulmak zorunda kalırsam, gece bitmeden su işkencesine maruz kalacaksın."

Boğazım ağrıyacak kadar sert yuttum. *Ne oluyor lan?*

Adam ortadan kayboldu ve ben kapıya bakakaldım. Neden binaya girdiğim andan itibaren beni izlediğini hissettim? Midem oradan

ama ben reddettim. Bu kapının ardında, beni ve annemi felakete sürükleyen adam vardı. Onunla yüzleşmek zorundaydım, ölürsem bile, en azından ölmeden önce yüzüne tükürebilirdim.

Ayaklarımın ucunda zıplıyordum. Doğrusu, gitmeye çok korkuyordum. İçeri girmeye de oldukça korkuyordum. Tırnaklarımı avuç içlerimin yumuşak etine batırıp kendimi hazırlarken, kapı aniden açıldı ve bir anda bir oda dolusu insanla karşı karşıya kaldım. Hepsi sanki iki kafam varmış gibi bana bakıyordu. İçlerinden biri, uzun siyah saçlı bir adam, başka bir adamın boynuna bıçak dayamıştı. Ellerinde kaplumbağalar ve parmaklarında bir sürü yüzük vardı.

"Bu herif de kim, Benito? Çabuk cevap ver yoksa hayatını ya da hayalarını kaybedersin. Seçim senin," diye tısladı.

Gözlerimi kırptım ve bir adım geri attım. "Biliyor musun? Sanırım bu yanlış kapı."

"İçeri gir." Siyah saçlı, koyu kahverengi gözlü bir adam öne çıktı. "Ve kapıyı kapat."

Seçeneğim yokmuş gibi hissettim. Titrememek için kendimi zorlayarak içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Onlarla baş başa kalır kalmaz, arka dönüp oradan kaçmak istedim. Ama artık çok geçti.

"O kim?" uzun saçlı erkek bir kez daha sordu.

"Sence ben bilebilir miyim?" diye bağırdı adam, boğazına dayanan bıçak ucuna hiç aldırış etmeden.

"Ben Blake," dedim, etrafımdaki çılgın atmosferi keserek. "Babamı arıyorum."

Siyah saçlı adam bıçağı daha derine sapladı. "Bu baban mı?"

Önümdeki adama baktım ve yüzümü buruşturdum. Hayatta olmaz. Çok genç görünüyordu. Yani, evet, babama benziyordu, ama babamın hala bu kadar genç görünmesi imkansızdı. Sakin kalmaya çalışarak başımı salladım.

"Hayır. Yoksa sen Cesare misin?" diye sordum.

"Cesare. Gerçekten mi?" Bıçakla tehdit edilen adam iç geçirdi. "Siktir, o bir fahişe." "Evet, Babalar Günü için ona vasektomi yaptırmalıyız." Bir adam

yüksek sesle güldü. "Biliyorsun, eğer o devasa bir pislik olmasaydı."

Şaşkın bir şekilde etrafa baktım. "Biri bana ne haltlar döndüğünü söyleyebilir mi?" diye sordum, sinirlenerek içinde bulunduğum durumu çabucak unuttum. "Babam nerede?"

"Burada değil, evlat," dedi adam, bıçakla diğer adamı iterek. "Ben Benito Vitale." Kaşlarını çattı. "Sanırım bu beni senin ağabeyin yapar. Ama sana güvenebilir miyim, bilmiyorum. Seni bizden biri sanmana neden olan ne?"

Gözlerimi kısarak baktım. Kim demiş ben onlardan biri olmak istediğimi? Hepsine siktirip gitmelerini söylemek istedim, ama bir yandan da tam olarak söylediğim kişi olduğumu yüzlerine vurmak istedim. Cebime uzanıp, gümüş üzerine dev bir C harfi kazınmış çakmağı çıkardım.

"Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

"Vay canına!" Vasektomi öneren adam, kucağında bir bebekle yaklaştı. "O yaşlı adamın hala kadınlara yüklediğini mi sanıyorsun? Dalga geçiyorsun herhalde!"

Ona göz kırptım. "Ne?"

Benito öne çıktı. "Baban bizim babamız," dedi ve diğer üç adamı işaret etti. "Eminim."

Midem düğümlendi. Ne? Ciddi olamazdı. Annem bu insanların benim ailem olduğunu söylediğinde, babamı, teyzelerimi, amcalarımı, hiç duymadığım dedelerimi kastettiğini düşünmüştüm. Bunu değil. Dört adam benim kardeşim miydi? Midem bulandı.

"Nerede o?" diye sordum, kusmamak için kendimi zor tutarak. "O piç kurusu nerede?"

"Şehrin dışında," dedi Benito. "Ama yakında dönecek."

Göğsüm sanki içime çöküyordu. "Yakında gelmesini bekleyemem. Gidecek hiçbir yerim yok. Onu bekleyerek sokaklarda dolaşamam. Nerede o? Nerede bu piç kurusu!" diye bağırdım.

Göz yaşlarımın akmaya başladığını, durdurmak için çok geç olana kadar fark etmedim. Benim yaşımda, bu adam tarafından hala ihanete uğramam nasıl mümkün olabilirdi?

Kan ve kir kokusu soğuk havayı dolduruyordu. Zemin yumuşaktı ve neyse ki kar yoktu. Kazmak çok zordu, ama bunu yapmak zorunda olan ben değildim. Ancak, dışarıda donarak beklemek zorunda kaldıkça, öfkemi daha da artıyordu. Çamur, dik çukurun her iki yanından kenarlara sıçrıyordu. Uzaklardan baktığımda, iyi bir ilerleme kaydettiklerini gördüm. Sabah dörtten beri buradaydık ve şimdi, öğleden sonra geç saatlerde, sekiz metreye on metre derinliğinde bir çukur tamamlamışlardı.

"Yeterli, ikiniz durabilirsiniz. Kürekleri atın." Bir elime pirinç muşta takıp, diğer elimle bıçağı uzattım.

Zaman yavaşça akıyordu, hiçbirimiz kıpırdamıyorduk. Beklemek eğlencenin yarısıydı, benimle yüzleşecek cesaretleri olup olmadığını ya da kaderlerine boyun eğip eğmeyeceklerini görmek için kendi aralarında savaşmalarını izlemek.

"Para..."

Başımı salladım ve ikiz A'yı durdurdum. En çok konuşan oydu, ikisi arasındaki tek fark birinin gözlerinin kahverengi, diğerinin yeşil olmasıydı.

"İkiniz de bunun çaldığınız parayla değil, kime çaldığınızla ilgili olduğunu biliyorsunuz."

Westly miydi adı, yoksa Winsten mi? İkisi de başlarını salladılar.

"Bilmiyorduk..."

Onlar ne olduğunu anlamadan çukura atladım ve yumruk attım. Pirinç muşta çenesine çarptı. Kafası yana doğru savruldu, sonra geriye doğru sendeledi ve yere düştü. Elindeki kürek düştü.

"Hırsızlık yapmak sorun değil. Hepimiz hayatta kalmak için pislikler yaparız; ama benim tahammül edemeyeceğim şey yalanlardır." Diğer kardeşe sert bir bakış attım. "Kimi soyduğunu bilmediğini söylemeye çalışmak ister misin?"

Parmakları kürek etrafında titriyordu ve küçük bir adım geri attı. Baştan aşağı kirle kaplıydı ve gözlerinden biri daha önceki karşılaşmamızdan dolayı şişmiş ve morarmıştı.

"Özür dileriz. Hepsini geri verebiliriz."

Kafamı salladım. "Denji Hayashi'nin oğullarından birinden çalmak önce bunu düşünmeliydiniz. Bu, mezar bekçisinden çalmakla aynı şey. O yaşlı herif hiçbir şeyi görmezden gelmez."

Bu aptalları bulmak için sadece iki ayım yetti. Savaş yeni bitmiş olmasaydı ve başka işlerim olmasaydı, onları daha önce bulurdum. New York'ta kalacak kadar aptaldılar. Tanrıya şükür. Sonunda paramı alacaktım. Bebek bakıcılığı işim bitmişti. Kei, birkaç kişiyle birlikte Japonya'ya geri gönderilmişti. Harlow olmadan, benim için pek bir işim kalmamıştı.

Harlow'a sadık olanların çoğu Japonya'ya geri gönderilmişti ve ben New York'tan ayrılmak istemediğim için belirsizlik içindeydim. Bu küçük sorunu halletmek, Bay Hayashi'ye Harlow'un eski bölümünü bana bırakabileceğini göstermenin bir yoluydu. Ben bu işi yapabilecek yetkinlikteydim. Harlow'un küçük kardeşi Kei, işi batırmaya çalışsa bile.

Yerdeki İkiz A, attığı küreği aldı.

"Denemeyin bile. İkinizin ne yapacağını görmek için bekliyordum, ama bana karşı birleşip saldırmak yerine, korkakça davranmayı tercih ettiniz." İç çekerek, onlardan tiksinmeden edemedim. Titreyen adamdan diğer küreği kaptım. Kardeşi gibi sarı saçları da çoğunlukla çamurla kaplıydı.

Hala ayakta duran ikiz dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonumu tutmaya çalıştı. Pantolonum zaten mahvolmuştu, üstelik yepyeni bir pantolondu. Yine de, sanki bir can simidiymişim gibi bana yapışmasını hiç istemiyordum. Ben onun celladıyım, başka bir şey değil.

Yine aynı gün, yine aynı bok. Hayatını kurtarmak için yalvaracak ya da başka birinin hayatıyla takas edecekti. Bu her zaman olurdu. Kirli elleri bana dokunamadan onu tekmeledim. Ayağım göğsünün ortasına isabet etti. Sırt üstü yere düştü, ama hemen kalkıp tekrar denedi. Onlar hamam böceği gibiydi.

"Lütfen."

"Lütfen, lütfen, lütfen. Elinizden gelen tek şey bu mu? Ölmeden önce sikimi emmek istemeniz daha iyi olurdu." Zavallılar, sikimin boğazlarına girmesinin zevkini asla tatamayacaklardı, ama en azından teklif edebilirdiler.

Çukurdan atlayarak, giysilerimdeki ve ellerimdeki kiri elimden geldiğince sildim. İki adam çukurda acınacak bir haldeydiler. Umutları ellerinden kayıp gidiyordu. Bunu milyonlarca kez görmüştüm ve muhtemelen milyonlarca kez daha görecektim.

"Ne isterseniz, sizin için temin edebiliriz," dedi ikiz A.

İkiz B, iyi bir evet adamı gibi başını salladı. "Para, kızlar, uyuşturucu. Her şey. Lütfen, ortadan kaybolacağız. Bizi bir daha asla görmeyeceksin."

"Bana New York eyaletindeki tüm erkek fahişeleri ve birkaç kez eğlenmeme yetecek kadar uyuşturucu vaat etseniz bile, yine de kabul etmem." Onlara gülümsedim. "Kendi mezarınızı kazdınız, şimdi içinde yatın."

Daha fazla bir şey söyleyemeden telefonum cebimde titredi. Ekranda Harlow'un adı belirdi. Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşımdı. Bir zamanlar, cehennemden birlikte çıkmıştık. İki kayıp çocuk, çaresizlik ve hayatta kalma mücadelesi içinde birbirlerine tutunmuşlardı, ama bu asla daha fazlası için bir reçete olmamıştı. Her zaman birlikte kalacağımızı ve bir gün daha fazlası olacağımızı düşünmüştüm, ama bu planlarımızda yoktu ve asla olmayacaktı. O şimdi Benito Vitale ile çok daha mutluydu ve ben de arkadaşım için mutluydum.

Cevap vermeden önce parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Konuşursan, oraya geri gelip sana kürekle neler yapabileceğimi gösteririm." Telefonu kulağıma dayadım. "Ne var?"

"Nerede... lanet olsun... deli." Hat cızırdadı ve Harlow'un " " sözlerini kesti. Buradaki sinyal en iyi ihtimalle düzensizdi. Belki üç kelime ve hiçbir dil olarak sayılamayacak kadar karışık bir ses duyabildim.

"Ne?" Daha fazla bozuk kelime. "Har, sinyalim çok kötü." Beni duyup duymadığını bilmiyordum. Hattaki parazitler, ne istediğini anlamamı imkansız hale getiriyordu.

"Gel... şimdi."

İkizler çukurun duvarlarına yavaşça yaklaştılar. Dudaklarımı gülümsemeyle gererek başımı salladım. *Aklından bile geçirme*, diye dudaklarımla söyledim.

Hat üzerinden gelen daha fazla cızırtı sesleri bir kez daha dikkatimi çekti. "Olmaz, ben iş yapıyorum..."

"Quincy." Harlow'un adımı söyleme şekli tüylerimi diken diken etti. Yetişkin olduktan sonra Harlow birkaç kez bana ulaşmıştı. O, kendisine destek olanlara güvenmek yerine her şeyi kendi başına halleden türden bir adamdı.

Kürekle destek alarak, bir saniye gözlerimi kapattım. Emrim, onlara bedelini ödetmekti. Bu normalde bolca acı anlamına geliyordu. Her şeyi planlamıştım. Onları canlı canlı gömecektim, dışarı çıkmaya çalışırken çırpınmalarını izleyecektim, hatta yardım ediyormuş gibi yapacaktım. Sonra pes edene ve boğulana ya da ölmek için yalvarana kadar bunu tekrar tekrar yapacaktım. Yine de, bu düşünce kafamda tam olarak yerleşmeden ne yapacağımı biliyordum.

"Yoldayım." Telefonu kapattım ve aynı sözleri bir mesajla gönderdikten sonra bıçağımı ve pirinç muştağı kaldırdım.

İki kardeşin yüzleri aydınlandı. Yaptıkları şeyden paçayı sıyırdıklarına emindiler. Neyse ki benim gitmem gereken başka yerler vardı. Silahımı çıkardım ve tereddüt etmeden iki kez tetiği çekerek her birinin kafasına birer kurşun sıktım. Çığlık atmalarına ya da korkunun kalplerine gerçekten işleyebilmesine zaman kalmadı. Havada kalan tek şey, namludan çıkan kurşunun yankısı ve ıslak toprağın kokusuydu.

Elimde kürekle, onları hızlıca gömdüm. Başka bir yerde bana ihtiyaç vardı.

Çukur düşündüğümden daha hızlı doldu, ama Harlow ve Benito'nun evine vardığımda saat gece yarısına yaklaşmıştı. Duşumu aldıktan sonra, doğrudan asansöre yöneldim ve yukarı çıktım. Arkanıza yaslanıp rahatlayarak telefonumu kontrol ettim, ancak Harlow'un henüz bana cevap yazmadığını biliyordum. Her ne olursa olsun, umarım başka bir savaş çıkmazdı. Ne kadar eğlenceli olsa da, bu sadece kolluk kuvvetlerinin organize suça daha sert bir şekilde müdahale etmesine neden oluyordu.

Asansör kapıları lüks bir koridora açıldığında etrafımda yumuşak bir zil sesi yankılandı. En üst kattaki tek kapıya yöneldim ve başımı salladım.

Tony, gözlerimiz buluştuğu anda.

"Sonunda."

"Beni mi bekliyordun?" Benito'nun kişisel korumasına göz kırptım. "Dur tahmin edeyim, sana katılmanı istediler ve sen performans kaygısı yaşadın."

Tony bana orta parmak gösterdi. "Senin yerine beni çağırmazlar. Ölü bir balık bile daha iyidir."

Güldüm. Tony ve benim aramda bir anlaşma vardı. O Benito'nun sağ koluydu, ben de eskiden Harlow'un sağ koluydu. "Durum ne kadar kötü? Lütfen bana bir şeye karışmadığımı söyle."

Tony homurdandı ve kapıya uzandı. "Yine çıplak değiller, o kadar. Son birkaç saattir sadece eve gitmek istiyorum. Caleb muhtemelen şimdiye kadar uyumuştur."

"Hala seksi motorcuyla mı birliktesin?" Kafamı yana eğip adamı düşündüm. "Kısa süre önce bir yarışa katıldı, çok havalı bir adam..."

Tony'nin yüzündeki ifade beni ellerimi kaldırmaya itti.

"Sakin ol, ne sana ne de motorcuna ilgim yok. Sadece dostça bir sohbet."

"Benim olan şeylerden uzak dur," dedi Tony düz bir sesle.

Herkesin sevgilileri için ne kadar çılgın olduğunu sık sık unutuyordum. İşvereni gibi, o da kendi malı olarak gördüğü şey için cinayet bile işleyebilirdi. En azından eve gidecek birisi vardı. "Benim hatam. Neden buradan gitmiyorsun? Git onu becer."

"Bunun için biraz geç kaldın." Tony kapıyı açtı ve içeri girmek yerine Harlow dışarı çıktı.

"Tony," Benito, kocasının birkaç adım arkasında seslendi.

"Ona ben göz kulak olurum," dedi Tony.

Kimi?

Ben bir şey soramadan, Benito kapıyı arkasında kapattı ve üçümüz koridorda kaldık. Sanki birbirlerinden uzak kalmaya dayanamıyormuş gibi, aralarında bir parça hava bile kalmayana kadar birbirlerine yaklaştılar. Benito'nun kolu Harlow'un beline dolandı.

"Bugün küçük bir olay yaşandı," dedi Benito.

Boğazındaki küçük çizik, olayın biraz daha ciddi olabileceğini gösteriyordu, ama şimdilik ağzımı kapalı tuttum. Onların söyleyeceklerini dinlemeye çok odaklanmıştım.

"En küçük kardeşim ortaya çıktı," dedi Benito.

"Enzo mu?"

"Hayır, tanımadığım biri. Cesare işini bitiremiyor galiba," diye ekledi Harlow.

Benito gözlerini devirdi. "Başlama. Gin'den ömür boyu yetecek kadar sperm şakası duydum." Gerginliği azaltmak için burnunun köprüsünü sıktı.

"Kahretsin, iyi vakit geçirmeyi kaçırmışım galiba."

Harlow bana sert bir bakış attı. "Aradığımda gelseydin..."

"Hey, buradayım, başlama." Sarı saçlarımı elime aldım. "Har, aradın ve ben omuzlarım kadar kire batmış olmama rağmen geldim."

Harlow bana orta parmağını gösterdi. "Kardeşim işleri doğru yapıyor mu?"

Doğru, Harlow hiçbir şey bilmiyordu. Babası, Vitale olduğu anda onu dışlamayı başarmıştı.

"Bunu sonra konuşuruz. Şimdi, babanın rahim olan her şeyi becermesine ne demeli?" Bu konuda Harlow'a katılıyordum. Dünyanın bir Vitale'ye daha ihtiyacı yoktu. Zaten elimizdekiler başımıza bela olmuştu.

Benito inledi. "Şu anda şehirde değil, bu da bu yeni kardeşi benim sorumluluğuma bırakıyor."

"Tamam, ne olmuş yani? Beni neden çağırdığınızı anlamıyorum." "Mesele şu ki, onu tanımıyoruz," diye başladı Benito.

"Ve Benito paranoyak bir ucube ve kızımın yanında yabancıların olmasını sevmiyorum."

Harlow'un güvenmediğini anlayarak başımı salladım. Benito'nun paranoyak olduğunu söyleyebilirdi ama kendisi de ondan beterdi. Emica'yı resmi olarak evlat edindikleri günden beri durumu daha da kötüleşmişti.

"Bir süreliğine ona göz kulak olmanı istiyoruz," dedi Harlow.

Hayır. Vitale'yi izlemem mümkün değildi. Bebek bakıcılığı görevinden yeni kurtulmuştum ve şimdi bana başka bir görev daha yüklemek istiyorlardı. "Yeni işimin bebek bakıcılığı olduğunu bilmiyordum."

"Hadi ama Quincy. Motosiklet çetesiyle uğraştığım zamanı hatırlıyor musun?" Harlow, çocukken yaptığı gibi bana göz kırptı. Bu işe yarayabilirdi, ama Vitales'lerin ne tür insanlar olduğunu biliyordum ve onlar benim tarzım değillerdi. Elbette, onlarla arkadaş olabilirdim, hatta birkaç kafayı da ezebilirdim, ama bu, aklı başında herhangi bir insanın kaldırabileceği kadar bir şeydi.

Başımı salladım. "Çin mahallesinde ortada striptiz yapıp kıyafetlerimi çalabilmen için yaptığımı hatırlıyor musun?"

"Ne yaptın?" Benito kocasını döndürdü.

Harlow inledi. "Güzel." Benito'nun yanağına öpücük kondururken fısıldadı Ona.

Mafya patronu bana öfkeyle baktı, gözlerindeki karanlık havuzlarda . Ben elimi salladım. Onlardan biri bana her bakışında korkarsam, şimdiye kadar mezara girmiş olurdum.

"Har, Vitale piçine kafa tutmak çok zor." Benito'ya omuz silktim. "Kusura bakma ama, tüm soyun kaos içinde."

Benito, tamamen geçerli olan gözlemimle tartışmadı. "Harlow'la sen ilgilendin. Onu birçok kez uçurumun kenarından döndürdüğünü duydum."

"Hey, ben sakin biriyim," diye itiraz etti Harlow.

Çocukluk arkadaşımın bir odada hiç sakin davranmadığını gördüğüm için güldüm. Yumruğunu bana doğru salladı ve ben yüzümde bir gülümsemeyle geri atladım.

"Neye gülüyorsun lan? Ben gayet sakinin." Harlow, Benito'ya elinin tersiyle vurdu. "Değil mi?"

Benito ve Harlow'a baktım. Bu adamın bu yalanı söyleyebilmesi imkansızdı.

"Değil mi, Benito?" Birdenbire bir bıçak parladı ve Benito'nun karnına dayandı.

Harlow'un kocası bu tehdide hiç aldırış etmedi. Konuşurken dikkatini bana vermişti. "Bu konu ikimiz için de yabancı. Kardeşlerimle küçük yaşta tanıştım. Bu çocuk benden on yaşından fazla küçük ve annesi tanıdığım biri değil."

Ama o yine de bir Vitale.

"Tamam, ama Harlow'un sakin olması konusunda net olmak gerekirse, benimle aynı fikirde, değil mi?"

Adam başını salladı. "Beni bıçaklatmaya mı çalışıyorsun?"

Benito'nun boynundaki küçük kesiklerin olduğu yere, boynumun yan tarafına dokundum. "İçimden bir ses, bundan hoşlandığını söylüyor."

"İşi kabul edecek misin?" diye sordu Benito. Derin bir nefes aldı. "Gin yapamaz. Eve bir bebek getirdi ve geri vermeyi reddediyor."

"Bekle, ne dedin?" Kafamı salladım, en yaşlı Vitale'yi doğru duymadığımdan emindim. Kulaklarımı temizledim, içinden tüm çamuru çıkardığımdan emin olmak için. "Giancarlo, çekicini siktiği adamın bebeği mi var?"

Benito'nun yüzü tiksinti ile buruştu. "O sikmiyor..."

Harlow başını salladı. "Evet, o." Kocasına tüm ciddiyetiyle baktı. Bıçağı yerine koydu. "Gin'in o çekiçle bir şey yapmadığını kesin olarak söyleyebilir misin?"

Benito ağzını açıp kapattı, başka bir şey söylemedi. Kafasını salladı. "Evet, bugün bir bebekle geldi. Nereden aldığını bilmiyorum, ama onu büyütmeye kararlı."

Ben de bunu kastetmiştim. Vitales ailesi çok fazlaydı ve en yeni üyenin de farklı olacağını sanmıyordum.

"Diğer ikiz. O ne olacak, Paolo? O ve erkek arkadaşı yapamaz mı?"

Benito başını salladı. "En küçük kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ve Paolo'nun evinde işler biraz daha gizli."

"Doğru, erkek arkadaşı FBI ajanı." Islık çaldım. "Kahretsin, peki ya..." "Hayır."

Benito reddetmeden önce sormaya bile fırsat bulamadım.

"Enzo olmaz. Her türlü değişikliğe iyi tepki vermez. Gin, Paolo veya benim bir gece onun evinde kalmamıza izin verir. Muhtemelen bütün gece uyumaz bile."

Harlow'un bakışlarıyla karşılaştım.

"兄弟はみんな狂っている。" *Kardeşlerin hepsi delinin teki.*

"Sen bilmiyorsun ama onlar benim ailem. Tıpkı senin benim ailem olduğun gibi," dedi Harlow. *Sen bilmiyorsun ama onlar benim ailem. Tıpkı senin benim ailem olduğun gibi.*

O herif bana ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Çocukluğumuzdan beri birbirimizin arkasını kolluyorduk. Harlow'un babası onu birkaç yıl uzaklara götürdükten sonra geri döndüğünde, tereddüt etmeden benim için yanında bir yer ayırdı.

Nerede durduğumdan emin olduğum o günleri özlüyorum.

"Siz ikiniz benim ve kardeşlerim hakkında konuşmayı bitirdiyseniz, işi kabul edecek misiniz?" diye sordu Benito. "Tabii ki, onunla ne yapacağıma karar verene kadar ödeme yapacağım."

Ödeme. Uzun zamandır böyle bir şey almamıştım. Az önce bitirdiğim iş, kirayı ve belki gece geç saatlerde pizza almayı karşılayacak kadar para kazandırmıştı. Harlow, Vitales'e verildikten sonra işler biraz sıkışmıştı. Tabii ona bunu asla söylemezdim.

"Onun sizlerden biri olduğundan emin misin?" diye sordum. Umurumda değildi ama. "Oldukça eminim." Benito parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. "Babam

değerli bir şey bırakma konusunda yetenekli ve Blake de

"

"Yani bunu sık sık mı yapıyor?"

Benito başını salladı, başka bir şey söylemedi. Harlow'un pantolon cebinden yumuşak bir ağlama sesi geldi ve küçük bebek monitörünü çıkardı.

"Biraz huysuz ama hala uyuyor." Harlow kapıya doğru bir adım attı, ama durup bana baktı. "Quincy, bu konuda güvenebileceğim tek kişi sensin."

Onu duydum, ama başkaları da vardı. Olmalıydı.

"Lütfen. Yardımına ihtiyacım var." *Lütfen. Yardımına ihtiyacım var.*

Kahretsin. O piç kurusu hiç "lütfen" demedi. "Tamam, ona göz kulak olurum. Nerede kalıyor?"

Harlow bana gülümsedi, ama bu gülümsemenin kötü haber anlamına geldiğini biliyordum. "Kaldığı bir yer yok. O zaman senin evinde kalır."

"Ben tek yatak odalı bir evde kalıyorum."

"Ne zamandan beri?" diye sordu Harlow.

"İyi, o zaman onu gözden kaçırmamalısın," dedi Benito.

Kahretsin. Harlow'un sorusunu görmezden gelerek, konuyu değiştirdim. En son ihtiyacım olan şey, onun benim için işlerin nasıl değiştiğini fark etmesiydi. "Peki, bilmem gereken başka bir şey var mı?"

İkisi de omuz silkti. "Babamı aramak için buraya geldi ama babam hala şehir dışında. Cesare şehre döndüğünde onu gönderebilirsin demek isterdim ama..."

"O yaşlı herife babamdan daha fazla güvenmiyorum. Bu da demek oluyor ki, bu gizemli yeni kardeşe güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyoruz," diye ekledi Harlow.

"Anladım. Onun gelmesini mi istiyorsun?" diye sordum.

Benito kapıyı açtı. "Evet, Blake'in kim olduğunu bilmem gerekiyor. Ve onun ağabeyi olarak, ona bir yer bulmam doğru olur."

"Ne kadar asil bir davranış," dedim, tüm alaycılığımla.

İçeri girdik. Tony, kollarını kavuşturmuş, bakışlarını ayaklarını sallayan pembe kanepede oturan adama dikmiş, oturma odasının hemen dışında duruyordu.

"Tony, eve gidebilirsin," dedi Benito.

"İyi şanslar," dedi Tony ve penthouse'un içindeki asansöre doğru yönelip gitti.

"Blake, bu Quincy. Ben bazı işleri halledene kadar bir süre onun evinde kalacaksın," dedi Benito.

Adam benden daha kısaydı ve çok daha gençti. Siyah saçları omuzlarına kadar uzanıyordu, narin yüz hatları, boynuna ve ellerine dağılmış çeşitli

dövmelerle keskin bir tezat oluşturuyordu. Bizim arasına bakarken çakmağın kapağını açıp kapattı. Kardeşlerinin aksine, gözleri onu daha yumuşak gösteren çarpıcı bir maviydi.

"Bu da kim lan?"

"Onun sağır olduğunu bana söylemedin, Benito," dedim.

Blake bana orta parmağını gösterdi. "Seni tanımıyorum, pislik. Sen de mi kardeşlerden birisin?"

"Hayatta olmaz." Hayatta Vitale olamam.

"Dikkatli ol," diye uyardı Benito.

Benito'yu görmezden gelip, minik Vitale'ye ters ters baktım. Enzo'nun kısa boylu olduğunu düşünüyordum, ama en yeni üye onu bir iki santim farkla geçmişti.

"Kardeş değilim. Daha çok senin iyilik perin gibiyim. Ama ben buraya dileklerini yerine getirmek ya da seni baloya götürmek için gelmedim."

Blake ayağa fırladı ve Benito'ya döndü. "Bak, kendi işlerimi kendim halledeceğimi söylemiştim. Buraya babamı aramaya geldim. O burada olmadığına göre, geri dönene kadar ben gideceğim."

"Olmaz," dedim.

Blake bana öfkeyle baktı, elleri yanlarında yumruk haline gelmişti. "Sen de kimsin ki bana ne yapacağımı söylüyorsun?"

Blake daha fazla yaklaşamadan Benito aramıza girdi. Bu küçük ateş parçası çok cesurdu. Onun sorun çıkaracağını ve bunun eğlenceli bir sorun olmayacağını şimdiden anlayabiliyordum.

"Yeter, o yardım etmek için burada ve şu anda senin işbirliğine ihtiyacım var. Bu hepimiz için ani bir durum. Sen Vitale'sin. Şehir, bir şekilde bizden intikam almak isteyen birçok insanla dolu. Quincy ile daha güvende olursun."

"Evet, prenses. Kuleye kilitlenme zamanı."

Blake'in boğazından yüzüne kırmızı bir renk yayıldı. Kaşları çöktü, dudakları ince bir çizgi haline geldi. "Siktir git."

Islık çaldım. "Ödeme yapman gerekir ve ne yazık ki senin için, ben artık o işi yapmıyorum. Yani, şansın yok."

"Siktir et. Burada kalmam gerekmiyor." Blake, eski püskü çantasını aldı ve kapıya doğru giderken omzunu göğsüme çarptı.

Harlow'a tek kaşımı kaldırdım. "まさか." *Ciddi olamazsın.*

Lanet olası Vitales.

Kapı arkasından çarptı ve tam o anda Emica kulakları tırmalayan bir çığlık attı. Benito ve Harlow ikisi de iç geçirdi.

"Bunu daha sonra konuşuruz." Kapıya doğru yöneldim.

"Quincy," diye seslendi Benito. Harlow çoktan koridordan kızlarının yanına doğru gitmişti.

"Evet?"

"Teşekkürler. Kardeşlerim ve Tony dışında, bu işi yapabileceğine güvendiğimiz tek erkek sendin."

Gülümsedim. "Yani o zor bir adam ve sen, yıllardır Harlow'un sorunlarıyla uğraştığım için bunu da halledebileceğimi düşündün."

Benito omuz silkti. "O da var."

Önce asansörü kontrol edip hareket ettiğini gördükten sonra dışarı çıktım. Bu çok zahmetli olacaktı. Acil durum merdivenlerini kullanarak aşağı koştum. Çamuru küreklemekle uğraşmak zorunda kalmıştım, şimdi de lanet olası bir veledin peşinden koşuyordum. Harika, şansım gittikçe daha da iyiye gidiyordu. Birkaç kat merdiven atladım ve son kata ulaştığımda çok mutlu oldum. Farklı katlarda duran tüm erkekler başlarını sallayarak selam verdiler.

Lobi hala aydınlıktı ve daha çok lüks bir otele benziyordu. Etrafa bir bakış attım ve odaya uymayan kişiyi kolayca buldum. Blake dışarı çıkamadan onu yakaladım ve yakaladım. Bana doğru dönerek yumruğunu savurdu. Onu yakaladım ve geri ittim.

"Sen sevimli, küçük, kavgacı birisin, ha?"

Blake bir saniye boyunca hareketsiz kaldı. "Siktir git. Bak, sana ihtiyacım yok. Buraya gelmek bir hataydı."

"Belki, ama artık senin söz hakkın yok." Deri ceketinin arkasını tuttum ve ikimizi dışarı çıkardım. "Vitale olduğunu itiraf ettiğin anda her şey değişti. Artık yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Bırak beni." Blake bacağıma tekme attı ve ben içimden küfrettim.

Ceketini bırakıp boynunun arkasını tuttum. Her kelimeyi duyduğundan emin olmak için eğildim. "Bunu bir daha yaparsan sana zarar veririm. En sevdiğim oyunu oynayabiliriz, boşalana kadar ne kadar acı çekebilirsin."

"Ne?" Blake kaçmaya çalıştı ama ben onu sıkıca tutuyordum.

"Hadi, benim evime gidiyoruz, sonra da senin evine, başka bir haber gelene kadar."

"Ne yapacaksın, beni arabana mı atacaksın?

"Burası New York, kim her zaman her yere arabayla gider ki?" diye sordum ve bir taksi çağırdım. "Hayır, taksiye kendi başına bineceksin. Benim evime gidip yatacağız."

Blake omuzlarını silkti, etrafına bakındı ve şüphesiz kaçış planı yapıyordu.

"Bak, ya benimle gelip bir yerde uyursun ya da parkta bir bankta kamp kurarsın."

"Senin yardımına ihtiyacım yok."

Omuz silktim. "İyi, çünkü sana yardım teklif etmiyordum. Benden bir iş yapmam istendi ve ben de yapmayı planlıyorum. Şimdi, ya lanet taksiye bineceksin ya da yürüyeceğiz. Her halükarda, seninle kalacağım."

Blake'in bakışları, günün büyük bir kısmında bana bakış atılmasaydı ölümcül olurdu. "Az önce parkta bir bankta uyuyabileceğimi söyledin."

"Orada seni izlemeyeceğim demedim." "Lanet

olası tuhaf herif. Evde kalmalıydın." "Bin."

"Tamam." Blake'in omuzları düştü.

"İşbirliği yapmaya karar verdiğine çok sevindim." Taksi kapısını kapattım ve ona adresimi verdim. Yolculuk oldukça hızlıydı, ama Blake yüksek binalardan daha az lüks bir bölgeye geçilmesinden rahatsız olduysa da, hiçbir şey söylemedi. Hatta, tavırları daha rahatlamış gibiydi. Onu izleyerek, onu anlamaya çalıştım. Zor ve yeni olması dışında, nasıl bir adamdı?

Taksi yavaşladı ve ben de inmeden önce ücreti ödedim. "Gidelim."

Blake, benim evime çıkan üç kat merdiveni çıkarken arkamdaydı. Daire yakın zamanda yenilenmişti ama Vitale binasına hiç benzemiyordu. Yine de benim için önemli olan tek şey, burasının benim evim olmasıydı.

"Kendini evinde hisset."

"Bu koku da ne böyle?" Blake burnunu kapattı. Evime doğru ilerledikçe gözleri gittikçe büyüdü. "Burada ne oldu böyle? Pizza şirketinde mi çalışıyorsun?"

"Hayır, neden sordun?" Çöp yığınının altında gömülü olan kanepeye doğru yürüdüm. Üzerindeki tozu sildim. Kanepe eskiydi ve dürüst olmak gerekirse, artık üzerine hiç oturmazdım. "Burada yatabilirsin. Sadece sağ tarafına oturma. Minder bozuk ve altından çıkıyor."

"Hayatta oturmam." Blake başını salladı, koyu renk saçları yüzüne düştü.

Vitale olmasaydı benim tipim olurdu.

"Öyle mi, o zaman benimle yatmayı mı planlıyorsun?" Gülümsedim ve onu süzdüm. "Bilmeni isterim ki, ben çıplak uyurum ve bunu değiştirmeyi de düşünmüyorum."

"Orada yatmam. Muhtemelen Ebola ya da başka bir şeyin kaynağıdır."

Dramatik davranıyordu. Omuz silktim. "Sen bilirsin."

Yatak odasına doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve Blake hemen arkamdaydı.

"Yani sen pasaklısın ama burada değil misin?"

Daireme bakındım. Burası benim için evim gibiydi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"O zaman sen kanepede yat, ben yatağı alacağım."

Ciddi olamazdı. Bu kadar aptalca bir şeye başka ne yapabilirdim ki, gülmekten başka? Onu yatak odasına doğru ittim.

"Burada uyuyacaksan, duş al. Yatakta dışarıdan gelen kokuları istemem."

Blake arkasına, oturma odasına baktı, sonra tekrar bana. "Ben..."

"Oh, ve kaçmaya çalışırsan, ayak bileklerini kırarım. Benito sana göz kulak olmamı istedi; seni korumam gerektiğini söylemedi. Anlaşıldı mı?" Çenesini tuttum.

Blake dokunuşuma yaslandı ve yumuşadı. "Lütfen, bu benim için tamamen yeni bir şey. Sadece iyi bir gece uykusu çekmem gerekiyor." Dudaklarını yaladı, dil piercinginin topu bir saniyeliğine göründü. Mavi gözleri bana pes etmem için yalvarıyordu. "Bu çok zor." Lanet olası gözleri, dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Buraya ailemi aramaya geldim, ama şimdi bir yabancıyla kalmak zorunda kaldım. Çok stres altında olduğumu anlamalısın."

"Diz çök ve bana yalvar."

Blake uzun bir süre bana baktıktan sonra elimi itti. Bu hareket, durumu daha da komik hale getirdi.

193 cm boyumla ayağa kalktım. "İstediğin kadar flört et, hatta benimle seks yapmaya çalış. Sonunda senin gibi birini kırıp geçireceğim."

Blake'in yanakları kızardı, yumrukları yanlarında açılıp kapandı.

"Duşa gir, yoksa bunun için de yardımımı mı istiyorsun?"

Yüzümde onun kirli parmak uçlarını hala hissedebiliyordum. Hafif kirli ve iğrenç duşunda dururken, duvara bakarak bulduğum sarı sabunla yüzümü ovuşturdum. Yine de, sanki bana dokunma hakkı varmış gibi parmaklarının çeneme batışını hissedebiliyordum. Kaşlarımı çatarak başımı suyun altına soktum ve onu yıkamaya çalıştım.

Kendini ne sanıyor bu adam!

Genellikle, ne zaman masum bakışlarımı takınsam, insanlar hemen beni affederdi. Quincy öyle değildi. Onu çok kısa bir süredir tanıyordum, ama şimdiden boğazına yumruk atmak istiyordum. Elimi yüzümden geçirdim ve duvara öfkeyle baktım.

Annemi aramak istedim. Endişelenir, başardım mı yoksa tutuklandım mı diye merak ederdi. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Yasal olmayan işler için kullandığımız bir kontörlü telefonumuz vardı, ama yine de benimle hiçbir bağlantısı olmayan kendi telefonumu almam gerekiyordu. İnsanlar bir mağazaya girip kontörlü telefon almak kolay sanıyorlardı, ama artık her yerde kameralar vardı. Beni telefonu alırken görürlerse, beni o telefonla ve telefonun seri numarasıyla ilişkilendireceklerdi. Hayır, daha akıllı davranmam gerekiyordu.

"Hey!" Quincy kapıyı yumruklarken seslendi. "Yakında bitecek misin?"

Kapıya öfkeyle baktım. Aslında bağırmak istediğim şey "siktir git" idi. Bunun yerine, o çılgın heriften aldığım havluyla vücudumdaki kiri ve teri temizlemeye devam ettim. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok sinirleniyordum. Benito kimdi de beni başkasının üzerine atıyordu? Bir kardeşim olduğunu, hayır, kardeşlerim olduğunu yeni fark etmiştim ve şimdi bir yabancının üzerine mi atılıyordum? Belli ki benden kurtulmak istiyorlardı.

O zaman neden beni eve göndermiyorlardı?

"Cidden, gidelim! Burada sadece bir banyo olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Duş almama izin verecek misin?" diye bağırdım.

"İşemem lazım," diye bağırdı, sesinde bir hırıltı vardı.

"Ne olmuş? Dışarıda yap!"

Kapıyı kilitlediğim için mutluydum. Quincy mümkün olduğunca uzak durmalıydı. Pantolonuna işese de umurumda değildi, bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. O pislik, benimle aynı odayı paylaşmamı istiyordu. Kişisel alanıma çok önem verirdim ve şimdi bir yabancıyla aynı yere sıkışıp kalacaktım. Aynı yatakta.

Ne eğlenceli.

Karşılaştığım mango şampuanını kullanırken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Kaşlarımı çatarak, gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalışırken köpük oluşturdum. *Yarın uyanır uyanmaz kendi ürünlerimi alacağım. Hangi erkek mango kokarak dolaşır ki?*

Alışveriş yapmayı düşünürken, birkaç şey için dışarı çıkmam gerektiğini fark ettim. Aynı hızla, bir işe ihtiyacım olduğunu da fark ettim. Param yoksa nasıl bir şey satın alacaktım ki? Bir tür karta, bir gelir kaynağına ve sonra da Quincy'den uzaklaşabileceğim kendi bir yere ihtiyacım vardı.

"Siktir et bu lanet şeyi."

Onun sözlerini duydum ama onu görmezden geldim. Ta ki kapının gıcırdayarak açılma sesi kulaklarıma ulaşana kadar. Kafamı sudan çıkardım ve hızla yüzümü sildim. Gözlerimi erken açtığım için şampuan gözlerimi yakarken, Quincy'nin tamamen çıplak bir şekilde banyoya girdiğini gördüm.

Ağzım açık kaldı. Tuvalete doğru yürüdü, penisini tuttu ve nişan aldı. Ben şokta kalmışken, dudaklarından derin, tatmin olmuş bir inilti çıktı. Bana zorla girip önümde işeyemezdi!

"Hey!" diye bağırdım. "Defol git!"

Quincy omzunun üzerinden baktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Acele etmeliydin. İşemem gerektiğini söylemiştim." İnledi ve sonunda salla salla silkeledi, sonra penisinin ucunu sildi ve sifonu çekti. Ellerini yıkadıktan sonra, Quincy duşun cam kapısını açtı. "Sıra bende. Bütün sıcak suyu bitireceksin."

Ona göz kırptım. "Umurumda değil. Çık dışarı!"

Quincy bana baktı, omuz silkti ve kabine girdi. O girmeden önce de kabin zaten yeterince küçüktü. Vücudumu duvara sıkıştırdım, serinlik suyun sıcaklığıyla tezat oluşturuyordu. Ne kadar uzaklaşırsam, onun iri vücudu o kadar fazla yer kaplıyor gibiydi. Sonunda kapıyı kapattı ve bana sırıttı.

"Sabunu uzat."

Quincy'ye aklını kaçırmış gibi baktım. Şu anda bu saçmalığı yapması imkansızdı.

"Bu ne? Bir tür güç gösterisi mi? Penisin gerçekten o kadar küçük mü?"

Quincy sırıttı. "Sen söyle."

Sikine bakma. Sikine bakma. Sikine bakma...

SİKTİR.

Evet, Quincy'nin penisi hiç de küçük değildi. Aslında güzeldi. Kalın değildi ama uzundu ve baş kısmında bir piercing vardı, bu da beni hayrete düşürdü. Penisime piercing taktırmayı hayal bile edemezdim. Bu delilikti.

Quincy boğazını temizledi. "Gözlerim burada, prenses."

Başımı kaldırıp ona sert bir bakış attım. Yüzündeki sırıtış, bir şey kazandığını düşündüğünü gösteriyordu. Alaycı bir şekilde güldüm, onu itip geçtim ve duştan çıktım. Ama çıkarken vücudum onun vücuduna sürtünmeden önce.

"Sakin ol, bebeğim. Sana zarar vermeyeceğim." Quincy güldü. "Bana çok güzel yalvarırsan başka."

Ona orta parmağımı gösterdim. "Sen

bir pisliksin." "Hiç bilmiyorsun."

Quincy'nin benim için hazırladığı havluyu tezgahtan kaparken içimi bir hayal kırıklığı kapladı. Banyodan fırladım, kapıyı çarptım ve yatak odasında durup kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Kendimi toparlamaya çalışırken sinirlenerek burnumun köprüsünü sıktım.

Neden hayatım bu kadar berbat?

Tek istediğim eve gitmekti, ama bunun bir yolu yoktu. Eğer oradan ayrılıp tanıdığım yere dönersem, muhtemelen bir hapishane hücresinde sonum olurdu. Ve orada uzun süre kalırdım. Bir kutuya kapatılma fikrine dayanamazdım. Yakalanmaktansa ölmek daha iyiydi. Bunu düşünür düşünmez, annemin yüzü aklıma geldi. Suçluluk duygusu beni sardı ve zorlukla yutkundum. Doğru, hiçbir şey yapamazdım. Buna katlanmak zorundaydım.

Quincy duşta meşgulken, çantamdan yeni bir boxer ve beyaz bir tişört çıkardım. Giysilerimi değiştirir değiştirmez, Quincy'nin yatağına baktım. Omurgamdan bir titreme geçti.

"Bu saçmalık," diye mırıldandım.

Bir parçam kanepede uyumak için can atıyordu, ama kanepenin neye benzediğini hatırlayınca titredim. O kanepenin yeni bakteri türleriyle dolu olmadığına imkan yoktu. Orası bir organizma petri kabı gibiydi. Evet, orada uyumamakta bir sakınca görmedim. Sonunda pes edip, komodin olmayan yatağın kenarına yürüdüm ve içine girdim. Uzandığım anda, Quincy'nin kolonyasının kokusu beni sardı. Midem sıkıştı. Neden bu kadar güzel kokuyordu?

"Vay, çok iyiydi," dedi Quincy, hala saçını havluyla kurularken dışarı çıkarken. Hala çıplaktı. "İyi bir duşa ihtiyacım vardı."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve ters döndüm. "Lanet olası giyin biraz!"

"Sana söyledim, ben çıplak uyurum, bebeğim. Alış buna."

Vücudumdaki her kas gerildi ve ona bakmak için döndüm. "Bana bebeğim deme. Ben bir erkeğim."

Quincy güldü. "Tabii, tabii," dedi, gerinip duvara dayalı boy aynasında kendini kontrol ederken. Kaslarını esnetip, bir o yana bir bu yana dönerek kendine baktı. "Vay canına, çok yakışıklıyım."

Yüzümü buruşturdum. "İğrenç."

Dönüp kaşlarını kaldırdı. "İyi görünmediğimi mi düşünüyorsun?"

Soru o kadar ani geldi ki dengem bozuldu. Ona ne kadar boktan bir adam olduğunu söylemek için ağzımı açtım, ama sesim kayboldu ve kelimelerim birbirine karışıp tökezledim.

"Sen... sen kim... Bence sen bir..."

"Bunu, benim kesinlikle iyi göründüğümü düşündüğün şeklinde algılayacağım. Çekil kenara, bebeğim."

Öfke midemde kaynıyordu. Yatağın üzerinden atlayıp yüzünü şişirip kanatana kadar yumruklamak istedim. Tek sorun, onun silahı olduğundan emin olmamdı. Belki üzerinde değil, ama yakınında olduğu kesin. Öfkeyle kendi tarafıma geçtim ve battaniyeyi çenemin altına kadar çektim. Işık söndüğünde yatak altımda hareket etti ve Quincy yatağa geldiğinde nefesimi tuttum. Hareketsiz kaldım. Ta ki, küçük parmağının bir kısmının eksik olduğunu fark ettiğim el, kalçamı okşayana kadar.

"Ne yapıyorsun lan!" diye bağırarak yataktan fırladım.

Quincy kahkahalara boğuldu. "Ah dostum, seninle dalga geçmek çok kolay."

Dişlerimi sıkarak ona saldırıp yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. *Bunu hak edecek ne yaptım ki?* Aklımda işlediğim sayısız suçlar canlandı ve titreyerek nefes aldım. Annem her zaman suçlarımın bedelini ödeyeceğimi söylediğinde, bunun sadece bir anne olarak söylediğini düşünürdüm. Artık o kadar emin değildim. Karma çok daha gerçekçi geliyordu.

"Sen kendi tarafında kal," diye homurdandım.

"Evet, evet, öyle yapıyorum." Quincy esnedi. "Sen kendi tarafında kal." "Ne? Sikini dışarı çıkaran ben değilim!"

Onun zekice bir cevap vereceğini bekliyordum, ama bunun yerine sessiz kaldı. Beklerken, nefesim boğazımda takılı kalmış halde hareketsiz kaldım... ta ki o horlamaya başlayana kadar. Nefesim bir anda çıktı ve onun ne kadar aptal olduğuna başımı salladım. Ya mutfağa gizlice girip bir bıçak alıp onu karnına saplasam ne olurdu? O benim kim olduğumu bilmiyordu. Burayı yakıp kül edebilir ve enkazın üzerinde gülebilirdim. Quincy asla bilemezdi.

Dudaklarım gülümsedi. Yavaşça hareket ettim, ama bir el bileğimi kavradı, yukarı doğru çekti ve kelepçe takıldığını izledim. Ben dehşetle bakarken, diğer ucunu yatak direğine bağladı.

"Bu da ne lan!" diye bağırdım. "Şşş.

Yatma zamanı."

Quincy'ye bakmaya devam ettim. "Beni buradan çıkar. Hemen," diye bağırdım.

"Dedim ki" — yaklaştı, elini ağzıma kapattı ve tekrar uzandı — "kapa çeneni."

Quincy, sanki hiçbir şey olmamış gibi bir dakika sonra tekrar horlamaya başladı. Kurtulmaya çalıştım, ama bileğime taktığı metal kelepçeden kurtulmam imkansızdı. O, kurtulmam için bir şey yapmaya çalıştığımı görmeden bunu başaramazdım. Yine de, birkaç kez çekip denedim, sonra yüzümü buruşturup tısladım.

"Bu kelepçelerin ne kadar sağlam olduğunu sana göstermem mi gerekiyor?" Quincy'nin sesi karanlıkta etrafımı sardı. "Çünkü yapabilirim."

Hareketsiz kaldım. Ne zaman susmam gerektiğini bilecek kadar zor durumlar yaşamıştım. Quincy'yi kızdırmanın bana bir faydası olmazdı. Bunun yerine gözlerimi kapattım, hareketsiz kaldım ve sonunda onun horladığını duydum. Kelepçeleri bir kez daha denedim, ama bir kemiğimi kırmaya razı olmadıkça onlardan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Mahvolmuştum.

Yırtık pırtık kot pantolonlar, birkaç grup tişörtü ve birkaç boxer. Birkaç gümüş yüzük ve ucuz kolyeler vardı; bana tek söylediği şey, onun bok gibi fakir olduğuydu. Öyleyse New York'a babasından para sızdırmak için mi gelmişti? Nedense bu da bana doğru gelmedi. Telefonunu ya da cüzdanını karıştırırdım ama neyse ki ikisi de yoktu.

Onun eşyalarını geri koyup yatağa doğru yürüdüm ve yeni bakıcılığım olan adama baktım. Burada ne halt ediyordu? Onunla bir gece geçirmek bana hiçbir cevap vermeyecekti. Ve Blake'in bana yakın zamanda açılmayacağından şüpheleniyordum. Hareket etti ve bileğindeki kelepçe yatağa sürtündü. Bir kilometre öteden bile görebiliyordum. Adam kaçaktı ve onu kovalamak ve kaçma girişimlerine gülmek ne kadar eğlenceli olsa da, ben o havada değildim.

Blake derin uykudaydı, tüm o konuşmalar ve kıpırdanmalar sonunda sona ermişti. Uyanıkken de uykudaki kadar huzurlu olsaydı, muhtemelen çok daha iyi anlaşırdık. Çantasında bir şey bulamayınca, Blake'i kontrol ettim, bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için. Ellerim, gömleğinin yukarı kaymış olduğu kalçasının üzerinden kaydı. Cildi dokunulduğunda sıcaktı.

Pembe dudaklarından yumuşak bir inilti süzüldü. Gerçekten çok kalın kirpikleri, yumuşak elmacık kemikleri, keskin bir çene hattı ve yüzünü çevreleyen hafif

çiller ve yüzünü çerçeveleyen muhteşem siyah saçları vardı. Vücudunun her yerinde dövmeler vardı. Gövdesinde daha fazlası olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Boynunda, bana bir gerdanlık, bir örümcek ve özenle tasarlanmış bir kelebek hatırlatan bir dizi gül vardı. Muhtemelen tüm dövmelerini haritalamak bir günden fazla sürerdi. Çoğu kişi için sticker sleeve görünümü çekici değildi, ama Blake garip bir şekilde bunu başarabiliyordu. Her şey rastgele görünüyordu, ama onun enerjisine de uyuyordu.

Ne yazık ki o bir Vitale. Onlarla ilişki kurmaktansa, hayalarımı kaynar suya sokmayı tercih ederim.

Mango şampuanımın kokusunu taşıyan yumuşak saçlarını parmaklarımla okşadım. Bu koku ona çok yakışıyordu. Blake'in nefesi hafifçe kesildi ve vücudu dokunuşumla gerildi. Ne yapacağını görmek için hareket etmeye devam ettim. Ellerim onun ince boynunu sardığında hiçbir tepki gelmedi, onu alkışlamak zorunda kaldım. O kadar derin uyumak güzel olmalı.

Dudaklarım neredeyse kulağına değecek kadar öne eğildim. Üfledim ve sonunda bir tepki aldım. Bütün vücudu titredi ve ben güldüm.

"Günaydın, bebeğim."

Blake, yatağa zincirlenmiş haldeyken elinden geldiğince benden uzaklaşmaya çalıştı. İyi bir adam olduğum için boğazını bıraktım, ama bırakmadan önce sırf yapabildiğim için sıkı sıkı sıktım. Blake'in gözlerinin hafifçe büyümesi komikti.

"Senin sorunun ne lan?"

Ona tsk yaptım. "Terapistim bile bana bu kadar kaba sorular sormaz."

Blake'in kaşları neredeyse saç çizgisine değecek kadar yukarı kalktı ve sanki ağzımdan çıkan sözlere inanamıyormuş gibi beni baştan aşağı yavaşça süzdü. "Terapiye mi gidiyorsun?"

Hayatta psikiyatriste gitmem. Benim bir sorunum yok. "Bu kadar şok olmuş gibi bakma."

"Şok oldum çünkü sen psikiyatri koğuşunda kilitli kalmalısın." "Kim demiş hiç kalmadım diye?"

Blake bana gözlerini kısarak baktı ve başını salladı. "Kelepçeleri çıkarabilir misin?" "Neden bunu yapayım?"

Dişlerini sıktı, öfkesi dalgalar halinde yayılıyordu. Onu kızdırmak gerçekten çok kolaydı. "Çünkü ben istedim."

"Ama kibarca sormadın."

Blake'in fiziksel bir değişime uğradı. Omuzları düştü ve öfkesi saniyeler içinde yüzünden silindi. Oyunculuk yeteneği en sevdiğim porno yıldızından daha iyiydi. Bunu kabul etmem gerekiyordu.

"Lütfen, Quincy, kelepçelerimi çıkar." Masum bir ifade takındı. Ama kimse masum değildi. Gülümsedim. "Şifre ne?"

"Lütfen dedim."

"Eh! Yanlış cevap, sadece iki denemen kaldı."

Blake'in sol gözü seğirdi, ama yine de yüzündeki yumuşak gülümsemeyi korudu. Kötü çocuk gibi bağırdı, ama şu anda prenses havası veriyordu. "Gerçekten tuvalete gitmem lazım."

Burnumu kıvırdım. "İğrenç, ama hayır. Yine yanlış." Sanki hiç çaba göstermiyor gibiydi. "Dostum, bu konuda gerçekten çok kötüsün, değil mi?"

"Kim lan..." Blake derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Bilmiyorum, açıl susam açıl."

"Eh!"

"Siktir! Hadi ama Quincy, oyun oynamayı bırak." "Oyun oynadığımı kim söyledi?"

Blake kelepçeyi çekerek daha fazla tıkırdatmaya başladı. "İşemem lazım." "Benim sorunum değil."

"Senin problemin yapabilirim," diye tehdit etti.

Konuşurken kapıya doğru yürüdüm ve kapıya yaslandım. Dürüst olmak gerekirse, bu onu en iyi görebileceğim yerdi. Ancak şimdi kapı pervazından iterek kendimi yataktan geriye doğru salladım. Elimi arkama koyarak bir bıçak çıkardım ve havada çevirdim. Blake'in yüzüne yaklaşarak burnumuz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştım ve bıçağımın bıçağı onun kremsi beyaz baldırının etine değdi.

"Ortalığı batırırsan, bu uzvu kesmek zorunda kalırım."

Blake bana öfkeyle baktı, bakışları bir saniye bıçağa kaydıktan sonra tekrar benimkilerle buluştu.

"Senden nefret ediyorum."

Dudaklarım kocaman bir gülümsemeye gerildi. "Aww, gerçekten mi? Bunu unutulmaz bir anı yapacağım. Blake Vitale, bir hiç, benden nefret ediyor." Cep telefonum cebimde titrediğinde bıçağı kaldırdım. Kapıya doğru yöneldim, beni arayanın kim olduğunu kontrol ettim. "İyi bir evcil hayvan olmaya çalış."

"Quincy!"

Kapıyı kapatarak onun çığlıklarını kesip attım. Dairem hiç de lüks değildi, eskiden yaşadığım yere hiç benzemiyordu. Ama odalar kalın

duvarları kalındı, bu yüzden her ay lanet olası 4500 dolar kira ödüyordum.

"Bay Hayashi," dedim, telefona cevap vererek. "Bitti mi?"

"Evet, efendim. İstediğiniz paket masanızda olmalı."

Hatta bir anlık sessizlik oldu ve bu sessizlik omuzlarımın arasındaki kasları gerginleştirdi. Patronun nasıl tepki vereceğini veya bana ne söyleyeceğini hiç bilmiyordum. On iki yaşında yakuza'ya katıldığımdan beri, patronun gayri meşru oğlunun arkadaşı olarak görülüyordu. Berbat bir unvandı ama yıllarca bu unvanla yaşadım. Ne kadar yetenekli olduğumu göstermiş olsam da, bu unvan hala başımın üzerinde asılı duruyordu.

"İyi," dedi Bay Hayashi. "Eğer varsa..."

"Quincy, yıllardır Harlow'un altında çalıştın ve Kei ile kendini kanıtladın."

Yıllardır uğruna çalıştığım şeyi duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı. "Evet, o..."

"Henüz bitirmedim," dedi Bay Hayashi, sözümü keserek. Hemen çenemi kapattım.

"Sen bizim için çok değerlisin. Bundan sonra seni en büyük oğlum Daiki'nin emrine veriyorum. O yönetimi devralacak..."

Bir dakika, ne? Hayashi'nin ağzından çıkan diğer sözler hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı içinde kayboldu. Kendimi paralamış, yeteneklerimi göstermiştim, ama o beni başka bir oğlunun emrine vermek istiyordu? Ve son bildiğim kadarıyla, Daiki Amerika'daki otel işletmesini yönetmekle meşguldü.

"Efendim, bu..."

"Quincy, seni liderlik pozisyonuna getirmemi beklemiyordun, değil mi?"

"Ben sadece sadık davrandım." "Evet, Harlow'a."

"Hayır, sadece ona değil," diye tartışmaya çalıştım. Organizasyona her şeyimi vermiştim. Evet, Harlow'a sadıktım ve bu asla değişmeyecekti, ama kendimi defalarca kanıtlamıştım.

"偉大になることを目的としたものもあれば、他の人への足かりとなることを目的としたものもあります。" *for greatness and some are meant to be the stepping stone for others.*

Bir parçam, organizasyon içinde belirli bir seviyenin ötesine geçemeyeceğimi her zaman biliyordu. Yarı siyahi olmak benim aleyhime bir noktaydı. Bu benim için asla uygun değildi, ama yine de canımı yakıyordu.

"Anlıyorum."

"Daiki bundan sonra sana emir verecek." Telefon görüşmesi başka bir söz söylenmeden sona erdi.

Oturma odasının ortasında kalakaldım, kalmak zorunda olduğum uşak gibi parmaklarımı ovuşturuyordum. Ve beni boyun eğdirecek tüm insanlar arasından, Harlow'un en büyük ağabeyini seçti. Harlow'dan nefret ettiği kadar benden de nefret eden tek adam.

Hayat piknik değildi, ama çok daha kötüye gitmek üzereydi.

Yatak odamın kapısı açıldı ve Blake, çantasından çıkardığı üç kot pantolonundan birini ve soluk siyah bir grup tişörtünü giymiş olarak dışarı çıktı. Omzuna spor çantasını atmış, saçlarını düşük bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Bileği ve eli biraz kızarmıştı, ama kelepçeler çıkarılmıştı.

"Yaramaz."

Bana orta parmağını gösterdi.

"Gidiyorum." "Bunu konuştuk."

"Bütün gece seninle kaldım ve bir gece daha seninle uğraşmaktansa, babamla karşılaşmayı tercih ederim."

Ona bir öpücük gönderdim. "Eh, pek seçeneğin yok. İstemesen de benimle kalmak zorundasın."

Blake yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru adım attı. Sanki gitmekten daha fazlasını yapmak istiyormuş gibi dişlerini göstererek.

"Vur bana," diye alay ettim.

O da durdu.

"Hadi, korkak olma, vur bana. Yüzünden her şey belli." "Eğer sana vurursam, durmayacağım."

Görünür şekilde titredim. "Öyle mi? Başka ne yapmak istiyorsun? Beni öldürmek mi?" Blake'in yüzü soldu. "Asla böyle bir şey yapmam."

"Görüyorsun ya, aramızdaki fark bu. Senin bir durma noktan var." Ben iç geçirdim. "Ama sen bir Vitale'sin, bu yüzden asla bilemezsin."

"Ben bir Moreno'yum."

Onun iddiasına kaşlarımı kaldırdım. "Ama onların DNA'sını paylaşıyorsun."

"Beni o yetiştirmedi, bu yüzden benim için onlarla hiçbir ortak yanım yok."

Islık çaldım. Çok fazla yük vardı. "Senin de bir terapiste ihtiyacın olabilir." Cüzdanımı cebimden çıkardım, bir kart aldım ve ona uzattım.

"Silver Dreams? Burası neresi?"

"Bu şehirde bulabileceğin en iyi terapi. Ayrıca, ağabeyin oranın sahibi olduğu için aile indirimi de alacaksın. Ne şanslısın."

Blake kartı kanepedeki pizza kutuları yığınının üzerine attı. "Hayır, teşekkürler. Eğer onların hizmetlerinin reklam yüzü sensen, gitmesem daha iyi."

Omuz silktim. "Sen bilirsin, ama sana yardım etmeye çalışmadığımı söyleyemezsin." "İstemiyorum ve ihtiyacım da yok."

Omuz silktim ve oturma odasının yanındaki küçük mutfağa doğru yöneldim. Orada aynı anda birden fazla kişi sığamazdı, ama ben orayı pek sık kullanmazdım. Yeterince iyi yemek yapabilirdim, ama çoğu zaman dışarıdan sipariş verirdim. Blake'in kapıya doğru yavaşça ilerlediğini göz ucuyla izledim.

"Bunu yapmak istemezsin," diye uyardım.

"Neyim neyim hakkında hiçbir şey bilmediğin iyi." Blake kanepenin üzerinden atladı ve benim düşündüğüm gibi kapıya gitmek yerine, oturma odasının penceresini açtı ve ben farkına bile varmadan yangın merdivenine çıktı.

Birkaç pizza kutusuna takılıp yere düşmeden kendimi tutabildim. "Lanet olsun." Kapıya varmıştım bile ve kapıyı açtım. Kapının kilitli olup olmadığını umursamadan birkaç saniye içinde dışarı çıktım. Bütün bina kim olduğumu biliyordu ve kimse benimle uğraşmaya cesaret edemezdi. Dışarı çıktım ve buz gibi hava ve gökyüzünden yağan karla karşılaşınca inledim.

Kar yere değdiği anda suya dönüştü. Sokaklarda zaten küçük yığınlar halinde sulu kar vardı. İçeri geri dönmedim. Dönüp bloktan aşağı doğru yürüdüm. İleride Blake'i gördüm ve hızımı iki katına çıkardım. Nefesim düzensizdi, ona atladığımda ciğerlerimden hava girip çıkıyordu. Yere düştük ve kaldırıma çarptık.

"Siktir, kalk üstümden!"

Onun sırtına otururken, başının arkasını tutup yüzünü aşağı doğru bastırdım. "Hayatta olmaz."

İnsanlar etrafımızda dolaşıyorlardı, şüphesiz kullandığımız uyuşturucuları hayal ediyorlardı. Ne yazık ki, o gün çok ayık kalmıştım.

"Daha kahvaltı bile yapmadık ve sen koşuya çıkmak istiyorsun."

"Benden çekilmeni istiyorum." Blake beni itmeye çalıştı ama ben kıpırdamadım.

Bu benim ilk deneyimim değildi.

"Tek eksiğim kovboy şapkası, onu takarsam seni boğa gibi sürebilirim," diye şaka yaptım. Telefonum çaldı ve onu tekrar çıkardım. "Umarım Benito'dur."

Değildi. Ekranda bilinmeyen bir numara belirdi. Cevap verirken içim burkuldu. "Quincy, şehirdeki en iyi seks partneri."

"Evet, rüyalarında. Beş dakikadan az dayanırsın gibi görünüyor," diye bağırdı Blake.

Daiki konuşurken kafasının arkasına bir şaplak attım.

"Oynamayı bitirdin mi?" Daiki'nin sesi keskin çıkmıştı.

Harika, yeni patronum.

"Günün saatine bağlı."

"Neden hala hayatta olduğunu bilmiyorum." "Sonuçlar. Sürekli sonuç alıyorum."

Daiki Japonca küfretti, ben de bunu görmezden gelmeyi tercih ettim. Oynamayı ne kadar sevdiysem de, aptal değildim. Artık beni koruyacak kimse olmadığına göre, hayatımı cehenneme çevirebilirdi.

"Kaç dil biliyorsun?" diye sordu Daiki.

"Son baktığımda yedi." Neden bunu bilmek istedi ki?

"Bırak beni," diye sızlandı Blake. Ona baktım ama kaçma macerasından vazgeçmiş gibi ellerini çenesinin altına koydu.

"Bir saat içinde sana göndereceğim adrese git."

Telefonu yüzümden uzaklaştırıp adresi kontrol ettim. "Neredeyse iki saat uzaklıkta."

"Gecikme, Quincy. Babam senin yararlı olduğunu söyledi. Bence sen, Harlow'un kendini başarılı göstermek için yanında tuttuğu bir aptaldan başka bir şey değilsin." Daiki başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Blake dönünce, ben de onun vücudundan kayarak aşağı düştüm. Ayağı göğsümün ortasına çarptı ve beni geri itti. Sanki boş bir darbe gibiydi ve tüm vücudumda yankılandı. Oradaki yara izi her türlü hissi köreltti, sadece hafif bir uğultu hissettim. Sırtım yere çarptı ve kısa süre sonra ağrı başladı.

"Kus." *Kahretsin.*

Blake saniyeler içinde ayağa kalkıp koşmaya başladı. Ben de hızla ayağa kalktım ve en sevdiğim turuncu tişörtüme baktım, mor desenin ortasında lanet bir ayak izi vardı. "Bu orospu çocuğu." diye homurdandım

tekrar peşine düştüm. Bir köşeye geldi ve sert bir sağa dönüş yaptı. Onu kesmeye çalıştım, ama Blake lanet bir örümcek gibi duvara tırmandı ve ben ne yaptığını anlayamadan duvarın üstüne çıktı.

Başka bir telefon araması beni takipten alıkoydu. Ekranda Benito'nun adı ve arka planda Emica'nın resmi görünüyordu. Nefes nefese, telefonu açtım. Birdenbire çok popüler olmuştum.

Benito'nun sert sesi telefondan geldi. "Quincy, her şey yolunda mı?"

"Hayır. Kardeşinin lanet olası Örümcek Adam
Adam olduğunu söyleyebilirdin."

"Ne?"

"Duvara tırmandı ve kaçtı."

Benito inledi. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden onu gözetmeni istedik."

"Evet, evet. Anlıyorum. Onu bulacağım. Başka bir şey var mı?"

"Cesare erken dönüyor. Uçağı bu gece inecek ve Blake'in onu karşılaması için burada olması gerekiyor."

"Bu gece, anladım. Hazır gitmişken, kuru temizlemeden de eşyalarını alayım mı?"

"Harlow bunu halledebileceğini söyledi."

"Halledeceğim."

Cebimde esrar olup olmadığını kontrol etmek için ceplerimi aradım ama donakaldım. Benito'nun sözleri, her bir cebi aradığımda sadece boğuk bir ses olarak kulağıma geliyordu.

"Evet, seni duyuyorum. Akşam Harlow'la görüşürüz." Telefonu kapattım ve tekrar aradım, ama cüzdanımın kaybolduğundan emindim.

"Orospu çocuğu. Onu yakaladığımda öldüreceğim." Onu *yakaladığımda öldüreceğim. onu yakaladığımda öldüreceğim.*

Ayaklarım yanıyormuş gibi koştum. Ne kadar çok koşarsam, hava ciğerlerimi o kadar çok sıkıştırıyordu, ta ki nefes alamayacak hale gelene kadar. Kısa süre sonra, sırtımı bir tuğla duvara dayadım ve gözlerimi kapatarak nefesimi düzenlemeye çalıştım. Kahretsin, başım beladaydı. Telefonum yoktu, gidecek yerim yoktu, hiçbir şeyim yoktu. Tek sahip olduğum şey, arkasında kalın kalemle "Quincy" yazan, her türlü çıkartmayla kaplı yeşil deri bir cüzdandı.

"Bu adam kaç yaşında lan?"

Onunla tanıştığımda, hem bir genç hem de son derece tehlikeli bir adamın karışımı gibi geldi bana. Hâlâ, sanki hiçbir şey yokmuş gibi bıçağı çevirip benim aletimi keseceğini tehdit ettiğini hatırlıyorum. Hayır, teşekkürler. O adam hiç de dengeli birisi değildi.

Sırt çantamla şehirde dolaşmaya başladığımda sürekli arkama bakıyordum. Eşyalarımı karıştırmıştı, bunu fermuarın etrafına sardığım saçımı kopardığından anlayabiliyordum. Quincy ile yaşamak bir seçenek değildi. Bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu.

Bir lokantanın önünde dururken midem guruldadı, yumurta ve pastırma kokusu ağzımı sulandırdı. Kahretsin. Banka soygunundan önceki sabahtan beri hiçbir şey yememiştim. Çok gergindim, hiçbir şeyi midemde tutamıyordum. Şimdi midem kendini yemeye başlayacaktı. Kolumu

Quincy'nin cüzdanına bakmadan önce, karnımı tutarak restorana baktım. Birkaç kredi kartı, birkaç banka kartı ve iki yüz dolar nakit parası vardı. Bir geceden fazla kalacak kadar ucuz bir motel odası bile tutmaya yetmezdi. Ama içinde bir hediye vardı ve gözlerim parladı.

Binanın arkasını dolaştım, çantamı yere attım ve üzerine oturdum. Cebime uzanıp çakmağı çıkardım. Babamın çakmağı. Uzun süre ona baktım, bir o yana bir bu yana çevirdim. Hâlâ onun bize, bana terk eden adama ait olduğuna inanamıyordum. Ve şimdi gidip ondan yardım mı isteyecektim? Bu düşünce midemi bulandırdı.

Kes şunu. Burada oturup somurtamam.

Esrarı ağzıma sokup yaktım. Esrarın tatlılığı dilimde hissedilirken, kirli tuğlalara yaslandım ve nefesimi tuttum. Saniyeler geçti ve duman dışarı çıkmaya başladı, o kadar şiddetli öksürdüm ki ciğerlerim ve göğsüm yandı. Buna değdi. Sadece gerginliğimi atmak, durumum hakkında kendimi çok daha iyi hissetmeme yetti. Neler olup bittiğini düşünmek yerine, sadece eridim. Bir an için dünya sessiz ve sakindi.

"Hey! Burada o şeyi içemezsin."

Gözlerimi açtım ve iki çöp torbası taşıyan, kirli önlüğü olan yağlı adamı süzdüm. Ağzının kenarında bir sigara sallanırken bana kaşlarını çattı. Kendisinin de sigara içmesinin ironisini görmemesi beni güldürdü.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Defol git buradan, lanet olası uyuşturucu bağımlısı!"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Sadece biraz ot. Artık burada yasal değil mi?"

"Umurumda mı sanki? Burası özel mülk. Defol git!"

Ellerimi kaldırdım. "Tamam, tamam. Sakin ol." Gözlerinin içine bakarak uzun ve yavaş bir nefes çektim ve ciğerlerimde tuttum. Esrarı söndürdüm, sakladım ve adamı tersleyerek eşyalarımı alıp uzaklaşmaya başladım. Sonunda nefesimi bıraktım ve inledim. "Lanet olsun, bu çok iyi mal. En azından esrar konusunda zevki var."

"Aptal," diye homurdandı adam.

Onu görmezden geldim. Benim hakkımda ne düşündüğü benim sorunum değildi. Bir şeye ihtiyacım olmadığı veya başımı beladan kurtarmayacağı sürece, kim olduğumu saklamak benim dünyamda yoktu. Aksi takdirde, bu çok yorucu olurdu.

Ne kadar yürürsem, midem o kadar bulanmaya başladı. Bir şeyler yemem gerekiyordu, yoksa yere yığılacaktım. Bir düşünce beni durdurdu.

"Affedersiniz," diye yakınımda duran, telefonunu kulağına dayamış bir adama sordum. "Silver Dreams'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Adam burnunu kırıştırdı. "Hayır."

"Öyle görünüyor," diye meydan okudum. "Bu günlerde terapiye gitmek o kadar kötü bir şey mi?"

Adamın ifadesi saniyeler içinde öfkeli halinden şaşkınlığa dönüştü. Sonunda öne eğildi, gözleri etrafta dolaşıyordu. "Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Bu adam öyle dedi," diye yavaşça cevap verdim, birden kafam karıştı. "Nedir?"

"Burada." Sokağın aşağısını işaret etti. "İkinci bloğun sonuna git, sağa dön, sonra bir sonraki sokakta sola dön. Orada bulursun. Oldukça iyi bir terapi."

Adam beni kovana kadar şaşkınlıkla ona baktım. Kafamı sallayarak yürümeye başladım. *Bu şehir çok garip.* Bir telefon, kulaklık, kalacak bir yer ve biraz daha giysi almam gerekiyordu. İhtiyaçlarımın listesi giderek uzuyordu. En azından kafamdaki sis, stresimin bir kısmını uzak tutuyordu.

Binaya vardığımda, diğer binaların arkasında gizlenmiş olduğunu gördüm. Yukarı baktım ve donakaldım. Silver Dreams. Neon ışık, buranın bir terapist ofisi olmadığını açıkça gösteriyordu. İnledim.

"Gerçekten mi? Lanet olası bir striptiz kulübü mü? Ne kadar sıradan birisin sen?"

İçeri girdim ve etrafa baktım. Beklediğim şey yarı çıplak kadınlar, gürültülü müzik ve seslerdi. Bunun yerine, girişinde dolaşırken sessiz, yumuşak piyano müziği çalıyordu. Çok uzağa gitmeden, yaşlı bir kadın yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü.

"Silver Dreams'e hoş geldiniz." Beni baştan aşağı süzdü ve sahte bir gülümseme takındı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Yoksul olmanın verdiği o eski rahatsızlık, intikam almak için yeniden ortaya çıktı. Tek bir bakış, benim buraya layık olmadığımı anlaması için yeterliydi. Sinirlerim zaten paramparça olmuştu, bu saçmalığa daha fazla katlanacak halim yoktu.

"Boş ver," mırıldandım.

Elini uzattı ve kolumu tuttu. "Bu kadar üzülmene gerek yok. Neden buradasın?" diye sordu.

Ona baktım ve sonunda omuz silktim. "Bilmiyorum. Quincy bana buranın terapi yapılan bir yer olduğunu söyledi. Ama daha çok striptiz kulübü gibi görünüyor..." Sessiz kaldım.

Kadın güldü. "Çok da yanılmıyorsun. Benimle gel."

Olduğum yerde kaldım. "Çıplak kadınların dansını izlemek istediğimden emin değilim. Açlıktan ölüyorum."

"Buradan karnının sesini duyamayacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu.

Kollarımı karnıma doladım. *Kahretsin, gerçekten o kadar yüksek sesli mi? Çok utanç verici.*

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Elini salladı. "Özür dileme! Bana Grand Myah diyebilirsin," dedi ve beni çift kapıya doğru götürdü. "Quincy Adachi'yi tanıyor musun? Adın ne?"

"Blake," diye mırıldandım.

Gülümsemesi genişledi. "Blake. Quincy ile iyi arkadaş mısın?"

Kaşlarımı çattım. "Pek sayılmaz, adam tam bir pislik. Ama babamı tanıyor." "Babanın adı ne?"

"Çok soru soruyorsun," dedim yorgun bir sesle.

Durdu ve bana döndü. "Tabii ki. Sen de evine kimi alacağına dikkat etmez misin? Ayrıca, aç mısın, değil misin?"

Bunu söyler söylemez, midem yine guruldadı ve elimi mideye koydum. Tamam, gerçekten açlıktan ölüyordum. Zaten açken sigara içmek muhtemelen yapabileceğim en akıllıca şey değildi.

"Şey, Cesare. Cesare Vitale," diye cevap verdim.

Kadının gözleri tanıdık bir ifadeyle doldu, ama hemen sonra tekrar soğukkanlılığını geri kazandı. "Ah, şimdi anlaşıldı. Ona benziyorsunuz."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "O adama hiç benzemediğime eminim."

Grand Myah elimi okşadı. "Elbette, canım. Bu taraftan." Beni çift kapıdan geçirdi ve arkasında kapıyı tekrar kapattı. Daha içeri girmeden otomatik kilidin devreye girdiğini duydum. Müzik çalıyordu ve sigara dumanı ve yemek kokusu burnuma geldi. Bir bara vardık ve o bir koltuğa dokundu. "Yirmi bir yaşındasın, değil mi?"

"Evet. Yirmi iki," dedim.

"Yeterli. Darcy, ona bir şeyler yedir, gerçekten iyi bir şeyler, tamam mı?" Bana bir göz attı. "Eğer kızlarımızdan veya erkeklerimizden birini yukarıya çıkarmak istersen, özgürsün."

Kaşlarımı çattım. "Param yok."

Grand Myah elini salladı. "Bazı şeyler paradan daha önemlidir. Adın çok ağır basıyor. Herhangi bir Vitale buraya serbestçe gelip gidebilir. Oda mı lazım? Bir süre kalabilirsin."

Ona hayretle baktım. "Gerçekten mi?"

"Darcy, ona da bir oda ayarla. Banyolu, güzel bir oda olsun." Bana göz kırptı. "Silver Dreams'e hoş geldiniz, Bay Vitale."

Ona baktım. "Teşekkürler."

O uzaklaşırken, güzel bir sarışın tezgâhın etrafından dolaştı. Bana gülümsedi ve elini uzattı. "Bu taraftan, Bay Vitale."

Hâlâ şaşkın ve kafam güzelken, elini tuttum. Yürürken, insanlar gülümsedi ve flört etti. Kendimi tamamen yeni bir dünyada hissettim. Beni bir kapıya götürdü ve dar şortunun cebinden bir anahtar kartı çıkardı.

"Burası odanız olacak. İstediğiniz kadar kalabilirsiniz. Yıkamamız gereken bir şey var mı?"

"Şey." Kafamı salladım. "Hayır. Bekle," diye düşündüm. "Bir telefon kullanabilirim. Tek kullanımlık bir telefon."

"Sorun değil, birine bir tane getirmesini ve bir saat içinde teslim etmesini söyleyeceğim. Barda veya odanda yemek yiyebilirsin, hangisini tercih edersin?" diye sordu bizi içeri alırken.

İçeri girdiğimizde ağzım açık kaldı. Merkezi ısıtmanın beni saran sıcaklığı, Quincy'nin evinden ayrıldığımdan beri ne kadar üşüdüğümü fark etmemi sağladı. Bir duvarı büyük ekran bir televizyon kaplıyordu, diğer duvarda kocaman bir yatak vardı, hatta bir kanepe, masa ve sandalyeler bile vardı. Her şey renkli kumaşlarla kaplıydı. Sanki annemin fantastik aşk romanlarından birine geri dönmüş gibi hissettim. Çantamı yatağın üzerine koydum ve Darcy etrafta dolaşmaya başladı.

"Nerede yemek istersin?" diye sordu. "Oh, banyo şurada," dedi başını sallayarak. "İstediğin zaman yıkanabilirsin."

Başımı salladım. "Oda gayet iyi. Teşekkürler. Bu arada, bundan başka var mı?" diye sordum ve esrarı çıkardım.

Darcy güldü. "Sizinle ilgileneceğim Bay Vitale. Ne isterseniz alabilirsiniz."

Onun imalı sözleri havada asılı kaldı ve ben sadece tekrar başımı sallayabildim. Darcy izin isteyerek odadan çıktı ve ben, benim gibi biri için fazla lüks olan bu odada yalnız kaldım. Etrafıma bakarken ıslık çaldım.

"Kahretsin. Buna alışabilirim."

Karnım doydu, yatak rahattı ve Darcy bana bir telefon getirmişti, hepsi birkaç saat uyumadan önce. İyi bir hayat yaşıyordum. Yine de, şu anda kendimle tartışıyordum. Annemi arayıp iyi olduğumu söylemek istiyordum, ama polisi uyandırmaktan korkuyordum. *Ya onun tarafında gizli telefonumuzu bulmuşlarsa?*

Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

Bir kapı çalması beni hayallerimden uyandırdı. Yakalanmışım gibi telefonu hızla cebime soktum ve yataktan fırladım. Kalbim hızla çarpmaya başladı, ama sonra bunun polis olmadığını kendime söyledim. Kimse burada olduğumu bilmiyordu. Güvendeydim.

Kapıyı açtım. "Darcy, bir şeye ihtiyacım yok... Kahretsin."

Quincy kocaman elini kapıya vurarak kapıyı açtı. Geriye doğru sendeledim, neredeyse dengemi kaybediyordum. Quincy odama girdi ve kapıyı kapattı, kilidi çevirip bana döndü ve boynunu sağa sola çevirdi.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Sana burayı anlatmıştım, aptal herif," diye homurdandı. "Burası genelev gibi kokuyor. Bütün gün uyuşturucu mu kullandın?"

"Buranın genelev olduğundan eminim," diye mırıldandım. "Ve evet, ne olmuş yani? İstediğim kadar uyuşturucu kullanabilirim. Ebeveynlere ihtiyacım yok."

Quincy ensemi yakaladı ve beni neredeyse ikiye katladı. "Cüzdanım nerede, seni küçük pislik?"

"Masada! Bırak beni dostum," diye homurdandım.

Beni masaya götürdü ve söylediğim yerde bulduğunda beni bıraktı. O cüzdanını açarken ben kıyafetlerimi düzelttim ve ensemi ovuşturdum. Para yoktu, ama kartlar ve içtiğim esrarın izmariti hala oradaydı. İzmariti kaldırıp bana gösterdi.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Omuz silktim. "Beni strese soktun."

Quincy yumruğunu sıktı. Ben istemsizce geri çekildim ve o da yumruğunu sıktığı kadar çabuk açtı. Gözlerini kapattı, sonra açtı ve

tavana bakarak uzun ve yavaş bir nefes verdi. Bana tekrar baktığında, yatağı işaret etti.

"Eşyalarını topla. Zaten berbat bir gün geçirdim, bunu yapmak istemiyorum. Gidiyoruz."

Yatağın ucunda oyalanıyordum. "Ne? Hayır. Büyük Myah burada kalabileceğimi söyledi."

"Gerçekten genelevde uyumak ve takılmak mı istiyorsun? Bunda bir sorun olduğunu söylemiyorum, ben de yaptım, ama sen ben değilsin, tatlım."

Ona orta parmağımı gösterdim. "Senin saçmalıklarından bıktım."

"Ben de sana iyi davranmaktan bıktım. Topla eşyalarını."

Gözlerindeki bakış, yüzde bin ciddi olduğunu gösteriyordu. Bana dik dik bakarken, gözlerinde tehlikeli bir şey gördüm. İlk başta farkında bile olmadan, zorlukla yutkundum ve bir adım geri attım.

"Dinle, Benito'ya burada iyi olduğumu söyleyebilirsin."

"Bunu yapmayacağım," diye tersledi. "Buradan gitmezsen, seni omzuma atıp evime götüreceğim. Ve sonra seni bağladığım ipin kolayca çıkmayacağından emin olacağım. Anladın mı?"

Kafamı salladım. "Biraz deli gibi davranıyorsun."

Quincy'nin koyu renkli gözleri bir şekilde daha da koyulaştı. Işık, kahverengi teninin her santimetresini eskisinden daha zengin göstermişti. Kısa sarı saçları hafif kıvırcıktı ve kafasına yapışmıştı. Onu tahammül edebilseydim, şu anda onu çekici bulabilirdim.

Erkekler konusunda gerçekten çok kötü bir zevkim var.

Tek sevmediğim şey kıyafet seçimiydi. Bu sabahki mor ve turuncu kıyafet bir şeydi, ama şimdi üzerinde yeşil zikzak desenleri olan parlak sarı bir kapüşonlu sweatshirt vardı. Sanki doksanlar geri gelip dolabını kusmuş gibiydi.

Yüzümün önünde parmaklarını şıklattı. "Dünya, esrarkeş. Harekete geçecek misin? Bu akşam bir toplantın var."

Hayal aleminden sıyrıldım. "Toplantı mı? Ne demek istiyorsun?"

"Baban yakında şehre dönecek. Benito'nun evinde onunla buluşmamız gerekiyor."

Midem düğümlendi ve keyfim bir anda kaçtı. Şimdi babamla görüşmek zorunda mıydım? Buraya gelmemin tek amacı buydu, ama şimdi, gerçekle yüzleşince? Kaçıp gitmek istedim. Eve gitmek istedim.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," dedi Quincy. "Ne oldu sana?"

Onu ilk kez görüyormuş gibi ona baktım ve omuz silktim. "Hiçbir şey. Hadi babamı görmeye gidelim."

"Emin misin?"

Yine omuz silktim ve çantamı aldım. Kapıya doğru yürürken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Blake?"

Omzumun üzerinden arkama baktım. Bana "bebeğim" ya da "prenses" gibi şeyler demiyordu. Neyi vardı?

"Hadi, gitmemiz gerektiğini sen söyledin."

"Evet, ama tuhaf görünüyorsun. İyi olduğundan emin misin?" Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. "Her şey yolunda."

Quincy yüzümü inceledi. Artık dayanamayana kadar onun bakışlarına karşılık verdim ve sonra yana doğru baktım. Babamla karşılaşma düşüncesi, hemen oradan ayrılıp New York'tan kaçmak istememe neden oldu. Ona ne diyecektim ki? Buraya gelene kadar onun kim olduğunu bile bilmiyordum. Fısıltıları duymamak zordu.

Vitales ailesi.

Silver Dreams'e geldiğimden beri, odamdan çıktığımda, ailem hakkında konuştuklarını duyuyordum. Ne kadar tehlikeli olduklarını, ne kadar çılgın olduklarını, ne kadar kontrolcü olduklarını. Bunların hiçbiri duymayı beklediğim şeyler değildi. Babam her zaman normal, dürüst bir adam olarak görünmüştü. Şimdi ise, tanımadığım biri olmuştu. Onun yüzünü gördüğümde ve onu da tanımadığımda nasıl hissedecektim?

Kapıyı tutup odadan çıktım. Başka seçeneğim yoktu. En iyi şansım onu bulmaktı, sonra umarım kalacak bir yerim ya da kalacak bir yer için param olurdu. Mümkün olduğunca dikkat çekmemeliydim. Adım ve sosyal güvenlik numaramla iş bulmak aptalca olurdu. Yapmam gerekeni yapmalıydım.

Koridora çıktık ve anahtar kartımı barda bıraktım. Darcy arkasını döndü, yüzünde bir gülümseme vardı.

"Aww, şimdiden gidiyor musun tatlım?" "Evet. Gitmem gerekiyor gibi görünüyor."

"Ne zaman istersen geri gel," dedi. "Selam Quincy." Kıkırdadı.

"Selam."

Ondan ona baktım. Birbirlerini tanıdıkları belliydi. Şahsen. Gözlerimi devirdim ve ön kapıya doğru yöneldim. Giriş holüne adımımı atar atmaz, odanın her iki tarafını erkekler doldurdu ve bir başkası da ön kapıdan içeri girdi. Etrafına bir göz attıktan sonra bakışları bana takıldı.

"Blake, seni bekliyordum."

Yutkundum. Çocukken hayran olduğum, sonra nefret etmeyi öğrendiğim ve şimdi herkesin korktuğunu anladığım adam, tam önümde duruyordu.

"Çakmağım sende mi?"

Cebimi aradım, çakmağı çıkardım ve avucumda tuttum.

Elime, sonra yüzüme baktı. "Ah, demek sen benim oğlumsun. Büyümüşsün. Beni takip et."

Quincy'nin yanında onu takip etmeye başladım. Dışarı çıktığımızda, soğuk hava cildimi acıttı. Yıpranmış küçük kapüşonlu ceketim beni hiçbir şeyden korumuyordu. Babam arkasını döndü ve donakaldı.

"Sen gidebilirsin," dedi Quincy'ye.

"Benim görevim onunla kalmak. Benito..."

"Benito benim oğlum. Sence benim yaptıklarım hakkında söz hakkı var mı?" diye sordu. "Defol. Blake, bin," dedi ve adamlarından birinin benim için açtığı arabanın arka koltuğuna doğru başını salladı.

"Bay Vitale, tüm saygımla, benim yapmam gereken bir iş var. Benito ile daha sonra konuşabilirsiniz."

Cesare onu baştan aşağı süzdü. "Bu gece bu saçmalıklara hiç havamda değilim. Konuşmaya devam edersen dilini koparırım."

Midem düğümlendi. Birbirlerine bakışlarından, sanki biri aniden çıldırıp diğerini gözümün önünde öldürecekmiş gibi hissettim. Quincy bana yaklaştı ve ağzını açtı.

Yutkundum ve Quincy'ye baktım. "Sorun yok. Sonra görüşürüz," diye mırıldandım.

Bana baktı ve sonunda tereddütle bir adım geri attı. "Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Bana güven."

Ona nasıl güvenebilirdim? Onlara nasıl güvenebilirdim?

ARABA İNANILMAZ DERECE DARDI. Bacağım babamın bacağına çarptı ve ben hemen bacağımı çekip uzaklaştırdım. Babam puro yakmıştı ve yoğun duman beni boğmak üzereydi. Puroyu yakmak için kullandığı çakmağa baktığımda, benim çakmağımla aynı olduğunu gördüm. Sanki bir kopyası gibiydi. Birçok kopyadan biri.

Görünüşe göre, çakmaklarına oğullarına davrandığı gibi davranıyordu.

Midem o kadar sıkıştı ki, yediğim bifteği pişman oldum. Kusacakmışım gibi hissettim. Babamın kıkırdaması beni ona bir kez daha bakmaya itti.

"Bu kadar gergin olma," diye azarladı. "Seni yemeyeceğim."

Boğuk bir kahkaha attım. Buna ne cevap verebilirdim ki? Bir adamın dilini koparmakla tehdit etmek dışında, onu çocukluğumdan beri görmemiştim. Onunla ilgili son hatıram, onun gittiği gündü. Ona ne söyleyebilirdim ki?

"Sanırım bana kızgın olduğun için buraya geldin. Ne kadar istiyorsun?"

"Ne?" diye sordum.

"Para," diye homurdandı. "Seni mutlu etmek için ne kadar?"

İstemeden yüzümü buruşturdum, ama soru beni çok sinirlendirdi. Bizi parasız ve sefil bırakmış olan o iken, nasıl bana para peşinde koşan bir pislikmişim gibi davranabilirdi?

Oysa bizi terk edip fakir ve çaresiz bırakmış olan kendisiydi. Elimi bacaklarımın arasına sokup sıktım. Bu, onun yüzüne yumruk atmaktan daha iyiydi.

"Evet, aslında paranın peşinde değildim," dedim. "Ama yine de para her zaman yardımcı olur. Şu anda gidecek bir yere ihtiyacım var."

"Annen nerede?" diye sordu. "Seni evden mi attı?"

Annem hakkında bu kadar serbestçe konuşmasına çok sinirlendim. Annem, onun çarpık dudaklarından çıkacak bir konu bile olmamalıydı. Annem lanet olası bir azizeydi, hiçbir şeyi kalmadığında bizim ayakta kalabilmemiz için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Sesindeki alaycı tonu duymak beni daha da sinirlendirdi.

"Hayır, yapmadı," diye bağırdım.

O homurdandı. "Bu kadar sinirlenmene gerek yok evlat. Belli ki onu seviyorsun."

Cesare'nin yoğun dumanı arabayı doldurdu. Aptalca bir şey söylememek için dilimi ısırmaya çalıştım. Açıkçası, o uğraşılmaması gereken bir adamdı. Quincy ile konuşma tarzından ve Quincy'nin geri adım atmasından bunu hissettim. Kiminle uğraşılmaması gerektiğini ya da birini ne kadar zorlayıp de aşırıya kaçmadan öldürülmemek gerektiğini her zaman iyi bilirdim. Ama o beni rahatsız etti. Arabada gerginlik artarken, ayağımı tekrar yukarı aşağı sallamaya başladım.

"Sevdin mi?" diye patladım. "Onu sevdin. Yani, onu bir çocukla ve başka hiçbir şeyle bırakmadın."

Cesare güldü. Cevap vermediğinde öfkem galip geldi. Siktir

.

"Bu kadar komik olmasına sevindim. Evet, bu senin için normal olmalı. etrafta dolaşmak, çocuklarını terk etmek ve sorumsuz olmak."

Bir el boğazımı sıktı ve yüzüm pencereye çarptı. Titrek bir nefes aldım.

"Bana söylediklerine dikkat et," dedi, sesi o kadar derindi ki içimi titretti. "Hayatımda ne yaptıysam, bunun bir nedeni vardı."

Bizi terk etmenin sebebi neydi? Ondan uzaklaşmanın bahanesi neydi?

Dilimin ucunda kalan sözleri yuttum. Tüm öfkem içimde birikti ve kendimi zorlayarak yumruğumu sıkmadım. Ona cevap vermek yerine, hareketsiz kaldım. Sonunda, o uzaklaştı ve ben tekrar dik oturmaya başladım.

Babam iç geçirdi. "Artık eskisi gibi öfkeli değilim, Blake."

"Evet. Eskiden böyle yapmazdın," boğazıma dokunarak mırıldandım.

"Hiç." İçini çekti ve gözlerini kapattı. "Zor bir yıl oldu, evlat. Özür dilerim. Şu anda Veronica hakkında konuşmayalım."

Kalbim bir an durdu. Az önce özür diledi mi? Yüzüne baktım. Gözlerini açtığında, gözlerinde acı gördüm. Aniden, tüm öfkem bir anda uçup gitti. Beni ne kadar kızdırsa da, her zaman bizim için umursamadığını düşünmüştüm. Görünüşe göre, umursuyordu. Annemi bile umursuyor gibi görünüyordu.

Araba bir otelin önünde durdu. Sessizce asansöre binip içeri girdik. En üst kata çıktığımızda, bizi içeri aldı ve adamları koridorda kalarak kapıyı korudu. Ona yakın durarak, tertemiz ama steril olan bu yerin derinliklerine doğru ilerledim, ta ki mutfağa ulaşana kadar.

"Yemek yedin mi?" diye sordu.

Dalgın dalgın başımı salladım. "Evet, Silver Dreams'de. Orada olduğumu nereden bildin?" diye sordum.

"Vitale adını kullanan biri olduğunda haber çabuk yayılır. İlk başta senin bir sahtekar olduğunu düşündüm ve bunun icabına bakmaya hazırdım," dedi keskin bir şekilde, koyu renkli bir içki şişesini alıp iki bardağa dökmeye başladı. "Seni ve o çakmağı görene kadar."

"Ya ben senin oğlun değilsem?" diye cesaret ettim. "Yalan söylüyor olabilirim."

"Olabilirsin." Omuz silkti. "Ama aksi ortaya çıkarsa, çabucak ölürsün. Ve inan bana, DNA testi yapılacak. Ama o çakmak. Onu senden başka kimseye vermedim." Bir süre durdu. "Ve hala aynı görünüyorsun."

Beni hatırlıyor mu?

Çakmağı parmaklarımın arasında yuvarladım, cebimde ağırlığı hissediliyordu. Otele giderken onu pencereden dışarı atmak istedim, ama beni öyle tuttuğunda, artık cesaretim kalmamıştı. Bara bir bardak içki koydu ve başını salladı.

"Yeniden bir araya gelmemize," dedi. "Şerefe!" "Ş-Şerefe," diye tekrarladım.

İkimiz de içkiyi içtik, o benim hayal bile edemeyeceğim kadar zarif bir şekilde. İçki mideme kadar yakıcı bir şekilde indi. Ben bunu görmezden geldim ve başımı kaldırıp onun bana baktığını gördüm.

"Ne?" diye sordum.

"İtalyancan berbat," dedi. "Veronica sana öğretmedi mi?"

"Sen gittikten sonra çok meşguldü. Zamanı yoktu." Kaşlarını çattı. "Evet."

Bardağımı hafifçe vurdum. "Bir tane daha?"

Rahatsız edici atmosfer o kadar yoğundu ki, boğulacak gibiydim. Babam ikimize de birer shot daha doldurdu. Bunları yuttuğumuzda, gözlerimiz bardakların üzerinden buluştu ve göz teması kurduk. Sonunda bardağımı masaya koydum ve elimle ağzımı sildim.

"Çok iyi. Nedir bu?" diye sordum.

"Vecchia Romagna. İtalya'dan çok iyi bir brendi markası," dedi. "Bir gün oraya gitmeliyiz."

"Diğer dört oğlundan birini almayı düşünmüyor musun?"

Babam içini çekti. "Bunu daha ne kadar sürdüreceksin?"

"En azından yarına kadar," dedim ve kendime bir shot doldurdum. "Anlıyorsun."

Kıkırdadı. "Bana çok benziyorsun," diye haykırdı. "Yıllarca mideme oturan bir oğlum olsun diye bekledim. Görünüşe göre o hep sendin. Keşke annen seni benden saklamasaydı."

Sinirlendim. Neden bahsediyordu? "Peki neden bunu yapma ihtiyacı hissetti?"

Omuz silkti. "Beni incitmek için. Başka neden olsun ki?"

Evet, her şey onunla ilgiliydi. Onun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile ne kadar güvenebileceğimi bilmiyordum. Annem bana gerçeğin bir parçasını anlatana kadar, onun hakkında bildiğim her şey yalandı. Ama yine de, bana gerçeğin sadece bir parçasını anlatmıştı. Neye inanmam gerekiyordu?

"Neden ayrıldın?" diye sordum, içtikçe cesaretim artıyordu.

Babam oturdu. Bir dakika boyunca ona baktım, sonra onun gibi yapıp adanın karşısına oturdum. Ceketini çıkardı ve gömleğinin ilk üç düğmesini açtı. İşini bitirdikten sonra nihayet bana baktı.

"Gerçeği mi?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, gerçeği. Yalan istemiyorum. Yıllarca seninle ilgili hikayeler uydurdum," mırıldandım.

O iç geçirdi. "Dediğim gibi, üzgünüm. Hayatım daha karmaşık hale geldi ve hepinizi geride bırakmak zorunda kaldım. İkinizin de gelmesini istedim, ama anneniz reddetti. Benim yaşam tarzımı onaylamıyordu."

Kaşlarımı daha da çattım. "Mafyada olduğun için mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bu ülkedeki diğer erkekler gibi bir şirkette çalışıyorum. Çok katı ve sadık bir organizasyon."

Onun bu sözleri asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğini anlayarak başımı salladım. Muhtemelen benim bir muhbir falan olduğumu düşünmüştü. Bir yudum daha aldım ve boğazıma yükselen mide suyunu geri çektim. Geçince nefes verdim ve ona baktım.

"O başından beri kim olduğunu biliyor muydu?"

"Hepsi bilir, evlat," dedi. "Ama o gerçeklikle yaşamak söz konusu olduğunda..." Sesi kesildi. "O gitmemi istemeseydi kalırdım. Anneni seviyordum." Bir yudum aldı. "Şimdi nerede?"

Evet, ona bunu söylemeyecektim. Onun kim olduğu umurumda değildi. Annem olduğu yerde güvendeydi. Şu anda uğraşması gereken tek şey polislerdi, ama ben onu hala tanımıyordum. Belki doğruyu söylüyordu. Belki de bana bir sürü yalan söylüyordu. Her halükarda, annemi bir koyun gibi kurda atmayacaktım.

"O güvende," dedim sakin bir sesle.

Babam bana bakarak gülmeye başladı. "Sen gerçekten benim oğlumsun," dedi. "Akıllı, temkinli, güçlü. Bu çok ferahlatıcı!" diye bağırarak bir shot daha doldurdu. "Benimle kalmalısın. Sana şehri gezdiririm, sana bir iş bulurum, sen de gayet iyi uyum sağlarsın. Belli ki bir şeyden kaçıyorsun. O konuda da sana yardım edebilirim." Bir süre durdu. "Neyden kaçıyorsun?"

Yutkundum. "Ciddi bir şey değil."

Cesare, sanki beni inceliyormuş gibi başını eğdi. "Biz aileyiz. Bana dürüst olamıyorsan, sana yardım edeceğimi nereden çıkardın?"

O beni köşeye sıkıştırmıştı. Gerçek şu ki, yardıma ihtiyacı olan bendim ve o bana yardım teklif ediyordu. Cesare hatta... heyecanlı görünüyordu. Shot bardağımı oynattım. Gerçekten başka seçeneğim yoktu.

"Bazı şeyler oldu," mırıldandım. "Kaliforniya'da. Beni bekleyen bazı suçlamalar var ve hapse giremem. Sadece bir süre saklanacak bir yere ihtiyacım var."

"Doğru yere geldin." Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, sonra elini omzuma koydu. "Hoş geldin evlat. Biraz zaman alacağını biliyorum, ama sonunda bana güveneceksin. Ben de sana güveneceğim."

Öyle mi? Buna inanmak istedim, ama babamla ilgili her şey bir gizemdi. Anneme güveniyordum, ama bu hikayenin iki yüzü var mıydı?

Bilmiyordum. Somut bir cevap yoktu. Konuyu daha derinlemesine araştırmak yerine, sadece içmeye başladım.

"Kalacak bir yerim var," dedim. Babam

gerildi. "Öyle mi?"

"Evet. Bir arkadaşım, az önce gördüğün adam."

"Quincy mi?" diye inanamayan bir şekilde sordu. "Ciddi olamazsın. O bir hiç. Onu nereden tanıyorsun ki?"

Ben de öyle yapmadım, ama babamın yanında kalabileceğimden de emin değildim. O, çok fazla sırrı olan bir adamdı ve yakın zamanda herhangi bir konuda dürüst davranacağını sanmıyordum. Quincy'den nefret ediyordum, ama babam bana iş verse, onunla yaşamadan kendi evimi daha çabuk bulabilirdim.

Söylediği sözler mantıklı olsa da, ona hala güvenmiyordum.

Onu tanımıyordum. Artık tanımıyordum.

Babam ayağa kalktı ve öfkeli olmasını bekledim. Ama o, birer shot daha doldurdu. "Bu gece burada kalıp yarın geri döneceksin. Saat geç oldu."

Kadehimi aldım ve başımı salladım. Onun sözleri bir soru değil, bir emirdi. Eğer reddetsem, nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi? Bunun yerine, kadehimi onun kadehine çarptım, selam verdim ve içkimi bir dikişte içtim. Artık kafam dönüyordu, görüşüm bulanıklaşmıştı. Ayağa kalktım ve dengemi korumak için tezgâha tutundum.

"Beni burada istiyor musun?" diye patladım. "Burada, seninle birlikte. İstemiyorsan, gidebilirim."

Gülümsedi ve sonra kahkahayı patlattı. "Bu kadar güçlü ve yine de bu kadar güvensiz." Anlamadığım bir İtalyanca cümle kurdu. "Tabii ki seni burada istiyorum. Sevdiğim ve beni seven bir ailem olması, hep istediğim tek şeydi. Bunu bana sen vereceksin, eminim." Omzuma bir kez daha vurdu, bu sefer daha sert, canımı yaktı. "Hayatıma geri döndüğüne sevindim."

Ona baktım. Babam, hayal edebileceğim her şeyden farklıydı. Zihnimde onu bir tür kötü adam olarak canlandırmıştım, ama meğer öyle biri değilmiş.

Belki de bunca yıl boyunca yanılmıştım.

"Şimdilik misafir odasını kullanabilirsin," dedi ve arkasını döndü. "Bir şey yemek istersen, gelip istediğini alabilirsin. Bol miktarda var."

"Oh. Teşekkür ederim." Cebime uzandım ve onun çakmağını çıkardım. "Bunu geri ister misin?"

Aşağı baktı, sonra tekrar bana baktı. "Hayır, onu sana ben verdim." Elimi çakmağın etrafında kapattı. "O zaman da senin olmasını istemiştim, şimdi de senin olmasını istiyorum." Bana gülümsedi. "Hadi yatalım."

"T-tamam, şey..."

"Bana hala baba diyebilirsin. Eskiden öyle diyordun."

Ona baba demek midemi bulandırıyordu. Ona gülümsedim, ama bu bana bile garip ve yapmacık geldi. Şu anda onu bir yabancıdan başka bir şey olarak görmeye hazır değildim. O bizi terk etmiş ve yüzüstü bırakmıştı. Bunu nasıl bu kadar kolay unutabilirdim ki?

Otelin diğer odaları gibi steril bir odaya götürüldüm. Koyu renkli zeminler, beyaz duvarlar, beyaz çarşaflar. Birini delirtmeye yetecek kadar. Çantamı yere bıraktım ve hala kapıda durup bana bakan babama döndüm.

"İyi geceler," dedim. "Beni aldığın için teşekkürler." "Ne zaman istersen. Sabah görüşürüz."

"Evet. İyi fikir."

O gittikten sonra kapı kapandı ve ben odanın etrafına bakındım. Yatağa oturduğumda, bu yabancı ortam boğazımı tıkadı. Duvarları tırmalayıp oradan kaçmak istedim. Bunun yerine, ezici bir sessizlik içinde kaldım. Çantama uzandım, bir esrar sigarası yaktım ve duvardaki çirkin otel sanat eserine bakakaldım.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Soğukkanlılığımı koruduğum sürece bunu başarabilirdim. Sadece sakin kalmam gerekiyordu.

ÜÇ GÜN. Üç gün geçmişti ama babam hala beni bırakmak istemiyordu. Beni adamlarına oğlu olarak tanıtmıştı, bu da onların bana daha önce hiç yaşamadığım bir korku duymalarına neden olmuştu. İstediğim her şey bana verilmişti. Dünya benim için orada, avuçlarımın içindeydi.

Ama içimi kaplayan tedirginlik hissini bir türlü atamadım.

Babamın benim için aldığı yeni kıyafetleri giydim. Benimkilerin hepsinin boktan olduğunu söyledi, ama ben onları atmayı reddettim. Yine de,

Onun gibi giyinince mutlu oluyordu, ben de düğmeli gömleği, pantolonu ve ayakkabıları giydim. Aynada saçımı düzelttim, yüzümden geriye doğru taradım.

Tanrım, gangster gibi görünüyorum.

Annem beni böyle görse muhtemelen sinir krizi geçirirdi. Hatırlayabildiğim kadarıyla, hep böyle görünmemem için başımın etini yiyordu. Farklı olmam için. Şimdi nedenini anlıyordum.

"Hâlâ burada kaybolmuş gibi dolaşıyorsun," dedi babam, ben mutfağa girerken. "İşe gitmeye hazır mısın?"

"Hala ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Senin yoluna çıkmayacaksın," dedi. "Şimdilik barmenlik yap. Etrafı gözetleyip bilgi topladığın sürece, senden tek istediğimiz bu. Al." Çekmeceyi açtı ve tezgahın üzerine bir deste para attı. "Gözden uzak durduğun için, bunu avans olarak kullan. Bir şeye ihtiyacın olursa, beni ara. Al şunu."

Bana bir cep telefonu verdi. Onu aldım ve inceledim. Telefon sıradan bir iPhone'a benziyordu, ama yine de tereddüt ettim. Hala kullan-at telefonum vardı, ama bunu reddedersem kabalık etmiş olacağımı biliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim. "Çok naziksiniz."

Babam bana gülümsedi. "Rica ederim. Annen seni iyi yetiştirmiş. Sen benim oğullarım arasında en kibar olanısın." Kapı çalındı ve kapı açıldığında donakaldım. En büyük ağabeyim Benito, soğukkanlı ve sakin bir şekilde içeri girdi. "Şeytandan bahsetmişken," dedi. "Onu barıma götür ve yerleştir."

Benito kaşlarını çattı. "Tabii, neden olmasın?" dedi. "Hadi. Eşyalarını al."

Babam elini kaldırdı. "Buraya geri dönecek."

Benito'nun gözleri kısıldı. "Sence gerçekten rastgele bir yaşlı adamla bir otelde kalmak ister mi?"

"Başka seçeneği yok," diye karşılık verdi babam. "Ona birkaç gün işlerin nasıl yürüdüğünü gösterebilirsin, ama oğlumu burada tutmayacaksın. Anladın mı?"

Benito durakladı, gözlerinde bir şey parladı, sonra başını salladı. "Evet, efendim."

"Birbirimizi anladığımıza sevindim." Bana döndü. "Ne zaman istersen geri gel. Eşyalarını temizletip senin için saklayacağım."

"Teşekkür ederim."

Babam beni kucakladı ve ben uzaklaşmanın akıllıca olmadığını düşündüm. Bunun yerine, elini sırtıma vurdu ve ben de onu taklit ettim. Ayrıldığımızda, yüzü gülüyordu. Çeneme yumruk atıyormuş gibi yaptı.

"Beni gururlandır, evlat." "Elimden geleni yapacağım."

Benito ayrıldı ve ben de onu takip ettim. Asansöre adımımızı attığımız anda, nedense nefes alabildim. Belki de babamın çok baskıcı olması yüzündendi. Zemin kata çıktık ve bekleyen arabaya doğru yürüdük. Yalnız kaldığımızda, Benito bana döndü.

"Eğer onun seni sevdiğini düşünüyorsan, sen tam bir salaksın."

Kalbim göğsümde sıkıştı. Benito'ya baktım ve o da bana bakıyordu. Buna ne cevap vermeliydim? Evet, yaşlı adamın bir nedenden dolayı beni kendine sevdirmeye çalıştığından emindim, ama nedenini anlamıyordum. Yine de, bu konuda yorum yapmadım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Onun barına, Red Dawn'a. Barmen olacağını söylemiştin ve öyle de yapacaksın."

Gerildim. "Ya istemiyorsam?"

"Kimse Cesare Vitale'ye hayır diyemez. Özellikle de onun parasını aldıktan sonra."

Mide bulantımı bastırdım. Parayı atmam gerektiğini biliyordum, ama başka seçeneğim yoktu. Annemin paraya ihtiyacı vardı. Benim de paraya ihtiyacım vardı. Bunu nasıl reddedebilirdim ki?

"Oraya geri dönmek istemiyorum," diye mırıldandım.

"İyi şanslar," dedi Benito. "Sana Quincy'nin yanında kalmanı söylemiştim ama dinlemedin. İşte yaptıklarının sonucu bu."

Evet, bunu söylemesine gerek yoktu. Şu anda bunu yaşıyordum. Babam için çalışmak kaçınılmazdı. Ama şimdi, Quincy ile yaşamak düşüncesi beni o kadar da rahatsız etmiyordu.

Cesare'den uzaklaşmam gerekiyordu. Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Şu anki yaşam durumum Cehennem gibiydi. Daiki, Ruslarla planladığı küçük toplantıyı kaçırdığım için peşimdeydi ve Benito da işleri kolaylaştırmıyordu. Blake'in beni terk etmesi benim hatam değildi ve her şey o aptalın duvarları tırmanıp genelevine koşmasıyla ilgiliydi. İnsanlar konuşuyordu ve o adını haykırdığı anda, şehir başka bir Vitale kardeşinin ortaya çıktığını fısıldıyordu. Neredeyse sırtına bir hedef çizmişti. Blake diğerleri gibi tanınmış değildi. Kardeşlerinin her biri bir üne sahipti; o ise bilinmeyen biriydi ve bu da onu bir hedef haline getiriyordu.

Korkması gereken tek kişiye, hiç düşünmeden arabasına bindi. Bir yanım onu suçlayamıyordu. Ben bir yabancıyım, ama Cesare onun sperm donörüydü. Benimkini tanıyor olabilirdim, ama aileye duyulan ihtiyaç her insanın içinde derin bir şekilde var. Aileyi düşünmek annemi aklıma getirdi ve içimden bir inilti çıktı. Uzun zamandır onu ziyaret etmemiştim.

Ne kadar zaman olmuştu? Haftalar mı? Aylar mı? Annemi en son ne zaman ziyaret ettiğimi hatırlayamıyordum. O yerden uzak durmaya çalışıyordum, hayatımda hiçbir anlamı olmayan anılar geri gelip beni boğuyordu. Onu görmeye gitmeyi düşünmek, boğazımın arkasında bir acı hissi uyandırarak beni dehşete düşürdü.

"Yarın giderim." Hazırlanmak için en az bir günüm vardı.

Telefonum yatağın yanında titredi, onu aldım, Daiki'den aptalca bir şey bekliyordum. Hala maaş almıyordum ve ona kendimi kanıtlayana kadar bu durumun devam edeceğini tahmin ediyordum. Saçmalıktı, ama dünya böyle işliyordu. Darcy'nin adı çıktı. Silver Dreams'in çalışanlarından biri.

Darcy: Grand Myah, her zaman geri gelebileceğini söyledi.

Tabii ki öyleydim, ama o hayatı gençken bırakmıştım ve geri dönmeyi düşünmüyordum. Ancak hayat sürekli olarak bana gerçekleri yüzüme vuruyordu. Hiçbir köprüyü yakmak istemiyordum.

Quincy: Şu anda meşgulüm ama ona teşekkürlerimi ilet.

Darcy: Popüler birisiydin.

O zamanlar kazandığım para iyiydi, ama bunun bana verdiği zihinsel yorgunluk buna değmezdi. Onu okuduktan sonra, bir daha öyle bir duruma düşmemek için elimden gelen her şeyi yapacağımı çok iyi bilerek onu bıraktım. Onların yaptıklarını eleştirmiyordum. Kahretsin, Silver Dreams'in hizmetlerini birçok kez kullandım ve gelecekte de muhtemelen tekrar kullanacağım. Sadece kişisel olarak orada çalışmak için uygun değildim.

O zamanlar hayatta kalmak için yapmak zorunda olduğum şeyler insanlık dışıydı. Hayvanlar bile benim yaşadıklarımı yaşamazdı. Her gün, bir daha asla geri dönmeyeceğime yemin ettiğim şeyi hatırlatan kesikler ve yara izleri vardı. Midem bulandı ve saniyeler içinde yataktan kalkıp dışarı çıktım. Elim banyo kapısına çarptı. Tuvalete eğildiğimde oda dönüyordu, sırtım kavisleniyordu ve safra boğazımdan dilime kadar yanıyordu. Asit her tat alma duyumu yakıyordu ve durumu daha da kötüleştiriyordu.

Eğilmiş halde kaldım, tükürük kalana kadar öksürdüm. Elimin tersiyle dudaklarımı sildim, sonra da kırık ruhumun izlerini tuvalete attım. Temizlendim, dişlerimi yıkadım ve fırçaladım, tadı ağzımdan çıkmadan önce tuvaletin etrafında kıvrılıp yere yığılmamak için. Odanın havası bayat geliyordu.

"Siktir." Nefes almakta zorlanıyordum. Yumruğum aynaya çarptı ve çarpmanın etkisiyle aynayı parçaladı. Acı hafifti, kan lavaboya damladığında bile tam olarak hissedilmiyordu.

Yine de yumruğumu geri çekip, iyice emin olmak için bir kez daha vurdum. Aynanın tamamı yere düşüp linolyum zemine çarparak ortalığı dağıttı.

Telefonum titreyerek yatağın üzerinde çalmaya başladı ve bir an için onu bırakmayı düşündüm. Eğer içinde bulunduğum zor durumda olmasaydım, öyle yapardım. Ekrana bakmadan telefonu aldım. Para kazanma fırsatını kaçıramazdım.

"Evet?"

"Quincy? Ne oldu?" diye sordu Harlow.

Siktir. "Hiçbir şey. Sadece güzel bir uykudan uyandım." İyice esnedim. "Ne var?"

"Cesare'nin şehre dönmesi Benito'yu sinirlendirmiş."

Anlamış gibi başımı salladım, ama benim dünyam Vitales'lerin etrafında dönmüyordu, onlar ne düşünürse düşünsün. Yapacak işlerim vardı ve Harlow sadece aile hayatı hakkında sızlanmak için arıyorsa, bu saçmalığı kısa kesmem gerekecekti.

"Evet, nedenini anlayabiliyorum. Ama Har, ben..."

"Garip olan, Blake'i ne kadar yakınında tuttuğu. İçgüdülerim bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor."

En yakın arkadaşımın sesindeki endişeyi duyabiliyordum. "Ona arkasını kollamasını söyledim."

"Blake'in bundan daha fazlasını yapması gerekiyor. Cesare, Denji gibidir; birini kullanabilecekleri varsa, kullanırlar."

Evet, Harlow'un babasının nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordum. Bir manipülatör. Bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Yine de bu beni ilgilendirmiyordu.

"Ya da belki de yeni bir sayfa açtı ve oğluna karşı doğru olanı yapmak istiyor." Aramızda bir sessizlik oldu, sonra ben pes edip güldüm.

"Tamam, bu tür erkeklerde durum böyle değildir, ama yine de Blake muhtemelen bunu umuyordur."

Harlow inledi. "Biliyorum, ve normalde umurumda bile olmazdı. Herkes kendi babasıyla ilgili sorunlarıyla başa çıkmak zorundadır."

"Sanki sen kendininkilerle başa çıkmışsın gibi?" Banyoya girdim ve anında sinir bozukluğu içimi kapladı. Dağınıklık tamamen yanlıştı ve yerinden çıkmıştı. Telefonu omzum ve kulağımın arasına sıkıştırarak süpürgeyi ve faraşı aldım.

"Bugün şakacı bir günün var."

"Son zamanlarda beni çok daha sık arıyorsun."

"Arayan benim," diye itiraz etti Harlow.

Evet, Paolo ve York'un kızlarına bakarken ya da yapılması gereken bir şey olduğunda. Ama o zaman bile, yeni ailesine daha çok güveniyordu. Harlow'a bunun için kızamazdım. Onun için gerçekten orada olan ve onu önemseyen bir ailenin olması yeni bir şeydi. Vitale dünyasına tamamen uyum sağlıyordu ve onun için mutluydum. Bazen kendimi ikinci planda hissediyordum.

"Mm-hmm, bu sefer ne sorun var?"

"Gece boyunca Benito'yu arıyor. Sanki onun köpeğiymiş gibi."

"Benito'nun sevgilisi olmadığını biliyorum, çünkü o zaman farklı bir konuşma yapıyor olurduk. Peki burada kimden bahsediyoruz?"

"Lanet Cesare, başka kim olabilir ki? Keşke Benito da başka biriyle birlikte olmaya çalışsa. İkisini de öldürürdüm." Harlow konudan saparak Japonca küfürler etmeye başladı, iki dil arasında geçiş yapıyordu. Hatta birkaç İtalyanca küfür bile etti. Telaffuzu berbattı.

Kırık aynayı temizlerken ona biraz zaman tanıdım. Kırık parçalardan birinde kendi yansımamı gördüm ve kafamın üstündeki sarı saçlara iç geçirdim. Birkaç haftadır sarı saçlıydım; artık renk değiştirmeye hazırdım. Tuvaletin üzerindeki dolabı açtım ve en az yarısı dolu olan bir boya şişesi bulana kadar her birini salladım.

Pembe.

"Ne yapacaksın?" Kırık cam parçalarını bir torbaya koydum ve umursamadan torbayı oturma odasının bir köşesine attım. Bir planla odama geri döndüm. Telefonu kapatıp saçımı boyamaya hazırlanmadan önce hoparlörü açtım. Ellerime bir baktım ve iç geçirdim. Kanlı parmak eklemlerimi çabucak temizledim.

"Bilmiyorum. Benito'ya her bahsettiğimde kavga ediyoruz." "Dur tahmin edeyim, onu bıçaklıyorsun, seks yapıyorsunuz ve sonra o gidiyor, değil mi?"

Harlow'un sessizliği beni güldürdü. "Peki, Cesare'den kurtulmak için yedek planın ne?"

"Keşke o kadar kolay olsaydı; otel odasına gizlice girip lanet boğazını kesmek. O adamın ölümünü izlemek için para öderdim."

Hiçbir plan yapmadan pembe boyayı saçlarıma sürerken başımı salladım. Saçımın her santimetresinin boyayla kaplandığından emin oldum. Saçlarım kısa kesildikten sonra biraz uzadığı için uçları hafifçe kıvrılmıştı.

"Peki seni engelleyen ne?"

"Kocam ve onun deli saçması kardeşleri. Babalarını ne kadar sevmeseler de, hepsi ona saygı duyuyor. Ya da ondan korkuyor. Seç birini." Harlow homurdandı. "Her biri onu aştı ama hala bir şekilde onun onayını arıyorlar."

Güldüm. "Neyse ki babam ben doğmadan önce öldü. Annemle olan sorunların üstüne bir de babamla olan sorunlar eklenseydi ne olurdu bilemiyorum." Bir esrar sigarası alıp yaktım, muhtemelen esrardan biraz daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

Harlow da kahkahalara katıldıktan sonra konuyu kız kardeşine çevirdi. Birkaç kez ziyarete gelmişti. Tabii ki, hala anne olmaya hazır değildi, Emica'yı sevgi dolu evinden uzaklaştırmayacaktı. Bu, onun için büyük bir gelişmeydi. O boktan apartmanda yaşarken Harlow ve beni takip etmek için ağladığı zamanları hatırladım. Onu evde bıraksaydık, başımıza daha fazla sorun açardı. O anılar hoş karşılanıyordu, dayanabileceğim birinin olduğu ve evin bu kadar yorucu gelmediği zamanlar.

"Benito geri döndü," dedi Harlow.

Saçımdaki pembe boyayı yıkadım, aynada kontrol edemediğim için sinirlendim. Yakında bir yedek bulmam gerekecekti. "İniyor musun?"

"Quincy," dedi Harlow, beni görmezden gelip kocasına yöneldi.

Benito'nun sesi banyomu doldurmadan önce, hattın diğer ucunda boğuk bir ses duyuldu. "Bu gece ne yapıyorsun?"

Geçmişin beni yakalamasına ve paramparça etmesine izin vermemek için elimden geleni yapıyordum. Hayatın bana verdiği bu boktan durumu dengelemeye çalışmak da cabası. Oh, ve kirayı nasıl ödeyeceğimi merak etmek, bu varoluşsal korkuyu da unutmayalım.

"Her zamanki gibi, önemli bir şey yok. Neden

sordun?" "Blake'i kontrol etmeni istiyorum."

Benito ismini tam olarak söylemeden önce başımı sallamıştım. "Babanla gitti."

"Ve ondan uzaklaşmak istiyor."

Blake'in babasıyla karşılaştığında yüzünün nasıl solduğunu hatırlamak midemi bulandırdı. Ben hiç de yufka yürekli biri değildim, ama nedense, o piç kurusu, birlikte geçirdiğimiz kısa sürede beni çok etkilemişti.

"Tamam. Sadece onu kontrol edeceğim, başka bir şey yok, değil mi?"

Benito sessiz kaldı ama kaçınılmaz olarak iç geçirdi. "Evet, Cesare Blake'in otele geri götürülmesi gerektiğini açıkça belirtti."

Nedenini sormak istedim ama bunun bana düşmediğini de biliyordum.

"Bizi Blake'in yanında görürse, bir şeyler döndüğünü düşünebilir," dedi Benito.

Bir şey mi dönüyordu? "Tamam, ben Vitales'e ait değilim, bu yüzden hedef tahtasındayım."

"Aynen öyle, ama sadece bu değil. Blake, ikinizin arkadaş olduğunuzu uydurdu."

Arkadaş mı? O kısa boylu herif benden nefret ediyordu.

"Tamam."

Telefonu kapattık ve artık gece planlarım hazır olduğu için giyinmeye başladım.

"Hey, tatlım, sipariş vermeye hazırım," diye seslendim.

Blake topuklarını döndürdü ve bana sert bir bakış attı. Saçları jöle ile geriye taranmıştı ve giydiği takım elbise ona hiç yakışmıyordu. Elbette, özel dikilmiş ve pahalı görünüyordu, ama ona hiç yakışmıyordu.

Islık çaldım. "Vay canına, berbat görünüyorsun, tatlım. Ne oldu sana?"

Bir an için Blake, Red Dawn'a girdiğimden beri yüzünde olan şaşkın bakış yerine bir gülümseme takındı.

"Siktir git, Quincy."

"Bu sadece birkaç kişiye verilen bir ayrıcalık." Ona göz kırptım. "Mojito istiyorum."

"Ne?" Blake barda etrafına bakındı ve rastgele bir bardak aldı.
Bana fıçı bira doldurdu. "Al."

"Sipariş ettiğim bu değildi." Gülümsememi zorlukla bastırdım. Barın arkasında ne halt ediyordu bu adam?

"İç şunu," diye tısladı.

Sunulan içkiyi kabul ettim. Biradan çok köpük gibiydi ama bunu belirtmeye niyetim yoktu. Diğer müşterilerin ondan uzak durmaya çalıştıkları belliydi.

Müzik hızlanınca "İlk günün berbat mı geçti?" diye bağırdım.

Blake barın üzerine eğildi ve bana sert bir bakış attı. "Senin neyin var?" "Hiçbir şey." Birayı bitirene kadar içmeye devam ettim. "Bir tane daha."

Blake bardağı aldı ve ilk seferkinden biraz daha fazla doldurdu. Bardağı aldım ve ona doğru kaldırdım, sonra bardan çıkıp boş bir masa buldum. En arka köşedeydi, hem Blake'i hem de kapıyı aynı anda görebiliyordum. Onu izlemeye devam eden birkaç adamı gözetledim. Cesare'nin adamları olmalıydılar.

Blake, hiçbir şeyden habersiz, barın arkasında durmuş, etrafta dolaşıyordu. Elleri, ne yapacağını bilmiyormuş gibi yanında açılıp kapanıyordu. Bakışları, yapacak bir şey arıyormuş gibi odanın içinde dolaşıyordu. Blake burada kendini yabancı hissediyordu. Diğer barmenler işlerinde akıcı ve iyilerdi. O ise beceriksizdi. Tek iyi olduğu şey flört etmekti. Onun yakışıklı yüzüne ve ipeksi sözlerine kapılan birkaç müşteri vardı, ama yanlış içkiyi verdiğinde işler hızla kötüye gitti.

Bu, eğlencenin en güzel haliydi. Birayı yudumlarken, gözlerimi Blake'den hiç ayırmadım. İki adam önüme geçerek görüşümü engelledi. Orada ne için bulunduklarını anlamak zor değildi.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye tatlı bir sesle sordum. Gördünüz mü, istediğim zaman etrafımdaki en nazik kişi olabiliyordum.

"Bay Vitale burada olmanızdan hoşnut değil."

Birayı bitirdim. "Garip, en son baktığımda hepimizin iyi bir ilişkisi vardı."

Sol tarafta burnu kırık olan adam güldü. "Sen bir hiçsin. Eşyalarını topla ve buradan gitmeni öneririm."

Kimse yok mu? Bunu kaç kez duymuştum? Sayamayacak kadar çok. "Ben para ödeyen bir müşteriyim."

"O iki boktan bira müesseseden, neden bölüşmüyorsunuz?" dedi diğer adam. İtalyan aksanı diğerinden daha kalındı.

"Siktir, gerçekten mi?" Yüzümde bir gülümsemeyle ayağa kalktım. "O zaman bedava içkiyse bir tane daha almalıyım."

Ağır aksanlı olan adam önüme geçerek bara gitmemi engelledi. Boylarımız aynıydı, gözlerimiz aynı seviyedeydi ve bana dik dik bakıyordu. Gerçekten işleri zorlaştırmaya niyetliydi.

"Çekil," dedim.

"È un idiota. Cesare lo vuole fuori di qui," önümdeki adam dedi. "Non ha detto che non possiamo ucciderlo."

Önümdeki adam başını salladı. "Hayır, patronun emri. Dikkat çekecek hiçbir şey yapmıyoruz."

İkisi de İtalyanca bildiğimi bilmiyordu. Görünüşe göre bu "hiçbir şey" araştırmaya bile değmezdi. Bu onların hatası olacaktı.

"Yürü." Burnu kırık olan beni ileri itti.

Ağzımı kapalı tutarak, İtalyanca konuşmalarını dinledim. Beni ön kapıya götürmek yerine, arka kapılara doğru yöneldik.

"Non c'è da preoccuparsi se ci occupiamo di lui sul retro."

New York'un soğuk havası yüzüme çarptığı anda yere çöktüm, bıçağımı çıkardım ve adamlardan birinin ayağına sapladım. O çığlık atarken ben de dönüp parmaklarımı pirinç muşta içine soktum. Eldiven giymek gibiydi; tam uydu. İkisi de ne olduğunu anlamadan bıçağı salladım.

"Voi due non potreste uccidermi nemmeno se fossi legato e strafatto di acido. Questo niente vi mostrerà come si fa."

İtalyancamı duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Her iki taraftan da bir darbe geldi. Arkadan gelen darbeyi aldım ve önümdeki iri herifi yere sermek için darbenin momentumunu kullanarak homurdandım. Ayakları hala bıçağımın saplı olduğu halde geriye doğru tökezledi. Yere düştü ve ben de onunla birlikte yuvarlandım, dizimi yukarı doğru vurarak nefesini kestim. Nefes almaya çalışırken yüzü kızardı. Bıçağı etinden çıkardım, istediğimden daha fazla güç kullanmak zorunda kaldım. Pirinç muşta ile yüzüne vurdum ve arkadaşı gibi burnunu kırdım. Sıcak kan sıçradı yanağıma.

Diğeri de geri kalmayacaktı; bana saldırdı ve dudaklarımdan bir homurtu çıkardı. Dirseklerimi geri çekip boğazına vurdum. Boğazını tutarak yana düşerken öğürerek öksürdü. Yumruğumu tekrar tekrar çekerek yüzünü yeniden düzenledim. Kan koluma bulaşsa da ona vurmaya devam ettim. Dudağı yarılmış, birkaç dişi kırılmış ve burnu tamir edilemeyecek kadar kırılmıştı. Hatta bu bir gelişme sayılabilirdi.

Yanağımdaki kanı sildim ve Blake'in orada durduğunu gördüm. "Ne oluyor lan?"

"Orada tüm bu süre boyunca izlendiğini biliyor muydun?" Kapıya bir göz attım ve sonra Blake'e döndüm. "Hâlâ izleniyorsun."

"Ne?" Blake yerde yatan cesetlere baktı, sonra bana. "Ne?"

Ona doğru yürüdüm. Ben her adım attığımda, o geri çekildi, ta ki sırtı duvara çarpana kadar. Kollarımı onun başının üzerine attım ve onun alanına girdim. Üzerini kaplayan kolonya bile gitmişti, benim banyomdan aldığı mango şampuanının kokusu kalmamıştı.

"Sevgili babacığınla geçirdiğin üç gün, sana her zaman gözlerine dikkat etmeyi öğretmedi mi?"

Blake'in mavi gözleri kaotik bir şekilde hareket ettikten sonra saçlarıma odaklandı. "Pembe."

"Evet, sonunda fark ettin. Bana yakışıyor, değil mi, bebeğim?"

Gözlerini devirdi. "Sen daha deli görünüyorsun." Elini uzattı, ama ben onun bana dokunmasını engelledim.

"Üzerine kan bulaşmasını istemezsin. Baban, cesetlerle oynamayı sevdiğini düşünebilir."

"Ölmüşler mi?" Yüzünün rengi attı.

"Hayır. Onları öldürmeyi çok isterdim, ama ne yazık ki bunu yapacak desteğim yok. Bir hata yaparsam kurtların yemine dönüyorum." Çenesini tutup, yerde yatan aptallardan gözlerini ayırmasını sağladım. "Sadece biraz kanları eksik, feda edemeyecekleri bir şey değil."

Blake'in yüzünde panik vardı. Bir yanım, onun bu kadar rahatça içine girdiği gerçek dünyayı görmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu önemsiz bir şey değildi. Bir kavga ve biraz kan dökülmesi, olayların daha hafif tarafıydı. Bir adamın hayatını elinde tutmak zorunda kalana kadar bekle.

Yanaklarına tokat attım, ama yine de tepki vermedi. Blake'in nefesi düzensizdi ve duvardan aşağı kayıyordu.

"Siktir. Hey, Blake." Yüzüne parmaklarımı şıklattım, herhangi bir tepki bekledim. Mavi gözlerinde, çok kez gördüğüm uzak, dalgın bir bakış vardı.

Acı birçok insanı şoktan uyandırdı, ama Blake'in durumunda bu hiç fark edilmedi. Onu kendime doğru çektim ve dudaklarımızı birbirine yapıştırdım. Dilimi onun aralık dudaklarının arasına soktum ve onun dilini dışarı çıkardım. Tepki alana kadar piercingiyle oynayarak dilinin ortasındaki topu birkaç kez hafifçe vurdum. Blake'in dili benimkiyle dolandı ve tek taraflı bir öpücük, kısa sürede tam anlamıyla bir öpüşmeye dönüştü. Tadı güzeldi, ama beni asıl etkileyen, öpücüğü daha da derinleştirme şekliydi. Blake dilimi emip beni kendine çektiğinde, dudaklarımdan geçen elektrik dalgası doğrudan sikime gitti. Onu neden öptüğümü unutup Blake'e bastırarak daha fazlasını istedim.

Başımı hafifçe sağa eğdiğimde zihnim bulanıklaşmıştı. Blake daha sert öpüşürken inlemesi dudaklarımın arasında boğuk bir ses haline geldi. Kalçalarım kendiliğinden hareket ederek penisimi onun vücuduna sürttüm. Dizlerimi hafifçe bükerek giyinik penislerimizi birbirine yaklaştırdım. Tek bir hareketle Blake dilimi ısırdı ve benimle birlikte hareket etmeye başladı.

İşler çığırından çıkıyor.

Vücudumun oksijene olan ihtiyacını görmezden gelip, onun yerine Blake ile doldururken ciğerlerim yanıyordu. Vitales ne kadar kötü olsalar da, aynı zamanda birer cazibeydiler. Küçük adamı soyup onu sikip öldürecek noktaya gelmeden öpüşmeyi bıraktım.

Lanet olsun, iyi öpüşüyordu. Kim olduğu konusunda şok yaşamamış olsaydım, kolayca tekrar öpüşmeye başlayabilirdim.

"Daha iyi mi?"

"Ha?" Blake bana birkaç kez göz kırptı, yüzü kızarmış ve dudakları öpücükten biraz şişmişti. Bu kadar sevimli görünmemeliydi.

"En azından tekrar konuşabiliyorsun." Kıyafetlerimi düzelttim ve birkaç adım geri çekildim. "Beni bulmadan buradan gitsem iyi olur."

"Bekle."

"Benimle gelmek ister misin, tatlım?"

Bana parmak hareketi yaptı. "Sana tahammül edemiyorum." "Ama?"

Arka kapıdan gelen bir ses, ikimize de zamanın dolduğunu

.

"Kahretsin, bilmiyorum. O otel odasında boğuluyorum. Ve sen tek piçsin. Bir nevi."

Gülümsedim. "Bana yalvar."

"Siktir git! Yalvarmayacağım. Sana ihtiyacım yok."

"O zaman oraya geri dön ve iyi bir çocuk gibi gülümse. Sen babasının oğlu, değil mi?" diye alay ettim. "Beş yıldızlı otel ve sürekli izlenmek senin için eğlencelidir eminim."

Blake gözle görülür şekilde gerildi. Zaman geçiyordu ve karar vermesi gerekiyordu. Gurur, çoğu erkeğin üstesinden gelemediği bir canavardı. Blake ise alçakgönüllülüğünü bir kenara bırakıp, her türlü tehlikeyi anlatan tatlı bir bakışla bana baktı. "Yakında kendi evime taşınabileceğim... O yüzden, lütfen seninle kalabilir miyim?"

"Sihirli kelime ne?" "Siktir,

Quincy, gel..."

"Ding ding! Vay canına, bunu doğru bilen ilk kişi sensin." Onun bileğini tuttum ve sokağa doğru koştum. Hareket etmeye devam ettik. Şehri avucumun içi gibi biliyordum. Bilmek zorundaydım. Dönüp bir kahve dükkanına sığındık ve mutfağından geçerek yolumuza devam ettik. Central Park'a daha yakın bir yere çıktık, burada bir süre saklanmak on kat daha kolay olacaktı.

Blake, koşmaya alışkınmış gibi hemen arkamdaydı. Durduğumuz anda eğildi ve birkaç kez omzunun üzerinden arkasına baktı. Cebinde bir ses duyuldu ve ses havayı deldiği anda irkildi.

Daha önce böyle bir şey olmamıştı. Cesare'nin ona verdiğini varsayabilirdim

.

"Devam et." "Ne

diyeyim?"

"Bu gece bir arkadaşınla takılmak istediğini." "Ben

yetişkinim, ona rapor vermek zorunda değilim."

Tek kaşımı kaldırdım. Eğer böyle düşünüyorsa, benden daha aptaldı. hayal etti. "Cevap vermeden önce, neden seni bara götürdü?"

Blake tereddüt etti, bana güvenip güvenemeyeceğinden emin değilmiş gibi uzun bir süre bana baktı. Ben bekledim. Ona bana güvenmesini söylemeyecektim, çünkü ben henüz ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Hala neden New York'ta olduğunu ve neden şimdi ortaya çıkmaya karar verdiğini bilmiyordum. Ve Vitales'lerden ne istediğini.

"Sadece bir işti."

"Hayır, hiçbir şey sadece bir iş değildir ve eğer öyle düşünüyorsan,

sen bir salaksın." "Siktir git sen de Benito da. Ben salak değilim."

"O zaman düşün. Sana ne yapmanı söyledi?"

Blake omuz silkti. "Dinle ve ona rapor ver. Hepsi bu."

Başımı salladım. "Sana yararlı olup olamayacağını anlamaya çalışıyor. Peki, bir şey duydun mu?"

Blake ağzını açtıktan sonra hemen kapattı.

"Kendine sakla, umurumda değil, ama o adamın senin yararlı olduğunu düşünmesini sağla," diye uyardım.

"Neden?"

"Çünkü bir yükümlülük tek bir şekilde sonuçlanır." Çaldığı cebini işaret ettim. "Hayatın tehlikede."

"Beni öldürmez," dedi Blake, ama pek emin görünmüyordu.

Ben hiçbir şey söylemedim. Bunun saçmalık olduğunu biliyordu, bilmiyorsa da öğrenecekti. Girdiği dünyayı bir an önce anlaması gerekiyordu. Ve

bunu, ölmeden önce çabucak yapması gerekiyordu.

"Onu gitmeme izin vermesi için nasıl ikna edebilirim? İlk seferinde denedim ama..." "Ona bir şey ver. Senin sahip olduğun ve onun istediği ne var?"

Blake omuz silkti. "Hiçbir şeyim yok." "O zaman Benito'dan yardım iste."

"Hayır, ona da ihtiyacım yok. Sadece bir süre ortalıkta görünmemem gerekiyor, hepsi bu."

Blake berbat durumdaydı. Ona yardım etmeye çalışmamam gerektiğini biliyordum. Hatta, onu babasına geri götürmem ya da Benito'ya teslim etmem ve bu durumdan ellerimi yıkamam gerekiyordu. Her şeyin kaosa dönüşeceğini anlayabiliyordum.

Bir esrar sigarası çıkardım. "Tamam, bu gece bunu içelim. Yarın da sen kendi işlerini hallet."

Blake bana, sonra da elimdeki esrara baktı. "Nasıl halledeceğim?" "İyi soru. Hiçbir fikrim yok, o yüzden kafayı buluyorum. Sen ailenle yüzleşmen gerekecek."

"Siktir et, ver şunu." Blake elini uzattı. "Şu anda hiçbir şeyle uğraşmak istemiyorum."

Bunun aptalca mı yoksa akıllıca mı olduğunu ona söyleyemedim. Her halükarda, esrarı ona uzattım. Siktir et. Ben bile bu gece kendi sorunlarımla uğraşmak istemiyordum.

Vücudum sanki bulutların üzerindeymiş gibi hissediyordu. Her bir santimetrem hem yanıyor hem de plastiğe sarılmış gibiydi. Ne kadar iyi hissettiğimi tarif edemem bile, ama beni gülümsetmeye yetti. Quincy'nin bana verdiği şey çok iyiydi. Ve o da daha iyi değildi. Geriye yaslandı, yüzünde bir gülümsemeyle bir şeyler mırıldanıyordu. Ne hakkında konuştuğumuzu takip edemedim, ama bir dizi ya da çizgi film olduğunu düşündüm.

"Harlow ve ben onu sürekli izlerdik," diye mırıldandı.

Elinden birayı almak için öne eğildim. "Yani, sen ve Harlow sevişiyorsunuz, değil mi?"

Quincy bana gözlerini kırptı, sonra gözlerini kısarak "Ne?" dedi.

"Sadece söylüyorum. Ona bakışın, o aradığında koşarak gelmen." İlk tanıştığımız gece bana olanları, daha önce neler yaptığını anlatmıştı. Cinayet benim işim değildi, ama Quincy'nin işi olduğunu görebiliyordum. Ve evli en iyi arkadaşının çağrısına cevap vermek için gitmişti. Durum şüpheliydi. "Siz ikiniz sevişiyorsunuz. Ya da sevişiyordunuz."

Quincy alaycı bir şekilde güldü.

"Harlow'la yatmıyorum." "O zaman

yatmak istiyorsun," dedim.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Ben... ben bunu istemiyorum! O evli. Adamın çocuğu var! O..."

"Müsait değil, ama yine de onu istiyorsun."

Quincy bana öfkeyle baktı. "Kapa çeneni. Ne dediğini bilmiyorsun."

"Evet," dedim. "Belki kitaplardan pek anlamam. Muhtemelen hiç anlamayacağım da. Ama insanları okuyabiliyorum. Babamdan kaçmamın sebebi bu, Benito'yu arayıp beni kurtarmasını istemememin sebebi bu ve en iyi arkadaşının sıkı, ateşli... içine sikini sokmak istediğini bilmemin sebebi de tam olarak bu."

Yüzüme bir yastık çarptı. Darbenin şiddetinden mi, tozdan mı öksürdüğümü bilmiyordum. Quincy'nin dairesine geri dönmüştük ve karanlık, sessiz ve gerçek dünyadan uzak bir yerde olduğum için mutluydum. Ama burası hala pis bir yerdi ve ben burayı ateşe verip kül olana kadar yanmasını izlemek istiyordum. Bu çok mu fazla bir istek?

"Konuşmaya devam edersen, kendini sokakta bulursun," diye tehdit etti Quincy.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Hey, sadece gördüğümü söylüyorum." Sırıtarak, yere sürünerek ona doğru gittim, böylece az önce yakmış olduğu ikinci esrarı çalabilecektim. "Bu şey çok iyi. Tadı Kaliforniya gibi."

O homurdandı. "Öyle." Ben onu almaya uzandığımda, geri çekti. "Orada bana iyi mal getiren bir bağlantım var. Buradakilerden daha iyi."

"Evet, öyle," dedim ve tekrar esrarı almaya uzandım. "Hadi, ver şunu bana."

"Hayır," dedi, spor ayakkabısıyla göğsüme ayağını dayayarak. "Geri çekil lan."

"Hayır."

"Yemin ederim, Blake." "Ne

yapacaksın?" "Kıçını

tekmeleyeceğim," diye bağırdı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Deneyebilirsin."

Quincy'nin sırıtışı beni rahatlatmaktan çok sinirlendirdi. "Öyle diyorsun ama benim kim olduğumu bilmiyorsun. Benimle birlikte olan insanlar, birlikte büyüdüğüm aile? Evet, benimle uğraşmak için deli olman lazım."

"Yine mafya mı?" diye inledim.

"Harika." "Yakuza," dedi.

Ona göz kırptım. Cidden, yakuza. Onlar hakkında en fazla televizyondan, filmlerden ve video oyunlarından duymuştum, gerçek hayattan değil. Ama Quincy burada, onların bir parçası olduğunu söylüyordu. Onu, tavırlarını ve davranışlarını inceledim ve

kaşlarımı çattım. Hayır, yalan söylediğini düşünmüyordum. Hatta, küçük parmağının eksik olması şimdi çok mantıklı geliyordu.

"Gerçekten mi? Bu çok çılgınca," dedim. "Hoşuna gidiyor mu?"

Quincy, esrarını uzun ve derin bir nefesle içti ve omuz silkti. Yüzümü incelerken ayağını göğsümde tuttu. "Sorun yok. Yani, bu benim hayatım." Ben bir şey söylemeyince alaycı bir şekilde güldü. "Ne? Sana macera ve tehlike dolu cesur hikayeler anlatmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedim. "Sadece esrar istiyorum."

Bir nefes daha çekti. "Çok yazık. Daha önce benden bir tane çaldın ve yeterince paylaştım. Siktir git."

Hayatta hayır cevabını kabul etmeyecektim. New York'ta geçirdiğim zamanın ardından, tek istediğim bu dünyadan kaybolmak ve hayatımın devasa bir bok çukuru olmadığını varsaymaktı. Ayağını üzerimden itip kucağına tırmandım. Üzerine oturduğumda bana baktı ama beni itmedi.

"Bir nefes ver." Parmaklarımı göğsünde gezdirirken inledim ve ona en baştan çıkarıcı gülümsememi gösterdim. "Sadece bir tane daha."

"Bu bakışın herkeste işe yaradığını mı sanıyorsun?"

Göğsümü onun göğsüne bastırdım. "Birçok insanda işe yarıyor. Sadece nedense sende yaramıyor."

"Ben erkeklerimin daha doğrudan olmasını severim," dedi. "Altımda yatıp küçük bir orospu gibi inleyen ve ağlayan lanet olası bir ağlak twink değil. Hoşuma gitmiyor."

O bunu söylerken kaşlarımı kaldırdım. Gerçekten mi? Quincy kafası çok iyi olabilir, ama duyduğum kadarıyla o pek de aktif değil, pasifmiş. Erkekler beni birçok kez kullandılar, ben de hoşuma gidiyormuş gibi davranırken, deliklerimi olabildiğince çılgınca ve sertçe sikti. Ama o farklı görünüyordu. Quincy göründüğü gibi biri değildi.

"Öyle mi?" diye sordum. "Erkeklerin kıçına girmesini seviyor musun?"

Quincy ciğerlerindeki duman bulutuyla boğuldu. Sertçe öksürdü, öne eğildi ve nefes nefese kalarak ciğerlerine bir nefes daha hava çekmeye çalıştı. Bunun yerine, yere tırnaklarını geçirip kendine gelmeye çalışmasını izledim. Dudaklarımdan çıkan kahkaha, küçümseyen bir bakışa neden oldu ve ona gülmemek için ağzımı elimin arkasıyla kapattım.

"Çekil üstümden," diye homurdandı Quincy.

"Hayır." Kalçalarımı aşağı doğru bastırdım. Belki esrarın etkisiydi, belki deli babamla tanışmamın etkisiydi, ya da belki de tek bildiğim evimden sürgün edilmemin etkisiydi, ama belaya bulaşmak için can atıyordum. Elimi boğazına doladım ve kahverengi tenini sıktım. "Ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey," diye tükürdü Quincy.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Çünkü kıçından almayı seviyorsun, değil mi? Eminim uzun zamandır yapmamışsındır. Yani, sen her zaman sert olan olmalısın, değil mi? Üstte olan?" Dairesine göz gezdirdim. "Burası senin kişiliğin hakkında bana çok şey anlatıyor. Kesinlikle kontrol sende değil, Quincy."

"Kontrol bende," diye homurdandı ve elini boynuma doladı. "O yüzden çeneni kapa."

"Hayır."

Kollarımı tuttu ve ben yere düştüm. Kavga ederken, bacakları benim bacaklarımın etrafına dolandı ve ben onun üstüne çıkıncaya kadar hareket ettim. Tenlerimizin birbirine sürtünmesi, giysilerimizin çarpıştıkça yarattığı sürtünme, nefes nefese kaldığında tenime değen nefesi, beni çılgına çevirmeye yetti. Üstüne çıktığımda oturdum ve bacaklarını ayırarak kendimi aralarına sıkıca gömdüm. O homurdandı, elleriyle beni itmeye çalıştı ama ben de ona izin vermedim.

"Ne oldu?" diye sordum. "Benden gerçekten bu kadar mı tahrik oldun?" Quincy bana sert bir bakış attı. "Senin sorunun ne?"

Gülümsedim. "Anne sorunları. Baba sorunları." Omuz silktim. "Çok fazla sorun."

Parmaklarım göğsünde kaydı ve giydiği beyaz grafiti tişörtünü gerginleştiren göğüs kaslarını hayranlıkla izledim. Hatta meme uçları bile sertleşmişti, iki sert tepecik tişörtünün kumaşına baskı yapıyordu. Parmaklarımla gömleğini aşağı doğru çektim ve kaldırdım, sonra tırnaklarımı derisinin üzerinde meme uçlarına doğru ittim. Göğsünün ortasında kocaman bir yara izi vardı. Büyülenmiş bir şekilde tırnaklarımı onun üzerinde de gezdirdim. Quincy'nin dudaklarından çıkan inilti, beni o anda oracıkta boşaltmaya yetecek kadar güçlüydü. Bunun yerine, sırıttım ve ona daha da yaklaştım.

"Hadi, pantolonunu çıkar," diye alay ettim. "Belli ki istiyorsun."

"Ne istediğimi bilmiyorsun," diye tersledi Quincy. "Ama sana söyleyeceğim. Beni istiyorsan, pantolonumu kendin çıkar."

Quincy'nin sözleri bir meydan okuma gibi geldi ve ben meydan okumaları asla geri çeviremem. Eğilip kot pantolonunun düğmesini açtım. Ses

Odaya yankılandı, ben ilerleyip fermuarını aşağı çektim. Fermuar açıldığında, sanki kuma bir çizgi çizilmiş gibi hissettim. Aşmamamız gereken bir eşik. İlerlemek aptalca olduğunu biliyordum. Quincy ve ben birbirimizi zar zor tahammül edebiliyorduk. Yine de beni ilerlemeye iten bir şey vardı. Uçmuş ve hayalperest olduğum için bastıramadığım bir dürtü.

Quincy'nin pantolonunun kenarlarını tuttum ve uyluklarından aşağı doğru yırttım. Pürüzsüz, kahverengi bir ten beni karşıladı ve istem dışı dudaklarımı yaladım. Yüzünü tamamlayan mükemmel bir özellik karışımına sahipti. Japon ve siyah. Görünüşünü seviyordum, açıkçası onu çekici buluyordum, ama bunu Quincy'ye söyler miydim? Asla. İyi gününde bile kibirliydi ve onun egosunu şişirecek bana ya da başkasına ihtiyacı yoktu.

Onun pantolonunu attığımda, homurdandı. Gözlerimiz buluştu ve ben onu iyice süzdüm. Düşünmeden elimi uzattım ve boxerını da çıkardım. Penisi ortaya çıkar çıkmaz, sanki o lezzetli bir ribeye biftekmiş ve ben de açlıktan ölüyormuşum gibi ağzım sulandı. Tavan lambalarının ışığında, penisinin başında metal bir halka parlıyordu. *Bu delilik. Biraz hoşuma gitti.* Evet, kesinlikle çok uzun zamandır yoksun kalmıştım. Öne eğildim, vücudumun beni yönlendirmesine izin verdim ve sonra dudaklarımı onun zaten yarı sert olan penisine doladım.

"Siktir!" diye inledi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Keyfini çıkarıyorum," dedim, kalkıp ona bakarken. "Pantolonunu çıkarmamı söyledin, ben de çıkardım. Şimdi neyden şikayet ediyorsun?"

Quincy ağzını açtı ve hemen kapattı. *Demek onu susturmanın bir yolu vardı.* Tekrar başımı eğip onun tüm uzunluğunu boğazıma aldığımda sırıttım. Bir penisi ortadan kaldırmak, benim iyi olduğum bir şeydi. Yani, hayatta kalmak için iyi olmak zorundaydım. Şimdi, Quincy de hayatım boyunca hizmet ettiğim diğer tüm erkekler gibi benim yeteneğimin tadını çıkarıyor gibiydi. Bu beni rahatsız etmeliydi, ama Quincy söz konusu olduğunda rahatsız etmedi. Dürüst olmak gerekirse, sırtının kıvrılmasını ve nefesinin hızlanmasını izlemekten zevk alıyordum. Elimi uzattım ve gömleğini meme uçları görünene kadar yukarı ittim; yalanmak, emilmek ve ısırılmak için yalvaran iki sert kahverengi et parçası ortaya çıktı.

Yakında. Yakında sana geleceğim.

"Daha derine." Quincy inledi. "Hadi. Madem bu boku yapacaksın, beni gerçekten sik," diye homurdandı.

Gözlerine bakarak onu testislerine kadar indirdim. Boğazından yankılanan inilti vahşi bir haykırış gibiydi. Kalın parmakları saçlarıma gömüldü, ben yanaklarımı şişirip tekrar içeri çekerken saç derimi sıkıp tırmalıyordu. Dudaklarımın onun penisini ıslak ve hevesle emdiği sesi odayı doldurdu. Gözleri yarı kapalıydı, bana bakarken tek kelime etmeden ihtiyaç duyduğunu ve yalvarırcasına bakıyordu.

İtaatkar ve üreyebilir.

Bu düşünce bir anda aklıma geldi ve onun penisi etrafında kıkırdadım. Aptalca bir düşünceydi, ama nedense o anda Quincy öyle görünüyordu. Adam seksiydi, bunu inkar edemezdim. Ama kesinlikle onun, daha fazlasını arzuluyormuş gibi görünürken sırt üstü yatıp oral seks yaptıracak türden biri olduğunu beklemiyordum.

Quincy, inlemelerini bastırmak için kolunu ağzının üzerine attı. Bu, gözlerindeki ihtiyaçlı bakışı daha da artırdı. Ben çekildiğimde, beni ona bağlayan bir salya ipi vardı ve gözleri yaşlarla dolmuştu. Muhtemelen kendini çok zor tuttuğu içindi. Dudaklarımı yaladım, sonra öne uzandım ve elini ittim. Ağzı açıldığında, üç parmağımı içine soktum.

"Em, orospu," diye inledim.

Quincy'nin penisi sıçradı. Huh, tek bir küçük emirle, daha da tahrik mi olmuştu? Parmaklarımı ağzına daha derine soktum, ta ki o boğulana kadar. Tükürük elimizi kapladı, parmaklarımı kayganlaştırdı. Onları ağzından çıkardım.

"Dön."

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye karşılık verdi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni sikmek mi istiyorsun? İnan bana, bunun bedelini ödeyemezsin."

Farkına varmadan, Quincy beni yere yapıştırdı. Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Parmaklarımı yakaladı ve beni bacaklarının arasına alırken onları kıçının arasına itti. O bana öfkeyle bakarken ben de ona baktım.

"Bunu istediğimi hiç söylemedim. Ama beni istediğim şekilde sikeceksin."

Kalbim bir an durdu. "Ne?" diye sordum, şaşkın bir şekilde.

"Duydun beni. Sikini çıkar."

Tek elimle pantolonumu açmaya çalıştım. Pantolonumu açıp sikimi çıkardığımda, Quincy hemen elimi itti ve sikimin başını deliğine sürttü. Nefesimi tuttum.

"Yağ yok mu? Prezervatif yok mu?" diye sordum.

Quincy başını eğdi. "Biraz acımasını seviyorum. Neden mi? Bir şey mi buldun?"

Kafamı salladım. "Hayır, düzenli olarak test yaptırıyorum."

"Öyle mi? Ben de," dedi Quincy. "En azından bu konuda akıllısın." "Beni aşağılıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Oh, kesinlikle öyle yaptım."

Ona siktirip gitmesini söylemeden önce, Quincy tam da bunu yaptı. Ağırlığını indirerek kendini benim sikime sapladı. Sıkı deliğinin benim sikimi saran gerginliği, dudaklarımdan bir inilti çıkmasına yetti. Sıcaklık bedenimi sardı. Quincy'nin verdiği zevkten bayılacağım gibi hissettim. Elimi uzattım ve kalçalarından birini tutup onu daha da aşağı ittim.

"Daha fazla," diye inledim.

"Deniyorum," diye homurdandı Quincy. "Bu iş, bilirsin, kayganlaştırıcı olmadan kolay değil."

"Sordum..."

"Evet, evet, ne dediğimi biliyorum." İki elini göğsüme koydu. "Kapa çeneni ve ayarlamama izin ver. Kıpırdama."

Nefesimi tuttum, ama hareketsiz kalmak çok uzun süre mümkün olmayacaktı. O kadar iyi hissettiriyordu ki. Tek istediğim, bulanık küçük mutluluk bulutumda kalmak ve onun deliğini spermimle doldurana kadar ona girip çıkmaktı. Bunu düşünmek bile beni yukarı doğru itti. Quincy çığlık attı, başı geriye düştü, sonra öne doğru eğildi ve bana öfkeyle baktı.

"Bak, bebeğim. Ben deniyorum..." "Oh, kes sesini," dedim.

Bizi ters çevirdim ve ona daha sert bir şekilde girdim. Onun çığlıkları beni etkiledi. Quincy gibi iri bir adam benim altımda parçalanıyor muydu? Tanrım, bu dünyadaki en harika uyuşturucuydu. Bu zevkte, onun vücudunda boğulmak ve ölmek istedim. Ben de çığlık attım, ellerimi yere dayayarak ona tekrar tekrar girdim. Nefesim hızlandı, ciğerlerimden girip çıkıyordu.

"Blake," diye inledi Quincy. "Evet, sik beni. Daha sert," diye inledi. "Hadi, daha sert yap. Bu mu? Gerçekten mi?"

"Çok saçma konuşuyorsun!" diye homurdandım. "O zaman daha iyi ol," diye cevapladı.

Quincy'nin bacaklarını tutup havaya kaldırdım ve onu ikiye katladım. Şoktan gözleri fal taşı gibi açıldığında sırıttım. Bu haliyle çok yakışıklıydı, bu manzaraya kolayca bağımlı hale gelebilirim. Üstelik saçlarını pembeye boyamıştı. Kahverengi tenine çok yakışıyordu. Bu renk onu daha da yakışıklı gösteriyordu.

Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki, yüzümde onun nefesini hissedebiliyordum. Daha önce hiç hissetmediğim bir içgüdü beni sardı. Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurmak istedim. Ama dudaklarımız buluşmadan hemen önce kendimi durdurdum.

Bu bizim sahip olduğumuz şey ya da olduğumuz kişi değildi. Bunun sadece seks olduğunu biliyordum. Ateşli, vahşi, yüksek seks. İkimiz de rahatlamaya ihtiyacımız vardı ve bunu elde edecektik. Duygular gibi şeylerle bunu karmaşıklaştırmaya gerek yoktu. Sokaktaki o küçük öpücük bir tesadüftü, beni şok halimden çıkarmak için bir şeydi. Ayrıca, ben sadece işlerimi halledene ve Kaliforniya'daki sıcaklık azalana kadar buradaydım. Sonra eve geri dönecek ve tüm bunların hiç yaşanmadığını unutacaktım.

"Blake, hadi," diye inledi, dudaklarını yaladı. "Durdun. Siktir et beni, hadi."

"Çok talepkarsın," dedim, dudaklarım gülümsemeye
çekildi. "Bu bir sorun mu?"

Kafamı salladım. "Hayır. Hoşuma gidiyor."

Ona, ilklerimin bir kısmını çaldığını söyleyemedim. O, ilk kez üstte olduğum ilk erkekti. Ve prezervatif kullanmadan ilk kez birlikte olduğum ilk erkekti. Çalışmadığım zamanlarda, eski sevgililerimle rastgele buluşmalar ya da anlar yaşadığımda bile, o adımı hiç atlamamıştım. O engeli. O, beni başka birine bağlayabilecek duygularla aramda koruyucu bir kalkan gibiydi. İhtiyacım olan tek bağlantı annemdi. O bana ihtiyaç duyuyordu. Başka hiçbir şeye vaktim yoktu.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldandı Quincy, gözleri odaklanmamış bir şekilde uzanıp yanağımı okşadı. "Lanet olsun, geçmişte birlikte olduğum erkeklerden daha iyi olacağını hiç düşünmemiştim."

Hızlanmadan önce kaskatı kesildim ve Quincy'ye sertçe çarptım. "Ben senin içindeyken başka erkeklerle sevişmekten bahsetme."

Nefes nefese, başını salladı. "Siktir, özür dilerim. Kahretsin!" Beni itmeye çalıştı ama ben ona yapışık kaldım. "Sikin çok iyi hissettiriyor, ne dediğimi bile bilmiyorum."

Bu, yüzüme bir gülümseme daha çizdi. Elimde değildi. Quincy bir pislik ve berbat biriydi, ama o parçalanırken onun içinde olmak

cennet gibiydi. Testislerim gerildi ve daha fazla dayanamayacağımı anladım. Bu inanılmazdı. Onu, filtrelenmemiş, ham haliyle hissetmek, çok etkileyiciydi. Quincy benim penisimi sımsıkı kavradı ve ben de onun meme uçlarından birini çimdikledim. Başını geriye attı ve kalçalarını aşağı doğru kaydırarak benim her bir itişime karşılık verdi.

Siktir, beni öldürecek.

Ve umurumda bile değildi. Onu daha da ikiye bükdüm, zevk duyularımı ele geçirdiğinde vücudum otomatik pilota geçti. Boğazımdan çıkan ve dışarı dökülen ses hayvani bir sese benziyordu. Aşağıya baktım. Quincy, ağrıyan penisini eliyle kavrayıp, bana bakarken sert ve hızlı bir şekilde okşuyordu.

"Kıçımın içine boşal," diye inledi. "Hadi, bebeğim. Beni doldur. Buna ihtiyacım var buna ihtiyacım var." "Delini döllememi mi istiyorsun?"

Quincy bana baktı, küfretti, seğirdi ve o kadar sert boşaldı ki karınını kapladı ve yüzüme sıçradı. Sırıttım, yanağımdan onun spermlerini sildim ve ona geri yedirdim. Daha derine girip hızımı artırdığım anda, işimin bittiğini anladım. Onu doldururken ışıklar gördüm, vücudum titriyor ve sallanıyordu. Sonunda gerçeğe döndüğümde, hala heyecanlıydım. Quincy bana baktı, dudakları bir kez olsun birbirine bastırılmıştı.

"Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey." diye homurdandı. "İçimde kalacak mısın, kalmayacak mısın?"

Omurgamdan elektrik akımı geçti. Söylediği şey, söyleme şekli beni rahatsız etti. Çekildim ve kızarmış deliğinden bir nehir gibi spermim damladı. Tek istediğim dilimi onun içine sokup hepsini geri itmekti. Bunun yerine ayağa kalktım.

"Yatmaya gidiyorum," dedim.

Quincy bana baktı. "Tamam."

O başka bir şey söylemeyince, duvarımı yerine geri ittim. Aklım karışık bir halde banyoya gidip temizlenmeye başladım. *Benim neyim var böyle?* Duşu açtım ve su ısınınca içeri girip boşluğa bakmaya başladım. Hayatım darmadağın olmuştu. Beni arayan bir babam, az önce yattığım yarı ev arkadaşım ve peşimdeki polisler vardı.

Başka ne ters gidebilirdi ki?

Tavanıma bakarken sırtım nabzımın ritmine göre zonkluyordu. Blake'in beni sikmesine izin vererek ne halt yemiştim ben? Cevabın basit olduğunu biliyordum; çok azmıştım ve o da istekli bir vücuttu. Evet, sebebi buydu, Vitales'lerin laneti değildi.

Blake yanımda, baygın yatıyordu. Ağzı hafifçe aralıktı, ölü gibi uyuyordu. Bu onu kolay bir hedef yapıyordu. Herhangi biri buraya girip onu öldürebilirdi. *Ben* de onu öldürebilirdim, terlemeden. Parmaklarım yanımda seğirdi. Onun hayatını sonlandırmak benim için kahve içmek gibi olurdu.

Sıradan bir şey.

Elim kendi kendine hareket etti, paylaştığımız aptalca öpücüğü hatırlayarak. Açık dudaklarına dokundum, yumuşak etini hafifçe okşadım. Ağzının benim sikimi sardığını görmek çok orgazmik olmuştu ve dil halkası sadece gösteriş için değildi. Blake sikle ne yapacağını iyi biliyordu. Silver Dreams'deki çalışanlar, o takıma katılırsa paralarının karşılığını fazlasıyla alırlardı.

Blake'in penisine atlayıp onu tekrar içimi spermle doldurması gibi aptalca bir şey yapmadan önce elimi geri çektim. Yataktan kalkıp giysilerimi giydim; yırtık kot pantolon ve saçlarıma uyan pembe bir düğmeli gömlek. Tenis

ayakkabılar da uyumluydu; çilek desenli, özel tasarımdı. Dolabımın bir tarafı sadece ayakkabılara ayrılmıştı, bu benim tek mantıklı hobimdi. Bileklerime bilezikler taktım, birkaç gümüş yüzük taktım ve bir ceket çıkardım.

Kış çok zordu, keskin soğuk her zaman açıkta kalan tenimi ısırıyordu. Cüzdanımın cebimde olduğunu ve içinde önceden sarılmış üç esrar sigarası olduğunu kontrol ettim. Son anda birini çıkarıp Blake'in yanındaki komodinin üzerine koydum. O küçük pislik esrar bulmak için eşyalarımı karıştıracaktı ve benim en son ihtiyacım olan şey, bir esrarkeşin tüm esrarımı içmesiydi.

Telefonumu kontrol ettim ve Daiki'den tek bir mesaj vardı. Bir zaman ve yer. Benden memnun değildi ve bunun bedelini ağır ödeyeceğimin farkındaydım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Blake uykulu bir sesle.

Hiç de masummuş gibi konuşmamalıydı. Dün gece beni becerme şekli her şeyi anlatıyordu.

"Dışarı." Nereye gittiğimi bilmesine gerek yoktu.

Blake oturdu, dağınık omuz uzunluğundaki siyah saçları başının üstünde dağınık duruyordu. Gerçekten biraz uyumuş gibi görünüyordu. Geçen gece gözlerinin altında halkalar vardı, ama şimdi yok olmaya başlamışlardı.

"Uyu. Geri döneceğim."

"Bekle."

Ona sırıttım. "Oh, kalmam için yalvarıyor musun, tatlım? Ben olmadan yalnız mı kalacaksın?"

Blake bana orta parmağını gösterdi. "Hayır, ama gözlerini benden ayıramadığını sanıyordum?"

Gerçekten mi? "Biri kendini çok beğenmiş."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Quincy. Lanet olsun, sen bir pisliksin."

Saçlarını yüzünden çekerek esnedi. Bir an onu izledim. Vücudumun aptalca ikinci raunt için can attığı bir dağınıklık içindeydi.

Gülerek, "Evet, ve dün gece 20 santimlik aletin tamamen içine girmişti," dedim. O farkına varmadan harekete geçtim ve onu yatağa geri ittim. "Belki nazikçe yalvarırsan, seni tekrar içime alırım."

Blake bana sert bir bakış attı, ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. "Bana para versen bile seninle yatmazdım."

Onu bırakıp geri çekilmeden önce burnunun ucunu ısırdım. "Zaten siktin, ve gözlerin geriye doğru yuvarlanırkenki halin...

Beni senin sperminle doldurursan, bana para ödersin derim." Ona göz kırptım ve ihtiyacım olan şeyi almak için dolaba doğru yöneldim. "Ve bil diye söylüyorum, ben de pahalıyım. Senin kıçından bile daha pahalı."

Ayak bileğini tutup onu yataktan çekip çıkardım. Blake'in vücudu yere çarptı. O küfür ederken, üzerinde elektronik bir kutu bulunan zinciri yerine taktım. Yerine yerleştirdikten sonra kilitledim ve anahtarı cebime attım.

"Ne oluyor, Quincy?"

"Korkak olma, morluk bile bırakmayacak." Telefonumu çıkardım. "Takip cihazı. Bu daireden çıkarsan, haberim olur. Döndüğümde çıkaracağım."

Ayağını geri çekti ve sanki kafamı beton duvara çarpacakmış gibi bana öfkeyle baktı.

Deneyin bakalım. Midemde kelebekler uçuştu ve ona gülümserken heyecanım yüzüme yansıdı.

"Bu bir tür hastalıklı şaka mı?"

Omuz silktim. "Kaçtığın için intikam alıyorum. Bunu bir daha yaparsan, morarmış kıçın en küçük sorunun olacak."

"Senin sorunların var."

Blake'in bariz olanı söylemesine güldüm.

Blake'in mavi gözleri öfkeyle doluydu ve bana dik dik bakıyordu. Omurgamdan bir titreme geçti ve ona bir öpücük göndermekten kendimi alamadım.

"Hey, bana ölümcül bakışlar atmaya devam edersen, ölebilirim." Cep telefonum cebimde titredi ve zamanımın dolduğunu anladım. "Buradan ayrılma."

"Burayı yakacağım," diye tehdit etti Blake.

"Bunu sen istedin, küçük Vitale. Bu dairede herhangi bir şeyi mahvedersen, kıçını kırarım."

"Senden korkmuyorum. Dün gece kıçını ben kırdım, bu yüzden senin durumunu biliyorum."

Çömelip Blake'in yüzüne yaklaştım, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Aile bağların, karnına bıçak saplamamış olmamın tek nedeni." Onu baştan aşağı süzdüm, zihnimde onu parçaladım ve gülümsedim. "Seni öldürmek çok kolay olurdu, daha da iyisi, sana işkence etmek daha da eğlenceli olurdu. Etin kesilirken çığlıklarını ne kadar süre tutabileceğini merak ediyorum." Göğsünü dürttüm. "Buraya kanlı bir lotus çiçeği çok yakışırdı."

Blake'in gözleri büyüdü ve elimi itti. Ben de aynı hızla hareket ederek diğer elimi boğazına doladım ve sıktım. Dün gece aşılan bir sınır vardı ve ben bu sınırı yeniden çizmem gerekiyordu.

"Quincy."

Sadece benim adımdı, ama yine de onu bıraktım. "Gitmem gereken bir yer var. Acıkırsan, buzdolabındaki pizzacıya ara. Onlarla bir hesabım var, ödeme konusunda endişelenme."

Blake boğazına dokundu, hala yorgun bir şekilde bana bakıyordu. Döndüğümde gitmiş olsa şaşırmazdım.

“Telefonum yok. Babamın verdiği telefonu attım. Ve eminim ki, ben bakmıyorken benim kontörlü telefonumu da çalmıştır. Oteldeki odamda olduğunu sanıyordum, ama bara gitmeden önce ortadan kaybolmuştu.”

Bir çekmeceyi açıp içindekileri aradım ve birçok kontörlü telefondan birini aldım. Hızlıca Baby Daddy'nin altına numaramı ekledim ve Harlow ile Benito'nun numaralarını girdim. Gerçi Blake'in ikisinden birini arayacağını sanmıyordum.

"Al, bir tane alana kadar bir süre idare eder."

Telefonu kaparak, sanki can simidiymiş gibi ona bakakaldı.

"Beni çok özleme, bebeğim." Kapıya doğru yöneldim ve o odadan çıkmadan önce neredeyse dışarı çıkmıştım.

"Siktir git, Quincy."

Gülümsedim. Kendimi tutamadım. "Döndüğümde bunu konuşuruz." Beni biraz daha küfürler yağdırırken kapıyı kapattım. Onu tehdit etmeme rağmen, savaşa hazır gibi hemen geri gelmiş gibiydi.

Taksinin arkasına binerken telefonum tekrar titredi, yıpranmış deri koltuk altımda gıcırdıyordu. Kendi arabam daha iyi olurdu, ama bu bir seçenek değildi. Daiki benim hakkımda ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Hangi arabayı kullandığımı bile ona söylemek, onun öfkesine maruz kalmamı sağlardı. Akıllıca davranıp, evimden çok uzak olmayan, ama çok da yakın olmayan rastgele bir yere taksiyle gittim. Orada Daiki'nin emrinde olan akılsız gorillerden biri beni alacaktı.

Siktir, bu beni de onlardan biri mi yapar? Harlow bunu bilseydi gülmekten ölürdü.

Harlow: Dikkat çekme. Cesare, hayatını cehenneme çevirmeyi kişisel misyonu haline getirdi.

Quincy: Öyle mi? Oğlu elinden kayıp gittiği için mi kızgın?

Harlow: Onu seninle geri dönmeye ikna ettiğini tahmin ediyorum?

Daha çok Cesare en küçük Vitale'yi tekrar bana geri gönderdi.

Quincy: Ben bir profesyonelim.

Harlow: Teşekkürler. Cesare onunla ne yapacağını bilmiyorum ama yarın akşamki akşam yemeğinin eğlenceli olmayacağından eminim. Blake'i de getir.

Quincy: Bebek bakıcısı, şoför, özgeçmişime başka ne ekleyebilirim?

Harlow: Sertifikalı pislik?

Quincy: Haha. Gitmem gerek.

"Burası iyi." Biraz nakit para çıkardım ve taksi ücretini ödedim. Arabadan inip, iki blok yürüyerek hedefime ulaştım. Vardığımda siyah bir sedan beni bekliyordu.

Blake ile oynamamış olsaydım, oraya erken varıp onları izleyebilirdim. Belki de beni dinleyip benim için ne planlandığını öğrenebilirdim. Daiki'nin adamlarından biri ön koltuktan indi ve arka yolcu kapısını açmak için arabayı dolaştı.

Kaçınılmaz olanı geciktirmenin bir anlamı yoktu. Arabaya bindim. Taksiye göre koku yoktu ve deri koltuklar dokunulduğunda yumuşaktı. Daiki'nin adamı, ben rahatça oturduğumda kapıyı çarptı.

Sürücü gözlerime baktı ve ben de her zamanki gibi deli gibi gülümsedim. Yakuza'da deli olarak görülmenin en iyi yanı, çoğu kişinin seninle uğraşmaması ve beni her gün büyük ölçüde hafife almasıydı.

"Sigara içsem sorun olur mu?" diye sordum, bir esrar sigarası çıkarıp, onun cevabını beklemeden yakmaya başladım. Duman boğazımın arkasında kıvrıldı ve ciğerlerime doğru yavaşça ilerledi. Dumanı yavaşça dışarı verdikten sonra tekrar içime çektim. Uzuvlarıma yavaşça yayılan rahatlık hoşuma gitti.

"Siz ikiniz ne beklemem gerektiğini biliyor musunuz?" diye sordum.

Bana bakma zahmetine bile girmediler, şüphesiz beni ölü bir adam olarak görmüşlerdi. Şehri geçerken, varacağımız yere kadar pencereden dışarı baktım. Önüne geldiğimiz otel lüks bir oteldir. Işıklara bakarak ıslık çaldım.

"Hiç o kocaman şeylerden birinde sallanmayı düşündün mü?" Beni içeriye götürürken avizeyi işaret ettim.

"どアホ," *ne aptal,* dedi refakatçim.

Asansörlere doğru yürürken güldüm. Siyah bir kart çıkardı
ve okuyucuya okuttuktan sonra bir kod girdi. *Esrar için şükürler olsun.* Çoğu insan şu anda muhtemelen altlarına sıçmış olacaktı, ama ben gülmemeye çalışmakla meşguldüm.

"Umarım pizza sipariş eder, açlıktan ölüyorum," diye fısıldadım.

Daiki'nin adamları ikisi de bana baktıktan sonra, iyi askerler gibi dönüp öne doğru baktılar. Asansörün zili çaldığında ve kapılar açıldığında, uzun bir koridordan geçerek beyaz çift kapılı bir odaya vardık. Koridorun diğer ucunda da aynı kapı vardı. Bir an için, bir gecelik konaklamanın ne kadar tutacağını merak ettim, ama bu hayali düşünceyi kafamdan attım. Bunu karşılayabileceğimden bahsetmek bile imkansızdı.

Kapı açıldı ve iki adam daha dışarı çıktı. Biri benim kadar uzundu, kafası kazınmış ve yanlarına dövmeler yapılmıştı. Beni pis bir pislikmişim gibi süzdü, ama ben buna alışkındım. Bu yaşam tarzına çoğu kişiden çok daha uzun süredir alışkındım. Kollarımı, beni aramasına izin verirmiş gibi açtım ve gülümsedim. Yeterince yaklaştığında, dirseğimi burnuna çarptım. Kıkırdakların çıtırtısı çok komikti.

"Çirkin suratını düzelt." diye gülerek söyledim.

Diğeri bana doğru geldi ama kanayan kel adam onu durdurunca birden durdu. "いや、ボスの命令だ。 *Hayır, patronun emri.*

Buna gülümsedim. Beni aradı ve iki tabanca, pirinç
yumruklar, üç bıçak ve sakladığım el bombasını çıkardı. Onu havaya kaldırdı ve sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

"Ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin. Birkaç kez kullanmak zorunda kaldım, birçok kanıtı ortadan kaldırıyor."

"Onları geri alamayacaksın."

Tabii ki almayacaksın. Bana ciddi bir paraya mal oldu.

Sanki kalenin kapılarını açıyormuş gibi bana eliyle işaret etti. Burası o kadar görkemliydi ki, sanki öyleymiş gibi davranıyordu. Ayaklarımın altındaki beyaz mermer zemin her adımımda gıcırdıyordu. Duvarlar ve hatta mobilyalar, sanki hiç kimse dokunmamış gibi bembeyazdı.

Böyle bir cehennem çukurunda kim rahatlayabilir ki? Dönüp, Central Park'ın mükemmel manzarasını sunan tavandan tabana pencereleri seyrettim.

"Quincy! Beynin boktan." Daiki'nin gülümsemesi, babasınınki gibi acımasızdı.

"Daiki."

Yumruk yüzüme çarptı, elmacık kemiğime çarptı. Dilimi ısırdım ve yanağımın yan tarafında acı hissedince kanın tadını aldım. Çenemi ileri geri hareket ettirdim ve beyaz mermer zemine bir parça kan tükürdüm.

"Merhaba demek yeterdi." Dişlerimin kanla kaplı olduğunu çok iyi bilerek sırıttım.

"Görüyorsun, senin sorunun bu, Quincy. Başını eğip yerinde durmayı bilmiyorsun." Daiki bir sandalyeyi tutup arkasına yaslandı. Ayak bileklerini çaprazlayarak sıkılmış bir ifadeyle bana baktı. "Kardeşimin, hatta babamın senin gibi birinde ne bulduğunu anlayamıyorum."

"Bilmiyorum; çekici bir kişiliğim var, çok seksi biriyim, büyük bir penisim var, ayrıca işimde çok iyiyim."

Daiki parmaklarını şıklattı ve sandalyeden kalktı. "Mesele de bu, ne iş yapıyorsun Quincy?" Bana yaklaştı, siyah gözleri beni delip geçiyordu. "Şimdiye kadar sana verdiğim her iş başarısızlıkla sonuçlandı. Ondan önce de Kai bir felaketti ve bunların hepsinin senin yüzünden olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Kai ben değildim. O aptal, hayalarına tekme yese bile doğru kararı veremezdi. Beni kışkırttığını çok iyi bildiğim için sözlerimi geri yuttum. Cesurdum, hatta bazen pervasızdım, ama aptal değildim. Varisine saldırırsam geleceğimin ne olacağını biliyordum. Ölüm, bana yapacakları şeylerin yanında tatlı bir kurtuluş olurdu.

Daiki iç geçirdi ve tekrar yaslandı. "Tüm durumu inceledim. Babamın yapması gereken bir şeydi."

"Kim demiş yapmadığını?"

"Kesinlikle bir hainin çocuğunu yanında tutmazdı. Senin de annen gibi olduğunu bilseydi, sana herhangi bir yetki vermezdi.

"Bana attığı bakış küçümsemeyle doluydu. "Muhtemelen baban gibi bir sıçansındır."

Daiki konuştukça boğazımın arkası yanıyordu. Geçmişimle ilgili bir şey sakladığımdan değil, ama bazı şeylerin kamuoyuna duyurulmasına gerek yoktu. Yarı Japon olmam bile yeterdi. Eğer çocuklar babamın daha hafif bir ceza almak için kendi adamlarını ihbar ettiğini öğrenirlerse, işler daha da zorlaşırdı. Buna bir de eskiden sokaklarda çalıştığımı ekleyin, o zaman kazandığım azıcık saygı da yok olurdu.

"Bu buzdağının sadece görünen kısmı, ama lanet olsun, bu şey senin öldürülmene yetecek kadar önemli." Daiki, kalın bir dosyayı ayaklarımın dibine bırakarak dedi.

Okumak istemiyordum ve okumayacaktım da. Babam hakkında, yakuza olduğu dışında çok az şey biliyordum. Genç ve aptal olduğum zamanlarda, aynı yaşam tarzına girdikten sonra onunla tanışmayı umut eden bir yanım vardı. Onun örgütü ele verdiği gerçeğini öğrendiğimde, onunla tanışma fırsatım olmadan çok önce öldüğünü bilmek bana sadece sevinç verdi.

"Beni öldürecek olsaydın bunu bana söylemezdin."

"En azından göründüğün kadar aptal değilsin." Daiki başını salladı ve beş adam beni çevreledi. "Bana kendini kanıtlayacaksın."

Sağ elimdeki küçük parmağımın yarısını babalarına vermiştim bile. Sadakatimi göstermek için yapmıştım ve o da kabul etmişti. Daiki de aynı muameleyi göreceğini mi sanıyordu? Benim istismar edilmiş deliğimi öpebilir.

"Dövüşmede iyi olduğunu duydum." Omuz silktim. "Kendimi savunabilirim."

O başını salladı. "Bunu duymak güzel." Parmaklarını şıklattı. "ひっつかむ" *Onu yakala*.

Karşı koymadım. Ne derse desin, bunun bir kavgadan daha fazlası olduğunu biliyordum daha fazlası olduğunu biliyordum. Beklemek, seçeneklerimi değerlendirmek ve sonra ne yapacağıma karar vermek daha iyiydi. O öne doğru adım attığında, haklı olduğumu anladım.

Elleri pazılarımı sardı, diğeri ise ensemi kavradı. Ot artık beni sakin tutmaya yetmiyordu. Tutulmak umurumda değildi. Kurtulup hepsini tek tek öldürme dürtüsü çok gerçekçiydi.

Daiki'nin karnıma attığı yumruk, ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı. Hızla gelen acıyı atlatmaya çalışarak, öksürdüm. O pes etmeseydi, bu dayanılabilir bir şey olurdu.

darbe üstüne darbe geldi ve ayakta kalmak zorunda kaldım. Daiki bana vururken ellerim arkamda tutuluyordu.

"Ruslarla yaptığın o hatayı düzeltmen için sana bir şans vereceğim. Nasıl yapacağın umurumda değil, sadece hallet."

Karınımın ortasında sürekli bir ağrı hissedene kadar bana defalarca yumruk attı. Her darbeyi aldım ve onun dünyaya göstermeye can attığı büyük adam olmasını sağladım. Daiki bir adım geri attı, alnında ter damlaları parıldarken siyah saçlarını yüzünden itti. Birkaç saç teli yerinden çıkmıştı.

Nefes nefeseydim. "反撃できない相手を殴るのは簡単だ," Karşılık veremeyen birini *dövmek kolaydır.*

.

Daiki güldü. "Evet, benim kadar önemli biriysen, bunların hiçbir önemi yok. Değil mi?"

Belki haklıydı, ama bu onu daha az zayıf göstermiyordu.

"Harlow'un kimseyi tutturması gerekmedi."

Daiki'nin gülümsemesi kayboldu. Neredeyse muhteşem bir andı, ta ki sert bir şey kafamın arkasına çarparak beni bayılttı. Görüşüm bulanıklaştı ve kafamdaki tüm düşünceler kayboldu. Bacaklarımın tekrar çalışmasını sağlamak için birkaç kez gözlerimi kırptım. Yere düşmememin tek nedeni, o vahşilerin hala beni tutuyor olmasıydı.

Dudaklarımı yaladım, sıcak kanın şakaklarımdan yavaşça aşağı aktığını hissettim.

"Ağzından çıkanlara dikkat et," diye uyardı Daiki. Yüzünde acımasız gülümseme yeniden belirdi. "Sevdiğin fahişenin başka bir erkekle olduğunu görmek çok kötü olmalı."

Sözleri karşısında sırtım kaskatı kesildi.

Etrafımızda yankılanan kahkahası hiç de komik değildi. "Sizi hep birbirinize ait sanmıştım. Ne yazık ki o, İtalyan'ın kölesi olarak satıldı." Parmaklarını şıklattı ve aniden beni bıraktılar.

Yere yüzüstü düşmeden önce kendimi tutarak öne doğru sendeledim. Nefes alırken nefesim çok kötüydü. Her nefes aldığımda karnım kasılırdı ve bu da daha fazla ağrıya neden olurdu.

"Bu gerekli miydi?" diye zorla sordum.

"Bu adamları hallet, sonra eve sağ salim gidebilirsin." Daha iri olan adamlardan birinin omzuna vurdu. Sadece pazıları bile benim kafamdan büyüktü. "Ona acıma. Öldürürsen, ne yapalım."

Şu anda bir silah çok işime yarardı. Kahretsin, el bombasını alırdım; bu pisliklerin bazılarını havaya uçururdum. Kendimi iterek ayağa kalktım ve dik durdum,

yumruklarımı kaldırırken duruşumu biraz gevşettim. Onlar dördüydü, ben tek başımaydım. Berbat bir durumdu, ama alışık olmadığım bir durum değildi.

Yumruk havada bir kesik çizerek yüzüme doğru geldi. Onu engelledim, ama dizimin arkasına bir tekme yedim. Bir başka yumruk daha geldi, bu sefer pirinç muşta ile yanağımı sıyırarak kesti. Acı beni sardı ve tüm vücudumu geriye doğru hareket ettirerek arkamdaki adama çarptım. O da kollarını vücuduma dolayarak beni kendine sıkıca tuttu. Başımı öne doğru çekip sonra olabildiğince sert bir şekilde geriye doğru savurdum. Darbenin etkisiyle kulaklarım çınladı.

Kendimi toparlayacak vaktim olmadı. Hiç kabul etmek istemediğim kadar çok darbe aldığım için görüşüm bulanıklaşmıştı. Kafama aldığım bir başka darbeyle geriye doğru sendeledim. İçlerinden biri gömleğimi tutup beni kendine doğru çekti. Bu ivmeyi kullanarak yumruğumu burnuna indirdim. Çığlığı, damarlarımda dolaşan öfkeyi dindirmek için pek bir işe yaramadı.

Ne kadar hareket edersem, öfkem ve hayatta kalma ihtiyacım o kadar artıyordu. Dizimi yukarı doğru savurdum ve hızla kemerini çıkardım. Saniyeler içinde kemeri kalın boynuna doladım ve diğerleri bana saldırırken sıkıca çektim. Adamın boğazındaki kemeri sıkıca çekmeye devam ederken, elimden geldiğince kaçmaya çalıştım. Nefes alışı giderek daha çaresiz hale geliyordu.

Fırsat bulsalar, beni pişmanlık duymadan öldürürlerdi. Benim de aynısını yapmam adil olurdu. Vücudu yere düştü ve ben kemeri sıkıca tutarak bir daha asla kalkamayacağından emin oldum. İçlerinden biri bacağını geriye doğru sallayıp bana tekme atmaya çalıştığında deri kayışı bıraktım. Bacağını yakaladım ve dirseğimi aşağıya doğru vurdum. O kurtulmadan önce bunu bir kez daha yaptım. Penthouse'u dolduran yankılanan çatırtı mükemmeldi. Hemen ardından Japonca bağırışları ve küfürleri geldi. Ölmüş arkadaşının yanına yere düştü.

Bekleyecek zaman yoktu, çünkü iki kişi daha vardı. İkisiyle de yumruk yumruğa dövüştüm. Birinin yüzüne sert bir yumruk attığımda parmak eklemlerimde kesikler oluştu. O geriye sendeledi, ben de peşinden gittim, üzerine atladım ve kafası karışmış bedenini yere yatırdım. Yumruğumu geri çektim ve yüzüne indirdim. Kanı parmaklarıma yapışıp giysilerime sıçrasa da devam ettim.

Gözümün ucuyla bir hareket dikkatimi çekti. Sonuncusu bana saldırırken geri çekildim. Düşünmedim, sadece tepki verdim. Zaten öldüresiye dövdüğüm adamın paltosundaki bıçak elimdeydi. Onu fırlattım ve sonuncusunun göğsünün ortasına saplandı.

Ayağa kalktım, tüm vücudum ağrıyordu. İstediğimden daha fazla darbe almıştım, ama kafama aldığım darbe nedeniyle hala biraz sersemlemiştim. Adamın göğsünden bıçağı çıkardım. Kan yüzeye çıkmaya başladı ve adam açık yarayı tuttu. Sanki bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı.

"クソ食らえだ。" *Siktir git*. Kafasına tekme attım, kafası geriye doğru eğildi. Doğru. Onu yavaş ve acı verici bir şekilde ölmeye terk ettim. Diğer ikisinin boğazını kestim, kimseyi sağ bırakmadım.

Kan, ikinci bir deri tabakası gibi bana yapışmıştı. Bazı parçalar kurudukça pul pul dökülüyordu. Ellerimi pantolonuma sildim.

"Şimdi neden yararlı olduğunu anlıyorum. Halletmeni istediğim bir liste var," dedi Daiki, orada olduğunu hatırlatarak.

Beni izleme şekli, insanların hayvanat bahçesinde kaplanlara bakışını andırıyordu. Onun için ben bir canavardım, ama kafese kapatılmış bir canavar.

"Ben kiralık katil değilim."

"Sen benim ihtiyacım olan her şeysin, Quincy." Omzuma hafifçe vurdu. "Sen bir köpeksin. Daha fazlası değil."

Söylemek istediğim çok şey vardı, ama dilim ağırlaşmıştı ve zaten bulanık olan görüşümde lekeler belirmeye devam ediyordu. Burada bayılmayı göze alamazdım. Bir adım geri attım ve sendeledim.

Daiki kazanmış gibi gülümsüyordu ama onun adamlarını mahveden bendim. Her şey karardığında midem burkuldu.

Yere düştüğümde öksürdüm. Etrafım bir milisaniye boyunca karardı. Kendimi hareket etmeye zorlarken tüm vücudum yanıyordu. Ellerim sert kaldırıma sürtündü ve ellerimdeki kesiklere kir ve taşlar bulaştı. Kendimi yukarı iterek, hırıltılı bir nefes aldım.

Gözlerimi zorla açarak, Japonca küfürler ettim. Sıradan dairemın hemen dışındaydım. Birkaç kişi bana bakıyordu ama kafam çok kötüydü, umursamadım. Taşınmam gerekecekti. Daiki nerede kaldığımı biliyordu.

Hayat, kayganlaştırıcı kullanmadan beni sürekli sikiyordu. Yukarıdaki velede acıyı sevdiğimi söylediğimi biliyorum, ama bir erkeğin kaldırabileceği kadar kuru sik vardı.

. Cüzdanımı çıkardım ve parmaklarımın arasına taze bir esrar sarmağı aldım. Onu yaktım ve binama giden merdivenlere doğru yöneldim. Her adım, diğerlerinden daha fazla ağrıyan belirli bölgeleri çekiyordu.

Yukarıdaki evime çıktım ve kapıyı açtım, yemek yiyip yatağa uzanmaya hazırdım. İçeri bir adım attım ve donakaldım.

"Bu da ne lan?"

Kapıyı kontrol ettim. Kirli pirinçten yapılmış 4C yazısı ahşap kapının üzerinde duruyordu. Bu kesinlikle benim daire numaramdı. Bu kadar acı çekmiyor olsaydım, doğru apartmanda olduğumdan emin olmak için dışarı çıkardım. Mutfaktan müzik geliyordu ve ben içeri doğru ilerledim.

Yerler temizdi ve kanepede pizza kutuları yoktu. En son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyordum. Yerden daha fazla leke olan çirkin, gri-mavi bir renk olduğunu unutmuştum.

"Blake!" diye bağırdım. "私は彼を傷つけるつもりだ." *Ona zarar vereceğim ona zarar vereceğim*.

Blake yatak odamdan koşarak çıkmadan önce duyulabilir bir çarpma sesi geldi . Saçları arkaya bağlanmıştı ve başında siyah bir bandana vardı. Dar siyah bir tişört ve eşofman altı kıyafetini tamamlıyordu. Tüm eşyalarım gitmemiş olsaydı, çok seksi olurdu.

"Eşyalarım nerede?"

"Kahretsin! Sana ne oldu, Quincy? Hastaneye gitmen lazım."

Endişesini eliyle savuşturdum, komik gelse de. Normalde kimse umursamazdı. "Lanet soruma cevap ver."

"Ne eşyası? Her yer çöp doluydu, önemli görünen her şeyi kaldırdım."

"Neden?" Çok hızlı hareket ettim ve başım dönmeye başlayınca kendimi tuttum. *Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirim.*

"Kahretsin, kahretsin. Birini aramalı

mıyım?" "Hayır."

"Ama kanlar içinde ve yaralanmışsın."

Endişeli yüzü beni güldürdü. "Kanların çoğu benim değil, sadece birkaç çürük ve kesik var. İyileşeceğim." Arayacak kimse yoktu zaten. Harlow'a haber vermeye niyetim yoktu ve onun dışında, yaralandığım için gözünü bile kırpmayacak kimse yoktu.

"Neden oturmuyorsun?" diye önerdi Blake.

"Eşyalarımı eski yerlerine koy."

"Çöpleri daireye geri koymamı mı istiyorsun?" Blake başını salladı. "Artık burada nefes alabilirsin."

Hayır, yapamadım. Çok açık, çok maruz kalmış gibi hissettim. Mantıken bunun daha iyi olduğunu biliyordum, ama her şeyi saklayan bir istifçi tarafından yetiştirildikten sonra, dağınıklık bir güvenlik ağı haline geldi. Bundan nefret ediyordum, ama onsuz, derimin altındaki kaşıntıyı durduramıyordum. Rahatsızlığımı biraz olsun gidermek için yeni oluşan kabukları koparmaya hazırdım. Dağınıklıktan kurtulduğum tek yer odamdı. Lanet olası bir sistemim vardı.

"Şimdi," diye dişlerimi sıktım.

"Çöpe attım," dedi Blake.

Bunun şu anda gerçekleşmesi imkansızdı. Etrafıma baktım. Hatta kitapları bulmuş ve kahve masasının üzerine istiflemişti, benim unuttuğum kitapları. İlk olarak onu devirdim. Her şey yere düştü, etrafa saçıldı. Yeterli değildi. Çok fazla boş alan vardı. Etrafta dolaşıp her şeyi devirdim ve rastgele eşyaları yere attım. Hiçbir şey yeterli değildi; sanki göğsümün ortasındaki mağara sürekli boşalmış gibiydi.

"Siktir."

"Quincy," dedi Blake yorgun bir sesle. "Ben..."

"Eşyalarıma dokunmamalıydın! Ne kadar çabuk buradan gidersen o kadar iyi." Gömleğimi çıkardım, ardından gelen acıya inleyerek. Duş almam ve Blake'den uzaklaşmam gerekiyordu, yoksa onun cesedini de oturma odasındaki dağınıklığa ekleyecektim.

Ten

BLAKE

Quincy yatak odasına, sonra da banyoya sertçe girerken onu izledim. Bir süre omuzlarımı dik, başımı yukarıda tutabildim. Ta ki o gidene kadar. Onu izlerken omuzlarım düştü.

Ne oluyor lan? Neyi yanlış yaptım?

O gittikten sonra, zamanımı daireyi temizlemek için kullandım. Bana gitmememi söyleyen ve lanet olası bir takip cihazını bileğime takan oydu! Ben de yalnızlığımı, evin her santimini temizlemek ve dezenfekte etmek için kullandım.

Sonunda, yürüdüğün yeri görebiliyordun. Nefes alabiliyordun. Yerde kir yoktu, pencerelerde toz yoktu, çökmüş kanepede kutular yoktu. Hatta hepsini değiştirmek için sipariş bile vermiştim, böylece kim bilir neyle kaplı sarkmış minderler yerine oturacak bir şeyi olacaktı. En azından babamın bana verdiği para yararlı bir şeye gidecekti.

Dönerek yatak odasının kapısına baktım. Onun övgüsünü beklemiyordum, ama kızacağını da beklemiyordum. Devrilmiş masa ve tüm emeklerim yere dağılmıştı. Boğazımdaki duyguları yuttum ve göğsümdeki öfkeyi bastırmaya çalıştım. Bir yanım onun duvarlarından birine delik açmak istiyordu, diğer yanım ise nankör, şişmiş yüzüne yumruk atmak istiyordu.

"Siktir!"

İşte bu yüzden kimseye bir şey yapmamalısın. Buradan gitmeliyim.

Bir an için düşündüm, ama nereye gidecektim? Babam ve Quincy arasında, biri beni biraz daha rahatsız ediyordu ve bu, dün gece yattığım aptal değildi. Parmaklarım seğirdi. Sigara içmek için can atıyordum, ama Quincy'nin bu sabah bana bıraktığı hediyeyi çoktan kullanmıştım. O zaman ona bakarken, belki de anlaşabiliriz diye düşünmüştüm. Kötü bir durumdan en iyisini çıkarabiliriz diye...

Şimdi bunun doğru olmadığını biliyordum.

"Siktir," diye küfrettim.

Mutfağa gidip dondurucuyu açtım. İçinde birkaç şişe vardı, çoğu yarısı boşalmıştı. İçinde viski olan birini seçtim ve daha önce yıkayıp kaldırdığım shot bardaklarından birini almayı es geçtim. Bunun yerine, şişeyi ağzıma götürdüm. Soğuk sıvı boğazımdan aşağı aktı. Soğukluk nefesimi kesti, ama yanma hissi hoş bir takipçiydi. Nefes almak için başımı kaldırdığımda, nefes nefese kaldım ve elimle ağzımı sildim.

Kendini ne sanıyor bu? Sorunu ne? Umurumda değil. Yakuza olsun ya da olmasın, bana bok gibi davranıp pislik gibi davranamaz.

Kendimi ne kadar heyecanlandırırsam, o kadar kendim olmak ve Quincy'nin kıçını tekmelemek istedim. Zaten berbat durumda değildi sanki. Çürükler, kan ve kesikler ciddi bir kavga yaşadığını gösteriyordu, ama bana ne olduğunu söylemeyi reddetti. Hatta benimle normal bir insan gibi konuşmayı bile reddetti.

"Üçlü lanet olsun!" diye bağırdım.

Elimde hala buz gibi şişeyle yatak odasına girdim. Banyo kapısını ittiğimde, kilitli olmadığına şaşırarak neredeyse düşüyordum. Quincy'ye bağırmaya hazır olarak duşa doğru ilerlerken banyo buharla doluydu. Panik omurgamdan yukarı doğru yayılırken adımlarım durdu.

"Quincy?"

Duşun zemininde yatıyordu, dudakları hafifçe aralanmış, pembe su dönerken giderden kayboluyordu. Öfkem de aynı hızla dağıldı. Viskiyi lavaboya attım. Beynimin bir kısmı kırılan camın sesini kaydetti, ama umursamadım. Duş kapısını açtım ve hızla musluklardan birini tuttum. Sıcak su cildimi yaktı ve ben de ıslık çalarak geri çektim.

"Seni lanet olası moron, aptal, pislik!" diye bağırdım. "Neden suyu bu kadar sıcak yaptın?"

Cildi yanıyor olmalıydı. Ne yapacağımı bilemeyerek paniğe kapıldım. Belki yanılıyordum, ama ona olanları telafi etmek umuduyla soğuk suyu açtım. Quincy buz gibi suya maruz kalınca inledi, biraz kıvrandıktan sonra gözlerini bir kez daha açıp kapattı.

"Siktir, siktir!" diye bağırdım. "Eğer ölürsen, o manyak pislik arkadaşlarından biri beni öldürecek, biliyorum!"

Kalbim hızla çarparak yatak odasına koştum ve Quincy'nin bana verdiği telefonu aldım. Benito'yu ararken parmağım ekrana çok sert bir şekilde bastırdı. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra sessizlik oldu.

"Benim," dedim. "Blake."

"Oh, Blake," dedi Benito sonunda. "Hâlâ babamızla birlikte olduğunu sanıyordum."

"Hayır, öyle düşünmedin," diye tersledim. "Bana ulaşamadığını ve kaybolduğumu sana söylediğini biliyorum. Beni geri almamasının tek nedeni, Quincy'nin burayı sandığımdan daha iyi saklamasıdır," diye mırıldandım.

"Ne yap..."

Onu keserek devam ettim. "Quincy bayılmış ve duşta kanıyor. Soğuk suyu açtım ama neredeyse hiç tepki vermiyor. Ne yapacağım ben?" diye sordum, ileri geri yürüyerek.

"Quincy yaralandı mı?"

Tanıdık bir ses duydum ve bunun Harlow olduğunu fark ettim. Harlow'un sesi net bir şekilde duyulana kadar bir anlık kaos yaşandı.

"Onun nesi var?"

"Sence ben nereden bileyim? Neye benziyorum, doktora mı?"

"Hey, bana bağırma lanet herif," diye bağırdı Harlow. "Nerede bu adam?"

"Benito'ya söyledim, yerde!"

Telefon kapandı ve öfke yüzeye çıkarken telefona baktım. Telefonu odanın diğer ucuna fırlatırken dudaklarımdan bir çığlık çıktı. Telefon duvara çarptı ve yere düştü. Kısa bir nefes aldım ve banyoya geri döndüm. Quincy'nin gözleri hafifçe açıktı, ama titriyordu ve odaklanamıyordu. Hızla suyu kapattım ve yanına çöktüm.

"Kahretsin, ne yapacağımı bilmiyorum," boğazımda bir yumru oluşurken mırıldandım. "Bu benim iyi olduğum bir şey değil. Yani, çoğu şeyde iyi değilim, ama bu benim normalin çok ötesinde." Elimi uzattım ve

elimi göğsüne ve sonra boynunun yanına koyarak nabzını kontrol ettim. "En azından nefes alıyorsun."

Onu hareket ettirmeli miydim? Olduğu yerde bırakmalı mıydım? Kardeşim ve kocası bana hiç yardım etmemişti. Telefonu kontrol etmek istedim, ama Quincy'yi de yalnız bırakmak istemedim. O kadar... savunmasız görünüyordu ki. Tekrar titrediğinde kararımı verdim.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Ama seni burada böyle bırakamam."

Küçük alana girip kolunu omuzlarımın üzerine almayı başardım. Quincy'yi destekledikten sonra onu kaldırdım. Onun acı içindeki inlemesi ve kaslarımın patlaması cehennem gibi hissettirdi, ama yine de onu kaldırabildiğime şaşırdım. Onu banyodan dışarı taşıdım, vücut ağırlığı bana asılıydı ve bizi aşağı çekmeye çalışıyordu. Neden bu dev adamı hareket ettirebildiğimi bilmiyordum, çünkü o bana sağlam bir tuğla duvar gibi geliyordu. Belki de kalbimin hızla atması beni ileriye itti.

Neyse ki, birkaç adımda yatak odasına ulaştık. Onu yatağa yatırdım ve hızla bacaklarını tutup onu içeri ittim. Nefes nefese, hızlıca hareket ederek onu battaniyeyle örttüm ve battaniyenin altına soktum. Eğilip başının destekli olduğundan emin oldum. Bir el kolumu sardı ve beni irkitti.

"Blake," diye fısıldadı.

"Buradayım," dedim. "Ambulans çağırayım."

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle cevap verdi.

"Çağırma. Sadece... kal."

Gözlerindeki korku vücudumu sarsmıştı. Ona baktım. Bu Quincy'nin sözleri miydi, yoksa şüphesiz geçirdiği beyin sarsıntısının etkisi mi? Yatakta pozisyonumu düzelttiğimde, eli bileğimi kavradı ve parmakları, ben yüzümü buruşturacak kadar sıkılaştı. Bunu görünce biraz gevşedi, ama elini bırakmadı.

"Tamam, burada kalacağım," dedim. "Sen iyisin. Yani, ölmek için fazla pisliksin."

Quincy hafifçe güldü, sonra gözleri kapanmaya başladı. "Siktir git."

Ona bir tokat attım. Quincy'nin gözleri açıldı, şok içinde bana bakarken dudaklarından bir çığlık çıktı.

"Uyuyamazsın. Beyin sarsıntısı geçirdiğinden eminim ve tekrar uyursan..."

"Ben iyiyim," dedi. "Bunun için sonra kıçını tekmeleyeceğim."

"Kapa çeneni, gangster çocuk. Benim sikimi bir şampiyon gibi alırken bu pek de tehditkar gelmiyor."

Dudaklarından dökülen kahkaha, midemdeki düğümleri gevşetti. Oh, o iyi olacaktı.

Tanrıya şükür.

"NEDEN BU KADAR UZUN SÜRÜYOR?" diye sordum, oturma odasında bir ileri bir geri yürüyerek.

"Lütfen otur," dedi Benito, sözleri ses tonuyla tamamen zıt bir şekilde.

"O şeye mi?" diye sordum, kanepeye doğru başımı sallayarak. "Hayır, teşekkürler."

"Onu suçlayamazsın. Bir keresinde Quincy'nin kanepesine oturdum ve uyluklarımın arkasında kızarıklıklar çıktı," dedi Harlow, duvara yaslanarak. "Aslında, aynı kanepe olabilir," diye mırıldandı.

"Bu yüzden temizlemeye çalıştım!" diye bağırdım. "Sonra o geldi, sinirlendi, sıcak duşu açtı ve bayıldı!"

Benim aramamdan yirmi dakika geçmeden ikisi de Quincy'nin evine gelmişti. Benito'nun o kadar çabuk oraya ulaşmak için birkaç hız sınırını aştığını biliyordum, ama bir doktorla geldiklerini görünce umurumda bile olmadı. Kadın hemen içeri girmiş, aklında sadece Quincy vardı. Ben de içeri girmek istediğimde hemen dışarı atıldım.

"Orada dolanmayı bırak," dedi Benito. "Beni delirtiyorsun. Buraya gel. Bunu iç."

Bir shot bardağı aldım ve boğulup öğürmeden önce bir dikişte içtim. Beklediğim şey viski ya da daha saygın bir şeydi, ama bunun yerine Jäger'in tadı dilime çarptı ve neredeyse ikiye katlanacaktım.

"Tanrım, ne kadar dramatik," dedi Harlow.

"Onun gerçekten bir Vitale olup olmadığını sorgulamaya başlıyorum. Gin ve Paolo bu tür şeyleri çok severler."

"Belli ki dayanamıyor," dedi Harlow. "Bana bir tane daha ver. Sinirlerimi yatıştırmam lazım."

Bu boktan şeyi nasıl içebildiklerini anlamıyordum. Sonunda kusmukla karışık olmayan bir nefes alabildiğim için inledim ve ikisine de öfkeyle baktım. Benito içkisini bir dikişte içti ve bana baktı.

"Ne?" diye homurdandım.

"Babamız seni buldu."

"Evet," diye boğuk bir sesle söyledim. Boş shot bardağına baktım. "Buzdolabında daha iyi bir şey olmalı."

"Votka ve biraz tekila. Koyu renkli bir şey istedim ama banyo lavabosunda kırılmıştı," diye karşılık verdi Benito.

Ben sertleştim. "Bu benim hatam değil! O duşta bayılmıştı." "Kapa çeneni ve bir Jäger daha iç."

Tanrım, gerçekten istemiyordum, ama aynı zamanda bunu da kaçıramazdım. Sinirlerim gergindi. Yatak odasına bir göz attım ve kaşlarımı çattım. Bana tanıttıkları doktor Melony, daireye girip sanki orada yaşıyormuş gibi emirler yağdırmasından, ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu, ama yine de ona güvenmiyordum. Aslında hiçbir doktora güvenmiyordum. İğneleri, neşterleri ve saçmalıklarıyla korkunçlardı. Her yıl test yaptırmak benim için yeterliydi.

Şişeyi tezgaha vurmadan önce içkimi içtim. Benito bana baktı, o ruhsuz bakışıyla tüylerimi diken diken etti. Nasıl evlendiğini hiç anlamıyordum. Onun yüzünü her gördüğümde, sanki birini öldürmeye hazırmış gibi görünüyordu.

"Demek Cesare'den kaçtın," dedi yine.

"Zaten evet dedim."

"Ve buraya geri geldin."

Gerildim. "Evet."

"Neden?"

Kaçışımın ardındaki nedeni bulmak için beynimi zorladım, ama bir neden yoktu. Adam bir canavardı, biraz da pislikti, ama benim rahat etmem, giyinmem ve yemek yemem için elinden geleni yapmıştı. Bana gösterdiği kadarıyla, fena biri değildi. Onun ayrılışından sonra hala içimde bir öfke vardı, ama yeterince nazikti.

Yine de onun yanındayken beni yutacakmış gibi hissettiren tedirginliği bir türlü atamadım.

"Ben sadece... burayı daha çok seviyorum."

"Hâlâ seni arıyor," dedi Benito.

"Hadi oradan," diye mırıldandı Harlow, gözleri yatak odasının kapısına sabitlenmiş halde. "Sanki o mezar bekçisi piç kurusu seni gözünün önünden ayırırmış gibi."

"Yeter," diye homurdandı Benito.

Harlow sonunda bizim yönümüze baktı. "O piçi korumaya çalışma."

"Korumuyorum."

"Koruyorsun."

Onların yarattığı garip hava ortamı doldurdu, ta ki ben şişeyi kapıp kendime bir shot daha doldurana kadar. İçtikten sonra geğirdim ve ikisine birden baktım. "Tamam, neden onu sevmiyorsun?" diye sordum Harlow'a.

"O bir pislik, acımasız, Benito'yu eğitilmiş evcil hayvanı gibi emir yağdırıyor," dedi, her bir nedeni parmaklarıyla sayarak.

"Dikkatli ol," diye bağırdı Benito.

"Çocukları var ve onları terk ediyor. Pisliğin teki olduğunu söylemiş miydim?" "Evet," dedim.

"Peki, bir kez daha söyleyeyim. O kocaman, berbat, sadist bir pislik. Bu tür insanları tanırım," diye mırıldandı. "Melony neden bu kadar gecikti?"

Gerildim. "Quincy için gerçekten bu kadar endişeli misin?"

Harlow bana döndü. "Bu ne demek şimdi?"

Ona baktım ve omuz silktim. Aralarında ne olup bitiyorsa, bunu Benito'nun önünde konuşmak mantıklı değildi. Belki aralarında bir şey vardı, belki de sadece Quincy'nin tek taraflı bir ilgisi vardı, ama bunun önemi yoktu. Sadece drama yaratırdı. Ve bu saçmalığın nasıl sonuçlanacağını izlemek istesem de, bunun ortasında yaşarken bu korkunç bir fikir gibi görünüyordu.

Bakışlarım Benito'ya kaydı. "Onun evine geri dönmemem için bana yardım etmen gerekiyor," dedim. "Beni işe koy, bana yapacak bir şey ver, ama geri dönmek istemiyorum. Bu... yanlış geliyor. Bir süreliğine kaçabileceğim bir yere ihtiyacım var, ama onunla birlikte olmak o yer değil. Ayrıca, Quincy'yi bu gece yalnız bırakırsam, muhtemelen ölür."

Benito başını sallayarak beni baştan aşağı süzdü. "Peki tam olarak neden kaçıyorsun?"

"Kötü bir geçmişten," diye cevapladım. "Herkesin bilmesi gereken tek şey bu."

Ne kadar çok konuşursam, o kadar çok sırrım ortaya çıkardı. İnsanların nasıl olduğunu biliyordum. İyi görünebilirlerdi, ama bir anda sana sırtlarını dönebilir ve sana saldırırlardı. Bir zamanlar nazik ve destekleyici olduğunu düşündüğün bir ilişki, zehirli bir çamur haline gelebilir. İnsanların sırtımdan bıçaklamasından bıktım.

Benito sonunda içini çekti. "Tamam, bir yolunu bulurum. Merak etme, sana kesinlikle bir iş bulabilirim."

"Tamam. Anlaştık."

Kadehlerimizi tokuşturduk ve aramızda bir bağ kurulmuş gibi hissettim. Kardeşlerim hakkında hala emin değildim ve diğer üçü

tamamen gizemliydi, ama artık yanımda birileri olduğunu hissetmeye başlamıştım. Hala çok temkinli olsam da.

"Tamam," dedi Melony odadan çıkarken ve çantasını omzuna asarken. "Quincy'nin durumu stabil. Evet, beyin sarsıntısı geçirdi ve aldığı birkaç kesik çok derindi. Yaralarını diktim ve kanamayı durdurdum, ama önümüzdeki bir hafta kadar zayıf kalacak. 24 saat gözetim altında tutulması, ağrı kesici, antibiyotik ve sakinleşmesi için sakinleştirici ilaçlara ihtiyacı var." Diye iç geçirdi. "Onu daha önce tedavi etmiştim ve tam bir kabustu. Kalkabileceği anda kalkacaktır. Bu, kendini öldürmesi anlamına gelse bile."

Harlow küfretti. "Siktir, ben onunla ilgilenirim."

Oturduğum bar taburesinden kalktım. "Hayır, ben hallederim." Harlow bana döndüğünde, zorlukla yutkundum. "Senin bakman gereken bir bebeğin var. Ben zaten buradayım, halledebilirim."

Gözlerini kısarak bana doğru bir adım attı. "Onun hakkında ne biliyorsun ki? Daha önce binlerce kez böyle durumlarda ona yardım ettim, yine yapabilirim. O lanet çakallarla uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun..."

Harlow nefesini tutarken, Benito elini omzuna koydu. Sıkıca tuttu ve Harlow'un ona yaslandığını gördüm.

Belli ki o neler olduğunu biliyor, ama ben karanlıkta kalmışım.

"Sence bu şu anda gerçekten yardımcı olacak mı?" diye kendimi söylerken buldum. "Bu sadece ona, senin onu gerçekten umursadığın konusunda yanlış bir umut verecek. İkimiz de onun sana aşık olduğunu biliyoruz. Kahretsin, eminim herkes biliyor!"

Harlow'un ağzı açık kaldı ve o öne doğru hamle yaparken ben içgüdüsel olarak bir adım geri attım. Benito onu yakaladı ve Harlow'un sırtını göğsüne bastırdı. Uzun saçlı adam bana öfkeyle bakarken, ben zorlukla yutkundum ve birkaç yüz tane daha içki içseydim keşke diye düşündüm. O yüzden ölmek, kardeşimin kocası tarafından öldürülmekten muhtemelen daha iyiydi.

"Peki, kim adım atmaya karar verirse, bunu ciddiye almalı," dedi Melony, yaklaşıp tezgahın üzerine ilaç şişelerini koyarken. "Ağrı kesici, sakinleştirici, antibiyotik. Talimatları buraya yazdım," dedi, şişelerin altına bir kağıt koyarken. "Biraz üzgün ve bu da daha fazla sıkıntıya yol açıyor, bu yüzden ilaç rutinine sadık kalın, tamam mı?" Etrafına bakındı. "O iyi olacak. Size bunu garanti edebilirim."

"Teşekkürler," dedi Benito. "Ödemeyi göndereceğim."

Kız başını salladı. "Gece geç saatlerdeki ek ücreti de ekle." Kız inledi. "Artık bir kız arkadaşım var. Chelsea yataktan kaçtığımı öğrenirse, önümüzdeki birkaç gün boyunca bana çok kötü davranacak. Lezbiyenlerin öfkesinin neye benzediğini bilemezsin. İpucu: hiç de hoş bir şey değil. Ayrıca çok pasif-agresif."

"Kimse onu kendine ait yapmanı söylemedi," diye alay etti Benito.

"Siktir git! Yine aynısını yapardım. Ama sessiz kalmak ve yatakta ulaşamayacağım kadar uzağa kaymak gerçekten sinir bozucu olabilir..."

Benito onu dışarıya kadar geçirdi, ben ise notu ve ilaçları inceledim. En azından net talimatlar yazmıştı. Başımın yan tarafına dik dik bakan gözler hissettim ve sonunda Harlow'a bakmaktan kendimi alamadım.

"O neydi öyle?" diye tısladı. "Quincy artık bana aşık değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet, ayrıca parasız, depresif ve kontrolünü kaybetmiş de değil. Ben ne bilirim ki? O, benim fark etmediğimi sandığı zamanlarda bile zorluklar yaşadığını görüyorum. Kırık banyo aynasına bak ve bana onun iyi olduğunu söyle. Artık aynamız olmamasının sebebi onun olduğundan eminim."

Harlow dudaklarını araladı, sonra tekrar kapattı. Benito geri döndü ve Harlow'un koluna bir elini doladı.

"Gitmemiz lazım. Gianpaolo bebeğimize bakıyor, ama kendi çocuklarına dönmesi gerekiyor. Bana bunu yaklaşık on kez mesaj attı." İçini çekti. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Telefonum bozuk," diye mırıldandım. "Quincy'nin verdiği. Cesare'nin aldığı telefonu attım."

"Güzel, göründüğünden daha akıllısın." Telefonunu çıkardı, bir mesaj attı ve tekrar cebine koydu. "Bir saat içinde biri sana bir tane getirecek, yatma. Yanında tut."

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Tamam."

Benito büyük elini omzuma vurdu. "Melony iyi olacağını söylediyse, iyi olacaktır. Tamam mı?"

"Evet, tabii."

"Ve onun ziyareti için bana borçlusun. Yani ilk işin bedava," dedi, yüzünde bir gülümsemeyle. "Aileye hoş geldin, küçük kardeş."

İtiraz etmek istedim, ama kocasını daireden dışarı çıkarırken zamanım olmadı. Harlow, kapıyı kilitleyemeden geri döndü.

"Oh," dedi Harlow, ayaklarını yere vurarak. "Artık temizlik yapma, tamam mı? Onun... çöpüne ihtiyacı var. Nefes almasına yardımcı oluyor."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Harlow da benim kaşlarını çatmamı taklit etti. "Quincy karmaşık bir çocuk. Onun rahatlığını çok çabuk elinden almayın. İhtiyacı olsa bile." Derin bir nefes aldı. "Burası hiç olmadığı kadar temiz ve eminim bu iyi bir şey. Ama o buna hazır değil."

"Gidelim," dedi Benito.

Daire boşaldığında iç geçirdim ve yatak odasına geri döndüm. Quincy uyanmıştı, dudakları aralanmış, hareket edip inliyordu. Yanına gittim ve eğilip yanağına dokundum. O kadar hırpalanmış ve morarmıştı ki, yarın korkunç bir gün olacaktı.

"Temizlediğim için özür dilerim," diye mırıldandım. "Bir yanım senin hoşuna gideceğini düşündü. Ya da belki de sadece senin hoşuna gitmesini istedim. Her zamanki gibi, hiçbir şeyi doğru yapamıyorum." Güldüm. "Uyuduğuna sevindim."

Elimi yüzünden çektim ve yatağın etrafında dolaştım. Yarın erken kalkıp ona yemek hazırlamalı, ilaçlarını vermeli ve notta yazdığı gibi su içmesini sağlamalıydım. Bir süre meşgul olacağa benziyordu ama nedense bu umurumda değildi. Quincy'nin yanına yatağa girdim. Rahatladığım anda, o da dönüp kolunu bana doladı.

Nefesim göğsümde takıldı. Dudakları kulağıma değdiğinde kıpırdamaya cesaret edemedim. İlk başta ne dediğini anlayamadım. Sonra duydum.

"Blake," diye mırıldandı.

"Hâlâ buradayım," diye cevap verdim, uzak duvara bakarak ve onun kolu belimi sımsıkı sararken neden henüz gitmediğimi merak ederek. "Hâlâ buradayım."

AĞRI, hala hayatta olduğumu hatırlatan tanıdık bir dosttu. Dürüst olmak gerekirse, şu anda ölmüş olacağımdan oldukça emindim.

"Quincy, lanet olası ağzını aç ve ilaçlarını al." Blake'in öfkeli sesi, bu kadar acı çekiyor olmasaydım beni güldürürdü.

Dudaklarımı sıkıca kapalı tutarak homurdandım. Acının geçmesini ne kadar istesem de, Melony'nin bana reçete ettiği sakinleştirici ilaçlar her seferinde beni bayılttı. Bu şekilde işlev göremezdim. Hâlâ hareket etmem gerekiyordu. Daiki nerede olduğumu biliyordu. O biliyorsa, bana kin besleyen herkes de bilebilirdi. Ve o pisliklerden çok vardı.

"Quincy, hadi ama! Bunları alman gerektiğini söyledi." Blake, dayak yiyen kendisiymiş gibi homurdanıyordu.

Yan dönünce, omurgamdan yeni bir ağrı dalgası yükseldi ve boğazımın arkası yanmaya başladı. Karnım, kalbimin atışına ve başımın ağrısına uyumlu olarak zonkluyordu.

"Tamam," diye zorla söyledim ve oturur pozisyona geçtim.

"İyi değilsin!" Blake bana öfkeyle baktı, sanki beni yakalamaya hazırmış gibi kollarını uzattı.

Bu beni güldürdü. "Bu benim ilk seferim değil, bebeğim, hallederim." Parmaklarımı şıklattım ve attığım kot pantolonumu işaret ettim. "Nazik ol ve cüzdanımdaki önceden sarılmış olanı al." Blake'in üzerimde durduğu, yanımda yattığı anların küçük parçaları hafızama akın etti. Kahretsin, hatta onun etrafına sarılmış olduğum birkaç an bile vardı.

"Şu anda esrara ihtiyacın yok."

Blake'in elinde tuttuğu hapları eliyle reddettim. "Buna kesinlikle ihtiyacım yok. Ya bana ver ya da kalkıp kendim alacağım."

Blake'in elleri yanlarında yumruk haline geldi. "Oturmak için tam üç dakika sürdü."

"Doğru motivasyonla her şey mümkündür, bebeğim." İnatçı ev arkadaşıma göz kırptım. Haksız değildi. Şu anda yataktan kalkmak istemiyordum, ama gerekirse, sırf bir şeyi kanıtlamak için kalkardım. Birkaç sıyrıkla yıkılacak kadar korkak biri değildim.

"Siktir, sen bir aptalsın." Blake topuklarını döndürdü, pantolonumu kapıp bana muhteşem esrarı getirdi.

Elimdeki kesiklerin üzerinde hafif bir yanma hissetmeme aldırmadan, onun kıçına bir şaplak attım. "Aferin oğlum."

"Senin içindeyken bu binayı tamamen yakacağım."

Blake'in bunu söyleme şekli bana onu inandırdı. Etrafımda bulunan pek çok erkeğin sahip olduğu o katil havası yoktu onda, ama içimden bir ses onun ciddi olduğunu söylüyordu.

"Anlaşıldı, iyi çocuk olmanın sınırını çizdin." Esrarı dudaklarımın arasına koydum ve o eğilip çakmağını çıkardı. Gümüş rengiydi ve onu ustaca çakması, acıyla dolu beynimde sıcak bir his uyandırdı. "Teşekkürler." Ciğerlerimi muhteşem dumanla doldurdum ve gözlerimi bir saniye kapatarak kısa bir nefes aldım. "Ne kadar süre baygın kaldım?"

"Yeterince uzun değil," diye mırıldandı Blake. Üçüncü nefesimi aldıktan sonra parmaklarımın arasından esrarı aldı ve bir nefes çekti. Ona paylaşacağımı söylediğimi hatırlamıyordum, ama yine de kalıp bana bakmıştı. "İki gün. Melony'nin senin berbat bir hasta olduğunu söylediğini biliyorum, ama üçüncü gün ilaçları reddedeceğini düşünmemiştim."

"Siktir, iki gün mü? İki gün boyunca baygındım."

Yatıp dinlenmeye vaktim yoktu. Esrarı geri aldım ve dudaklarımın arasına sıkıştırdım, aynı anda bacaklarımı büküp ayaklarımla yere bastım. Derin bir nefes çektikten sonra yataktan kalktım.

"Quincy!"

"Evet, benim adımı söylemeyi seviyorsun, değil mi?" diye hırıltıyla söyledim. Dudaklarımın arasından dumanlar yükselirken, vücudumdaki her sinir ağrıyla doldu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Lanet olsun, artık bana takıntılı hale geldin, değil mi?" diye alay ettim.

"Dalga geçmeyi keser misin? Sen gerçekten berbat durumdasın. Ben... Otur şuraya!"

Yürüyüşümü durdurup Blake Vitale'nin gizemine bakakaldım. "Melony buraya nasıl geldi?"

Kaşları çöktü. "Bilmiyorum. Herkes gibi arabayla mı?"

Kafamı salladım, her saniye daha da şüpheci hale geliyordum. Blake'e biraz daha yaklaştım. "Hayır, demek istediğim, neden buradaydı ki? New York'ta kimi arayacağını bilecek kadar uzun süredir burada değilsin, onun ücretini karşılayabilecek durumda olduğundan bahsetmiyorum bile."

O hiçbir şey söylemeyince gülümsemeye başladım. "Benito'yu aradın, değil mi? Ağabeyinden yardım istedin."

"Siktir git." Blake bana öfkeyle baktı. "Hastaneye gitmeyi reddettin. Ne yapacağımı bilemedim. Senin aksine, senin gibi eve gelen insanlara alışkın değilim."

Benito biliyorsa, Harlow da biliyordu. "Lütfen Harlow'un gelmediğini söyle."

"Neden? Yaralı halini görmesinden mi korkuyorsun?"

Güldüm. "Hayır, beni hiç kimse ölümün eşiğinde görmedi." Ama ona yakuza ile olan durumu ve şu anda nasıl bir durumda olduğumu tam olarak anlatmamıştım.

"Evet," diye homurdandı Blake. "Buradaydı."

Siktir. Sorular sormak istedim, ama bunun yerine eğilip pantolonumu aldım. Daha fazla acı etimin altına sızdı, her kasımı pençeledi. Hareketsiz kaldım, bununla mücadele ederken sığ nefesler aldım.

"Neden burada olmasına bu kadar önem veriyorsun? Onu o kadar çok mu istiyorsun?"

Ayağa fırladım. Bir kez daha anında pişmanlık duydum. Rahatsızlık dalgası üzerime çöktüğünde, parmaklarımın gevşememesi için pantolonumu sıkıca tuttum. Acıyı görmezden gelmek için her şeyi denediğimde, etrafımdaki dünya hafifçe eğildi. "Ne?" Gözlerimi sıkıca kapattım ve acıyı kontrol altına alırken nefesimi düzenledim.

"Hadi ama Quincy. Gözü olan herkes senin ona nasıl aşık olduğunu görebilir."

Kafamı salladım. "Eskiden öyleydi. Artık değil."

"Duygular böyle işlemez," diye hatırlattı Blake.

"Elbette öyle. Eğer bir irade varsa, bir yol da vardır. Harlow ve ben en iyi arkadaşız." Ve dürüst olmak gerekirse, ben de öyle olmasını tercih ediyordum. Birlikte olacağımıza dair umut beslediğim zamanlar olmuştu, ama bu asla gerçekleşmeyecekti. Harlow'un Benito'ya nasıl baktığını gördüm ve onun bana asla öyle bakmayacağını biliyordum. Kalan duygularımın artık bir önemi yoktu.

Ayrıca, ikinci düğünlerinden iki ay sonra bunu kabul ettim ve kendimi seks ve esrara gömdüm. Zevk ve uyuşturucu, karşılıksız aşka karşı harika bir ilaçtı. *Tavsiyelerimi satmalı, dünyadaki aşk acısı çeken aptallara yardım etmeli ve daha fazla para kazanmalıyım.*

Elimi Blake'e uzattım. "Ne?"

"Uyuşturucu."

"Şimdi de kullanmak mı istiyorsun?"

Ona gülümsedim. "Şey, çok seksi bir hemşirem var."

Bana şüpheyle bakarak uyuşturucuyu uzattı. Sakinleştiriciyi attım, antibiyotikleri kuru olarak yuttum ve ağrı kesicileri çiğnedim.

"Lanet olsun, Quincy."

Blake atılan hapı ararken, ben dolabıma yöneldim ve başıma bir gömlek geçirdim. Aşağıya baktığımda, karnımın ortasında zonklayan ağrının şiddetini gördüm. Taze morluklar ve bandajlı kesikler ile doluydu.

Lanet olası Daiki.

Sade siyah gömleği aşağı itip Blake, benim ve birkaç valiz için yeni bir spor çanta çıkardım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Taşınıyoruz." Blake'e bir çanta uzattım. "Toplanmaya başla. Sığmayanlar burada kalacak."

Hareket etmeden uzun bir süre bana baktı.

Parmaklarımı şıklattım. "Çabuk ol, tatlım."

"Quincy, bazı insanların esrar yüzünden kafayı yediğini biliyorum, ama sen de, bilmiyorum, bir anlık kriz mi geçiriyorsun?"

Neden sanki beni akıl hastanesine yatırmak gerekiyormuş gibi konuştu ki?

"Nasıl geri döndüğümü hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet, berbat halde ve pislik gibi."

Dürüst olmak gerekirse, kapıdan içeri girdiğimde zaten sinirliydim ve dayanılmaz bir acı içindeydim. Gözlerimi açık tutmak neredeyse imkansızdı. Her şeyin gitmiş ve evin tertemiz olması, bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Kusura bakma." Ne koyduğuma pek dikkat etmeden eşyaları çantalara atmaya başladım. "Bir daha yapma... Yapamam." Orada buna ihtiyacım olduğunu nasıl açıklayabilirdim? Bu benim hayatım boyunca normal olan bir şeydi ve şimdi onsuz yaşayamıyordum.

"Hayır, benim hatamdı. Sormalıydım," dedi Blake.

"Bu ne, kız izciler mi? Şimdi de birbirimizin saçlarını örmeye mi başlayacağız? Bana duygusal davranmaya başlama," dedim alaycı bir şekilde, Blake'in sesindeki samimiyete nasıl tepki vereceğimi bilemeden. Çoğu insan umursamıyordu.

"Hiç normal olamaz mısın?"

"Hayır, şimdi parmaklarını kıçında çevirmeyi bırak ve eşyalarını topla. İki saat sonra yola çıkıyoruz." Dolaba koştum ve sakladığım para çantasını aldım. Çok fazla değildi ama düzgün bir tek yatak odalı daire için mükemmel bir miktardı. Kaçmak için biriktirdiğim parayı yeniden biriktirmem gerekecekti, ama bu beklenen bir şeydi.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye sordu Blake.

"Hayır." Telefonumu aldım ve mesajları kontrol ettim.

Daiki: Ruslar. Hemen halletmenizi istiyorum.

Harlow'u tercih ederek Daiki'nin mesajını görmezden geldim. Midem düğümlendi. En son istediğim şey, onun soru sormaya başlamasıydı.

Harlow: Taşınırken bana mesaj at.

Bu basit mesaj stresimi biraz hafifletti. Harlow'un bana acımamasını istiyordum. Bizim ilişkimiz öyle değildi.

Quincy: Hayatta olduğumu biliyorsun. Ben hamamböceği gibiyim.

Telefonumu cebime attım ve eşyalarımı toplamayı bitirdim. Yatak odasından çıktım ve kanepeye baktım. O her zaman benimle birlikteydi.

"Bekle, burada hala bir sürü ıvır zıvır var."

"Evet, hadi." Arabamı bıraktığım otoparka indim. Arabamı sürmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Şehrin ortasında araba sahibi olmak için pek bir neden yoktu. Taşınmak gerektiğinde kullanmak dışında. Birkaç çantayı arabaya attım ve Blake'den diğerlerini aldım. "Yükleyebildiğimizi yükleyelim."

Yukarı çıktık ve neyse ki Blake soru sormayı bıraktı. Daiki'nin evimi gözetleyip gözetlemediğini bilmiyordum ama onu tanıyorsam, gözetlemişti. Vücudumda karıncalar dolaşıyormuş gibi hissettim ve boynumu kaşımaya başladım.

"Beni biraz korkutuyorsun," dedi Blake, bir yük daha aşağı indirirken. Yukarıda hala birkaç şey kalmıştı.

"Seni korkutan bu mu?"

"Evet, tuhaf davranıyorsun."

"Hayır, akıllı davranıyorum. Bu yerden defolup gidiyorum."

"Bu açık. Sadece nedenini anlamıyorum. Temizlendiğim için mi?"

"Ne?" Dönüp Blake'e baktım. "Hayır, bu aptalca bir neden. Her zaman burayı tekrar dağınık hale getirebilirim."

"O zaman neden?" diye vurguladı.

Kafamı salladım ve son çantayı kaptım. Yine kanepeyle karşı karşıya kaldım. Aylardır bu çirkin şeyi görmemiştim. Ama ona karşı, kelimelerle ifade edemediğim bir bağlılığım vardı. Ona bakarken tiksinti ve nostalji arasında gidip geldim. Oradan uzaklaşmam gerekiyordu, ama tanıdık ve rahatlatıcı bir şeyi korumak istemem beni orada tutuyordu.

"Eğer taşınıyorsak, kanepenin gitmesine gerek yok, değil mi?" diye sordu Blake.

Evet. Hayır. Nefesimi verdim. "Hayır, yeterli zaman ve yer yok."

Altı saat boyunca arabayla dolaşıp çeşitli daireleri inceledikten sonra, tam da aradığım yeri buldum. Kimse nakit parayı reddetmezdi. Adım kira sözleşmesinde geçmiyordu ve kimseye orada olduğumu söylemediler.

Yeni evin kapısını açtığımda omuzlarım aniden gerildi. Ev boş ve temizdi. Mahalle en iyisi değildi, ama geldiğim yerden de daha kötü değildi.

"Vay canına." Blake arkamdan içeri girdi.

"Hala tek yatak odalı bir daire arıyoruz."

Omuz silkti. "Bu noktada, senin sikinle uyumana alıştım."

Dışarı."

Gözlerimi devirdim ve yatak odasını kontrol ettim. Biraz daha büyüktü. önceki evimden daha iyiydi. Duş, önceki evimdeki küçük kare şeklinde olanın aksine iki kişi sığabilecek gibi görünüyordu. Dolap pek tatmin edici değildi ama yine de yeterliydi.

"Eşyalarımızı taşıyalım, ben pizza sipariş edeyim. Özel bir isteğin var mı?" "Seçici değilim."

Her zamanki adamıma siparişimi verdim ve o da yeni evimden bir blok ötede buluşacağımızı söyledi. Fazla riske girmedim. Daiki'nin yeni adresimi öğrenip öğrenmediğini görmek için kimseye teslimat yaptırmadım.

"Yatak ne olacak?" diye sordu Blake, üç kat merdiveni çantalarla çıkarken.

"Bu hafta içinde prenses için bir yatak bulmaya çalışacağım." Zor olacaktı, ama bir yolunu bulurdum.

Blake içeri girmeden önce bana orta parmak gösterdi. Ben arabadan geri kalanları almaya gittim. Arabayla dolaştığımız süre boyunca, kimse bizi takip etmediğinden emin olmak için rastgele dönüşler yaptım ve birkaç dakikada bir kontrol ettim. Sokakta biraz fazla dikkatli bakan biri var mı diye etrafa göz gezdirdim.

"Ağrı kesici haplarını alma vaktin geldi," diye hatırlattı Blake, birkaç çanta daha alırken.

Vücudumun her yerinde belirgin bir ağrı hissediyordum. "Evet." Kimsenin bizi izlemediğinden emin olduktan sonra, son çantaları aldım ve arabayı kilitledim. İçeri girdik, her adımımda midem guruldıyordu. Pizzanın hazır olmasını sabırsızlıkla bekliyordum. Daireye girdiğimiz anda, yorgunluktan yere yığıldım. Ağrı, hareket etmeyi on kat daha zor hale getiriyordu. Dinlenip uyumak istedim, ama açlık bunu imkansız kılıyordu.

Onun bakışlarını üzerimde hissettim ve gözlerimi zorla açtım, Blake'in beni izlediğini gördüm.

"Ben iyiyim."

"Kesinlikle iyi görünmüyorsun. Dikişlerin açıldı mı?" diye sordu.

"Hayır." Ona kollarımı ve ellerimi gösterdim. Sıcak ve kızarmışlardı, ama hala kapalıydılar. "Beni izlemek yerine kendin bir şeyler yap."

"Neyle?" Blake kollarını genişçe açarak boş daireyi işaret etti.

Doğru, burada hiçbir şey yok.

Homurdandım. "Ağrı kesici?"

"Esrar," diye cevapladım.

Blake benimle tartışmadı ve bana bir esrar sigarası getirdi. "Güzel, bunu sen mi sardın?"

Omuz silkti ve benim için yakmaya başladı.

Sessizce esrarı birbirimize uzatırken zaman yavaşça akıp gidiyordu. Hiç düşünmediğim kadar çok şey paylaşıyordum. Bundan kesinlikle nefret ettiğimi söyleyemezdim.

Telefonum titreyerek yemeğin geldiğini haber verdi. Homurdandım ve inledim, yerden kalkıp kapıya doğru yürüdüm. "Hemen dönerim." Blake'in cevabını beklemeden merdivenlerden aşağı indim. Her adımda acı daha da artıyordu. Hala hareket edebilmemin tek nedeni, yemek ve içtiğim iyi otun verdiği umuttu.

Pizza teslimatçısıyla buluştum ve iki pizza, peynirli ekmek ve tavuk kanatlarını daireye götürdüm. Her zamanki gibi, binaya girmeden önce geri dönüp garip dönüşler yaptım. Birkaç hafta sonra bu ekstra adımları atmayı bırakacaktım, ama yeni bir yer ekstra önlemler anlamına geliyordu. Kapıyı tekmeledim.

Blake kapıyı açtı ve sanki kötü bir çocukmuşum gibi bana ters ters baktı. Ona gülümseyerek selam verdim.

"Tatlım, ben geldim." Onun yanından geçtim. "Beni özledin mi?" "Yaralandığını hatırlatmam mı gerekiyor?"

Kafamı salladım. Her nefes alışımda bunu hissedebiliyordum. Pizzayı yere koydum ve yanına oturdum.

Blake bir dilim aldı. Ona baktım. Görünüşe göre Blake benim tavsiyemi dinlemiş ve sadece benim için değil, kendisi için de Benito'dan yardım istemişti. Bu, ona borçlu olduğu anlamına geliyordu.

"İş ne?" Bir dilim pizza aldım ve ağzıma tıkıştırdım. Yağlı bir cennetti.

"Henüz bilmiyorum, ama akşam yemeğinde beni korumak zorunda kaldığı için büyük bir iş olacağını söyledi."

"Ah, doğru, aile yemeğini kaçırdın. Biliyorsun, beni rahat bırakabilirdin. Ölmeyecektim." Evrene, ölümün önüne boyun eğdiğim için hastalıklı bir tatmin yaşatmamın imkanı yoktu.

"Hayır, sen çok kötüydün ve ben gitmek istemedim."

"Babana karşı çıkmaya korkuyor musun?"

Blake bana bir biber attı, ben de düşünceli bir şekilde gömleğimin üzerine düşen biberi aldım ve yedim.

"Hayır, ondan korkmuyorum."

"O zaman göründüğünden daha da aptalsın."

Blake başını eğdi. "Sen yakuza'sın ve Cesare Vitale'den korkuyorsun?"

"Ben insanım ve etten ve kemikten olan herkesin bir tür
Böyle bir adam söz konusu olduğunda korku duymak." İçkimi kaptım, kola yerine daha sert bir şey olmasını diledim, ama ilaçlarla alkolü karıştırmamam gerektiğini ben de biliyordum.

"Harlow öyle değil ve Benito'nun da öyle olmadığına eminim."

"Engh!" Mükemmel dilimi bulmak için diğer pizza kutusunu açtım. "Korkularını göstermiyorlar, ama onlar bile o adamın etrafında parmak uçlarında yürüyorlar. En parlak döneminde New York City'yi avucunun içinde tutuyordu. Elbette, şehir kan gölüne dönmüştü ve insanlar kapılarının dışına adım atmaya bile korkuyorlardı, ama Cesare Vitale'nin unvanını hak eden bir adam olduğuna şüphe yoktu."

"Vitales ailesi hakkında çok şey biliyor musun?" Blake'in yüzündeki merak, onun ciddi olduğunu bilmesem komik gelirdi.

"Birçok aile hakkında çok şey biliyorum." Harlow ayrıldıktan sonra Denji Hayashi'nin benden kurtulmamasının nedenlerinden biri de buydu. Onun ekibinde çok daha değerliydim, en azından ben öyle düşünüyordum. Daiki ile son karşılaşmam aksini gösterdi ve bana bir kez daha en altta olduğumu hatırlattı. Yıllarca gösterdiğim değerimin hiçbir anlamı yokmuş gibi, yutmak zorunda kaldığım acı bir hap gibiydi.

Yararsız düşünceleri kafamdan attım. "Neden? Ne bilmek istiyorsun?"

Blake omuz silkti. "Şu anda işleri Benito mı yönetiyor, yoksa babam mı?" Cesare'ye baba demek konusunda pek emin görünmüyordu, ama ben bu baba sorunlarını bir kenara bıraktım. Ben de ebeveynlerle sağlıklı ilişkiler kuran bir örnek çocuk değildim.

"Resmi olarak, aile ve çevresi için Benito. Birkaç yıl önce, babanın hapse girmesiyle Vitales'in gücü zayıfladığında ortaya çıktı. O, Giancarlo ve Enzo, öldürerek ve sakatlayarak tekrar zirveye çıktıklarında tüm eyaleti sarsmışlardı. Benito ve Gin de mükemmel iş adamlarıydı. Gin her türlü sözleşmeyi gerçeğe dönüştürebilirdi ve Benito en azından bir parça ruhu olan herkesi etkileyebilirdi. Peki

Enzo mu? O, insanları acı ve işkenceyle ikna etmekte çok iyidir. Ayrıca temizlik işlerini de o halleder. Nadiren yakalanırlar."

"Bekle." Parmaklarını saydı, kaşlarını çatarak. "Birini atlıyorsun."

Kafamı salladım. "O Paolo, Gin'in ikizi. Birkaç ay öncesine kadar öldüğü sanıldığı için onun hakkında pek bir şey söyleyemem. Onun katılımı biraz daha karmaşık." Pizzadan bir ısırık daha aldım, yağlı her lokmayı severek. "FBI ile ilgisi vardı."

Blake pizzasını bıraktı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Vay canına." Kaşlarını çattı. "Çok insan öldürüyorlar mı?"

Tek kaşımı kaldırdım, pizzayı çiğnedikten sonra soda ile yuttum. "Bunu gerçekten bana mı soruyorsun?"

Blake ağzını birkaç kez açıp kapattıktan sonra kapattı. "Tamam, ama masum insanlar olmaz, değil mi?"

Şaka yapıyor, değil mi?

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ah, tatlı kızım." "Siktir git. Bu makul bir soru."

"Hayır, değil ve bunu bir an önce anlamsan iyi olur." Sonunda mideme biraz yemek girmiş olmaktan memnun olarak arkama yaslandım. "Girmeye çalıştığın aile, adalet için savaşan bir intikamcı grup değil. İstediğini alırlar, uygun gördüklerini sahiplenirler ve yollarına çıkan herkesi öldürürler."

Gerçekleri görmesi gerekiyordu. Benito'nun ona vereceği iş her ne olursa olsun, umarım bu onun beynindeki yanılgıyı silip süpürür. Yemeğin geri kalanını nispeten sessizce yedik. Karnım doyduktan sonra ilaçlarımı almaya, duş almaya ve muhtemelen uyumaya hazırdım.

Yerden kalkıp Blake'in çantasından ilaç şişesini aldım. "Tabii, eşyalarımı karıştır. Mahremiyet kimin umurunda?"

"Kıçımı sikmiştin. Bence mahremiyet çoktan uçup gitti." İki tablet çıkardım ve bir saniye bile beklemeden içtim.

"Sadece alman gereken..."

Elimi Blake'in ağzına kapattım. "Şşş. Sen söylemezsen, ben de söylemem."

Blake dişlerini avucumun etli kısmına geçirdiğinde kolumda keskin bir acı hissettim.

Sırıttım. "Öyle mi?" O ne olduğunu anlamadan, elimi indirdim ve onu yakaladım. Vücudumuz birbirine yapıştı. Giysilerinin üzerinden omzunu ısırdım.

"Siktir!" Blake omuzlarımı itti ve ben neredeyse gülmek üzereydim. Ona acı çektirirken bile, vücudumdaki morlukların olduğu yerlere vurmamaya veya baskı yapmamaya dikkat ediyordu.

Onu bıraktım ve yeni odaya yöneldim. Yatak yoktu ama bununla başa çıkabilirdim. Daha önce de böyle bir şey olmamış değildi. Böyle durumlar için sakladığım bir şişme yatak olduğundan emindim.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Duş alacağım. Sen de geliyor musun?" Gömleğimin arkasını tutup başımdan geçirdim ve pantolonumu indirdim. Ağrı kesiciler vücudumda etkisini gösteriyordu ve beni acıdan tamamen uzaklaştırıyordu. Tamamen çıplak bir şekilde döndüm ve Blake'in cevabını bekledim.

Mavi gözleri vücudumu aşağıdan yukarıya doğru taradı. Her yere baktı, sonra dikkatini penisime verdi.

"Bunu daha önce konuştuk, gözlerim burada."

Blake, benimle kaldığı ilk gecenin aksine, bakmaya devam etti.

"Yine emmek ister misin?"

Bakışları benimkilerle buluştu ve alaycı bir cevap bekledim, ama bunun yerine sadece bir kahkaha duydum. "Bu şimdiye kadar yaşadığın en iyisiydi, değil mi?"

Bu lanet olası pislik. "Sana tam yedi buçuk veririm."

O burun kıvırdı. "Evet, sikini boğazıma soktuğun şekilden anlaşıldığı kadarıyla on üzerinden ondu."

İsteğim dışında dudaklarım gülümsemeye başladı. "Eh, hayatımda çok fazla oral seks yaptım. Sen kolaylıkla ilk yirmiye girersin. Gurur duy, bebeğim, pek çok kişi o kadar iyi puan alamaz."

Blake yaklaşarak yüzüme yaklaştı. Benden daha kısaydı, bu yüzden ona bakmak için başımı eğmek zorunda kaldım. Ondan yayılan sıcaklık beni kendine çekti. Esrar, ağrı kesiciler ve dolu bir mide beni çıldırtmıştı galiba. Onu kendime çekip aramızdaki küçük mesafeyi kapatmak ve sadece uyumak istedim. Yaralı ve en zayıf halimdeyken pek çok insandan almadığım bir rahatlıktı bu. Onu Benito'nun evine bırakıp, tamamen iyileşene kadar ortadan kaybolmalıydım. Bunun yerine Blake yanımdaydı ve onu başımdan savmak için bir saniye bile düşünmedim.

"Harlow ilk yirmi içinde mi?"

Blake'in sorusu beni şaşırttı ve bir adım geri attım. "Ne oluyor?"

Bakışları beni delip geçiyordu, cevap vermem için yalvarıyordu. Sisli beynim, akıllıca bir cevap bulmaya çalışırken hiç yardımcı olmuyordu. İşte bu yüzden

bu yüzden ilaçlarla uğraşmıyordum. Lanet Melony her seferinde güçlü ilaçlar yazıyordu. Yarın itibarıyla reçetesiz satılan ilaçlara geçecektim.

"Cevap ver," diye talep etti Blake. Eli benim aletimi kavradı ve başparmağıyla piercingimle oynadı. Vücudumu zevk dalgaları sardığı anda, beynimde kalan son hücre de gemiyi terk etti. Dişlerimi sıkarak nefes aldım.

"Blake..."

Adam dizlerinin üzerine çöktü ve dudaklarını penisimin ucuna bastırdı. Kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiş mavi gözleriyle bana baktı. Penisim onun elinde seğirdi, birazcık okşama ile tamamen sertleşmişti.

Piercingli dili dışarı çıktı ve penisimi hafifçe okşadı. Zevk vaadiyle kollarımda tüylerim diken diken oldu. Bunun için çok fazla kafam güzeldi.

"Bu yüzden uyuşturucu kullanma derler." Blake'in dili penisimin ucuna tekrar değdiğinde inledim. "Hayır."

"Hayır, o senin ilk yirmi listende değil mi, yoksa hayır, sana hiç oral seks yapmadı mı?" diye sordu Blake.

Bu da ne? "Ne oldun sen, polis mi? Beni sorguya çekiyorsun lan."

Blake omuz silkti, yüzünde sahte bir masumiyet belirdi. Bu kadar iyi rol değiştirebiliyorsa, lanet olası bir aktör olmalıydı. "Sadece seni daha iyi tanımak istiyorum."

Blake başını daha da eğip sıcak, ıslak ağzına testislerimden birini aldığında, bir kahkaha patladı ve iniltiye dönüştü. Siktir, ben bittim.

"İkisine de hayır." Siyah saçlarını avuçladım ve başını geriye doğru çektim. "Dalga geçmeyi bırak da işini yap."

Blake dudaklarını yaladı ve yerine benim sikimde olması gereken ıslak bir parlaklık bıraktı. Sikimi okşadı, her yukarı çıktığında sikimdeki halkayla oynadı. Aslında bir Vitale olabilir, çünkü içinde bir şeytan vardı. Sikimle ustaca oynadığı için sikimden ön sıvı damlıyordu.

"En azından bu yönün dürüst." Blake bana deli bir adam gibi gülümsedi. gülümsedi.

"Benimle oynamaya devam et, bebeğim, seni mahvedeceğim."

Blake'in vücudunda gözle görülür bir titreme hissettim, ya da belki de hayal görmeye başlamıştım. Kim bilebilirdi ki? Uyuşturucu vücudumda dolaşıyordu ve onun eli benim sikimi sıkıca kavrıyordu, beni bulutların üstüne çıkarmıştı.

"Dürüst ol. Ben senin şimdiye kadar sahip olduğun en iyisiyim."

"Lanet sikimi ağzına al." Heyecan ve ihtiyaç omurgamın dibinde dalgalanıyordu. Onun boğazına gömülmek isteğiyle öne doğru sallanırken ayak parmaklarımı halıya kıvırdım.

"Ben o kadar iyi değilim, neden bu kadar heveslisin?" "

くそっ殺してやる." *Lanet olsun, seni öldüreceğim.*

"Bu ne anlama geliyor?" Blake mırıldandı.

Ona cevap vermek yerine, onu geri iterek elini sikimden çektim. O yere düştü ve ben de hemen arkasından düştüm. Parmaklarımı dudaklarının arasına bastırarak ağzını açtım. Beklemeden sikimi onun sıcak ağzına soktum. Zevk tüm vücuduma yayıldı. Sikimi boğazına soktum, beni saran sıkı hissi sevdim.

"Güneşe çok fazla yaklaştın, bebeğim. Şimdi o sevimli ağzını sikmek zorundayım."

Blake öksürürken boğazı sikimi sıktı ve nefes almak için küçük sesler çıkardı. Yavaşça geri çekilirken ona baktım, sikimi dilinin üzerinde sürükledim ve sonra tekrar boğazına ittim. Hareketi tekrarladım, her itişte karın kaslarım kasıldı. Ağrı ilaçlar yüzünden bulanıklaşmıştı, ama küçük kıvılcımlar patlayarak içimi kaplayan zevke katkıda bulundu.

Blake'in boğazına her seferinde sikim kaybolurken, ben de donakalmış bir şekilde izlerken dişlerimi alt dudağıma batırdım. Ekstaziye kapılırken, kalp atışlarım kafamda, itişlerimle aynı ritimde çarpıyordu. Blake'in elleri belimden kıçıma kaydı. Bir yanımı yana çekerek deliğimi ortaya çıkardı. İhtiyacım olan bir titreme omurgamdan yukarı doğru yayıldı ve kalçalarımı öne doğru ittim.

Blake aktif olarak katılmaya başlamadan önce sikimin etrafında homurdandı. Boğazını kendi deliğim gibi sikmekten memnunum, ama Blake dilini hareket ettirmeye başladığı anda her şey bir üst seviyeye çıktı. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve inilti kaçarken nefesim kesildi. Benimle aynı ritimde hareket etti; sikimi ağzından çektiğimde, beni açgözlülükle geri emdi.

Parmakları deliğimin üzerinde dans etti ve ben hareketsiz kaldım. Kafam güzeldi ama ona tekrar kıçımı vermeyi göze alacak kadar mı? Blake beni sikerken yaşadığım inkar edilemez ecstasy'yi unutmak zordu. Sanki beynim cevap bulamadan vücudum cevap bulmuş gibi, davetkar bir şekilde geriye doğru sallandım.

O piç, istediğini bildiğim gibi parmaklarını içeri sokmadı. Zevk peşinde koşan tek kişi ben değildim. Blake'in fermuarının açılma sesi bir işaret gibiydi. Vücudum bir an için kararsızlık içinde kaldı. Blake'in boğazını sikmeye devam etmek istiyordum ama onun sikini sürmek de aynı derecede çekici geliyordu.

Kıçımı keskin bir şaplak dikkatimi ona geri çekti. Piercingli dilini sikimin etrafında döndürürken parlak mavi gözleriyle buluştum ve beni tekrar içine çekti. Geri çekilmeye başladığımı fark etmemiştim bile.

Geriye doğru sallandım ve Blake parmaklarını tekrar çekti. Boğazımdan bir hırıltı çıktı. "Böyle devam edersen, günde on paket sigara içiyormuşsun gibi ses çıkarmanı sağlarım." Elimi boynuna indirdim ve sıktım. "Lanet parmaklarını içime sok."

Blake'in kaşları kalktı ve ağzının köşeleri de onu takip etti. Beni tam istediği yerde tutmuş gibi, sikimin etrafında gülümsüyordu. Ona bakarken içimde çaresizlik hissi uyandı. Konuşamıyordu, ama yine de ne istediğini tam olarak biliyordum.

"Bastard." *Piç kurusu.* Zevkin tadını çıkararak dudaklarımı yaladım. "このゲームは2人でプレーできる." *Bu oyun iki kişi tarafından oynanabilir.*

Söylediğim şeye rağmen, omurgamın dibini gıdıklayan zevk başka türlü söylüyordu. İleri geri sallanarak, deliğime dokunan ama içime girmeyen parmaklarının sıcaklığını görmezden gelmeye çalıştım.

"Ben pasif değilim." Genelde aktif olurdum. Bazen roller değişirdi. Penis almaktan duyduğum zevki inkar edemezdim, aklı başında her erkek bunun harika olduğunu kabul ederdi, ama Blake'in bana meydan okuma şekli sanki bir şey kanıtlamaya çalışıyormuş gibi geliyordu.

Blake benim uzunluğumun etrafında inledi ve lezzetli titreşimleri doğrudan testislerime gönderdi. Zevke kapıldığımda itmelerim kesik kesik oldu.

"Siktir, kirli oynuyorsun, bebeğim." Kalçalarımı öne doğru ittim ve Blake'in burnu vücuduma değene kadar kendimi derinlemesine gömdüm. Boğazını sıktım ve neredeyse boşalacaktım. "Siktir, siktir. Çok iyi geliyor."

Siktir, siktir. Çok iyi geliyor. Kendi kulaklarıma, azgın bir fahişe gibi inlerken sesim muhtaç ve çaresiz geliyordu.

Boşalmanın eşiğindeydim, ama son bir adımda takılıp kaldım. Blake'e sert bir bakış attım, onun ne istediğini çok iyi biliyordum.

"Evet, sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyisisin," diye homurdandım.

Blake iki parmağını ağzıma soktu. Onları yaladım, dilimi parmaklarının etrafına doladım ve emdim, sonra o parmaklarını çekip çıkardı. Farkına varmadan, parmaklarını içime bastırdı ve zevk her sinir ucumu sararken zihnim mutlulukla boşaldı. İleri geri sallanarak parmaklarıyla kendimi sikip, sikimi boğazına geri kaydırdım. Odayı dolduran sesler, benim başrol oynadığım bir senfoni gibiydi. İnlemelerim duvarlardan yankılanıyordu ama ben çok uçmuştum, seslerin nasıl çıktığını umursamıyordum. Parmaklarını içimde kıvırdı ve beni doğrudan cennete gönderdi.

Ya da belki de cehennemdir. Eğlenceli insanlar oraya giderler, değil mi?

Öne doğru düştüm, zevk tüm düşüncelerimi çaldığı için zar zor kendimi tutabildim. Vücudum kendi kendine hareket ediyordu, ecstasy yeni zirvelere ulaşıyordu. Blake prostatımı acımasızca okşuyordu. Beni nefes nefese bırakmış, Japonca ve İngilizce arasında gidip gelmeme neden olmuştu. Aramıza baktım ve Blake'in istismarcı dudaklarının arasında sikimin tekrar kaybolduğunu gördüğüm anda kendimi kaybettim.

Zirveye ulaştığımda sert bir darbe aldım ve bir anlığına nefesim kesildi. Tüm dünya kayboldu ve ben zevk battaniyesine sıkıca sarıldım. Blake'in boğazına boşaldım ve açgözlü herif onu yuttu, ben titreyene kadar daha fazlasını çıkardı. Kendimi kurtaracak gücüm yoktu, o hala parmaklarıyla deliğimi sikiyordu, sanki beni saniyeler içinde arka arkaya boşaltmaya zorlayabilirmiş gibi.

Titriyordum, kollarım her saniye güçsüzleşiyordu. Blake'in ateşli bir şekilde kendini okşama sesi benden bir inilti daha kopardı. Sesli bir patlama ile benim sikimi bıraktı. Dudakları aralanmıştı ve neredeyse öpücek kadar güzel görünüyordu.

"Çok yaklaştım," diye inledi Blake.

Vücudum kendiliğinden tepki verdi. Geri iterek parmaklarını tekrar sikmeye başladım. Çok hassastım. Parmaklarının prostatımı her okşayışında yıkıma bir adım daha yaklaşıyordum.

"Ne oldu, bebeğim? Beni yine sperminle doldurmak mı istiyorsun?" diye alay ettim, parmaklarını sıkarak, içten içe onun

O benim beynimi lapa haline getiriyor, vücudumu tanıyamadığım bir şeye dönüştürüyordu. Ben tamamen zevk peşindeydim, ama bir kez onun için pasif olmak hoştu. Bunu aramak ise başka bir hikayeydi.

"Evet," diye inledi Blake. "Sikimin etrafında çok iyi hissediyorsun. Eminim döllenmek istiyorsun." Prostatıma bastırdı. "Kıçın sik almak için yaratılmış." Blake'in sırtı eğilip boşaldığında sıcak sperm sıçramaları sırtıma çarptı. Bütün bu süre boyunca bana bakarak, içimde hiç ortaya çıkmaması gereken bir arzuyu uyandırdı.

Siktir. Bir Vitale ile sikişmekten iyi bir şey çıkmazdı.

BAŞKA BİR GÖKDEĞENE GİRDİM ve asansörle Vitale Constructions'a kadar çıktım. Benito'nun yasal bir iş yürüttüğünü düşünmek. Bana vereceği işi bilmiyordum ama endişelenmiyordum da. Hayatta her şeyin bir bedeli vardı ve yasadışı bir şey yapmak zorunda kalırsam, bu ilk kez olmayacaktı ve kesinlikle son kez de olmayacaktı. Görünüşe göre suçlu olmak benim kanımda vardı.

Ofise girdiğim anda, parlak renkli dudaklı kızıl saçlı bir kadın bana gülümsedi. İnsanlar iş kıyafetleri içinde dolaşıyordu. Hepsi normal görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kadın.

Gülümsedim ve masasına doğru yavaşça yürüdüm. Benito bana gelmemi söylemekten başka hiçbir şey söylememişti. Kendimi yabancı hissediyordum, ama tüm bu süreç benim rahatlık alanımın dışındaydı. Annemin beni göndermesinden, sözde kardeşlerimle yüz yüze gelmeme ve sonra da benim varlığımdan sorumlu olan adamla tanışmama kadar.

"Evet, aslında Benito Vitale'yi görmeye geldim."

Gülümsemesi biraz soldu ve reddedileceğimi, boyalı dudaklarından çıkmadan önce anladım. Başımı hafifçe eğdim ve sesimi yumuşattım.

"Chanel kazağını çok beğendim, 2003 sonbahar koleksiyonundan, değil mi?"

Gözleri büyüdü ve yüzüne tekrar gülümseme yayıldı. İlk girdiğim zamankinden daha samimi bir gülümsemeydi.

Sweater'ına dokundu, sanki ne kadar yumuşak olduğunu kendine hatırlatmak istercesine. Bunu bilmemin tek nedeni, annemin asla ayrılmadığı tek şey olmasıydı. Yemek yiyecek hiçbir şeyimiz olmadığında bile, babamın ona verdiği birkaç şeyden birine tutunmuştu. Bunun özel olduğunu söylerdi. Ben ise bunun, kül olup gitmesi daha iyi olan anıları tutunmak için kullandığı bir yol olduğunu düşünürdüm.

"Evet, en sevdiklerimden biri. Bu rengi beş yıl boyunca tekrar üretmeyecekler. Birkaç ay önce bir varyasyonu vardı, ama orijinal serisi gibisi yok. Anlarsın ya?"

Başımı salladım. "Evet, gözlerine çok yakışıyor." Flört etmek benim için çok kolaydı, çünkü ben onların istediği erkek olmuştum. Tek yapman gereken insanları izlemek ve ne istediklerini anlamaktı. Keşke Quincy'de de işe yarasaydı. Neden işe yaramadığını hiç anlamıyordum ve dürüst olmak gerekirse, bu durum ilgimi çekmeye başlamıştı. O deli saçması adamı neyin harekete geçirdiğini bulmak için elimden geleni yapmam gerekiyordu.

Herkes ilgiye ihtiyaç duyuyordu, ama ona güzel bir gülümsemesi ya da güzel saçları olduğunu söylemek yeterli olmayacaktı. Sürekli kollarını kontrol etmesi, süveterinde tek bir leke bile olmadığından emin olması ya da kahvesini masasının en uzak köşesine koyması gibi ince ayrıntılar vardı. Bunların hepsi, o kumaş parçasının onun için ne kadar önemli olduğunu bana gösteren basit işaretlerdi.

Ona yaklaşarak, ondan küçük bilgiler almaya devam ettim. Bu neredeyse ikinci doğam olmuştu.

"Hey, Tiffany, seni konferans odası üçte bekliyorlar," diye bağırdı biri.

Döndü ve masasından kalkarken içini çekti. "Kahretsin."

"İşler hiç bitmez."

Gözlerini devirdi. "Hiç bilmiyorsun." Tekrar gözlerime baktığında dişlerini alt dudağına batırdı. "Ama normalde saat beşte çıkarım."

Ellerimi kot pantolonuma soktum, parmak uçlarım Quincy'nin bu sabah çıkmadan önce bana verdiği esrarın bir kısmına dokundu. Aklıma onun yüzü geldi; çılgın parlak pembe saçları, keskin elmacık kemikleri ve süper modellerin imrendiği gamzeleri.

"Tiffany."

"Geliyorum." Bana gülümsedi ve aceleyle numarasını yazdı. "Al, beni ara. Belki bir şeyler içebiliriz."

Evet, olmaz. Numarayı aldım, parmaklarımızın birbirine değdiğinden emin oldum. "Oh, Benito'yu görmem gerekiyor."

Durdu, arkasına baktı ve sonra bana döndü. "Şu anda orada değil, ama yakında dönecektir. Kocasını öğle yemeğine çıkardı."

"Onu orada bekleyebilirim."

Beni yine reddedecek gibi görünüyordu, ben de cazibemi daha da artırdım. "Ya da yakınlarda bekleyebilirim. Sakıncası yoksa."

"Ofisinin dışında bekleyebilirsin. Ona burada olduğunu haber vereceğim."

"Teşekkürler, güzelim."

Kızardı ve hızla uzaklaştı. Birkaç kez arkasına baktı ve ben de o koridorda kaybolmadan önce ona göz kırptım. O gittikten sonra, kimse bana pek ilgi göstermedi. Kendinden emin bir şekilde hareket ettiğim sürece, kimse bana ikinci kez bakmayacaktı. Masaya eğildim, üzerinde "ofis" yazan düğmeye bastım ve Benito'nun ofisinin kilidinin açılmasını umdum. Tabii ki, içeri süzülürken kimse beni fark etmedi.

Neredeyse çok kolaydı.

Yavaşça hareket ederek, en büyük ağabeyimin ofisinin her köşesini inceledim. Masasında birkaç fotoğraf vardı. Birinde o ve Harlow şık giyinmişlerdi. Harlow'un güzel, deli ve kaba olduğunu kabul etmem gerekse de, bu onun güzelliğini gölgelemiyordu. Midemde bir ağrı hissettim. Kıskançlık olduğunu düşünürdüm, ama bunun olamayacağını biliyordum. Başka bir fotoğrafta ikisi ve kabarık beyaz bir elbise giymiş bir bebek vardı. Bir de yakın zamanda çekilmiş, onun ve kardeşlerimin plajda çekilmiş bir fotoğrafı vardı. İkizler. Giancarlo ve Gianpaolo'yu hatırladım, ve son olarak Enzo'yu. Onlarla kısa karşılaşmam, cevaplardan çok sorular bırakmıştı bende. Boş zamanlarımda hepsini araştırmıştım. Ama onlarla çok az konuşmuştum. Benimle ilgilenmek istemiyorlarsa, hayatlarına girmek için yalvarmayacaktım. Fotoğrafları tam olarak önceki halleriyle yerine koydum.

Raflardaki kitaplarını ve masasındaki evrakları bile inceledim. Her şey, onun İtalyan mafyasının başı değil, meşru bir iş sahibi olduğunu gösteriyordu. Ama her zaman dışarıdan tertemiz görünen insanlar, en çok saklayacak şeyi olanlardı. Ofis, zihnimin çözmek için sabırsızlandığı bir bulmaca gibiydi. Odanın içindeki tüm değerli eşyaları bulma isteği

dayanılmazdı ve ne kadar uzun süre görmezden gelirsem, o kadar bastırmak zorlaşıyordu.

Beş dakika geçti. Kardeşim kapıdan girmeyince, içimdeki dürtüye yenik düştüm. Gardırobumun tamamından daha pahalı olan yedek bir kol düğmesi seti buldum. Küçük eşyaları almaya devam ederken, kol düğmeleri cebimde birbirine çarparak ses çıkarıyordu. Ama hiçbir şey bu dürtüyü durduramıyordu. Dördüncü kez kitaplığının önünden geçerken durup daha yakından baktım. Her şey çok mükemmeldi. Yerinden çıkmış tek bir kitap bile yoktu. Elbette, çoğu insan ofislerinde kitaplık kullanmazdı, ama bir süredir tek bir kitabın bile yerinden oynatılmamış olmasına inanmak zordu. Sanki rafın arkasında birdenbire gizli bir zindan ortaya çıkacakmış gibi birkaçını çektim. Hiçbir şey olmadığında, yeteneğimi kaybettiğimi düşünmeye başladım.

Ta ki son kitabı çektiğimde yerinden kıpırdamayana kadar. Sonraki beş kitabı da çektiğimde hiçbiri kıpırdamayınca yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Son kitabı el yordamıyla yokladım ve küçük bir mandal buldum.

Evet, lanet olsun.

Açmadan önce iki saniye tereddüt ettim. Islak rüyalarımdan çıkmış bir kasa orada duruyordu ve beni açmam için yalvarıyordu. Kolay hedefleri severdim. Hırsızlık, daha çok zorunluluktan düştüğüm bir sanattı. Ama bazen bana hayat veren ve özgürlüğü soluyan şey de oydu. Şifre her şey olabilirdi ve Benito'yu, sayıların ne olabileceğini tahmin edecek kadar iyi tanımıyordum. Onun şifresini bir, iki, üç, dört gibi basit bir şey yapacağını sanmıyordum. Bu harika olurdu, ama o kadar deli değildi.

Yumuşak bir gıcırtı kulağıma ulaştı ve içimden küfrettim. Kasayı bir kez daha sakladım ve Benito'nun masasının önüne oturdum. Son anda, ayaklarımı masaya koydum ve parmaklarımı birbirine kenetledim.

Kapı açıldı ve birden fazla ses odayı doldurdu. Sadece Benito değildi.

"Kim senin ofisine girmeye cesaret eder?" diye birisi homurdandı.

Dört kardeşimi de görebilmek için başımı geriye eğdim. *Kahretsin.* Bakışları üzerimdeydi ve ortamı dayanılmaz bir gerginlikle dolduruyorlardı.

"Beni buraya çağırdın ama ortada yoktun," dedim.

"Yani ofisimde kendinizi evinizde mi hissettiniz?" diye sordu Benito. Masasına doğru yöneldi ve ona şöyle bir göz attı, ama ben profesyoneldim.

Aramaya çıkmadan neyin kaybolduğunu bilemezdi. Ve tecrübelerime göre, bu uzun bir süre almayacaktı.

Omuz silktim. "Burada güvenlik çok gevşek."

Tiger desenli gömlek giyen Giancarlo, gülümseyerek yanımıza geldi. "Kimse buraya girecek kadar aptal değildir."

Ben de ona gülümsedim. "Ya da o kadar kolaydı ki, onların girip çıktığını fark etmedin."

Gülümsemesi bir anda kayboldu ve üzerime eğildi. Erkeklerin boylarını benimkinden üstün göstermeye alışkındım. Uzun zaman önce çekinmeyi bırakmıştım. Beni korkutmak onlara bir tür güç veriyordu ve ben bunu kardeşlerimden birine kesinlikle vermeyecektim.

"Gin, küçük kardeşimizi korkutmaya çalışmayı bırak," dedi Benito. "Yani, o gerçekten yaşlı adamın oğlu mu?" diye sordu Gin.

Diğer ikiz, Paolo, yanımdaki koltuğa oturdu ve elini uzattı. Gin'den daha sakin ve aklı başında görünüyordu. Teklifini kabul ettim ve Benito'ya dönmeden önce elini sıkıca sıktım.

"Dostum, bunca zamandır bizim gibi bir başkası daha olduğunu bilmediğimize inanamıyorum," diye düşündü Paolo.

Omuz silktim. "Kardeşlerim olduğunu hiç bilmiyordum." Şimdi onların olması tuhaf geliyordu; özellikle de hepsiyle aynı odada olmak. Enzo kitaplığın yanındaydı. Benim hoşuma gitmeyecek kadar yoğun bir şekilde bakıyordu. Her şeyi bulduğum gibi bıraktığımı biliyordum, ama ben de insandım ve hata yapabilirdim.

"Enzo için endişelenme, o da alışacaktır. Hepimizin takıntıları vardır. Anlıyorsun, değil mi?" diye sordu Paolo.

Pek sayılmaz. Hayatımda annem ve babamın bulanık anıları dışında kimse yoktu. İki kişilik bir aileden, bu lanet olası şeye mi geçiyordum? Bu hayatımı değiştirecek bir şeydi.

"Artık herhangi bir serseriyi kabul ediyor muyuz?" diye sordu Gin. Yüzündeki gülümseme ve konuşma tarzındaki neşeli tavır olmasaydı, ciddi olduğunu düşünürdüm.

"O bir sokak çocuğu değil, aileden biri ve düşman olduğunu kanıtlamadıkça öyle muamele görecek." Benito bazı kağıtları kenara itti ve dövmeli parmaklarını masanın üzerine koydu. "Her ihtimale karşı DNA testi yapıldı. Yüzde doksan dokuz oranında bizim kardeşim."

"DNA testleri öyle çalışmaz. Yüzde 99,9 Cesare'nin biyolojik oğlu," dedi Enzo soğukkanlılıkla.

Bu umurumda değildi. Kafamı karıştıran şey lanet olası DNA testi idi. Ne zaman yapılmıştı bu?

"DNA'mı mı test ettiniz? Örneği nasıl aldınız?"

"Endişelenme," dedi Benito.

"Gizlice girip testislerinden biraz kıl aldık," diye patladı Gin.

Paolo gülerek burnunu çekti ve ben daha dik otururken arkasını döndü. Böyle bir şeyin olması imkansızdı. "Quincy uyanırdı."

Gin güldü. "Onu Harlow'un arkadaşıyla mı gönderdin?" "Siz üçünüz meşguldünüz," dedi Benito.

"Aynı yatakta mı yatıyorsunuz?" diye sordu Paolo.

Sandalyemde rahatladım. Onun sorusu neden midemi düğümledi, hiç bilmiyordum. "Tek yatak *var*."

"Orada ne tür bir romantik roman saçmalığı yaşanıyor?" Gin güldü. "Hey, onun büyük bir penisi olduğunu duydum."

"Bunu nereden duydun?" diye sordu Benito. Elini salladı. "Dur, bilmek istemiyorum."

Ben bilmek istedim.

Enzo içini çekti. "Silver Dreams'deki çalışanlar. Orada çok seviliyor," dedi Enzo dedi.

Öyle mi? Aklımda, özellikle Quincy'ye sormak istediğim pek çok soru vardı.

Gin kıçını Benito'nun masasının köşesine attı ve bana döndü. En büyük ağabeyimizin kaşları çöktü ve Gin'e onu öldürmek istermiş gibi baktı.

"Öyle mi?" diye sordu Gin.

Ben ona baktım. "Neden önemli ki?"

Sırıtışı sinir bozucuydu ve onu alt edebileceğimi düşünseydim, ona yumruk atardım

.

"Bunu yapma," diye uyardı Paolo. Çok rahat görünüyordu. "Yapmayacağız İlk beş dakika boyunca onu parçalaman gerekiyor, ama bu, o süre içinde ölmemen gerektiğini de anlamına geliyor."

"Ne?"

"Gin'e yumruk atmak istiyormuş gibi görünüyordun. Sana söylüyorum, bu kötü bir fikir. O, hepimiz arasında en çok yumruk atılası yüze sahip, ama bu onun kolay olduğu anlamına gelmez."

"Yatak odası hariç. Ben istekli bir katılımcıyım." Gin ellerini birbirinden oldukça uzak bir mesafeye koydu. "Ayrıca benim erkeğimin işe yarar bir şeyi var, biliyorsun."

"Giancarlo, yemin ederim, böyle devam edersen seni bir deliğe sokup orada bırakacağım," diye tehdit etti Benito.

Paolo güldü, Enzo bile burnunu çekti. Ben de gülmemi tutamadım. Sanki bir şeyin parçasıymışım gibi hissettim. Bunca yıl sonra. Midem daha da burkuldu. İyi hisler başka bir şeyle, ezici bir şeyle karışmıştı, ama olduğum yerde kaldım. Onlara zayıflığımı göstermeyecektim.

Ya da birine yakın olabileceğim ihtimalinden ne kadar korktuğumu.

"Ne? Bunlar iyi sorular! Ayrıca, Harlow ve onun geçmişte sevişmiş olmalarının, onun penisinin daha büyük olduğu anlamına geldiğini düşündüğünü biliyorum..."

Paolo ile birlikte sandalyeden atladım ve Benito Gin'e saldırırken geri çekildim. Darbe üzerine darbe vurarak yere düştüler.

"Benim bahsim Benito'ya," dedi Enzo.

Paolo iç geçirdi. "Siktir, o benim ikizim. Onu desteklemem gerek. Tamam, ben Gin'i destekliyorum."

İkisi de bana baktı ve ben de şirket ofisinin ortasında kavga eden iki yetişkin erkeğe dehşetle baktım. Yumrukları birbirlerine çarptıkça ağır sesler çıkıyordu.

"Çabuk ol," dedi Paolo.

"Neye bahis

yapacağım?"

"Hangisi kazanacak ya da en çok vuruş yapacak," dedi Enzo.

"Siktir, bilmiyorum." İkisi hakkında da neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

İkisi de bana umutla bakıyordu. Kavga eden ikisine göz attım. Benito Gin'e baskı yapmaya devam ediyordu, ama Gin gülerek ona yumruklarını savuruyordu.

"Gin, sanırım," dedim. Benito'dan daha uzun ve daha iriydi.

Sanki beni haksız çıkarmak istercesine, Benito Gin'in yüzüne yumruk attı ve bir saniye sonra onu başından tuttu.

"Öde," dedi Enzo.

"Üzerimde para yok," diye itiraf ettim. Paranın işin içinde olduğunu bile bilmiyordum.

"Kitap ya da kedi maması da ödeme olarak kabul ediyor," dedi Paolo.
Her şey yoluna girmiş gibi yere çöktü.

Benito ve Gin ayrıldılar ve şaşırtıcı bir şekilde, az önce birbirlerini öldürmeye çalışmamış gibi davrandılar. Birbirlerinin sırtını sıvazladılar.
Benito'nun saçı

dağınıktı, Gin'in alt dudağı ise yaralanmış ve kanıyordu. *Bu onlar için gerçekten normal mi?*

"Sana ne kadar borçluyum?" diye sordum Enzo'ya.

Omuz silkti. "Sen hesaplamalısın."

Bu ne anlama geliyordu? Bu adamların yanında hayatımda hiç olmadığım kadar kafam karışmıştı. Kitaplığa geri döndü ve sanki kitaplığın içine eriyip gitmiş gibi görünüyordu.

"Önemli soruma geri dönelim," dedi Gin, kavgadan önce oturduğum koltuğa otururken.

"Gin, bırak şunu." Benito saçlarını geriye iterek boğazını temizledi.

Tony içeri girmeden önce kapı çalındı. Benito'nun masasının yanında durup bana başını salladı. Ona bir şey fısıldadı ama ben ne dediğini duyamadım. Gin beni sürekli dürtüyordu ve tek istediğinin Quincy'nin penisinin ne kadar büyük olduğunu sormak olduğunu biliyordum. Bu sorunun neden beni rahatsız ettiğini açıklayamazdım. Normalde umursamazdım ama o anda hiç havamda değildim. Beni daha çok rahatsız eden, Gin'in bu bilgiyi nasıl elde ettiği idi.

"Bunu halletmem lazım," dedi Benito, dudaklarını sıkı sıkı kapatarak.

Birdenbire, odayı kaplayan hafiflik kayboldu ve gerginlikten başka bir şey kalmadı. Kardeşlerim, Benito'nun açıklaması için beklerken ince bir şekilde değiştiler. Bana baktı ve ben de sorun benimmişim gibi hissetmekten kendimi alamadım.

"Ben çıkabilirim." Ben onların dünyasının bir parçası değildim, ama bu gerçeği bilmek, göğsümün ortasında yayılan acıyı ya da ait olma arzusunu engellemiyordu.

"Hayır, sorun değil. Sen aileden birisin," dedi Benito. Derin bir nefes aldı. "Bu hafta liman iki kez saldırıya uğradı, polisler tarafından değil, başka bir aile tarafından. Sorun, kim olduğunu bulamıyor olmamız."

"Kahretsin," dedi Gin. "Yeniden satışa başlamadılar mı?"

Benito başını salladı. "Hiçbir ses çıkmadı." Burnunun köprüsünü sıktı. "Hepsi bu olsaydı, çözümü kolay olurdu, ama adamlarımızdan birkaçı kârdan pay alıyor."

"Politikamızı unuttular mı?" diye sordu Paolo.

Enzo, gerçekten omurgamdan aşağı korku damlayan kişiydi. "Onları bana gönderin. Birkaçını ibretlik yapacağım."

"Planımız buydu, ama son haberlere göre daha büyük bir sorunumuz var. Çok fazla adam kaybetmeyi göze alamayacağımızı söylemeye gerek bile yok. Ailenin bazı üyeleri

İtalya'dan gelen bazı aile üyeleri şehirde görüldü. Şu anda ortalıkta görünmüyorlar, ama bir şeyler planladıklarını düşünmek yanlış olmaz."

"Ailenin tüm üyeleri senin emrinde çalışmıyor mu?" diye sordum.

"Ne kadar masumsun." Gin bana gülümsedi ve ben ona orta parmağımı gösterdim. O güldü ve nedense, biraz daha yakınlaştığımızı hissettim. Belki de kardeşlerimle uyum sağlama konusunda yeni bulduğum umut, beni orada olmayan şeyleri görmeme neden oluyordu.

"Basit cevap hayır, karmaşık cevap evet," dedi Benito.

Gerçekten anlamadan başımı salladım. Eve döndüğümde Quincy'ye bunu sormalıyım. *Acaba yemek yedi mi ve ilaçlarını aldı mı?*

"Babam biliyor olabilir," dedi Paolo. Daha dik oturdu. "Ben hala uyurken birkaç bağlantısını kullandım. Kimlerin geleceğini bana söylemedi, ama kontrol ettiğimde, alt kademe adamlar olduğunu gördüm."

"Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum." Benito iç geçirdi.

Tüyler ürpertici bir sessizlik omuzlarımın üzerine çöktü ve onları gerginleştirdi. İstenmeyen gerginliği biraz azaltmak için omuzlarımı yuvarladım. Ben bu işe dahil bile değildim ama sanki hayatım tehlikedeymiş gibi hissediyordum.

"Dışarıda arkanızı kollayın," diye uyardı Benito.

O da benimle mi konuşuyordu? Sanki aklımı okuyormuş gibi, bakışlarımız karşılaştı.

"Bu konuyla ilgilenmem gerekiyor, ama Blake artık bizimle çalışıyor."

"Gerçekten mi? Aile işine mi giriyorsun?" Gin alaycı bir şekilde sordu.

Omuz silktim. "Sanırım öyle."

"Uzmanlık alanın var mı?" diye sordu Benito.

Hepsi bana umutla baktı. "Bir yerlere girmekte iyiyimdir, ya da hırsızlık." *Ve yangın çıkarmak. O konuda çok iyiyim*. Son kısmı kendime sakladım. Hiçbirinin bunu bilmek isteyeceğini sanmıyordum.

Benito başını salladı. "Tamam, sana bir şey ayarlayacağım." "Zaten bir şey ayarladığını sanıyordum."

O da başını salladı. "Öyleydi, ama seni oraya koymak israf olur. Sana biraz güvenim var."

Söyleyiş şekli, bunu çok önemli bir şey gibi gösteriyordu. Başımı biraz daha dik tuttum. Nedense, Benito'yu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Anladığımı belirtmek için başımı salladım. Kimse bir şey söylemeden kapıya doğru yöneldik. Ana ofise girdiğimiz anda, tüm gözler bize çevrildi. Kardeşlerimle yürürken korku ve hayranlıkla bakılmak tuhaf bir duyguydu. Arkaya geçmeye çalıştım ama Paolo beni durdurdu. Beni öne itti

Enzo'nun yanına yürümemi sağladı. O hala aralarından en sessiz olanıydı, ama en azından beni aktif olarak kaçınmıyordu.

Asansör yolculuğu çoğunlukla sessizlik içinde geçti, hepsi telefonlarıyla meşguldü. Yerimde kıpırdamamaya çalıştım.

"Gin, o teklifi bu hafta bitirmeni istiyorum. Joy vakfı ile olan ve şehir ile olan her iki anlaşmayı da istiyorum."

"Evet, evet, neredeyse kesinleşti," dedi Gin. "Yani sizler gerçekten gerçek iş mi yapıyorsunuz?"

Bana baktılar ve Enzo başını salladı. "Biz sadece haydut değiliz."

"Ne yapıyorsunuz?"

"Ben IT departmanında çalışıyorum ve bilgisayar sistemlerimizin yönetimine yardımcı oluyorum. Paolo yeni işe başladı ve şu anda pazarlama müdürü."

"Nefret ediyorum," dedi Paolo.

"Neyle uğraşacak?" diye sordu Gin. "Ben mi? Benim ihtiyacım yok..."

"Güvenlik, çünkü benim ofisime gizlice girmeyi kendine görev edindi." Benito bana baktı. "Bir şey aldın mı?"

Omuz silktim ve ceplerime uzandım. Kol düğmelerini, dolma kalemi ve birkaç başka ıvır zıvırı uzattım.

"Kahretsin, fark etmemişim bile," dedi Gin. Sesi gururluydu.

"Kitaplıkta bir sorun olduğunu düşündüm," dedi Enzo. Ben de başımı salladım. "Yaklaştım ama bir şifre bulamadım. Bir, iki, üç, dört çok basit görünüyordu."

"Ve aptalca," diye ekledi Enzo.

"Basit olmasında bir sorun yok," Benito asansör zemin kata ulaştığında homurdandı.

O asansörden inerken, Tony de onu takip ederken, ben şok içinde ona bakakaldım. Aniden durdu ve omzunun üzerinden bana bakarak, sert bir bakışla beni süzüldü. "Bir daha asla yapma. Ailenden asla bir şey çalmayın. Hepimizin uyduğu kuralları öğreneceksin."

Kafamı sallamak tek doğru cevap gibi geldi.

Dışarı çıktık ve Gin gülümsüyordu. "Hey, oğlumun isim gününe gelebilirsin."

"İsim günü mü?" diye sordum.

"Evet, Gin bir bebek çaldı, bu yüzden bebek partisi yerine isim günü düzenliyor," diye bilgilendirdi beni Enzo.

"Onu çalmadım. Makul bir fiyata aldım."

Paolo, kardeşinin ağzından çıkan sözlerin tamamen delilik olmadığını onaylarcasına başını salladı.

"Tabii, orada olacağım. Umarım polisler gelmez," diye şaka yaptım.

"Hiçbir şey yapmazlar. En son istedikleri şey şehri savunmasız bırakmak," dedi Gin kocaman bir gülümsemeyle. Sanki şehirdeki tüm polislerin hayatını tehdit etmiyormuş gibi.

"Gin, siktir git," diye homurdandı Benito.

Etrafıma baktım ve Enzo çoktan gitmişti.

"Onun için üzülme. Tex'le evde kalmayı tercih ediyor," dedi Paolo. Gin'i yakaladı ve üzerinde tek bir çizik bile olmayan klasik siyah 1978 model Monte Carlo'ya doğru yöneldi. "Görüşürüz."

Onları bir süre izledikten sonra otoparktan çıkıp New York sokaklarına doğru yola koyuldum. Onlar berbat insanlardı, ama ben de o kadar iyi sayılmazdım. Kardeşlerimle birlikte olmak, büyürken sahip olamadığım aile hissini bana verdi, benim gibi tek çocuk olan birinin ancak hayal edebileceği bir aile hissi.

Quincy'nin bana verdiği telefon cebimde titredi. Onu çıkardım ve her baktığımda beni rahatsız eden tanıdık suçluluk duygusunu hissettim. Hâlâ annemi aramamıştım. Endişeliydim, ama aynı zamanda bunun korkunç bir hareket olacağını da biliyordum.

Benito: Bu iki adam hakkında bulabileceğin tüm bilgileri istiyorum. Bulduklarını bana bildir.

İki isim ve onlar hakkında kısa bilgiler eklemişti. Bilgi toplamak kolay değildi ama sanırım bilgisayar sahibi herkesin ona söyleyemeyeceği bilgileri istiyordu. Başka bir mesaj geldi, Chelsea Bennet'in iletişim bilgileri ve nereye gideceğime dair ayrıntılar için onu aramam gerektiği yazıyordu.

Tamam diye cevap verdim. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum, ama Benito Vitale'nin hayal kırıklığına alışkın bir adam olmadığı hissine kapıldım.

Thirteen QUINCY

BEYNİM, suçluluk duygusu ve kaçma ihtiyacı arasında içimde bir savaş verirken, kendimle mücadele ediyordum. Kapı hemen oradaydı, çıkabilirdim. Ama bunun yerine, olduğum yerde kalakaldım.

Burada olmak istemiyorum.

Tek bir düşünce beni sonsuz bir suçluluk duygusuyla doldurdu ve hazır olmadan kapıyı çalmaya başladım. Her iki tarafta da bir komşunun televizyonunun sesi yüksek sesle duyuluyordu, diğeri ise bir kadınla eğleniyordu. Apartmana yayılan kokular kedi idrarı, ıslak karton ve Axe vücut spreyi karışımıydı. Şehrin sesleri ince duvarlardan sızarak, zaten bunalmış olan duyularımı daha da zorluyordu. Bir anlığına gözlerimi kapatıp kendimi toplamaya çalıştım. Garip bir nedenden dolayı, siyah saçlı, mavi gözlü, ağzı bozuk, yakışıklı bir çocuk aklıma geldi. Blake benim evimin kötü olduğunu düşünüyorsa, annemin evini görse bayılırdı herhalde.

Kapı hafifçe açıldığında, dudaklarım gülümsemeye başladı. Annemin koyu kahverengi gözleri şaşkınlıkla bana bakıyordu. Kapısında kimin olduğunu anlaması biraz uzun sürdü.

"Quincy?" Sesi, son geldiğim zamankinden daha zayıf geliyordu. Uzun zaman olmuştu, ama bir süre işlerim çok yoğundu. Bu yüzden gelemedim.

Kapıyı kapattığında pişmanlık daha da derinleşti. Zincir kilidin açılma sesi midemi yatıştırmaya yetmedi. Bir parçam, onun daireden çıkıp şehre gidip konuşmak isteyeceğini umuyordu. Boktan merdivenleri bile kabul ederdim; oradan başka herhangi bir yer. Ama annemi tanıyordum, kesinlikle istemediği sürece evinden adımını atmazdı.

"Uzun zaman oldu." Kapıyı, içeri girebileceğim kadar araladı.

Kapının hemen arkasında, göğüs hizasında duran bir yığın eski telefon rehberi vardı. Tamamen açmak istese bile, ortalığı kaplayan pislikler yüzünden bu mümkün değildi. Ona odaklanmaya çalıştım, ama işe yaramadı; hiç işe yaramadı. Etrafımız eşya yığınlarıyla çevriliydi, çoğu, hatta hepsi çöp gibiydi. Midemde bir ağrı hissettim. Orada yüzüme çarpan bir soğukluk vardı. İki pencere de kapalıydı, ama açık olduklarını sanmıyordum.

İçeri girerken annemi gözlemledim. Boyu 1,5 metreden fazla değildi, çok zayıftı, neredeyse deri ve kemikten ibaretti. Kahverengi teni her zamankinden daha solgundu, sanki aylardır güneş görmemiş gibiydi.

Onu nasıl böyle yaşamasına izin verebilirdim?

Bir parçam gerçeği biliyordu; annemle mantıklı bir şekilde konuşmak imkansızdı. O burada olmak istiyordu. Her yardım etmeye çalıştığımda, öfke ve kafa karışıklığıyla karşılanıyordum. Ben de ondan daha iyi değildim. Blake ile olan olay kafamda dönüp duruyordu ve boğazımdaki yumruyu yuttum. Her zaman annem gibi olmayacağımı söylerdim ve yatak odamı dağınık tutmadığım sürece, bu çılgınlıktan kaçmış gibi hissederdim. Ancak, onun yerine durduğumda, onun kadar berbat durumda olduğum gerçeğiyle yüzleştim.

"Seni bir süredir görmemiştim. Habersiz gelmen nadir bir durum." Recliner koltuğuna doğru yürüdü, yavaşça oturdu ve ani hareketlerden dolayı yüzünü buruşturdu.

"Evet. Meşguldüm."

Sanki cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. Bu yerle yüzleşmekten kaçınmak için ona kaç kez bu cevabı vermiştim? Çocukluğum gözlerimin önünden geçti, görüntüler beni rahatsız ederken acı ve mide bulantısı uyandırdı.

"Hâlâ o çocukla mı çalışıyorsun?" Elbisesi düzeltti ve kartondan bir paket sigara aldı, bir tane çıkardı. "Kahretsin, çakmak nerede?"

Burada bir şeyi nasıl bulabilirsin ki?

Sert sözleri geri yuttum. Sinirlenmek hiçbir zaman işe yaramadı, hiçbir şey işe yaramadı. "Al anne." Anneme ait olmadığını bildiğim giysi yığınlarının üzerinden geçtim. Kedi kumu kutuları vardı, ama annemin evcil hayvanı yoktu. Bir kaykay koltuğa yaslanmıştı, ama çocukluğumda hiç kaykay kullanmayı öğrenmemiştim. Ne kadar çok görürsem, o kadar sinirleniyordum. Bunun bana bir tür rahatlık vermesi ne kadar iğrençti? Kendimi dekoratif yastık yığınının üzerinde otururken ve evimizde yiyecek olmasını dilerken hayal edebiliyordum.

"Harlow," diye cevap verdim sonunda. "Hayır, artık onunla çalışmıyorum. Evlendi."

Kaşları kalktı. "O yakışıklı çocukla biri mi evlendi? Kız çok kendine güvenen biri olmalı."

Kafamı salladım. "Bir erkekle evlendi ve şimdi bir kızı var."

"Şaşırdığımı söyleyemem. Her zaman saçları ayak bileklerine kadar uzamış halde ortalıkta dolaşırdı. Bir de annesi vardı."

"Anne!" Yavaşça nefes verdim. "Onun hakkında böyle konuşma." *Sen de ondan daha iyi değildin. Kendini satmadın ama benim mecbur kaldığımda parayı almakta hiçbir sakınca görmedin.*

"Ne? Yanlış bir şey demedim! O, ne varsa onunla yattı..." "Anne,

buraya Harlow'un annesi hakkında konuşmaya gelmedim."

Gözlerini devirdi ve sandalyesine geri yaslandı. Sandalye kıpırdamadı; sallanacak yer bile yoktu. "O zaman neden geldin?"

Bilmiyorum. Kendimi kötü hissettim. Suçluluk duygusu her gün beni yiyip bitiriyordu çünkü lanet olası bir nedenden dolayı sana bakma konusunda içimde yanıp tutuşan bir istek hissediyordum.

"Seni özledim."

Gülümsemesi samimiydi ama kahverengi gözlerine kadar ulaşmıyordu. "Buraya her zaman hoş geldin."

"Biliyorum." Ona yaklaştım ve bir dizimin üzerine çöktüm. Bir oyuncağa çarptığımda tısladım ve oyuncak etime saplandı. Onu altımdan çektim. Annem, istediğim gibi fırlatamadan onu benden aldı.

"Bu bir koleksiyon parçası. Yakında çok değerli olacak."

Hayır, olmayacaktı. "Kim söyledi?"

Annem gözlerime bakmadı. "Berry."

"Rehin dükkanının sahibi mi?"

"Bu onun işi, Quincy, ne yaptığını biliyor."

Onu ve iki mil çapındaki tüm rehin dükkanlarını ve ikinci el mağazalarını anneme satış yapmamaları konusunda uyarmıştım. Görünüşe göre tekrar ziyaret etmem gerekiyordu.

"Yalan söyledi."

Kafasını salladı. "Hayır, yapmaz. O VHS kasetlerini topladığım zamanı hatırla, şimdi bak ne kadar pahalı oldular. Zengin olabilir ve buradan kurtulabilirdim."

Bir zamanlar onun hayali düşünceleri kafamın derinliklerine kazınmıştı. Evimizi doldurmak için seçtiği çöplerin bir değeri olduğunu düşünürdüm.

"VHS kasetleri..."

"Onları aramalıyım. Şimdi tam zamanı." Sandalyesinden kalkarken sigarası yere düştü. Hemen onu alıp söndürdüm.

"Anne."

Kim bilir neyle dolu çöp torbalarını kenara iterek, var olmayan kasetleri ararken kendi kendine mırıldanıyordu. Onu izlerken, on yaşındayken evimiz sigarasını söndürmek zahmetine girmediği için yanmışken hissettiğim çaresizliği yine hissettim. Onun umutsuzca aradığı kasetler yıllar önce duman olup uçmuştu.

Beş dakika daha geçti ve onun telaşı arttı. Eşyaları düzgünce kenara koymaktan, onları fırlatmaya başladı. "Neredeler!" Çığlığı daha çok bir çığlığa benziyordu.

Gözlerimi kapattım ve içimde yükselen paniği bastırdım. "Anne, artık burada olmadıklarını unutma."

Beni duymazdan geldi ve aramaya devam etti. Ayağa kalktım, keşke suçluluk duygusunu görmezden gelip birkaç ay, belki de birkaç yıl daha uzak kalabilseydim diye düşündüm.

Yiyecek olmamasına şaşırmadan mutfağa doğru yürüdüm. Dolaplar çöp, porselen fincanlar ve kırık tabaklarla doluydu. Neden bu eşyaları atmadı ki? Bu soruyu kendime defalarca sormuştum. Vazgeçmiştim. Bir zamanlar annemin devletin bize verdiği gıda kuponlarını daha fazla işe yaramaz şeylerle takas ettiğini izlerken, onu düzeltmeye çalışmıştım. Ama yanlış olan şeyi düzeltmek mümkün değildi. Ve o yardım istemiyordu. Ne benden, ne de bir doktordan.

Buzdolabı da daha iyi değildi. Tek bir şişe su ve ele geçirilmiş gibi görünen birkaç oyuncak bebek bana bakıyordu.

"Çık oradan. Onların değerini düşüreceksin." Annem buzdolabını kapattı.

"Anne, buzdolabın neden çalışmıyor? Ve yiyeceklerin orada olması gerekiyor." Onu baştan aşağı süzdüm, çökmüş yanaklarını ve kemikli kollarını iyice inceledim. "En son ne zaman yemek yedin?"

Sanki deliymişim gibi eliyle beni uzaklaştırdı. "Bana soru sormak yerine, işe yarar bir şey yap ve kasetleri aramama yardım et."

"Burada değiller."

"Yararsızsın. Annenin harika olmasını hiç istemedin. Tıpkı o değersiz baban gibi. Her zaman benim şanssızlığımla baş başa kalmamı istedin."

Sakinliğimi korumaya çalışırken tırnaklarım etime hilal şeklinde izler bıraktı.

"Anne, senin için en iyisini istediğimi biliyorsun. Seni daha iyi bir yere yerleştirmek için birçok kez denedim ama sen hep buraya geri dönüyorsun."

Gözlerini devirdi. "Güzel kafesler de yine de kafestir."

Ona bağırmak, onu sarsmak ve kabul etmeyi reddettiği gerçeği fark etmesini sağlamak için içimden gelen dürtü damarlarımdan akıyordu. "Anne..."

"Yardım etmeyeceksen, neden burada olduğunu bile anlamıyorum."

"Tamam!" O kadar çok yardıma ihtiyacı vardı ki. Gördüğüm ilk şeyi kapıp pencereye doğru yürüdüm. Her şeyi kenara itip dışarı attım. Daha fazlasını kapıp aşağıdaki sokağa attım, öfke baştan aşağı beni sarmıştı.

"Quincy! Quincy!" Bana ulaşmak için bok yığınlarının üzerinden tırmanırken sesi çatladı.

"Bu pislik yüzünden hiçbir şey bulamıyorsun."

Annemin kullanmadığı cadılar bayramı kostümlerini tutarken bunun olacağını biliyordum. Eli yanağıma çarptı ve ateşli bir el izi bıraktı. Yüzümün sol tarafı acıdan yanıyordu. Bu, öfkemi biraz dindirdi ama kök salmış umutsuzluğumu silmedi.

"Neden?" diye sordu, gözyaşları yüzünden akarken.

Bir anda, yıkıldım. Öfkemin yerini daha fazla suçluluk ve panik aldı.

"Hemen gidip alacağım." Düşünmeden önce apartmandan çıkıp sekiz kat merdiveni koşarak indim. Attığım her şeyi buldum ve aceleyle topladım.

"Ne yapıyorsun dostum, az kalsın bize çarpıyordun," dedi iki apartman arasındaki dar alanda duran rastgele bir adam.

Onu fark edecek kadar beynim çalışmıyordu, bunun yerine her şeyi topladığımdan emin oldum. Her santimetrekaresi kontrol ettim, çünkü bir şeyi atlarsam onun yıkılacağını biliyordum.

"Hey!"

Onu görmezden geldim ve annemin evine geri döndüm. Hâlâ orada durmuş gözyaşlarını siliyordu.

"Her şeyi aldım anne."

Cevap gelmeyince paniğim daha da arttı. Ona dokunulmaması gereken bir ayıymış gibi yaklaştım.

"Hiçbir şey kırılmadı."

Hala cevap yok. İki şekilde sonuçlanabilirdi; ya değişken bir ruh hali içinde olurdu ya da tamir etmek zorunda kalacağım bir enkaz haline gelirdi. İlki her zaman daha kolaydı. Birkaç tokat ya da çürük kaburgalar görmezden gelinmesi kolaydı. Annemin çöküşünü ve kendisinin bir kabuğuna dönüşmesini izlemek içimi parçalıyordu. Gözlerimi kapattım ve onu kucaklamak için kendime çektim. Son ziyaretimden çok daha zayıflamıştı. Bunu görmek bir şeydi, ama kemiklerini hissetmek bambaşka bir şeydi.

Onu bu durumdan kurtarmak istiyorum.

Ama zaten yardım istemiyorsa, ona yardım etmek mümkün değildi. Bu, her seferinde kendi isteğimle girdiğim bir kısır döngüydü. Ayrıca, onun yıkıldığını görmek istemiyordum.

Göremedim işte.

"Anne, kasetleri sonra ararız," dedim.

Başını geriye eğdi, ağlamaktan kirpikleri ıslaktı. "Onların bende olduğunu biliyorum."

O hala yangının hiç olmamış gibi davranıyordu, ben de başımı salladım. Annem için fazla zor olan her şeyi kolayca unuturdu. Hayali mutluluk balonunun dışındaki her şey atılırdı, çoğu zaman ben de dahil.

Onu koltuğa geri götürdüm, sonra hemen geri koşup pencereyi kapattım. Hava çok soğuktu, kış şakaya gelmezdi. Orada bir yığın fatura ve kesinti bildirimi buldum.

"Anne, bunların hiçbirini ödememiş misin?"

"Apartman hallediyor. Quincy, battaniyemi alabilir misin?"

Onu aldım ve mektupları arka cebime koydum. Kalın battaniyeyi onun küçük vücuduna sardım ve çöplerin arasında bir yer buldum. O içgüdüsel olarak başımı tuttu ve ben de başımı onun kucağına koydum. Bunlar küçük jestlerdi, annem için bir anlam ifade ettiğimi sanmamı sağlayan bu tür anların küçük parçalarıydı. Beni tekrar tekrar oraya götüren şey buydu. İstismar ve ihmal, annemden küçük bir sevgi kırıntısı almak için katlanabileceğim küçük acılar gibiydi. O benim her şeyimdi. Ve benim de onun her şeyi olduğumu hatırlamam gerekiyordu. Ben olmasam, kimse onu kontrol etmeye gelmezdi. Ve ben onu yeterince görmeye gelmiyordum.

Suçluluk duygusu intikam alırcasına geri dönmüş, midemi altüst etmişti.

"Daha sık geleceğim anne," diye söz verdim.

O mırıldanmaya başladığında tırnakları hafifçe kafamı tırmaladı. Yıllarca sigara içmesi ve boktan yerlerde yaşaması, onun güzel şarkı sesini bozmamıştı. Eskisi gibi notaları tutturamıyordu, ama sesinin beni sıcaklıkla doldurması, her zamanki gibi her şeyi affedip unutarak o ana tutunmamı sağladı.

Sigara dumanının kokusu burnumu yakarken, küller üzerime yağmur gibi yağıyordu. Gözlerimi kapattım ve sadece orada olma hissine kendimi kaptırdım.

Çöp yığınlarının arasında ne kadar uzun süre oturur← sam, o kadar çok içine çekiliyormuşum gibi hissediyordum. Bacaklarım ağırlaşmış, nefesim yavaşlamıştı. Birkaç kez boğazımı temizledim, bunun yardımcı olacağını umuyordum ama işe yaramayacağını biliyordum. Her nefes alışımda boğuluyordum.

Oturup, aramızdaki küçük bağı kopardım ve anneme baktım. Aç mı, üşüyor mu diye sormak istedim. Üzerimde kalın bir kışlık mont vardı ama küçük dairede donuyordum.

"Anne..." Dudaklarımı yaladım, ona ne kadar yalvarsam da fikrini değiştirmeyeceğini anladım. "Faturaları ben ödeyeceğim ve ev sahibiyle buradaki ısıtmanın tamir edilmesi için konuşacağım."

"Burada yabancıların olmasını istemiyorum."

Bunu nasıl unutabilirdim ki? "Biliyorum anne, ama burada donarak öleceksin. Buzdolabın ne zamandır bozuk?"

Sanki önerim çok saçma sanki başını salladı. Öfke göğsümün ortasına yerleşti ve onu zorla uzaklaştırdım. Bir deste para çıkardım. Şu anda çok zengin değildim, ama elimden geleni anneme verdim.

"Al."

Annem parayı hevesle aldı. Yüzünü kaplayan gülümseme kahverengi gözlerini aydınlattı.

"Anne, bu yemek için, daha fazla abur cubur için değil." Sözlerimin kulak ardı edildiğini biliyordum ama bunları söylemek suçluluk duygumu hafifletiyordu. O berbat anlarda kendime en azından denediğimi söyleyebilirdim. "Telefonun yine kapalı, ben açayım."

O eliyle işaret etti. "Hayır, dinliyorlar."

Neden bahsettiğini hiç anlamadım. Uzun süren ve sonuçsuz kalan konuşmalar yapabilecek zihinsel kapasitem yoktu.

"Tamam, ama acil bir durumda bir şeye ihtiyacın olabilir." Ona, sol köşede giderek büyüyen yığının içine katılacak başka bir kontörlü telefon alacaktım.

Onun yemeğini almak işe yarardı, tabii onun yemeği çürümeye bırakıp asla dokunmayacağını bilmesem. Bir dahaki sefere geldiğimde, her yer küf ve kim bilir başka nelerle kaplı olurdu.

Oradan bir an önce çıkmak istedim. Dışarıdaki hava yüzüme çarptığı anda, beni boğmaya çalışan tüm duyguları kovmak için derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapattım, şehri içime çektim ve kendimi topladım.

Annemle olan ziyaretim diğerleri gibi geçmişti, ama her seferinde farklı olacağını umarak giriyordum. Hiçbir zaman değişmeyecekti ve bu gerçeği ne kadar çabuk kabul edersem, o kadar çabuk atlatabilirdim. Eve döndüğümde beni bekleyen tek şeyin çöp olduğu düşüncesi beni her zaman dehşete düşürüyordu. Ondan daha iyi değildim. Orada durmuş onu yargılıyordum, ama ben de aynıydım. Elma ağacından uzağa düşmedi gerçeği karşısında mantığımın hiçbir anlamı yoktu.

Bir içkiye ihtiyacım var. Siktir, belki altı tane.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkarıp Blake'in adını gördüm.

Blake: Herhangi bir şeye alerjin var mı?

Sıcaklık damarlarımı kaplayan soğuğu eritti. Artık yalnız değildim. Blake eve dönmüştü.

Quincy: Bağlılık, sıkıcı seks ve pizzadaki mantarlar.

Blake: Ne? Soruma ciddi bir cevap ver, pislik.

Quincy: Neden? Beni zehirlemeyi mi planlıyorsun?

Normalde annemi ziyaret ettikten sonra kendimi barda ya da Silver Dreams'de bulurdum. Seks, uyuşturucu ve alkol, onu ziyaret etmenin beni her zaman içine attığı uyuşukluktan beni çıkarırdı. Bunun yerine, isteksizce sahip olduğum sinir bozucu ev arkadaşıma mesaj atarken gülümsüyordum.

Blake: Zehir benim işim değil.

Quincy: Neyi seversin?

Quincy: Dur tahmin edeyim. Ben!

Blake: Ateş.

Mesajı okurken başımı eğdim.

Blake: Akşam yemeği hazırlıyorum ve seni hastaneye göndermek istemiyorum.

Bana yemek mi yapıyordu? Blake evimi temizlemişti ve şimdi de bana akşam yemeği yapıyordu. Ne tür bir alternatif evrendeydim ben?

Quincy: Hiçbir şeye alerjim yok. Bezelye ve hindi sevmem.

Blake: Bezelye iyi bir demir kaynağıdır ve senin gibi dövüşen biri daha fazla yemelisin.

Quincy: Tabağıma bezelye koyarsan, onları kıçına sokarım.

Blake: Aramızda kıçına alan ben değilim.

A şok kahkaha patladı serbest önce ben yakalayabilmek yakalayamadan "Orospu çocuğu."

Quincy: Henüz.

Küçük noktalar ekranda dans ediyordu ve ben nefesimi tutmuş, o küçük serserinin ne akıllıca bir şey söyleyeceğini bekliyordum. Blake boyu 1,70'den fazla olmayan, küstahlık dolu biriydi.

Blake: 😉

Blake: Şimdiye kadar yaşadığın en iyisi.

O pislik bunu kafasına takmış.

Quincy: Bir keresinde pasif oldum. Sayılmaz.

Blake: Yalan. Tekrar yapmamı mı istiyorsun?

Hayır, evet, belki. Benim neyim vardı kim bilir. Seks konusunda kendime güveniyordum, ama Blake benim zevklerimi sorgulamama neden oldu.

Quincy: Birazdan evde olurum.

Blake: Geldiğinde görüşürüz.

Alt dudağımı ısırarak bir sonraki hamlemi düşündüm. Kendimi vazgeçirmeden önce Blake'i aradım.

"Selam."

Arka planda müzik çalıyordu ve aklıma gelen tek şey Blake'in mutfakta çıplak olduğu görüntüsüydü.

"Ne giyiyorsun?"

Hafif bir kahkaha duyuldu ve ben de ondan biraz alıp kendime aşılamak istedim.

"Quincy, bunu sormak için mi aradın?" Telefonda bir hareketlilik oldu. "Neredesin sen?"

Orada değilim. Bloktan aşağı doğru gidiyorum. "Eve dönüyorum."

"Evet, ama bütün gün ne yaptın?"

"Ah. Günümü anlatmamı ister misin, küçük kız?"

"Siktir git, Quincy. Kapatacağım."

Blake hemen kapatmayınca dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı. "Beni özledin mi?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Öyle bir ilişkimiz yoktu. Kahretsin, birbirimizi zar zor tanıyorduk. Blake Vitale hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve o da beni kesinlikle tanımıyordu. Yine de, cevabını duymak için nefesimi tutuyordum.

"Sen ortalığı kirletip gevezelik etmeden bu yerin ne kadar sessiz ve temiz olduğunu hiç fark etmemiştim," dedi Blake.

Göğsümün ortasında bir ağrı hissetmeye başladım.

"Ama evet, öyle de denebilir. Yani, kimseyi tanımıyorum ve şu anda konuşmaktan hoşlandığım tek kişi sensin."

Blake konuştukça, ağrı hızla sıcak bir çiçeğe dönüştü. "Bebeğim, beni utandıracaksın."

"Ciddi sorunların var. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Seks ve uyuşturucunun çözemeyeceği bir şey yok."

Blake gülerek burnundan soludu. "Seni düzeltecek hiçbir şey yok. Belki bir lobotomi."

"Hey, buna çok kızdım. Onun dünyasında benim ışıltımı söndürebilecek hiçbir şey yok."

Blake ile konuşmak kolaydı, rahat ve alay etmek için çok eğlenceliydi.

"Ne kadar uzaktasın?"

Sokakları kontrol etmek için başımı kaldırdım. "Otuz dakika kadar."

"Mükemmel. Sen kapıdan içeri girdiğinde işim bitmiş olacak." "Hala yemek yapabildiğine inanamıyorum."

"Bu ne demek? Bilmeni isterim ki mutfakta ustayım."

Hafifçe mırıldandım ve bir taksi çağırdım. "Eşlik eden özelliklerinle bir erkeği gerçekten mutlu edersin."

"Siktir git."

"Kardeşlerinle görüşme nasıldı?"

Blake uzun süre sessiz kaldı, telefonun kesilmediğinden emin olmak için telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

"O kadar kötü müydü?" Nedense, onun adına içimde öfke kaynıyordu. "Benito'nun evine gidip ortalığı birbirine katmam mı gerekiyor?"

"Ne? Hayır." Blake boğazını temizledi ve müziğin sesini biraz kısdı. "Kötü değildi, farklıydı."

"Bu pek bir şey ifade etmiyor, bebeğim. Onların canına okumam gerekip gerekmediğini bilmem lazım."

"Şimdi beni mi koruyorsun, Quincy?"

Midem altüst oldu ve boğazımı temizledim. "Bu, senin bakıcın olmanın avantajlarından biri."

"Hayır. Ben..." Bir saniye tereddüt etti ve hat sessizliğe büründü. "Tek çocuk olarak büyüdüm. O kadar sık yer değiştirdik ki, hiç gerçek anlamda arkadaş edinemediğim. Ve bugün ilk kez büyük bir ailenin parçası gibi hissettim."

"Bir nevi mi? Sen onlardan birisin."

"O kadar da abartmayalım." Blake bir süre sessiz kaldı. "Bir gün onlardan biri olmayı ummam garip mi?" Hemen konuşmaya devam etti. "Buraya o yüzden gelmedim. Bu cehenneme gelmeden önce kardeşlerim olduğunu bile bilmiyordum. Ama..."

"Ama şimdi kardeşlerin var ve onların bir parçası olmak istiyorsun." Ben bunu çoğu kişiden daha iyi anlayabiliyordum. "Hayır, garip değilsin. Herkes bir aile ister." Taksiye binip adresimi verdim. "Eve gidiyorum, kardeşlerinle kurduğun bağları bana anlatabilirsin."

"Neden böyle davranıyorsun?"

Göğsümden bir kahkaha yükseldi. "Beni sevmene neden olan şeyin benim çekici kişiliğim değilmiş gibi davranma." Dayanılmaz boyutlara ulaşan gerginlik artık o kadar da kötü değildi.

Fourteen BLAKE

Quincy için neden akşam yemeği hazırlamaya karar verdiğimi bilmiyordum. Boş daireye dönüp onun gitmiş olduğunu görmek... tuhaf gelmişti. Özellikle de onunla gerçekten konuşmak istediğim için. Kardeşlerimle yaptığım görüşme, beklediğimden çok farklıydı. Daha iyiydi. Hepsi, annemin kafama vurarak cezalandıracağı iki şey olan hırsızlık ve haneye tecavüzden dolayı benimle gurur duyuyor gibiydiler. Annem haksız değildi, ben bir suçlu olduğumu biliyordum, ama yine de. Beni kabul ettiler.

En azından benim anlayabildiğim kadarıyla.

Gerginlik hala omurgamı sarmış, yukarı aşağı dolaşıyordu. Beni kabul etmişler miydi? Eskiden olsa, umurumda bile olmazdı. Ya da belki de başından beri kendime bunu söylüyordum. Gerçek mi? Her zaman ait olabileceğim bir yer arıyordum. En büyük dileğim, benimle birlikte olmak isteyen arkadaşlar ya da normal ve mutlu bir aile bulmaktı.

Bu iki şeyi de elde edememiştim. Ama bu? İlerleyebilmemin bir yolu gibi görünüyordu. Onları bir duvarın arkasına koymaya, kendimi onlardan korumaya çalışmıştım, ama bugün bir şeyler değişmiş gibi hissediyordum.

Quincy'nin sözlerini düşünerek gülümsedim. O başka biri olsaydı, toplantı hakkında ne hissettiğimi veya bir yere ait olmak istediğimi paylaşmazdım. Herhangi bir yere. Ama o beni cesaretlendirdi. Destekledi.

Belki de o kadar da pislik biri değildi.

"Geldim!"

Quincy daireye girerken başımı kaldırdım ve düşüncelerimden çıktım. Kapıda durdu ve derin bir nefes aldı, gözleri bana bakmadan önce genişledi. Başını eğdi.

"Vay canına, burası gerçekten güzel kokuyor."

Ona göz kırptım. "Bu ne demek şimdi?"

Quincy omuzlarını silkerken sırıttı ve açık olan parlak yeşil düğmeli gömleğini ortaya çıkardı. Altında yumuşak mavi bir gömlek ve daha koyu mavi bir pantolon vardı. Ayakkabıları, saçındaki pembe renk dahil, giydiği tüm renkleri içeriyordu. Deli olduğumu söyleyebilirsiniz, ama Quincy'nin renkli gardırobu aslında hoş görünmeye başlamıştı. Sadece ona yakışıyordu. Benim tamamen siyah giyim tarzımı değiştirmeye niyetim yoktu.

"Sadece burası neredeyse tamamen yanmamış olmasına şaşırdım, hepsi bu hepsi bu."

"Sadece bu mu?"

Hızla bana doğru geldi, aramızdaki mesafeyi kapatarak eliyle

"Üzülme, bebeğim. Sadece dalga geçiyorum."

Elinin sıcaklığı neredeyse rahatlatıcıydı. O gün geçirdiğim günün ardından, hiç olmadığım kadar duygusal bir haldeydim. Daha yumuşak olmuştum. Mantıklı tarafım, uzaklaşıp kendimi toparlamam gerektiğini biliyordu, ama annemin beni teselli etmesini özlüyordum. İçimdeki tüm kargaşayı yatıştıracak nazik bir dokunuş arzuluyordum. Ona yaslandığımda, kime sarıldığımı hatırladım ve kendimi geri çektim.

"Siktir git," diye bağırdım. "Artık aç kalabilirsin."

Topuklarımı döndürdüm ve yemek pişirmeye geri döndüm. Ocakta neredeyse pişen biftekler vardı. Ayrıca salata ve ev yapımı patates püresi de hazırlamıştım. Bunların birbirine uyup uymadığından emin değildim, ama annemle benim aramda hiçbir kural yoktu. Önümüzde ne varsa, birbirine uyuyordu. Açlıktan ölmekten iyiydi, orası kesindi.

"Ah, hadi ama," diye itiraz etti Quincy, ben ocağın önüne geçip biftekleri tekrar çevirirken. Tavaya biraz tereyağı ve kekik ekledim, sonra kollar belimi sardı. "Kokusu gerçekten harika. Tanrım, bugünlük iyi bir yemek iyi gelir."

Sırtım gerildi. Midemin derinliklerinde dönen duygular durmak bilmiyordu. Titreyerek nefes aldım ve önümdeki yemeğe odaklandım.

"Ne oldu? İyi misin?"

Quincy bir dakika sessiz kaldı, sessizliği sadece kulağıma çarpan nefesinin sesi dolduruyordu. Eli gömleğimin içine girip karnıma doğru kayarken, cildimde kıvılcımlar dans etti. Avucunu karnıma koydu ve yumuşak bir şekilde iç geçirdi. Sesinde yorgunluğu hissedebiliyordum.

"Quincy? Ne oldu?" diye sordum, bir kez olsun birinin nasıl hissettiğini gerçekten umursadığımı bilerek.

"Hiçbir şey," diye cevapladı ve yavaşça benden uzaklaştı. "Yemek ne zaman hazır olacak?"

Tereddüt ettim ve omzumun üzerinden arkama baktım. Quincy geri adım atıp yere bakarken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Tanıdığım kendine güvenen, çılgın, pislik adamı alışmıştım. Ancak bu adam farklı görünüyordu.

"Quincy?"

Yüzüne endişe kayboldu ve dudakları gülümsemeye başladı. "Evet, bebeğim?"

Ona baktım, nasıl devam edeceğimi bilemedim. Benim günüm nispeten iyi geçmişti, ama nedense onun gününün cehennem gibi geçtiği hissini bir türlü atamadım. Ayrıca bu konu hakkında konuşmak istemediğini de görebiliyordum.

"Sadece biftekleri kesme tahtasına koyup dinlenmelerini beklemem gerekiyor, sonra tabaklarımızı hazırlayabilirim. İzleyeceğimiz bir film bul. Tartışırken sonsuza kadar kaydırmak istemiyorum."

O sırıttı. "Film zevkinin berbat olması benim suçum değil."

Gözlerimi devirdim. "Tabii, tabii. Berbat zevki olan benim."

Quincy, oturma odasına girerken neşeli kahkahası ortalığı doldurdu. Onun hakkında göründüğünden daha fazlası olduğu kesindi, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Bardakları tezgaha koyup buzla doldururken donakaldım. Yerde bir mektup vardı. Kağıdı aldım ve üstündeki kırmızı kutuyu dikkatle inceledim. Kesme bildirimi. Ama bizim evimiz için değil. Miktar şaşırtıcıydı. Etta Adachi. Quincy'nin soyadı.

Bu onunla akraba olan biri mi?

Parmağımı ismin üzerinde gezdirdim ve kaşlarımı çattım. Orada ne olmuşsa, Quincy'yi gerginleştirmişti. Belki daha sonra bunun hakkında konuşmak isterdi.

Biftekler dinlendikten sonra, onları dilimledim ve hazırladığım patates püresi ve salatanın yanına koydum. Quincy, tabağı kendisine uzatır uzatmaz onu kendine çekti ve yanındaki kanepe minderine vurdu. Bu kadar çabuk nasıl yeni bir tane bulduğunu bilmiyordum, ama bunun için minnettardım. En azından oturma odasında yemek yiyip birlikte film izleyebilirdik.

"Hay sıçayım!"

Quincy'ye dönüp bakmadan önce sıçradım. Birkaç parça biftekle birlikte daha fazla patatesi ağzına attı. Dudaklarından çıkan inilti içimde bir ateş yaktı.

Yemeğimi seviyor.

Karnımı dolduran gurur, nadir hissedilen bir duyguydu. Daha önce bana bunu yaşatan tek kişi annemdi. Tamam, bir zamanlar Cesare de yaşamıştı, ama üzerinden yıllar geçmişti. Bir parça biftek bıçaklarken gülümsedim.

"Beğendiğine
sevindim."

"Bayıldım,
Blake."

O, benim hiç anlamadığım bir dizi Japonca kelime mırıldanırken, ben ona dönüp baktım ve kalbim sıkıştı. Takma isimlere alışkındım; bebek kız, bebek, o gün aklına ne gelirse. Ama Blake? Sadece gerçek adımı söylemesi bile içimde bir ateş yakmıştı.

Benim sorunum ne?

Tamburların tıklaması kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Her silindir yerine oturduğunda, kendimi daha da heyecanlı hissediyordum.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" Giancarlo çok yüksek sesle fısıldadı.

"Evet," diye tısladım. "Şimdi sessiz ol."

Paolo kıkırdadı. "Sana karşı çok otoriter." Gin
sırıttı. "İkinizi de öldüreceğim."

Hayır, lanet olası çenelerini kapatmazlarsa ikisini de öldürecektim. Onların saçmalıklarını sevmeme rağmen, bir şeye girmeye çalışırken tamamen odaklanmıştım. Okulda hiç başarılı olmamıştım. Aslında hiçbir şeyde başarılı olmamıştım. Ama hırsızlık? Onu yapabilirdim.

"İşte bu," diye fısıldadım, yerine oturduğunda. Ayağa kalktım ve ikizlere baktım. "Siz ikiniz burada kalın."

"Emin misin?" diye sordu Paolo.

Başımı salladım. "Benito bu adamlar hakkında bilgi almamı söyledi. Yapmalıyım."

Gin ıslık çaldı. "Şu haline bak. Vitales'in en yeni üyesi, büyümüş." Paolo'ya baktı. "O bir Vitale, değil mi?"

Paolo omuz silkti. "Henüz değil, ama Benito bunun için

çalışıyor." Kaşlarımı çattım. "Bu ne demek şimdi?"

"Bu, yeni bir soyadın olacağı anlamına geliyor," dedi Paolo. "Bizden biri olmanın tüm avantajlarına sahip bir soyadı."

Bizden biri. Bu cümle kulağa o kadar da hoş gelmemeliydi, ama geldi. Dudaklarımın kenarlarına yayılan gülümseme hızla silindi.

Bu pislikler bana ne yapıyorlar? Bu kadar yakınlaşmamam gerekiyordu.

Soğukkanlılığımı ve sakinliğimi korumaya çalışmıştım, ama yavaş yavaş kayboluyordu. New York'ta kaldıkça kendimi daha az tanıyordum. Kim oluyordum ben?

"Şuna bak," dedi Gin alaycı bir şekilde. "Mutluluktan altını ıslatmak üzere. Benito'ya evrak işlerini bitirmesini hatırlatacağım."

"İsim değişikliğim için mi?" diye sordum.

"Evet." Sırtıma bir şaplak attı. "Şimdi git, o orospu çocuklarını soya. Biz dışarıda nöbet tutarız."

Dönüp, az önce girdiğim eve itildiğimde, göğsüm sıkıştı ve bastırıldı. Bu gerçek bir işti. Benito, bu evin babamızın yanında getirdiği adamlardan birine ait olduğunu açıkça belirtmişti. Ne istediklerini veya neyin peşinde olduklarını bilmiyorduk, ama bunu öğrenmek benim işimdi.

Evi sessizce dolaştım, aklım hala soyadımı değiştirmemi istedikleri gerçeğindeydi. Annem her zaman hayatımdaki en önemli kişi olmuştu, ama onun soyadı hiçbir şey ifade etmiyordu. Vitale? O her şeyi ifade ediyordu. Onu, bunca yıldır yaşadığımız hayattan kurtarabilirdim. Daha önce hiç sahip olmadığımız kadar iyi bir hayata sahip olma şansımız vardı. Tek sorun, Vitale soyadını alırsam onun hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmemdi.

Tanrım, onu arayabilmeyi ne kadar isterdim.

Annemle konuşmamayı daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyordum. Yakıcılar, başka iletişim noktaları, hatta duman işaretleri vardı. Onun nazik sözleri ve sıcak dokunuşları olmadan daha fazla yaşayamazdım, yoksa aklımı kaçırırdım.

Odaklan! Yapacak önemli işlerimiz var!

Ofis gibi görünen bir odaya doğru ilerledim. İçeride yığınlarca belge vardı. Bir bakışta bilmem gereken her şeyi anladım; bu adam, Lucenzo, dışarıdan temiz görünüyordu. Ama içten içe ne kadar temizdi?

Ellerim masayı, kitaplığı ve sonunda da zemini taradı. Tırnaklarım bir yarığa takıldığında durdum. Orası, uzun ve ince bir şeyi içeri sokacak kadar inceydi. Masayı aradığımda bir ataş buldum ve onu mükemmel bir alet haline gelene kadar açtım. Gümüşü deliğe soktum ve kapı açıldı, üzerinde dijital tuş takımı olan bir kasa ortaya çıktı.

"Güzel."

Kilit mekanizmasını inceledim. Aslında, o kadar da sofistike değildi, ucuz bir kilitti. Bu benim için iyi bir şeydi. Tuş takımını kurcalamaya zahmet etmedim. Bunun yerine, cep bıçağımı çıkardım ve tuş takımı dışarı çıkana kadar etrafını kestim. Kabloları kestiğim anda ekran karardı ve ben sırıttım.

"Çocuk oyuncağı."

Kasayı açtım ve içindeki kağıtları çıkardım. Tanrıya şükür, Benito'nun ofisindeki kadar sağlam değildi. Birkaç dakika her şeye göz attıktan sonra, bunların doğru kağıtlar olduğunu anladım. Belgeler tamamen Vitales ailesiyle ilgiliydi. Gazete makaleleri, finans raporları, polis ifadeleri.

Birisi onları çok yakından izliyordu.

Her şeyi çantama koyduktan sonra etrafa bakmaya karar verdim. Bu insanlar zengin görünmüyordu; evleri sıradan bir banliyö evinden farksızdı, ama çekmecelerin ve dolapların arkasında oldukça güzel mücevherler vardı. Görünüşe göre, iyi bir yaşamın cazibesine karşı koyamıyorlardı. Bu konuda ortak noktamız vardı.

"Hey!"

Sıçrayarak incelediğim saati düşürdüm. Bir anda, boy ve kilo olarak benden iki kat daha büyük bir adama bakıyordum. Beni ikiye katlayıp ezebilecekmiş gibi görünüyordu. Ancak ceketinin içine elini uzattığında, önce gözlerimin arasına bir kurşun yiyeceğimi hissettim.

"Sen de kimsin lan?" diye sordu, kalın İtalyan aksanıyla. "Hiç kimse!"

Topuklarımı döndürdüm ve geldiğim yoldan geri koştum. Koşmaya başlar başlamaz, orada başka bir adam duruyordu ve sanki iki kafam varmış gibi bana bakıyordu. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin!* Evet, bu planladığım gibi gitmiyordu. Sakin olmayı ve az önce gördüğüm odaları düşünmeyi kendime hatırlatmadan önce, boğazımı temizledim. Kafamda bir fikir oluştu ve merdivenlere doğru koştum.

"Durdurun onu!"

"Gidiyorum!"

Beni takip eden ağır ayak sesleri kalbimi sıkıştırdı. Banyoya daldım ve kilidi kapatmadan önce kapıyı çarptım. Etli bir yumruğun kapı kolunu sallayıp çekme sesi neredeyse altıma sıçmamı sağladı. Bunun yerine, yere çöktüm ve ihtiyacım olan şeyi aramaya başladım. Bir süre sonra o kadar nazik davranmayacaklardı. Ve beni yakaladıkları takdirde, işin bir kurşun yarasıyla biteceğini sanmıyordum. Kim olduğumu, orada ne yaptığımı bilmek isteyeceklerdi. Çok fazla film izlemiştim, işkenceye bir an bile dayanamayacağımı biliyordum. O kadar hızlı teslim olurdum ki, etkileyici olurdu. Peki sonra ne olacaktı? Benito ve kardeşimin diğerleri beni gerçekten öldürecekti.

"O küçük pislik kapıyı kilitledi!"

Bir şişe isopropil alkol ve bir banyo havlusu aldım. Kapının önüne bırakıp, ucuz görünümlü siyah kumaşı sırılsıklam olana kadar ıslattım. Çakmağımı çıkardım, ama o kadar aptal değildim ki, ona yaklaşıp ateşleyecektim. Bunun yerine, küçük bir kase pamuk topu ve bir kap vazelin buldum.

Mükemmel!

"Lanet kilidi vur!"

Evet, zamanım kalmamıştı. Bir avuç vazelinle kaplı pamuk topunu yere koydum, ateşe verdim ve bir saniye boyunca canlanan alevlere hipnotize olmuş gibi baktım. Bir an için donakaldım. Ateşte her zaman çok yatıştırıcı bir şey vardı.

Bir silah sesi ve barut kokusu beni gerçeğe geri döndürdü. Vazelinle ıslatılmış pamuk toplarını tekmeledim ve havlunun hızla alev almasını izledim.

"Kokuyu alıyor musun? Bir şey mi yanıyor?"

"Kahretsin, bu duman. Orada ne yapıyor?"

Pencereyi açarken sırıttım. İçeri giren rüzgâr alevleri daha da körükledi, ama bu benim sorunum değildi. Dışarı çıktım ve garajın üzerindeki çatıya atlayabilene kadar dikkatlice ilerledim. Yeterince alçaktı, atlayabilirdim, değil mi?

Ona bakarak bir sonraki hamlemi düşünürken, karanlıktan biri bana tısladı. "Orada ne yapıyorsun lan?"

Giancarlo gerçekten şaşkın görünüyordu. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onun gibi bir adamı şaşırtabilmek bir tür başarı gibi geliyordu. Paolo onun yanında belirdi.

"Oradan aşağı in," diye ekledi Paolo.

"Deniyorum," diye inledim. "Gerçekten çok yüksek."

Siren sesleri havayı deldi. Hala uzaktaydılar, ama çok geçmeden üstümüze geleceklerdi.

"Biri lanet olası itfaiyeyi aramış," diye inledi Gin. "Ne yaptığını bir bak!"

"Başka seçeneğim yoktu! Beni öldüreceklerdi." Elini salladı. "Evet, evet, ağlak. Atla!"

Yutkundum. "Yerde dururken bunu söylemesi çok kolay!"

"Yap şunu, korkak!"

"Evet, yap şunu." Paolo güldü. "Orada kalıp tutuklanacak mısın?"

"Sizi piçler, bana yardım etseniz iyi olur," diye bağırdım. "Acele edin!" Gin homurdandı.

Bana yardım etme kısmını ne onayladığını ne de reddettiğini fark ettim. Zorlukla yutkunarak, arkamı döndüm ve derin bir nefes aldım. *Bunu yaptığıma inanamıyorum. Bu çok aptalca!* Kendime ne kadar söylememe rağmen, bundan kaçış olmadığını biliyordum. Uzandım ve kenara doğru kaymaya başladım. Ayaklarım sallanırken, kendimi yavaş yavaş aşağı indirdim, ta ki hayatım pahasına tutunup sıkışana kadar.

"İmdat!" diye bağırdım.

Ellerim ayak bileklerimi kavradı ve beni çekip çekti. İkizlerin üzerine düşerken çok yüksek bir çığlık attım. İkisi de inlerken, ben gökyüzüne bakıp hayatımın nasıl bu hale geldiğini merak ediyordum.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye homurdandı Gin. "Çekil üstümden!"

"Cidden, göründüğünden çok daha ağırsın," diye ekledi Paolo. Birden ayağa kalktım. "Sizi pislikler, beni aşağı çektiniz!"

"Ne yapmamız gerekiyordu? İtmek mi?" Gin ayağa kalktı ve sirenler yaklaşırken beni ayağa kaldırdı.

Yakında, evlerinin önünde duran insanlar ne olup bittiğini merak etmeye başlayacaktı. Bu, meraklı komşularla birlikte gelen bir şeydi. Tamamen siyah giyinmiş üç adamın yanan bir binanın dışında asılı kaldığını görecek meraklı komşular. Harika.

"Git, git, git!" dedi Paolo, beni ileri iterek.

Hızla koşmaya başladık. Köşeyi döner dönmez, ben bekleyen arabanın arka koltuğuna atladım, Paolo ve Gin ise ön koltuklara oturdu. İtfaiye aracı geçene kadar hareketsiz kaldık. Sokağın dışına çıkıp şehre doğru ilerlerken arkamıza baktım. Benim başlattığım, o kadar basit ve küçük olan ev yangını, şimdi şiddetle alevleniyordu.

Hüzünle *iç* geçirdim. *Bir şeylerin yanmasını seviyorum.*

"Yangını sen mi çıkardın?" diye sordu Paolo.

Ona döndüm ve omuz silktim. "Belki. Onların dikkatini başka yöne çekmem gerekiyordu."

Gin arka aynadan bana gülümsedi. "Çok güzel bir dikkat dağıtma."

Göğsümü şişirdim, bana yapılan övgüye kapıldım.

Dürüst olmak gerekirse, boşuna yer kaplamadığım ya da hayatta hiçbir yere varamayacağım söylenmesi iyi geldi. Eski sevgililerim söylemişti, öğretmenlerim söylemişti, hatta annemin hala konuşan akrabaları bile söylemişti. Her zaman harika şeyler başaracağımı söyleyen tek kişi annemdi. Belki de annemin aklındaki bu değildi, ama sanki olmam gereken yeri bulmuşum gibi hissettim.

"Herhangi bir bilgi aldın mı?" diye sordu Paolo, gözleri beni dikkatle inceliyordu.

Yanımda getirdiğim çapraz çantaya uzandım ve belgeleri çıkardım. İçinde birkaç mücevher ve başka şeyler de vardı. Hatta kasada bulunan bir paket kokain bile.

"Mücevherleri saklayabilir miyim?" diye sordum.

Paolo kaşlarını kaldırdı. "Bak ne diyeceğim, o tuğlayı satacağım ve mücevherleri de çalıntı mal olarak satacağım, böylece sen de endişelenmene gerek kalmayacak. Elde ettiğin kârın tamamı senin olacak. Kokain hariç. O, bu gece yakalanmaman için aldığımız ücret."

Kaşlarımı çattım. "Hey, bu adil değil!"

"Hayat adil değildir." Gin güldü. "Ama anlaşma bu. Kabul et ya da bırak."

Hırıldadım, ama gösterdiğim hoşnutsuzluğu gerçekten hissetmiyordum. "Tamam, siktir et. Hiç yoktan iyidir."

"Akıllı adam," dedi Paolo.

Koltuğa yaslandım ve yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalıştım. Büyük bir aileye sahip olmak böyle bir şey miydi? Bayıldım. Düşüncelerim Quincy'ye kaydı ve kendimi daha da güvende hissettim. Şu anda zorlandığını biliyordum, en azından bu iş ona yardımcı olacaktı. Beni orada kalmasına izin verdiği için borcumu ödeyebilir ve ona biraz ekstra para verebilirdim.

Sırf öyle olduğu için.

Nakit biriktiren biri olarak neden *başkalarına* paramı vermek istediğimi çok fazla düşünmek istemedim. Kendime, onun bana çoğunlukla iyi davrandığını, o halde neden yardım etmemem gerektiğini düşündüm.

Gerçeklik yüzüme tokat atmaya çalışırken midem burkuldu. Bunun yerine, o dolaşan düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve hızla geçen sokak lambalarına odaklandım.

Quincy ne yapıyor acaba?

Fifteen QUINCY

Esrarımı derin bir nefesle içime çektim. Dudaklarımdan ve burnumdan dumanlar yükseldi, sonra bir bulut gibi dışarı bıraktım. Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım ve parmaklarıma kolayca pirinç muşta taktım. Hazırlanmak için parmaklarımı birkaç kez esnetti. Esrarımı dudaklarıma götürdüm, bana gizlice yaklaşan cesur kişiyi fark etmemiş gibi davrandım.

Dışarıdaydım, dondurucu hava kalın giysilerimin ve paltomun içini delip geçmek için elinden geleni yapıyordu. Her geçen gün hava daha da soğuyordu. Kar değişkendi, bazı günler yağıyor, ertesi gün yok oluyordu. Şehirde sadece çamur, kir ve yol kenarlarına yapışmış kar kalıyordu.

Bana uzanan el başarısız oldu. Esrarımı düşürdüm ve bizi döndürerek, beni durdurmaya çalışanları binanın duvarına ittim. Elim geriye doğru çekildi, aptalın yüzüne vurmaya hazırdı. Blake'in yüzüne vurmak üzereyken durdum. Mavi gözleri, yumruğuma bakarken kocaman açılmıştı. Soğuktan kızaran burnu ve yanakları kıpkırmızıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, elimi hala kaldırmış halde onu tuğla duvara dayamıştım. O bir tehdit değildi, ama onu bırakmaya da pek niyetim yoktu.

Blake birkaç kez gözlerini kırptı, kalın siyah kirpikleri yanaklarına düştü. Kendini toparlamak için titredi ve ellerini göğsüme dayadı.

Sırıttım ve daha da yaklaştım, bacaklarımı onun bacaklarının arasına sıkıştırarak daha fazla sıcaklık aradım. "Bana dokunmak istersen, bebeğim, tek yapman gereken sormaktı."

Yüzündeki ifade çok sevimliydi. "Bana vuracaktın."

Gülerek yumruğumu indirdim ve onun yüzünü tuttum. "Sana sadece vurmakla kalmayacaktım. Burada en güçlü olan hayatta kalır, bebeğim."

Gözlerini devirdi ve beni tekrar itti, ama ben henüz ayrılmaya hazır değildim. Belki de son zamanlarda seks yapmadığım içindi, ama dokunma konusunda ihtiyaç duyuyordum. İnsanlarla temas kurmayı seviyordum. Belki de boş bir çocukluk geçirdiğim içindi, ama başka birine ihtiyaç duyuyordum. Normalde, bir yabancıyla yatakta yuvarlanmak bir süreliğine işimi görüyordu, ama Blake'in etrafta olması bunu zorlaştırıyordu.

"Burada ne yapıyorsun ki?"

"Tabii ki seni bekliyordum." Gülümsedim ve yaklaşarak aramızdaki küçük mesafeyi kapattım. Mümkün olsaydı, daha yakın olabilmek için ikimizin de kıyafetlerini çıkarırdım.

"Gerçekten mi?"

Blake gözlerimin içine dikkatle baktı ve bir adım geri çekilmem gerektiğini anladım. Vücudum hareket etmedi. Bunun yerine, alçak bir kahkaha attım ve başlarımız birbirine değene kadar başımı eğdim. "Bu kadar saf olma."

Blake homurdandı ve beni tekrar itti. "Siktir git. Değilim."

"Kışın ortasında, umutsuz bir fahişe gibi seni beklediğime inandın."

Blake bana sırıttı. "Beni boğazıma sikini sokup bana yapıştığın halin öyle olduğunu gösteriyor."

Bu küçük pislik. Başka herhangi bir erkek bana bunu söyleseydi, onu yere sererdim. Blake bunu söylediğinde kafam, yaşadığımız tüm zevklerle doldu. Doğruyu söylediğimi, aslında onu beklediğimi itiraf etmeyecektim. Gösterdiğim kadarını gösterebilirdim.

Onun geri dönmesini beklediğimi nasıl açıklayabilirdim? Kahretsin, bunu kendime bile açıklayamazdım.

"Çekil."

"Neden?" Uyluklarımı onun penisine sürttüm ve ondan ihtiyaç dolu bir inilti kopardım. Başı geriye düştü ve boynu bir anlığına ortaya çıktı.

Onu saldırmayı düşünerek dudaklarımı açgözlülükle yaladım. Blake'de, ne kadar kötü bir fikir olduğunu bilsem de her seferinde beni çeken bir şey vardı. Birincisi, o bir Vitale'ydi. İkincisi, beni sadece evim için kullanıyordu. Üçüncüsü, her seferinde üstte olan oydu. Saygınlığımı korumak istiyorsam sonuncusunu değiştirmem gerekiyordu.

"Böyle hareket etmemi mi istemiştin, bebeğim?" Kulağına fısıldadım. Ona sürtündüm, vücudum onun çıkardığı inlemelere tepki verdi.

Her şey kayboldu; şehrin sesleri, soğuk hava, insanlar, ve bizi giyinik bedenlerimizin ateşli alışverişine bıraktı. Telefonum en iyi yaptığı şeyi yaptı ve bizi böldü. Hafifçe geri çekilip telefonu çıkarmak için derin bir nefes aldım. Tabii ki, Daiki arıyordu.

Telefonla Blake arasında bakıştım. Kimi seçeceğim belliydi, ama işleri batırmaya devam edersem, Daiki beni ortadan kaldırabilirdi. Beni destekleyen kimse olmadan, hiç şansım yoktu. Cevap vermeden önce, öne eğildim ve Blake'in alt dudağını ısırdım, şoktan çığlık attı.

Bir adım geri çekilirken içimden kahkaha patladı. Blake ile neden bu kadar kolay şakalaşabildiğimi bilmiyordum, ama bu bana doğal geliyordu. Ben telefonu açar açmaz bana orta parmağını gösterdi.

"Cevap vermek çok uzun sürdü."

Cevabımı geri yuttum. "En sevdiğim patronum için ne yapabilirim?"

"Beni sınama, Quincy." Daiki homurdandı. "お前はもっと前に殺されているべきだった。」 *Uzun zaman önce öldürülmüş olman gerekirdi.*

Bunu daha önce de duymuştum ve yine duyacaktım. Gülümsedim, ama tek ona gidip gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak istesem de gülümsedim. Bunun büyük yansımaları olurdu. Tüm yakuza benim ve benimle ilişkili herkesin peşine düşerdi. Blake'e baktım. O iyi olurdu, onu koruyan Vitale adı vardı. Neden bir an için onun için endişelendiğimi bile bilmiyordum. Benden farklı olarak, onun bir ailesi vardı. Bu düşünceyle içimi burkan acı duyguyu içime attım.

"いつの日 か." *Bir gün.*

"Yeterince çabuk değil," diye tükürdü Daiki. "Hâlâ senden istediğim şeyi istediğim şeyi halletmedin."

Adamlarının beni dövmelerine izin verdiğini unuttu mu? Bir hafta boyunca baygın kaldım. Yaptığım birkaç iş kolaydı. Artık neredeyse tamamen iyileşmiştim, morluklar hafiflemişti ve kesikler açılmamıştı, ama onun benden istediği işleri yapmak için hiç acelem yoktu.

"Unutmadım, halledeceğim." Blake'e bir joint daha yakmasını işaret ettim. O bana gizlice yaklaşmaya çalıştığı anda benimkini düşürmüştüm.

Bana soru sormadan cebinden bir tane çıkarıp ateşledi. Birkaç nefes aldıktan sonra bana uzattı. Dudaklarımı araladım ama ondan otu almaya hiç niyetlenmedim. Bakışları bir kedicikinkinden daha korkutucu değildi. Ağzımın sağ köşesi gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Kimin programına göre çalışıyorsun?" diye homurdandı Daiki. "Senin yararlılığın sadece benim düşüncelerime göre belirlenir. Şu anda, kızımın lale bahçesinin gübresinden daha yararlı olamazsın."

"Bilmiyorum. Tonlarca ot içiyorum ve içtiğim alkol miktarı yasadışı olmalı. Karaciğerim muhtemelen mahvolmuştur ve ciğerlerim bok gibidir. Çiçekleri büyütmek yerine öldürüyor olabilirim."

Daiki Japonca küfür etmeye başladı, ben de onu görmezden gelerek öfke krizini yaşamasına izin verdim. Lanet olası zengin ailelerin ilk çocukları hep aynıydı. Kendilerine sunulan imkanların ötesini göremeyen ayrıcalıklı pislikler. Çok yazık. Daiki'nin Harlow ile aynı babadan doğduğunu biliyordum, ama Harlow'un aksine o meşru mirasçıydı. Kendi başına özel biriydi.

Blake'in gözleri telefona kaydı ve sanki yüzüne bir karanlık bulut çökmüş gibiydi. Ağzı düz bir çizgi halindeydi ve kaşları gevşemişti. Onu tanımıyorsam, birini öldürmek üzere olduğunu söyleyebilirdim. Etrafında alışık olmadığım bir gerginlik havası vardı. Yüzünün önünde parmaklarımı şıklattım ve o birkaç kez gözlerini kırpıştırarak mavi gözlerini bana çevirdi. Başka bir talimat vermeden, göz teması kurmayı hiç bozmadan, esrarlı sigarayı dudaklarıma götürdü, böylece ciğerlerimi dumanla doldurabildim.

Gözlerim içgüdüsel olarak ağzına kaydı ve aklıma ilk gelen şey, dudaklarının ne kadar güzel olduğunu bildiğimdi. Daiki'nin sesi, Blake ile aramızdaki sürekli cinsel gerilimi bozduğunda geri çekildim.

"Ne?"

"Sen yap yapamıyor anlayamıyor anlayamıyor İngilizce anlayamıyor O O değersiz annen sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

Annemin adı geçince öfkeyle ay a ğa kalktım. "Dikkat et," diye uyardım. Benim hakkımda ve bana söylenen birçok şeye katlanabilirdim

ve bana söylenen birçok şeyi kaldırabilirdim.

"Bu senin için hassas bir konu mu? Sen de Harlow gibisin. Neden senin gibi pisliklerle kolayca takıldığını anlıyorum."

Kaslarım gerginlikten ağrıyordu. Beni kızdırmak için her şeyi söylüyordu. Daiki'nin tek ihtiyacı olan şey, beni iki metre altına gömmek için bir bahaneydi. Kahretsin, muhtemelen beni sokağın ortasında ölü bırakırdı. Neden bana mezar kazmak için enerji harcayasın ki?

"Söyleyecek bir şeyin var mı, Adachi?"

Dilimde kan damlayana kadar yanağımın içini ısırdım. Bakır tadı yutkundum ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. Beni göremiyordu, ama beni dikkatsiz hale getirerek lanet olası bir tatmin duygusu yaşamasına izin vermeyecektim.

"Tek kelime bile yok, patron. Oh, lanet olsun, pardon. Genç patron." Daiki'nin yakuza'nın başına geçmediği biliniyordu ve bunun tek bir nedeni vardı: babası hala onun hazır olmadığını düşünüyordu. Bu, onun gururunu inciten bir konuydu. Sözlerimin bedelini başka bir gün ödeyecektim, ama şu anda çok da endişeli değildim.

"死ね" *Öl.*

Ben bir şey söylemeden Daiki konuşmaya devam etti. "Toplantı Manhattan'da yapılacak. Saat yedide orada olacaksın. Sana yeri göndereceğim."

Manhattan mı? "Orası Vitale terri..."

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden görüşme sona erdi.

"Ne?" diye sordu Blake, sigara içip titreyerek. Kaliforniya kanı soğuğa alışık değildi.

Onu kendime yaklaştırdım, çünkü ben de ısınmak istiyordum. Kollarımı omuzlarına doladım, neredeyse birbirimize yapışacak kadar.

"Hiçbir şey. Sadece iş, tatlım. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim." Burnuna hafifçe vurdum ve elinden esrarı aldım.

"Hey! Ne yapıyorsun, Quincy."

"Ne? Şikâyetin mi var, ufaklık?"

Bana öfkeyle baktı. Lanet bir örümcek maymunu gibi üzerime tırmanmaya çalışacağını sandım. Bunu yapabileceğini biliyordum. Ama Blake başını salladı.

"Ne zaman çıkman gerekiyor?"

Telefonuma bakmama gerek yoktu, çoktan çıkmış olmam gerektiğini biliyordum. "Şimdi. Neden? Hızlı bir sevişme ister misin?" Esrar beni her zaman tahrik ederdi, ama buna ihtiyacım yoktu. Blake'in yanında olmak başlı başına bir afrodizyak gibiydi.

"Bu soğukta dışarıda sevişmek mi istiyorsun?" Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Spermim donar."

"Korkak olma. Endişelenmene gerek yok, boğazıma boşalabilirsin."

Blake'in ağzı açık kaldı, ben onu binaların arasına itip karanlığa doğru kayarken. İnsanlar dışarıda dolaşmaya devam ediyordu. New York'ta kimse umursamıyordu, herkesin kendi hayatıyla ilgilenmesi gerekiyordu.

"Korkuyor musun?" diye alay ettim.

Blake, sanki birinin çıkıp "Boo!" diye bağıracağını beklermiş gibi etrafına bakındı. Ben kıkırdadım ve tekrar ona yaslandım. Elim onun dar siyah kot pantolonuna indi ve penisinin hatlarını hissettim. O da benim kadar sert ve istekliydi. O, benim eğlenmek istememi delilikmiş gibi göstermeye çalışıyordu, ama o da benimle birlikte cehenneme doğru sürükleniyordu. Kot pantolonunun düğmesini açtım ve içimdeki arzu yeni boyutlara ulaştı. Seks yapmam gerekiyordu, belki Silver Dreams'i ziyaret etmeliydim. Bu düşünce bile Blake'in penisini düşünmek kadar beni tahrik etmiyordu. Vitale dick'te ciddi bir sorun vardı. Bağımlılık yapan uyuşturucu falan enjekte ediyorlardı.

"Gitmen gerektiğini sanıyordum?"

Elimi pantolonuna sokarken omuz silktim. Parmaklarımı onun uzunluğuna doladığımda cehenneme batıyormuşum gibi hissettim. "Azgınım. Bu halde işimi yapmamı mı bekliyorsun?" Ne kadar sert olduğumu bilerek kasıklarıma işaret ettim.

Blake sırıtarak kalçalarını yukarı kaldırdı ve elime sikini soktu. Zevk dalgalarının üzerinde yuvarlanmasına izin verirken ağzı hafifçe açıldı. Göz bebekleri büyüdü ve gözleri donuklaştı.

"Eğer yapamazsan, ben çıkmadan önce bir şeyler bulabilirim." Yarı şaka yarı ciddiydim. Blake ile aramızda ara sıra sevişmekten başka bir şey yoktu. Sonuçta bu hiçbir şey ifade etmiyordu, ama yine de bir tepki bekleyerek nefesimi tuttum. Kaşlarını çatması, birinin beni az da olsa umursadığını gösteren herhangi bir şey bile bana yeterdi.

Bu kadar yapay bir şeye tutunmam muhtemelen üzücü ve çaresiz bir durumdu, ama benim gibi büyüdüğünüzde, geriye hiçbir şey kalmazdı.

Blake elimi pantolonundan çekip çıkardı. Panik omurgamdan aşağıya doğru yayıldı ve tepkilerimi geri tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Ona sırıtarak baktım

. Arzulandım, ama asla istenmedim.

"Buradan gitmeliyim." Ayrılmak için harekete geçtim.

Beni durdurdu, sanki zihnimi okumaya çalışır gibi gözlerimin içine baktı. Yüzümdeki ifadeyi boş bıraktım, zaten göstermiş olduğumdan daha fazla zayıflık göstermek istemiyordum. Beni itti, sırtım karşıdaki tuğla duvara çarptı. Blake'in alanımı işgal etmesine biraz şaşırarak, yanıt olarak homurdandım. Parmak uçlarına yükseldi ve eli ensemi bastırarak başımı aşağıya doğru çekip beni öpebildi. Hayır, öpüşmek doğru kelime değildi, sanki dokunuşunu varlığımın en derinlerine kazımaya çalışıyordu. Tek bir öpücükle beni yutması, zaten ihtiyaç duyan penisimin daha fazlasını istemesine neden oldu. Sanki bana ateş yakmış gibi tüm vücudum alev aldı. Benden kolayca bir inilti kopardı ve sanki tüm bu zaman boyunca beni öpmek için can atıyormuş gibi onu açgözlülükle yuttu.

Zihnim mutlulukla boşalmıştı. Zevk, bunu yapabilirdim. Hiçbir düşünce yoktu ve Blake ile birleştiğimizde, bu tamamen cinsel içgüdüydü. Aramızdaki kimya olağanüstüydü.

"Bana dokun," diye talep etti Blake, çenemi ısırırken.

Bunu ben yönetmeliydim ve normalde de öyle yapardım, ama lanet olsun, yapmamak çok iyi geliyordu. Blake boynumu sıcak ıslak ısırıklarla doldururken soğuk beni neredeyse hiç etkilemiyordu. Onun iz bırakmasını istemem ne kadar deliceydi. Boynumda bir sürü öpücük iziyle dünyaya çıkmak istiyordum. Boğazımdan bir inilti koparak başımın üzerinde bir duman bulutu oluşturdu. Parmaklarım onun yumuşak saçlarına dolandı ve yüzünü boğazıma bastırdım.

Sadece bir tane. Kimsenin üzerimde iz bırakmasına izin vermedim. Ne için? Kimse beni bir geceden fazla yanında tutmak istemedi.

Tırnaklarım onun kafa derisini kazıyarak Blake'den bir inilti kopardı. O sormadı, ben de isteklerimi dile getirmedim. Vücutlarımız her şeyi anlatıyordu ve ben aramızda giderek büyüyen zevk uçurumuna daha da batıyordum. Dişleri tenimi tırmaladı ve benden ihtiyaç dolu bir inilti kopardı. Ağzımı kapatmayı akıl edemedim, zaten bunun bir anlamı da yoktu. Yoğun şehrin sesleri beni bastırmaya yetmeliydi.

Boğazımı emdi ve ecstasy şok dalgalarını doğrudan sikime gönderdi. Yapabilseydim, bana öpücük izleri bırakmasından boşalırdım.

"Siktir, işte bu, bebeğim, ma..." Dilimi ısırdım, kelimeyi yuttum. "Bana ne istersen yap."

"Gördün mü? Çaresiz fahişe," diye inledi Blake. Mavi gözleri yaramazlıkla doluydu ve ben onun saçını çekerken bile gülümsemeden edemedim.

"Benden ellerini çekemeyen sensin. Bence ikimizden daha sürtük olan sensin."

Blake'in elleri, benim sikimi kavradığında çok sıcaktı. Pantolonumun açık olduğunu, sikimin dışarıda olduğunu hiç fark etmemiştim. Piercingimi okşadıktan sonra sert bir şekilde sikimi okşamaya başladığında nefesim kesildi. Dudaklarımdan acı veren bir inilti çıktı ve tuğla duvarlardan yankılandı.

"Hızlı bir seks istediğini biliyorum." Blake penisini bacağıma sürttü, yüzünde arzulu bir ifade vardı. "Penisimi senin içine gömmek istiyorum."

Siktir. Blake bazen istediğini elde etmek için masum rolü oynamayı severdi ama ben her zaman onun yalanlarını görürdüm. Şu anda, bana masum gözlerle bakarken ve yüzünde benim çaresizliğimin aynası varken, hayır demek çok zordu.

Dönüp tuğla duvara sırtımı dayadım ve pantolonumu mümkün olduğunca aşağı indirdim, dizlerimin etrafında bıraktım.

"Lanet olsun, kıçın çok güzel görünüyor. Keşke evde

olsaydık." "Birisi gelip bunu mahvetmeden önce çabuk ol."

"Kayganlaştırıcım yok."

"Bu seni daha önce hiç durdurmadı." Tereddüt ettiğinde inledim. Her zaman benim için endişelenirdi. Ama ben acıyı seviyordum. "Korkak olma Blake. İstediğin gibi sik beni."

Kıçıma attığı keskin bir tokatla refleks olarak öne ve sonra geriye doğru ittim. Blake inledi ve sonra arkama düştü.

"Vaktimiz yok... Siktir." Blake'in sıcak dili deliğime girerken inledim. Dilini içeri dışarı hareket ettirerek vücudumu gerçekten istediği şey için kışkırttı.

Kontrolümü kaybetmeye başlamıştım. Bacaklarım titriyordu, o da deliğimi özensizce yalayıp beni güzelce ıslatıyordu. Aklımın sesine karşı gelerek, arkama uzandım ve yüzünü kalçalarımın arasına daha da ittim. Sanki lanet bir yarışma gibi beni yalarken, ben mutluluktan uçuyordum. Daha önce boşalmaya hazır olsaydım, şimdi boşalmama saniyeler kalmıştı.

"Bebeğim, yeter." Sesim gergin geliyordu.

"Henüz bitirmedim," diye alay etti Blake. Dilini bir kez daha girişime sürterek benden daha fazla ihtiyaç duyduğum sesler çıkardı.

"Quickie kelimesini öğrenmen lazım," diye homurdandım.

Blake yanaklarımı ayırdı. "Deliklerin çok seksi. Nasıl durabilirim ki?"

"Kapa çeneni." Vücudumu parçalıyor ve zihnimde fazla mesai yapıyordu. Övgüye devam ederse, onu kaçacak bir yanımı görecekti.

Penisinin başı nihayet deliğime dokundu ve sonra içime girdi. 193 cm boyumla 175 cm boyundaki onun arasındaki farkı telafi etmek için daha fazla eğilmem ve kendimi alçaltmam gerekti. Tüm düşüncelerim mutlulukla yok oldu ve geriye sadece zevk kaldı. Penisini sıkıp gevşettim. Dolgun hissi seviyordum. Blake tereddüt etmeden beni sikmeye başladı. İnlemelerim etrafımızı saran küçük alanı doldurdu.

"Hoşuna gitti mi?" Blake yine aynı şeyi yaptı ve zevki doğrudan testislerime gönderdi. "Siktir, piercinginle her oynadığımda çok sıkılaşıyorsun." Blake içime sertçe girdi, prostatımı vurdu ve beni çıldırttı.

Kendimi tuğla duvara yaslayarak dilimi ısırdım.

"Başka ne seversin, Quincy?" Sesi, benim hissettiğim kadar muhtaç geliyordu. Diğer eli yan tarafımı okşayarak, tenimi keskin soğuğa maruz bıraktı. Etrafımızda lanet bir kar fırtınası kopuyor olsa da fark etmezdi, o anın sıcaklığı beni sarmıştı. Blake meme uçlarımı çimdikledi ve sanki hassas tomurcukları penisimin ucuna bağlayan canlı bir kablo varmış gibi hissettim.

"İşte," diye inledim.

O beni mahvediyordu ve ben de kendimi gönüllü olarak mahvolmaya sunuyordum. Penisi deliğimden çıkıp, tereddüt etmeden tekrar içeri giriyordu.

Elimi geriye uzatıp onun yumuşak saçlarını avuçladım. Garip bir açıyla başımı çevirip, istediğim gibi dudaklarını ısırdım. "Beni daha sert sik. Yumuşak davranma, bebeğim."

Blake'in gözlerinde bir parıltı belirdi ve dar alanda elinden geldiğince sert bir şekilde beni sikmeye başladı. Biri çok yaklaşırsa, ne yaptığımızı anlaması kaçınılmazdı. Bu kadar iyi hissettirirken durmayacaktım. Blake meme uçlarımı çimdikleyip yuvarladı, sikimi terk edip beni işkenceye maruz bıraktı.

İçimde zevk birikmeye başladığında parmak uçlarımda yükseldi. Gözlerimi kapattım ve duvara tutunmak için onu bıraktım. Tutunacak sağlam bir şeye ihtiyacım vardı. Boşalmaya yaklaştığımda Blake içimden çıktı. Öfkemin dinmesine fırsat kalmadan beni kendine doğru çevirdi.

"Ne halt için duruyorsun?" Yaptığımız işe odaklanmıştım ama aptal değildim. Küçük boşlukta bizimle birlikte kimse yoktu ve

henüz girişin yakınında duran kimse yoktu. Dururlarsa diye bıçağımı hazırlamıştım.

Blake bana sırıtarak, sikini okşadı ve kızarmış dudaklarını yaladı. "Beni o kadar çok istiyorsun, ha?" Eli sikinin üzerinde daha hızlı hareket etti, sözlerini inkar etmem için beni kışkırttı.

"Ya içime gir ya da çeneni kapat," diye uyardım. "Evet, beni istiyorsun."

Beni duvara doğru çevirip hiçbir uyarıda bulunmadan içime sertçe girince nefesim kesildi. Zevk nefesimi keserken gözlerim geriye doğru yuvarlandı. Hava yetersizdi ama Blake'in penisi içime girip çıkarken bunu umursamak zordu. Her çekişinde, onu içimde tutmaya çalışarak sıkılaşıyordum.

"Siktir, çok muhtaçsın," dedi Blake kulağıma, dilini tenimde gezdirerek.

Zevk, tüm düşüncelerimi çaldı ve geride sadece saf ecstasy bıraktı. Kafamı olabildiğince çevirdim, çaresizce Blake'i aradım. Dudaklarımız, arzunun cehenneminde buluştu. Sanki bomba ateşinin ortasında oturuyorduk, ısı içimden ve üzerimden akıyordu. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve kalçalarımı onun kalçalarına uyumlu olarak hareket ettirdim. Onun penisini takip ettim, içimde kalmasını sağladım, şehvet ve arzunun çaresizliğine daha da kayarak. Blake beni sikerken elleri her yerimdeydi. Dillerimiz birbirine dolandı ve ağzının her santimini tattım. Hala hafif bir Çiğnemeyi çok sevdiği sakızdan gelen tarçın kokusu.

"あなたとのキスは病みつきになる。気をつけないと。" *Seninle öpüşmek bağımlılık yapıyor. Dikkatli olmalıyım.*

Blake'in koyu kaşları çatıldı ve bir saniye yavaşladı. "Ne dedin?"

Ben güldüm. "Bunun anlamı konusunda endişeleniyorsan, beni yeterince sert sikmiyorsun demektir. Sorun ne? Ben kırılmam, o yüzden oyun oynamayı bırak."

Omzumdan keskin bir acı geçip penise kadar indi. Ayak parmaklarımdan uzun bir inilti çıktı.

"Beni ısırdın mı?"

Sorumun ardından başka bir keskin acı hissettim, ama onun sıcak dili acıyı biraz dindirdi.

"Tekrar yap," diye inledim.

"Yalvar bana." Blake, penisinin bana girme açısını değiştirdi ve bir saniye boyunca görüşüm beyazlaşırken ayak parmaklarım kıvrıldı.

Eğer istediği buysa, gökyüzünün morlaşması için yalvarırdım. Yaptığı şeyi durdurmadığı sürece.

"Daha fazla," diye homurdandım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sırtımı mümkün olduğunca kavisli hale getirmeye çalıştım. Hareket edecek çok fazla yer yoktu. Hiç bu kadar çok daireye geri dönmek istememiştim. Zevk beni içine çekerken gözlerim geriye doğru yuvarlandı. Ona karşı sürtünürken nefesim kesildi. "Elini sikime koymanı istiyorum."

Blake yanıt olarak omzumu ısırdı ve içimden çaresiz bir inilti çıkardı. Kahretsin, sesimi alçaltmam gerekiyordu ama insanların duymasını umursamıyordum, Blake'in tadına bakması için bir şarküteri tahtası gibi açılmış halimi görmelerini umursamıyordum.

"Lütfen de. Sik aç bir fahişe gibi bana yalvar."

Lanet olsun, o benim ölümüm olacaktı. "Lütfen, bebeğim, sikimi okşa. Beni senin sikinle doldururken beni boşalt."

Blake, elini sikime sıkıca sararken küfretti. Sert darbelerle beni sikerken başparmağıyla piercingimle oynuyordu. Prostatıma her vurduğunda, akıl sağlığımı biraz daha kaybediyordum. Boşaldığım anda bacaklarımın tutmayacağından ve yere sertçe düşeceğimden emindim.

Buna değecekti.

"Hadi Blake, sahip olduğun her şeyle beni doldur. Senin sperminle dolduğumu bilerek dolaşmak istiyorum."

Blake inledi ve elini ağzıma dayadı. Beni acımasızca sikti, bir saniye bile durmadı ve ben bunu çok sevdim. Fazla geldiği anda kaslarım gerildi. Boşalırken gözlerimi sıktım. Blake'in elini ısırdım ve o da beni ısırdı. Acı, orgazmımı başka bir seviyeye taşıdı. Aklımı kaçıracaktım.

Sıcak sperm sıçramaları beni sıcaklıkla doldurduktan hemen sonra geldi. Hiçbir ateş buna yaklaşamazdı. Blake'in penisini refleks olarak sıktığımda dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"Lanet olsun, Quincy." Bana karşı titreyerek, ıslak bir sesle içimden çıktı.

Onu geri istememem ne kadar deliceydi? Aklımı başımdan alacak kadar içimi yeniden düzenlemesini istemek? Dudaklarımı yaladım, bulutlu gökyüzüne bakarak. Gitmem gereken bir yer vardı ve hayattaki pek çok şey gibi, isteklerim ve ihtiyaçlarım ikinci planda kalmıştı.

Yine ona dönmek için döndüm. Ceketimi tekrar omuzlarıma çektim. Blake giydiğim gömleği gerdiği için muhtemelen gömleğimi değiştirmeliydim. Buna değmişti. Dudaklarının ve dişlerinin dokunduğu her yerimde karıncalanma hissettim. Normal bir insan gibi davranmayı hatırlamak için bir saniye duvara yaslandım. Her kasımın gerginliğini ve ağrıyan kıçımı hissedince gözlerim kapandı. Dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı.

"İyi bir sevişmenin yerini hiçbir şey tutamaz," dedim, aramızdaki gerginliği gidermeye çalışarak.

Blake'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, sanki kafamda ya da aramızda neler olup bittiğini anlamaya çalışıyormuş gibi. Cevabım yoktu. Sadece birlikte olduğumuzda seksin akıl almaz olduğunu ve her seferinde orgazm olduğumu biliyordum.

"Bunu dışarıda yaptığıma inanamıyorum," diye mırıldandı Blake.

Ben gülerek, hareket edebilmek için euforinin kalıntılarını silkeledim. "Günde bir orgazm doktoru uzak tutar."

"Kafanda ciddi bir sorun var."

"Hiç de değil, bebeğim. Senin sikin hepsini temizledi." Ona göz kırptım ve ona baktığıma hemen pişman oldum. *Siktir. O kadar sikilebilir ki.*

"Yedeğin kim?" diye sordu Blake. Yüzü kızarmış, omuz uzunluğundaki saçları dağınıktı. Onu yukarıya sürükleyip başka neler yapabileceğimizi görmekten başka bir şey istemiyordum.

"İhtiyacım yok, yok." Kot pantolonumu ilikledim ve çıkışa doğru yöneldim. "O zaman ben de geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun."

Blake beni geçip binamıza doğru yöneldi. Birkaç adımda onu kolayca yakaladım. Kapıyı geçip küçük bir otoparkın bulunduğu arka tarafa giderken kararlı görünüyordu. Çoğu insan sokağa park ediyordu ama kiracılar için bir garaj da vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ve onu arabama doğru itekledim.

"Gidiyorum."

"Hayır dedim."

"Ya beni bırakırsın ya da seni takip etmenin bir yolunu bulurum."

"Blake, şaka yapmanın sırası değil." Blake'in çenesini tutmak için uzandım ama o benden kaçtı. Arabanın kilidi açıldı ve o arka koltuğa kaydı. Kolayca öne tırmandı ve kemerini bağladı.

Ceketimi okşadım ve sonra inledim. Anahtarları alaycı bir şekilde bana sallıyordu. "Blake, arabadan çık."

Küçük piç kurusu yüzünü öne çevirme cesaretini gösterdi. Kapı kolunu tuttum ama kilitliydi.

"Bunun için vaktim yok," diye uyardım. Arka sokaktaki pislik zaten yeterince vaktimi almıştı. Telefonumu kontrol ettim ve Daiki'nin konum bilgisini içeren mesajı geldiğinde inledim. Haklıydım, burası Vitale'lerin bölgesinin bir parçasıydı. Blake'in gitmesini istemediğimden daha da emindim. Daiki neden orada bir toplantı ayarlamak istesin ki? Kullanabileceği pek çok tarafsız yer vardı. Vitale'lerle eğlenmek için uğraştığını hissediyordum.

"Lanet kapıyı aç. Hemen."

Blake, fikrini değiştirmeyeceğini ima edercesine kaşlarını kaldırdı.

"Gitmeyeceksin."

Bu tehlikeliydi.

Blake omuz silkti ve çakmağıyla oynadı. Parmaklarının üzerinde çevirerek, her birinin arasında çevirdi. Çakmağı açtı, ateşledi, kapattı ve aynı şeyi tekrar yapmaya başladı. Yıllarca bu şeyle uğraştıktan sonra ustalaştığı, alıştırılmış bir hareket gibi görünüyordu.

Camı kırmayı düşündüm ama o zaman New York'un ortasında kışın ortasında kırık bir araba camıyla baş başa kalacaktım. Bu, donma tehlikesi demekti.

"Siktir et! Tamam."

Sürücü tarafına doğru yürüdüm ve ben kapı koluna uzandığım anda o kilidi açtı. Anahtarları elinden aldım. "Onları ne zaman aldın?"

"Az önce bana yumruk attığında."

"Siktir, gerçekten mi?" Arabayı çalıştırdım ve Blake'e baktım. Hiçbir şey hissetmemiştim. Eğer ben, onca insan arasından, onun beni soyduğunu fark etmemişsem, o zaman onun bir yeteneği vardı. Durdum ve iç ceket cebime uzandım.

"Al." Blake, yüzünde en ufak bir utanç belirtisi olmadan cüzdanımı uzattı. Sanki kendisiyle gurur duyuyormuş gibi kulaklarından kulaklarına kadar sırıtıyordu.

"Hırsız pislik." Cüzdanı geri aldım ve yerine koydum. "Seni hırsızlıktan polise şikayet edebileceğimi biliyorsun," diye şaka yaptım.

"Sen raporu yazamadan seni tutuklarlar," diye karşılık verdi.

O haklı olduğu için güldüm. Hatırlayabildiğimden daha fazla kez karakolun içini görmüştüm. Garajdan çıktım ve Blake

ve ben anında rahat bir sessizliğe büründük. Hiçbir zaman gerginlik hissetmedim. Evde birlikte olduğumuzda bu durum doğal olarak ortaya çıkıyordu. Son birkaç haftadır, Blake'in benim alanımda olması normal gelmeye başlamıştı.

Onun burada olmasını hiç istemiyordum, ama tekrar destek aldığım için içimdeki coşkuyu bastıramıyordum. Biraz fazla düşünüyordum, ama tek başıma koşmak zorunda kalmamak çok hoştu.

Blake'in benimle olması beni o kadar da heyecanlandırmıyordu, ama o da büyük kötü dünyadan korumam gereken narin bir çiçek değildi. Limanda durduğumuzda ona bir göz attım.

"Benito'ya mesaj at ve bugün votka ve balık var mı diye sor." Blake telefonunu çıkardı. "Hepsi bu mu?"

Başımı salladım.

Blake istediğimi yaptı ve bir saniye sonra telefonu çaldı. Cevap vermeden ve hoparlörü açmadan önce bana bir göz attı.

"Rıhtımda ne yapıyorsun Blake? Oraya gitmeni istediğimi hatırlamıyorum."

"Gezintiye çıkmak," dedi Blake.

Ona şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım, benim için kardeşine yalan söylemesine şaşırmıştım. Buna gerek yoktu ama yaptığı şey içimde bir şeyler uyandırdı. Tanıdık olmayan bu his karşısında parmaklarım direksiyonu sıktı.

"Un altro fratello che pensa di essere intelligente." Benito İtalyanca konuşmaya devam ederken, arabada derin bir iç çekiş duyuldu. "Idiota. Perché io?"

Kıkırdadım. "O benimle birlikte." "Ne dedi?" diye sordu Blake.

"Senin dünyanın en iyi kardeşi olduğunu ve sana pasta almak için sabırsızlandığını söyledi."

Blake bana orta parmağını gösterdi ve ben gülmekten kendimi alamadım. Bu hareket garip bir şekilde içimi rahatlatmaya başlamıştı.

"Neden limanda kardeşimle birliktesin, Quincy?"

"İş," diye cevap verdim, biliyordum Benito Benito'nun daha fazla daha fazla açıklama gerekeceğini bilerek. Ben bir yakuza üyesiydi. Teknik olarak ona

sadakat borcum yoktu. Nedenini ona söylemeyecektim, ama Blake'in yerini bilmek onun işi idi. Kimseye ihanet etmiyordum.

"Kişisel mi?"

"Hayır."

Benito bir saniye sessiz kaldı. "Orada kimse olmamalı. Bizim tarafta herhangi bir hareketlilik duymadık. Birkaç kişiye ulaşmam için bana bir saniye ver."

"Bir saniyem yok ve sana ulaşmamın tek nedeni sana borçlu olmam," dedim.

Benito kısa bir kahkaha attı. "Blake, Harlow'un isteğine karşı tıbbi masrafları ödüyor. Bana hiçbir borcun yok. Ayrıca, yardım etmeseydim, kocamın ağzından bu konuyu hiç bitiremezdi."

Çılgın arkadaşımın tuhaflıklarından bahsedilince gülümsedim. "Sen bir psikopatla evlendin."

"Zorla evlilik," diye homurdandı.

"İkinci kez olmaz."

"Bir şey uyuşmazsa Enzo'yu ya da Harlow'u gönderirim." "Gerek yok,

destek benim işim değil. Senin karışmana gerek yok,"

uyardım.

Blake'in gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum. Bu kadar sert bakmaya devam ederse, bedenimde bir delik açacaktı.

"Kardeşimi de yanın da getirdin. Zaten karıştım. Kimsenin aileme zarar verip hayatta kalmasına izin vermem."

"Bu yüzden Vitales'lerle işine karışmamak daha iyidir," dedim. Sonunda Blake'in bakışlarına karşılık verdim. "Anladım, işler biraz riskli hale gelirse sana haber veririm. Ne kadar iyi olduğumu biliyorsun."

Benito homurdandı. "Blake, Enzo'nun sana verdiği silah sende mi?"

"Evet."

"İyi. Kimseye güvenme."

"Ben çocuk değilim," diye mırıldandı Blake, ama yine de başını

salladı. "Quincy." Adımın dışında başka bir kelime yoktu.

Bunun başlı başına bir uyarı olduğunu biliyordum. Blake, hiç kimsenin bilmediği bir kardeş olabilir, ama yine de bir Vitale'ydi.

Blake telefonu kapattı, ben de torpido gözünü açıp Blake'e bir sustalı bıçak uzattım. "Sakla. Seni arayacaklar."

Blake bıçağı aldı ve keskin kenarını hayranlıkla inceledi. "Bir sorun çıkacağını mı düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Tedbirli olmakta fayda var. Ben çok fazla risk alırım ama sen de benimle gelirsen durum farklı."

Ağzını açtı ama üç adam metal konteynerlerden birinden çıktığında kapattı. Biri arabamı işaret etti ve zamanımızın dolduğunu anladım.

"Blake, beni izle. Anlaşıldı mı?" Omuz silkti.

"Bu benim ilk seferim değil."

Kafamı salladım. İçgüdülerim bir şeylerin ters gittiğini haykırıyordu, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Arabayı sürmeli ve Blake'i eve güvenle götürmeliydim. Onun güvende olduğunu anladığımda Ruslarla ilgilenirdim. "Bir şeyler ters gidiyor ve sana bir şey olursa..."

"Ne, sinirlenir miydin?" Blake gözlerini devirdi.

"Evet. Başka kim benim için yemek pişirecek ki? Artık ev yapımı yemeklerim var." Ceketimi açtım ve gömleğimi kaldırarak karnımı gösterdim. "Karın kaslarım eskisinden daha da belirgin." Durumu hafife almaya çalıştım, ama bizi neyin beklediğinden emin değildim. Bu, yakuza ve bratva arasında ters giden bir şeyi telafi etmek için yapılan basit bir anlaşma olmalıydı. En azından aldığım az miktardaki bilgi bu yöndeydi.

Blake hemen arkamdan arabadan indi.

"Мы ждали вас." *Sizi bekliyorduk,* dedi adamlardan biri. Bakışları Blake'e kaydı ve kaşlarını daha da çattı. "Ты должен был прийти один." *Yalnız gelmeliydin.*

Omuz silktim, önemsizmiş gibi davrandım. "Он здесь, чтобы наблюдать за мной." *Beni gözlemlemek için burada*. Gülümsedim, sözlerimin anlamını anladıklarından emin olmak için. "Только тронь его, и я отрежу тебе все пальцы и засуну их в задницу." *Ona dokunursan, tüm parmaklarını keser ve kıçına sokarım.*

"Adamlarımı tehdit mi ediyorsun?" diye sordu başka bir adam ortaya çıkarken. Siyah takım elbisesi özel dikimdi. Omuzlarına giydiği kürk manto ise klişeleşmiş bir giysiydi. Onun kim olduğunu biliyordum, Isaak Antonov. Ailesinin en üst düzey üyelerinden biriydi, kendilerini gösterdikleri kadar acımasız olan sıkı sıkıya bağlı bir grubun üyesi.

"Tehdit değil." Başımı salladım. "Bu bir sözdü." Beni korkuttuğunu düşünüyorsa, büyük bir yanılgıya düşmüştü.

Isaak'ın bakışları Blake'e yöneldi ve ben onun önüne geçerek görüşünü engelledim. "Duyduğumuz gibi büyük konuşuyorsun."

"İşimiz var. İşimize bakabilir miyiz?" diye sordum. "O burada olamaz," diye karşılık verdi Isaak.

Başımı salladım. "Sormadığımı hatırlamıyorum. Onun bir şey duymasından bu kadar endişeleniyorsan, Rusça devam edebiliriz."

Isaak'ın dudakları çatıldı. Her iki yanında duran iki adam bize doğru bir adım attı. Sağdaki adamın elini paltosunun içine kaydırarak yanımıza geldiğini gördüm.

"Вы говорите по-русски? Если да, отвечайте, или я убью его." *Rusça biliyor musun? Eğer biliyorsan cevap ver, yoksa onu öldürürüm,* dedi Isaak Blake'e.

Kafamın yanına bir silah dayandı ama liderden gözlerimi ayırmaya cesaret edemedim. Bu adamlarla her zaman lanet olası bir irade savaşı olurdu. Benim irademin daha güçlü olduğundan emin olmalıydım, yoksa ikimiz de ölecektik.

Elleriyle Blake'i ve beni ararken silah olup olmadığını kontrol ettiler. Her şeyin yolunda olduğu anlaşılınca Isaak öne çıktı ve silahı kafama dayadı.

HAY SİKTİR.

Evet, Quincy ile gitmek için bir yol bulmuştum, ama şimdi evde kalıp onun yoluna çıkmasam daha iyi olur muydu diye merak ediyordum. Ama öyle yapsaydım, o yine de başı belada olabilirdi. Onun da dediği gibi, bir şeyler yolunda değildi. Bu tür şeylere alışkın değildim, ama bana bile hava çok gergin geliyordu. Silahım pantolonumun içinde, penisimin hemen altında saklıydı. Birkaç dakika önce beni ararken ona dokunmuşlardı, ama ben onlara sırıttığımda daha fazla ileri gitmemişlerdi. Ancak bıçak hala botumun içinde saklıydı. Onlar onu kontrol etme zahmetine girmediler. En azından kendimi savunmak için bir yolum vardı. Ve Quincy'yi.

Rusça bana doğru tükürüldü ve ben adama sanki ikinci bir kafası varmış gibi baktım. *Onun ne dediğini bilmem mi gerekiyordu?* İngilizce bildiğim için şanslıydım. Diller benim güçlü olduğum bir alan değildi. Annem sayesinde biraz temel İtalyanca biliyordum, ama o bile zar zor konuşuyordu. Onun beni anlayabileceğini düşünüyorsa, büyük bir yanılgıya düşmüştü.

"Ne diyorsun sen? Bunu nasıl anlayayım?" diye sordum, sinirlenerek. "Dediği gibi, ben sadece bu işin kötüye gitmemesi için buradayım. Silahı indirebilir misin?"

Sesim sakindi, yani bu durumda olabildiğince sakindi, ama içim sinirden paramparçaydı. Quincy'nin şakağına dayanan silah, kanımın damarlarımda donmasına neden oldu. Her an tetiği çekmeye karar verebilirdi ve kavga etmeyi sevdiğim o pislik... yok olacaktı.

Göğsümde bir ağrı hissettim. Elimi uzatıp ovmak istedim, ama kaslarımı hareket ettirmeye cesaret edemedim. Şu anda en iyisi kayıtsız bir pislik gibi davranmaktı. Ne kadar rahat ve kaygısız davranırsam, o kadar çok inanacaklardı. En azından öyle umuyordum. Bu kadar sakin kalabildiğim için yeni aileme teşekkür etmeliydim, çünkü eski ben olsaydı altını ıslatırdı.

"Sana söyledim, o bunu konuşmaz." Quincy güldü. "Neden yalan söyleyeyim ki? yalan söyleyeyim ki?"

Quincy'nin kafasına silah dayayan adama bakarken, Isaak ya da adı her neyse adını bilmediğim adamı, göz kırpmamaya çalıştım. Sanki içimi görüyor, beni içten dışa arıyor gibiydi. Sonunda elini indirdi. İçimden rahat bir nefes aldım. Ama dışarıdan sessiz kaldım ve elimi cebime soktum. Adamları beni izliyordu ama ben kıpırdamadım. İşlerini bitirmelerini bekledim.

O dönüp Quincy'ye Rusça konuşmaya başladığı anda, nefes alabildim. Ne dediklerini hiç anlamıyordum, ama tüm gözlerin üzerimde olması daha kötüydü. Quincy'yi baştan aşağı süzdüm. Her zamanki neşesi ve saçmalıkları yoktu. Gergindi. Bir şeyler gerçekten ters gidiyordu.

Neden kendimi bu işe bulaştırdım ki?

Nedenini hemen anladım. Quincy'nin yüzünde onu korumak istememe neden olan bir şey vardı. Artık, onun için çalıştığı kişinin onu kurtların önüne atmaktan çekinmeyeceğini çok iyi biliyordum. Öyleyse, bu neden farklı olsun ki?

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Quincy, kaşlarını çatarak. "Sana zaten hakkın olanı verdik."

Konuşma hızla Rusça'ya döndü. Hayatımda ilk kez değil, gerçekten de bazı şeyleri daha kolay kavrayabilmeyi diledim. Öğrenmek benim için her zaman zor olmuştu. Temel şeyleri yapabilirdim, ama daha derin konulara gelince boğulurdum. İşim ya da kariyerim olmamasının bir nedeni vardı. Beynim suçla ilgili konularda çalışıyordu, ama başka konularda pek çalışmıyordu. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım.

Kahretsin, neler oluyor?

Quincy'nin sözleri kafamda yankılanıyordu. O anda açıkça yetkili olan iki adama baktım, ama onlar beni görmezden geliyorlardı. Tek baktıkları kişi Quincy'ydi. Ve onlar da benim kadar tedirgindiler. Midem düğümlendi, şakaklarımda ter toplandı ve tedirgin bir şekilde dudaklarımı yaladım. Kötü bir şeye karışacağımızı hissediyordum.

Ayağım yere hafifçe vuruyordu. Her birini izleyerek, birinin harekete geçmesini bekledim. Üzerimdeki silah ve bıçak tenime batıyordu. Onları gerçekten kullanabilir miydim? Birçok kez insanların yüzlerine yumruk attım, ama bu tamamen farklı bir durumdu. O sınırı aşacak cesaretim var mıydı?

"Bize parayı getirmeliydin," dedi Isaak yere tükürürken. "Daiki ile yaptığım anlaşma buydu. Parayı getireceğini söylemişti!"

Gerildim. Quincy, adamın neden bahsettiğini hiç anlamamış gibi çok şaşkın görünüyordu. Ruslar ve Quincy giderek daha da sinirlenirken sırtım gerildi, ellerim sıkıştı. Quincy aptalca şakalar yapmıyor ya da deli gibi sırıtmıyordu. Yüzünde gülümsemenin izi bile yoktu.

"Daiki paranızı aldı," diye çıkardı Quincy.

"Hayır, sen aldın!"

Sonra olanlar bulanık. Quincy silahını çekip Rus adamlardan birinin kafasına ateş etti. Adam böcek gibi yere düştü, kıvranarak ve çırpınarak yerde yuvarlandı. İçgüdülerim devreye girdi. Eğildim, bıçağı aldım ve diğer adamın boğazına sapladım. Orayı hedeflemiş miydim? Hiç de değil. Ama yeterince iyiydi ve silahla yapabileceğimden çok daha iyiydi. Bıçak boynundan çıkıntı yaparken, öğürmeye başladım.

Bu iğrenç.

Silahına uzandı, ama kanını boğazına kaçırması, çok uzun süre ayakta kalamayacağını gösterdi. Nitekim, boğazını tutarak yere düştü ve ayaklarımın dibine bir kan gölü oluşturdu.

Bir el kolumu sardı ve sert bir göğüs sırtıma değdi. Quincy nefes nefeseydi, silahı bana doğrultmuştu, ama bunun benimle bir ilgisi olmadığını biliyordum. Bunun yerine, beni kendisine doğru iten Rus'a bakıyordu. Isaak.

"Adamlarım her an gelebilir," dedi Isaak. "Buradan canlı çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

"Belki de çıkmayacak," dedi ve bana başını salladı. "Ama o çıkacak."

Kalbim sıkıştı. Quincy'ye baktım, bana bakmasını istedim, ama o Isaak'tan gözlerini ayırmak istemedi. Bir tür sessiz irade savaşı içindeydiler. Harika, çok iyi, onlar için buna bayıldım. Tabii ki bayılmadım ve böyle devam ederlerse altıma işeyecektim!

Ayağımı kaldırdım ve Isaak'ın hayalarına doğru geriye doğru vurdum. Hey, bu onunla benim aramdaydı ve ben kirli savaşmaktan korkmuyordum. Hiç de bile. O yere yığılırken, ben de fırladım. Fırladığım anda gözlerimi kırptım ve Quincy onun üstündeydi. Adamı yere itti ve yüzüne tekme attı. Kan sıçradı, yeri süsledi, sonra ayağını kaldırdı ve tekrar yaptı. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ama bu Quincy için yeterli değildi. Yere çöktü, yumruğunu sıktı ve Isaak'ın yüzüne vurdu. İlk başta bu normaldi. Hayatta kalmak için şiddete alışkındım, ama durum hızla kötüleşti. Quincy adamın yüzüne yumruk atmayı bırakmıyordu. Isaak zayıf bir şekilde ona tutunmaya çalışırken, Quincy kolunu geri çekip bir yumruk daha attı. Rus'a bir şey söylemeliyim, o gerçekten ölmek istemiyordu. Ancak, adamın kalın parmakları Quincy'nin boynuna uzanırken bile, o çılgın piç durmak bilmiyordu.

"Quincy."

Dudaklarından o kadar hızlı bir Japonca cümle döküldü ki, bu dili bilsem bile anlamayacağımı biliyordum. Bir adım öne çıktım, ama başını bana doğru çevirip bana öfkeyle baktığında donakaldım. Gözlerindeki bakış şeytaniydi. Ben bir kelime bile söylemeden, hemen devam etti. Etin ete çarpması sesi, göğsünde gürleyen adamın kanının çıkardığı sesler midemi burktu. Etrafımıza bakındım, adamın yardımına kimse gelmediğinden emin olmak için.

Ya daha fazlası varsa? Quincy'yi buradan çıkarmam lazım.

Sonunda içimdeki her türlü kendini koruma içgüdüsünü görmezden geldim ve ileri atıldım. Elim Quincy'nin kolunu kavrayıp onu durdurduğunda, o ağır ağır nefes alıyordu. Onu saran titremeyi, sarsıntıyı hissedebiliyordum. Kalbim sıkıştı.

"Quincy, lütfen," diye yalvardım. "Arkadaşları gelmeden buradan gitmeliyiz. Şurada bir depo var ve dışarıda park etmiş arabalar var. Benito bu gece burada bir şey olmayacağını söylemişti. Onlardan daha fazlası olmalı ve bizim burada olduğumuzu biliyor olmalılar. Yani, belki de

senin vurulduğunu düşünüyorlar, bu yüzden rahatlar, ama sonunda anlayacaklar. Quincy!"

Koyu renkli gözleriyle bana baktı. Gözleri boş bakıyordu, sanki aniden ele geçirilmiş gibi, arkasında hiçbir ışık yoktu. Yutkundum.

"Quincy?" Hiçbir

şey.

Adamın üzerine vurdukça midem daha da bulanıyordu. Sonunda adamın öldüğünü anladım, ama Quincy vurmaya devam etti.

"立 ち去ると言 った。しかし、あなたはそうではありません。野郎どもは一人 もいない" *O uzaklaşacağını söyledi, ama sen öyle değilsin. Hiçbiriniz öyle değilsiniz, piçler.*

"Sanırım orada birini duydum," diye bir ses duyuldu. "Sence o çirkin piçle eğleniyor mu? Daiki onu bize resmen teslim etti."

Evet, zamanımız kalmamıştı ve benim sabrım da tükenmişti. Quincy ile aramızdaki son küçük mesafeyi kapattım. Çenesini tutup başını geriye eğdim ve o da yüzünde öfke ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle bana baktı. Eğilip onu öptüm. Nefesimi kesen ve onun nefesini de kesen uzun, derin bir öpücük. Geri çekildiğimde gözlerini kırptı ve sanki hayata dönüyormuş gibi oldu.

"Siktir," diye küfretti, ayağa kalkıp etrafına bakındı. "Oh, siktir!" Kanlı ellerini saçlarına geçirdi. "Ne yapacağım ben?"

Gözlerim etrafı taradıktan sonra elini tutup onu bir dizi konteynerin arkasına sürükledim. Yakında cesetleri bulacaklardı, ama o zamana kadar biraz zamanımız vardı. En azından kimsenin peşimizden gelmediğinden emin olmak için yeterliydi. Bir bidon gördüm ve onu kaldırdım. Salladığımda, içindeki sıvının şapırdaması ve benzin kokusu beni gülümsetti.

"Burada kal," dedim Quincy'ye. "O binaya girmem lazım."

Yanımda çömelirken kaşlarını çattı. "Ne? Bu delilik."

"Evet." Kendime güvenim geri geldiğinde ona gülümsedim. "Ama delilikte iyiyimdir."

O bir şey söyleyemeden içeri girdim. Konuşma ve kahkahalar ensemdeki tüyleri diken diken etti. Her yere benzin dökerken elimden geldiğince dinledim. Ağır Rusça ve kalın aksanlar, Benito'nun deposunda hamam böcekleri olduğunun kanıtıydı. Daha sonra depoyu yaktığım için özür dilemem gerekecekti. Dışarı çıktığımda

Quincy öncekinden biraz daha solgun görünüyordu. Kolumu tuttu ve bırakmadı.

"Ne yaptın?"

"Dikkatlerini başka yöne çek," diye fısıldadım.

Çakmağımı çıkardım ve onların ceketlerinden kopardığım kumaş parçasını attım. Bir cehennem alevleri yükseldi. *Biliyor musun, sonsuza kadar yangın çıkarmam gerekirse buna alışabilirim.*

Gülümseme dudaklarıma yayıldı, ama güçlü eller iki kolumu da yakaladı. Quincy'nin bizi suç mahallinden uzaklaştırmak için acele ettiğini fark etmeden önce, çekilip bir arabaya itildim. Direksiyona geçerken, nefes nefeseydi.

"Tanrım, sen delisin," diye homurdandı.

Gülümsedim. "Hey, görünüşe göre bu ailemizde var." Şehri izledikten sonra ona baktım. "İyi misin?"

Quincy homurdandı. "Evet. Senin sayende."

Gülümsememi saklamaya çalışarak koltuğa daha da kayarak ayaklarımla ön paneli destekledim. Quincy benim sayemde iyiydi. Tabii, elleri kanlıydı ve ikimiz de kokuyorduk, ama buna değdi. Birlikte çılgınca ve berbat bir şey yapmıştık, ama yine de birlikte yapmıştık.

Lanet olsun, kendimi dünyanın zirvesindeymiş gibi hissediyordum.

ADRENALİN BİR AN BİLE DÜŞMEDİ, çünkü durumun çok daha kötüye gidebileceğini biliyordum.

"Siktir!" Kafamda düşüncelere daldıkça direksiyona yumruğumu vurmaya başladım. Blake orada olmasaydı, ölebilirdim, ama midemi düğümleyen ve kalbimi bıçaklanmış gibi hissettiren şey, işlerin farklı bir şekilde sonuçlanabileceği düşüncesiydi. Yerde yatıp, cansız bir şekilde yukarıya bakan Blake olabilirdi.

"Hey, oradan kurtulduk," dedi Blake.

Başımı salladım ve rahatlama, anında "ya olsaydı" düşünceleriyle lekelenen tatlı bir andı. Blake'in öldüğünü hayal etmekten kendimi alamıyordum ve bu kafamı karıştırıyordu.

"Hayır, seni getirmemeliydim."

"Ne diyorsun sen?" Blake koluma yumruk attı ve ben hafifçe yön değiştirdim, yanımızdaki başka bir arabaya çarpmak üzereydim. "Orada olmasaydım, sen ölmüş olurdun."

Omuz silktim. Bu, her gün aldığım risklerin bir parçasıydı. Ölümün karşısında açıkça gülümserdim, ama şu anda gülümsemiyordum.

"Aptal olma. Benim seni kurtardığım için mutluydun, şimdi de kızacak mısın?"

"Evet!" Bunun mantıklı olmadığını biliyordum. Zihnimde, ilerideyken susmam gerektiğini haykırdım ama ağzım yine de hareket etti. "Tehlikedeydin. Sadece bir yardım olacaktı, daha fazlası değil."

"Evet, ne olmuş? Gitmek istedim ve gittiğim için mutluyum." Ayakları gösterge panelinden kayarak yere düştü. "Sen bipolar falan mısın? Benim kadar sen de biliyorsun ki, ben olmasam oradan çıkamazdın."

Siktir, anlamıyordu. Sorunu anlamıyordu. "Bu önemli değil."

"Siktir et, önemli," diye bağırdı Blake. "Neden ölmek için lanet bir göreve çıktın?"

"Ölmek istemiyorum."

"Emin misin? Bana gelmemem gerektiğini söylüyorsun, ama gelmezsem öleceğini biliyorsun. Cidden, her gün ne kadar depresif olduğunu görmezden gelmem mi gerekiyor?"

Titredim. O haklıydı ve ben bunu biliyordum. Sert bir sağa dönüş yaptım ve şehre doğru ilerledim. Tüm aynaları kontrol ettim, kimse bizi takip etmediğinden emin oldum. Bu tedirginlik hissi beni terk etmiyordu ve ne kadar uzun süre sürersem, o kadar çok bunun ne olduğunu anlıyordum.

Korkmuştum

. "Quincy."

"Kapa çeneni!" Direksiyonu daha sıkı kavradım, parmak eklemlerim ve parmaklarımdaki kesiklerden taze kan akmaya başladı. "Sen hiçbir şey anlamıyorsun. Yeni bulduğun 'kardeşlerin'le lanet olası bir aile oyunu oynuyorsun diye, birdenbire bu hayatın nasıl işlediğini anladığını mı sanıyorsun?" Boğazımın arkasında bir acı hissettim.

Hayır, hayır, hayır.

Sözlerimi geri almam gerekiyordu. Ona kafamda neler döndüğünü açıklamam gerekiyordu. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu. Bir parçam onun bana bağırmasını, bana karşılık vermesini istiyordu. Her zamanki gibi bana küfür etmesini. Siktir, birkaç yumrukla yetinirdim; hiçbir şey olmamasından iyiydi. Nedense, sessizlik herhangi bir çürük veya kurşun yarasından on kat daha kötüydü. Blake'e göz attım. Vücudu, kendini tutuyormuş gibi dik duruyordu. Dişlerini gıcırdatırken çenesindeki bir kas seğirdi.

Bir şey söyle.

Midem düğüm düğüm oldu. Kafamda dönen düşünceleri söylemek için ağzımı açtım, ama bunun yerine ağzımı kapattım. Kırmızı ışıkta durduğumuzda bakışlarımı öne doğru çevirdim. Araba tamamen durduğu anda Blake harekete geçti. Arabadan ineceğini sanıyordum, ama bunun yerine yumruğu yüzüme çarptı. Yanağımda acı hissettim.

"Siktir git. Öleceksen öl, umurumda değil." Blake kapıyı açtı.

Onu bırakmalıydım. Benim yanımda daha fazla tehlike altındaydı, ama göğsüm, vücudumdaki morluklar ve kesiklerden daha fazla acı veren bir ağrıyla zonkluyordu. İçten gelen bir acıydı, hiçbir ilaç veya bandajla geçmeyecek bir acı.

Yine de içgüdülerim ona gitmesine izin vermememem için bana haykırıyordu. Yakasının arkasını tutup onu içeri çektim. Sırtı vites koluna çarptı. Dönüp bana tekrar yumruk attı. Arabada kaçacak yer yoktu. Darbenin tüm şiddetini üstüme aldım.

"Bırak beni," diye homurdandı Blake.

Bu düşünceyle göğsümdeki zonklama şiddetlendi. Bende bir sorun vardı. Belki bıçaklanmıştım ya da eski yaram nüksetmişti. Bu zaman zaman olurdu.

Blake benim tutuşumdan kurtulmak için çırpındı ve beş saniye boyunca serbest kaldı. Tekrar kapıya doğru koşarken ayağı göğsüme çarptı. Onun ayak bileğini yakaladım ve kendime doğru çektim. Yumrukları bana çarptı ama ben onu kucağıma alıp boynuzuna bastırıncaya kadar hepsini görmezden geldim. Çınlayan ses, kanımın akışının sesini bastıracak kadar güçlü değildi.

İki bileğini de elimle kavradım ve başımı öne doğru eğdim. Acı çığlığı içimde yankılandı.

"Bırak beni." Blake'in ağzındaki çatlaklardan kan akıyordu, alt dudağında yavaşça kan damlayan bir yırtık vardı.

"Hayır."

Etrafımızda korna sesleri yankılanıyordu ve insanlar arabayı çevrelerken bize birkaç küfür yağdırdılar. Ben hala Blake'e odaklanmıştım. O bana bakmıyordu bile. Gözleri parlaklaşmıştı ve benim tutuşumdan kurtulmaya çalışmaya devam ediyordu.

"Bebeğim..."

Blake bana öfkeyle bakarken, tükürük ve kanla karışık bir sıvı yanağıma sıçradı. En azından tekrar bana bakıyordu. "Siktir git, bana öyle deme. Zaten beni burada istemiyorsun."

Bu doğru değildi. Kafamı salladım. "Öyle demek istemedim."

Bana sırıttı. Bu acımasızcaydı ve onun kimseye böyle baktığını gördüğümü hatırlamıyordum. "Siktir git. Benim için önemsediğini sanıyordum. Onlara güvenerek yakın olmanın ne demek olduğunu sana anlattım ve sen bunu yüzüme mi vuruyorsun? Ne demek istediğin umurumda değil. Bırak beni. Hemen."

Dizimde titreşimler başladı ve aşağıya baktım. Blake'in bileklerini tek elimle tuttum, onu bırakmak istemiyordum. Telefonunun ekranında Benito'nun adı yazıyordu.

"Kahretsin." Şimdi bunun sırası değildi, tek bir yerde oturup kalamazdık. "Bunu sonra konuşuruz."

Blake güldü. Gülüşünde her zamanki neşeli havası yoktu. "Birlikte hiçbir şey yapmıyoruz."

Onun sözlerine tepki vermemek için kendimi zor tuttum. Bir noktada Blake benim için vazgeçilmez birisi haline gelmişti; birlikte yapmadığımız pek bir şey yoktu. Eskiden olduğu gibi geri döneceğimi düşünmek garipti.

"Gitmeye çalışma," diye uyardım ve onu kucağımdan indirdim.

Kaçmaya çalışmasaydı Blake Vitale olmazdı. Ben tekrar sürmeye başladığımda eli kapı kolunu kavradı. Hareket halindeki arabadan atlayabileceğini düşünmedim. Parmaklarımızı birbirine doladım ve hayatım buna bağlıymış gibi ona sıkıca tutundum. Blake kurtulmaya çalıştı ve bu işe yaramayınca tırnaklarını parmak eklemlerimdeki kesiklere geçirdi. Acıyı memnuniyetle karşıladım. Muhtemelen bunu ve daha fazlasını hak etmiştim, ama onu bırakmayacaktım.

Blake, şehre yaklaştıkça telefonunu çıkardı.

"Cevap ver," dedim. Kardeşlerinden kaçamazdık. Orada neyin yanlış gittiğini bulacaklardı. Daiki ile iletişime geçip ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Midem düğümlendi, o zamana kadar Blake'i güvenli bir yere götürmem gerekiyordu.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Siktir, onunla her şeye yeniden başlamak gibiydi. Sürmeye devam ederken ona bir göz attım. "Bebeğim, biz..."

"Siktir git, pislik."

Sırıttım. "Eğer bu seni rahatlatacaksa, çene kaslarım kilitlenene kadar seve seve yaparım."

"Bir daha sana asla dokunmayacağım."

Acı geri gelmişti ve göğsümün ortasında şiddetle alevleniyordu. Bir an bile olsa bunu kabul etmek istemediğimden, gülümsedim.

"Blake..."

"Neredesin? İyi misin?" Benito'nun sesi, dökülmek üzere olan tüm düşüncelerimi kesintiye uğrattı. Blake bakışlarımı kaçırırken, ben de ağzımı kapattım.

"Evet, kurtulduk. Benim sayemde."

"Gin bana senin bir ateş böceği olduğunu söyledi. Daha önce senin kardeşim olduğunu bilmiyorsam, şimdi kesinlikle biliyorum." Benito rahat bir nefes aldı. "Neredesin?"

Blake, Benito'nun sözlerine sadece homurdandı. Onun övgüsünden etkilenmemiş gibi görünüyordu. "İradem dışında tutuluyorum."

"Ne?"

Blake tekrar kurtulmaya çalıştı ve ben parmaklarımı onun parmaklarının etrafında sıktım. Parmaklarını kırsam da umurumda değildi, onu bırakmayacaktım. "O benimle," diye araya girdim.

"Peki tam olarak nerede?" Benito homurdandı. "Harlow, otur da konuşabileyim."

"Yaralandın mı?" diye Harlow araya girdi.

"Hayır," diye yalan söyledim. Kaburgalarım yanıyordu, ama muhtemelen sadece bir çürükten ibaretti.

"Ne oldu?" diye sordu Benito.

Blake'e başımı salladım ve o şaşırtıcı bir şekilde çenesini kapattı. Bir yanım, bu noktada ağzımdan çıkan talimatları hiçe saymasını bekliyordu. "Şu anda size doğru geliyoruz, o zaman konuşabiliriz."

"Tamam, Melony'yi aramam gerekiyor mu?"

Blake'e hızlıca bir bakış attım. Şu anda onu karşılayabilmem imkansızdı, ama onun için bunu halledecektim.

Blake döndü ve kısa bir süre gözlerime baktı. Telefonu işaret ettim ve o sinirlenerek homurdandı. Sessiz düğmesine bastı. "Şimdi ne istiyorsun lan?"

"Yaralandın mı?" "Hayır,
senin umurunda değil
ama."

Sesindeki acı tonu omurgamı kesip biçti. Umursamamaya çalıştım, ama bu his beni rahat bırakmadı. Arabayı kenara çekip rastgele bir otoparkta frenlere bastım. Kimse bizi takip etmiyordu. Her dönüşü kontrol etmiştim ve Blake'in bıraktığı yangınla uğraştıklarından emindim.

Telefonunu aldım ve sesini açtım. "Hayır, ikimiz de iyiyiz, birkaç çizik var, hepsi bu. Otuz dakika içinde orada olacağız." Onun evinden sadece birkaç

daha Blake'in evine varmamıza birkaç dakika kalmıştı ama Blake ile konuşmam gerekiyordu. Bekleyemezdi.

Benito onaylayıp telefonu kapattığı anda, Blake bana tekrar yumruk attı ve elimden kurtuldu. Acıyı hissetmeden önce arabadan inip benden uzaklaşmaya başlamıştı bile.

"Lanet olası Vitales." Arabadan atladım ve hiç düşünmeden onun peşinden koşmaya başladım. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve."

Midemde bir kabarcık oluştu, patlamak üzereydi. Eve gitmek istediğini duyduğumda mutlu olmamalıydım.

"New York'a hiç gelmemeliydim. Bütün bu olay bir hataydı. İlk otobüse binip Kaliforniya'ya döneceğim."

Ne, ne?

Blake'i yakaladım, bana tekrar vurmaya çalıştığında hiç şaşırmadım. Bir yumruğu kaçırdım ama bir başkası daha geldi. Blake'in yumrukları burnuma çarptı ve yüzümde acı hissedince başım geriye doğru savruldu. Onun bileğini bıraktım ve yerine boğazından yakaladım. Alarmın çalması umurumda olmadan onu en yakın arabaya çarptım.

"Bunu bir daha denersen, lanet olası elindeki her bir kemiği kırarım."

Blake bana öfkeyle baktı. Gözlerinde, başka insanlar tarafından bana defalarca yöneltilmiş bir şey vardı. Ondan gelen bu bakış, bana yanlış geldi.

Nefret.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedim.

"Seninle bir saniye daha geçirmektense hapis yatmayı tercih ederim."

Hapis mi? Blake'in New York'a neden geldiğini hâlâ bilmediğimiz gerçeği aklımdan çıkmıyordu. Benito'nun er ya da geç öğreneceğini düşünmüştüm. Ya da Blake hazır olduğunda bana söyleyecekti.

"Ne yaptın?"

"Seni ilgilendirmez." Blake bana tekme atmaya kalktı, ben de elimi boğazına sıkıca doladım.

Sen benim işimsin.

Hayalarıma gelen tekmeyle içime çöktüm. Blake benden uzaklaşamadan yumruğumu salladım ve karnına vurdum. Nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü.

"Siktiğimin herifi."

Onun yakasını tutup tekmeleyip bağırarak arabaya doğru sürüklerken, acı içimi yakıp kavurdu.

"Bırak beni."

Arabamın önünde durdum ve yolcu kapısını açtım. "Bin yoksa seni zorla bindiririm."

Rusların bize verdiği zarardan daha fazla zarar verdik birbirimize. Blake ayağa kalktı ve gözlerime baktı, gözlerini kırpmadan yerinde durdu. "Devam et. Bugün zaten birini öldürdüm, neden seni de eklemeyesin?"

Ellerine baktım, hala kanla kaplıydılar ve onları tutup temizlemek için deli gibi bir istek duydum. Ya da en azından kendi kanımla kaplamak.

"Evet, beni bıçaklamak mı istiyorsun? Öyleyse yap." Burnumuz birbirine değecek kadar yaklaştım. Soğuk çeliğin etime batmasını neredeyse bekliyordum. Şu anda hissettiğim her ne haltsa, ondan daha iyi olurdu. "Yine de seni arabaya sürükleyeceğim. Kanaman falan olsa da."

Birbirimize bakarken an uzayıp gitti.

"Benito sana bunu mu yaptırıyor? Ayaktakımlarıyla takılmanı mı?" Cesare'nin kalın İtalyan aksanı, gerginliği tırtıklı bir bıçak gibi kesti.

Sırtım gerildi. Bir an için güvende olduğumuzu düşünerek gardımı düşürmüştüm. Cesare Vitale'ye döndüm.

"Berbat görünüyorsun. Sana bunu yapanlar daha kötü durumda olsalar iyi olur," dedi Cesare, Blake'e açıkça.

Blake'in önüne geçerek onu korudum. Cesare'nin dört adamı ellerinde silahlarla öne çıktı.

Cesare bize doğru yavaşça yürüdü; her adımını anlamlı bir şekilde attı. Midem düğüm düğüm oldu ama gözlerimi ayırmaya cesaret edemedim. Kol mesafesine gelene kadar durmadı.

"Kanımı kirletirken seni gördüm," dedi, bu ondan aldığım tek uyarıydı. Başını salladı ve adamları bize doğru ilerledi.

Her şeyi inkar etmenin bir anlamı yoktu, ama onun tehditleri yüzünden Blake'i terk edeceğimi düşünüyorsa, çok yanılıyordu.

"Burada olduğumuzu nasıl bildin?"

Cesare, puroyu çıkarırken bana bakma zahmetine bile girmedi. "Blake, ya onu sen göm ya da ben gömeceğim."

"O zaman harcamaya değmez," dedi Blake, beni hiçbir bıçakın yapamadığı kadar derinden yaraladı.

Cesare'nin kahkahası, sanki bunu sık sık yapmıyormuş gibi, ağır ve kaba bir kahkahaydı. "L'ingenuità vi farà uccidere." Birdenbire İngilizceye geçti. "Buraya gel."

Elimi kaldırarak Blake'i durdurdum. "Gitmemiz gereken bir yer var."

"Bu mezza razza inutile ile burada mı kalacaksın?" Sanki gidecek milyonlarca yeri varmış gibi kolunu hafifçe sıyırıp saatine baktı.

Daha kötüsü de söylenmişti bana, ama Blake etrafımda dolaşırken yine de canım yandı.

"Blake." Bugün ikinci kez şakağıma bir silah dayandı. Bu noktada bu durum norm haline gelmeye başlamıştı. Bana nişan alan adamlara bakmak için dönmedim. Tek odak noktam Blake'ti.

"Uccidetelo. Voglio che sia fatto nel modo giusto," diye emretti Cesare. "Az önce ne dedin?" Blake etrafına bakındı, kaşları çatıldı.

Cesare iç geçirdi. "Endişelenecek bir şey yok. Sana İtalyanca çalışmanı söylediğimi sanıyordum." Puroyu yakmadan önce ucunu kesti.

"Zamanım olmadı." Bir anlığına gözleri benimkilerle buluştu. Benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk başka yere baktı. "Onu öldürme."

Cesare'nin kaşları neredeyse saç çizgisine değecekti. "Onun buna değmeyeceğini mi düşündün?" Cesare oğlunu çok dikkatli bir şekilde izliyordu.

Uyarılarımı geri yuttum. Blake o canavarın önünde herhangi bir zayıflık gösterirse, o bunu anında fırsat bilip yararlanırdı.

"Değil, ama yakuza'nın baskısına ihtiyacımız yok."

Cesare bir duman bulutu üfledi ve Blake'in endişesini eliyle savuşturdu. "Onunla ilgilenmezler. Hayatı pek bir değeri yok."

"Blake, gidelim," dedim, beni ele geçirmek isteyen duygusal çalkantıyı bastırarak. Cesare'nin sözleri her gün bana çarpan taşlardan başka bir şey değildi, ama onun yanında duran Blake her şeyden daha çok canımı yakıyordu.

"Yine de Benito'nun kocasının ağzından çıkanları duymak istemiyorum." Blake, tıpkı babası gibi, bana bakmayı reddetti. Sanki orada duran bir engelden başka bir şey değildim.

Cesare başını salladı. "Haklısın. O baş ağrısı işleri daha da kötüleştirir." Siyah SUV'sini işaret etti. "Kardeşin ona bir tasma takmalı, ama ne kadar uyarsam da dinlemiyor."

"Blake!"

Gitme. Kal.

Lütfen.

Sanki görünmezmişim gibi hissettim, başka bir karmaşanın içinde kayboluyordum.

Yine.

Cesare başını arabaya doğru çevirdi ve silah kafamdan çekildi. Diğerleri bana doğrultmuş oldukları silahları diğer arabalara doğru yönelterek ortadan kayboldular.

"Non sarete vivi a lungo. Non sono l'unico che ti vede per quello che sei. Inutile."

Blake babasıyla birlikte SUV'ye bindi ve benden uzaklaştı. Hava azaldıkça ciğerlerim sıkışmaya başladı. Sırtım arabaya çarptı ve kıçım buz gibi zemine değene kadar kayarak düştüm. Bu bile beni sarsmadı. Her şey gerçek değilmiş gibi hissettiriyordu ama aynı zamanda çok gerçekti.

Ceketimin cebinde telefonum titredi ve titreme durduğunda onu çıkardım. Harlow ve Benito'dan gelen birçok cevapsız aramaya boş boş baktım. Diğer kardeşlerden de birkaç arama vardı ve Blake'i kontrol etmek için aradıklarını biliyordum.

Harlow'un adı tekrar ekranda parladı ve cevap vermemeyi düşündüm. Bu ruh halindeyken en son istediğim şey onun sesini duymaktı. Lanet olası bir çukurun dibindeydim ve çıkış yolu görünmüyordu.

"Quincy, ikinizin çoktan burada olması gerekiyordu," diye bağırdı Harlow telefonda.

Kafamı salladım ve arabaya çarptım. *Siktir. Siktir.*

"Quincy?" Harlow'un sesindeki endişe, beni ağır duyguların altında ezen çaresizliği hiç azaltmadı.

"Ben..." Sözler boğazımda takıldı ve onları yuttum. "Blake, Cesare ile gitti."

Arka planda Benito'nun küfürleri duyuluyordu.

"Tamam, neredesin? Seni almaya geleceğim," dedi Harlow.

"Hayatta olmaz, Tony'yi göndeririz," diye karşılık verdi

Benito. "Ben iyiyim. O benden uzak dursun daha iyi."

Harlow homurdandı. "Benim sorduğum bu değildi."

"Dur!" Göğsüm sıkıştı. "Umursuyormuş gibi davranmayı bırak. Orada olmadığın halde orada gibi davranmayı bırak." Acı, içimde çirkin bir şeye dönüşürken, bildiğim ve hissettiğim tek şeydi. "Arkana bile bakmadan gittin."

Bu doğru değildi, Harlow'un bu konuda bir seçeneği yoktu. Benito ile evlenmek zorunda kalmıştı ama bu, benim hissettiğim terk edilme duygusunu silmedi.

Artık umursamadığım bir şeydi, ama Blake'in benden uzaklaşması, tüm o eski duyguları yeniden canlandırdı ve bana zorla yaşattı.

Ayağa kalktım ve sürücü tarafına doğru yürüdüm. İçimde çok fazla duygu dolaşıyordu. Hiçbirine tutunamıyordum. "Artık benim için endişelenme. Kendi sorunlarımla kendim başa çıkacağım."

Yalnız.

GÖĞSÜM sanki yanıyormuş gibi hissettim. Bu, birbirimize attığımız darbelerden kaynaklanmıyordu, hayır, bu tamamen içsel bir şeydi. Pencereden dışarı bakarak, sessizlik ve puro dumanının havayı doldurduğu şehirde hızla geçen arabaları izledim. Babamın hareket ettiği sesi beni harekete geçirmedi. Bunun yerine, hareketsiz kaldım ve az önce olanları sindirmeye çalıştım. Bir dakika önce Quincy'nin yanındaydım, ona yardım ediyordum... hayatımda hiç hissetmediğim bir şey hissediyordum. Onun için.

Ve bir dakika sonra, beni terk etmek istedi.

"Ağlamayacaksın, değil mi?" Cesare, dizime bir şey vururken homurdandı.

Aşağıya baktım. Bacağımın üzerinde bir şişe votka duruyordu. O, şişeyi işaret etti. Bir süre sonra, şişeyi kaptım, kapağını açtım ve iki büyük yudum aldım. Yanma hissi neredeyse kusmama neden olacaktı, ama o hissi yuttum ve bir yudum daha aldım.

"Hayır," diye cevap verdim sonunda. "Esrarın var mı?"

"Evime vardığımızda sana biraz getirebilirim."

Bu beni biraz rahatlattı ama yine de gergindim. Quincy'nin söylediği her şey beni incitmişti. Ama belki de haklıydı. Kafamda hikayeler uyduruyordum, annem dışında kimsenin beni umursamadığını varsayıyordum.

gülünç. Nedense, farkında olmadan duvarlarımı yıkmaya başlamıştım ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

"Quincy ile aranızda ne var bilmiyorum," dedi Cesare. "Ama kendine bir iyilik yap ve onu unut."

Omuz silktim. "Onunla hiçbir şeyim yok."

"Saçmalık." Kuru bir kahkaha attı. "Yüzünden okunuyor."

Ona dönüp baktım. "Hiç aşık oldun mu?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki hayır. Ona aşık mısın?" diye sordu, yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi.

Onu görmezden geldim. Hayır, Quincy'ye aşık değildim. Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Bir şeyi bilmem gerekiyordu.

"Annemi hiç sevdin mi?"

Cesare koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Gerçeği mi yoksa yalanları mı duymak istiyorsun?"

Karar vermeden önce sözlerini düşündüm. Son birkaç haftadır hayatım hayal dünyasında geçmişti. Hayır, insanların yüzüme yalan söylemesine daha fazla tahammül edemezdim. Gerçeği bilmem gerekiyordu ve hemen bilmem gerekiyordu.

"Gerçeği," diye cevapladım.

"Sana zaten söyledim, evet," diye cevapladı sonunda, düşünür gibi görünüyordu. "Kendi tarzımda. Ya da en azından öyle olduğunu sanıyordum, ama asla öyle bitmez."

Kalbim sıkıştı, midem bütün gece boyunca hiç olmadığı kadar ağrıyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bak," diye inledi. "Bizim gibi erkekler aşık olmaz. Gerçekten aşık olmaz. Kısa bir süre aşık olduğumu sandım, ama her evlilik aynı şekilde bitti. Kötü bir şekilde."

"Neden?" diye sordum. "Neden benimle birlikte olmak bu kadar berbat bir şey?"

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı Cesare bana bakarken. "Piangerà sicuramente, vero?" Ona bakmaya devam edince kaşlarını çattı. "Dinle, gitmemle senin bir ilgisi yoktu. İster inan ister inanma, çocuklarım asla ayrılmamın sebebi olmadı."

"O zaman neden?"

Omuz silkti. "İnsanlar bizi kısa bir süre severler, ama sonunda her şey boka sarar. Kimse bizimle birlikteyken sürekli uğraşmak zorunda kaldıkları saçmalıklarla uğraşmak istemez."

"Ama Benito ve Giancarlo ve..."

Babam elini salladı. "Güven bana, birkaç yıl içinde onlar da aynı duruma düşecekler. Bizim gibi erkekler için sonsuza kadar mutlu yaşamak diye bir şey yoktur. Bunu anladığın zaman, onu kovalamayı bırakırsın. Sarhoş ol, sigara iç, karşına çıkan her deliği sik ve öylece bırak. Yalnızlığını gidermek için birini kovalamaya çıkarsan, sonuç felaket olur ve yine başa dönersin. Şimdi, cidden, ağlama yoksa seni yumruklamak zorunda kalırım."

Acı bir şekilde güldüm ve votkayı bir dikişte içtim. Hayır, ağlamayacaktım, bunun için bir neden yoktu. Quincy benim onun için ne ifade ettiğimi açıkça belirtmişti. Ve bana kazanamayacağım bir oyun oynadığımı göstermişti. Siktir et. Her zaman olduğum Blake'e, hayatta kalan Blake'e geri dönecektim.

Ağzımı sildikten sonra şişeyi ona uzattım. "Neden beni bulmaya geldin? Nerede olduğumu nasıl öğrendin?"

Cesare bir yudum aldı ve homurdandı. "Her zaman biliyordum, ama sana özgürlüğünü vermek istedim. Sana daha önce de söylediğim gibi, bu ailenin bir parçası olmanı istiyorum, ama seni zorlamayacağım. Soyadın bile Vitale değil."

Acı tüm vücudumu sardı. *Hatırlattığın için teşekkürler.*

"Öyle olmasını ister misin?" diye sordu Cesare, düşüncelerimi bölerek.

Şişeyi geri alırken ona göz kırptım. "Ne? Neden?" Benito'nun bu konuda çalıştığını hatırlıyordum, ama bu daha iyi bir seçenek miydi? Yedek bir plan mı?

Omuz silkti. "Yanımda birine ihtiyacım var. Burada senin için bir yer var Blake. Sen benim kanımsın. Artık pisliklerle uğraşmayı bırakıp hak ettiğin yeri almanı istiyorum."

Koltuğumda kıpırdadım. "Benito sorumlu."

"Uzun sürmeyecek," diye karşılık verdi Cesare. "Bu pozisyon ona geçici olarak verildi ve o da bunu benden çalmak istedi. Ancak, geniş ailemiz onun yaşadığı sorunları görüyor. Bununla başa çıkamayacağını biliyoruz. En iyisi, barışçıl bir şekilde istifa edip, aile babası rolünü oynamaya devam etmesi."

Göğsümdeki rahatsızlık hissi daha da arttı. Doğru, İtalya'dan getirilen insanlardan bahsetmişlerdi. Bahsettikleri aile olmalıydı ve kim bilir kaç tanıdıklarına ulaşmışlardı. Kıpırdamamaya çalıştım, ama babamın söylediklerini dinlemek bile Benito ve diğerlerine ihanet ediyormuşum gibi hissettirdi. Beni aralarına almaya, bana yakınlaşmaya çalışmışlardı. Ve bunu itiraf etmek istemememe rağmen, bundan zevk almıştım.

"Lanet olası 'kardeşlerinle' aile oyunu oynuyorsun diye, birdenbire bu hayatın nasıl işlediğini bildiğini mi sanıyorsun? Hiçbir şey bilmiyorsun."

Quincy'nin sözleri midemi sıkıştırdı. Belki de haklıydı. Onlarla ilgili olarak kendimi kandırıyordum. Bunların hiçbiri olmamalıydı. Buraya gelmek çok büyük bir hataydı ve ben sadece eve gitmek istiyordum.

"Seni bu hale getiren kişiyi hallettin mi?" diye sordu Cesare, elindeki puroyla beni işaret ederek.

Başımı salladım. "Evet. Hallettim."

Cesare gülümsedi. "Aferin. Seninle gurur duyuyorum."

Nefesimi tuttum, yıllar önce beni havaya uçuracak olan sözlerinden bir şeyler hissetmeyi bekledim. Şimdi mi? Boş bir sözdü. Onun övgüsü benim için çok az şey ifade ediyordu. Benim gurur duyduğunu duymak istediğim tek kişi, benim etrafında olmamı istemiyordu.

O zaman neden bu kadar sıkı tutunuyor ve bu kadar çok mücadele ediyordu?

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Quincy ne istediğini bilmiyordu. Belki bana bir şey olursa Vitales'lerin ona kızmasını istemiyordu ya da sadece aklını kaçırıyordu, ama onun gerçekten umursadığını düşünmeye kendimi inandırmayacaktım. Bu benim için bile çok aptalcaydı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ve şişeyi tekrar ondan aldım. "Benim evime," dedi. "Otele değil. Kaçmış olsan da, artık sana güvenebileceğimi düşünüyorum."

sana güvenebileceğimi düşünüyorum."

"Beni araştırdın, değil mi?" "Evet."

"Ve benim gerçekten senin oğlun olduğumu öğrendin? DNA testi mi yaptırdın?" "Evet," diye dürüstçe cevapladı.

Babası gibi, oğlu da aynı. Başımı salladım. "En azından akıllısın."

Cesare güldü ve ben bunun onun gerçek hali olup olmadığını merak ettim. Şu anda o kadar da pislik gibi görünmüyordu. Ancak onun, dünyayı pek umursamayan acımasız bir adam olduğunu da biliyordum. Onunla ilgili her şey tehlikeli olduğunu haykırıyordu ve ben bunu görmezden gelecek kadar aptal değildim.

"Bir süre kalacak mısın?" diye sordu Cesare. "Yani, gerçekten New York'u ele geçirmek istiyorsan, benimle kalmalısın."

Sırtım gerildi. "Bir şeyi ele geçirmek istediğimden emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, sadece hayatta kalmak istiyorum."

Elini salladı. "Saçmalık. Herkes güç ister, öyle davranmasalar bile. Ayrıca, sen neden kaçtığını biliyorum. Benimle kalırsan, güvende olacağını biliyorsun. Özgürlüğünü satın alabiliriz. Ve sonra anneni tekrar görebilirsin."

Annemin bana nasıl attığına baktım. Bir yanım bunu arzuluyordu. Onu görmek, onunla konuşmak istiyordum. Öte yandan, bu beni rahatsız etti ve neden beni istediği konusunda şüpheye düşmeme neden oldu. Onun anneme karşı hiçbir şey hissetmediğini, onun yaşayıp yaşamadığını umursamadığını biliyordum, bu yüzden onu gündeme getirmesi her zaman yüzüme bir tokat gibi geliyordu.

"Evet," diye mırıldandım.

"Beni dinle. Ne demek istediğimi anlayacaksın."

Yine arabanın camından dışarı baktım. Belki de haklıydı. Her zaman doğruyu mu söylüyordu? Hayır, kesinlikle hayır. Ama hayatımdaki herkesten daha dürüsttü bana karşı. Üstelik başka seçeneğim de yoktu. Ya sokaklarda kalıp donarak ölecektim ya da eve dönüp kim bilir ne kadar süre hapis yatacaktım. İki seçenek de benim kaldırabileceğim şeyler değildi.

BABAMIN gerçek penthouse'u çok güzeldi. Nötr tonlarda, bej ve kahverengi renklerle dekore edilmiş, turuncu ve kırmızı renklerle küçük vurgular yapılmıştı. Burası, sanki annemin ev dekorasyonu dergilerinden çıkmış gibi görünüyordu, sanki biri Cesare'ye sunmadan önce hepsini bir tahtaya yerleştirmiş gibi. Onun hakkında bir şey bilsem, ki çok az şey biliyordum, bunun doğru olduğunu söyleyebilirdim. Bana, evinin görünüşü gibi şeyleri umursayan bir adam gibi gelmiyordu. İyi ve pahalı göründüğü sürece, bundan hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Vücut ağırlığım kadar votka ve esrar içip içmiştim. Sonunda, artık ayakta zor durduğumda, beni kendi odam dediği yere sendeleyerek gitmeme izin verdi ve oğullarının onu hayal kırıklığına uğrattığını ve evliliğin neden bir aldatmaca olduğunu anlatan yirmi dakikalık bir nutuk attı. Onun deli olduğundan emindim, ama bu sürpriz değildi.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkarmak için yuvarlandım. Quincy'nin arabasından ayrılmadan önce onu aldığımı unutmuştum. Bir yanım

hala çalıştığına şaşırmıştı. Telefonu çıkardığımda, isme baktım ama bulanık görüşümden dolayı zar zor okuyabildim. Harfler birbirine karışmıştı ve sonunda kim olduğunu gördüğümde inledim.

Benito.

Telefonun titremesi durdu, ama sonra tekrar başladı. Hemen "rahatsız etmeyin" moduna geçirdim. Onlarla ne olup bitiyorsa, ben bununla hiçbir ilgim olsun istemiyordum. Quincy depo yangını ve saçma sapan sonuçlarıyla başa çıkabilirdi. Benim tek istediğim uzanıp bütün gün uyumaktı.

Benito vazgeçince, telefonumu açtım ve ona baktım. Duymak istediğim tek bir ses vardı. Tek bir ses. Kalbim sıkıştı. New York'a geldiğimden beri, annem aklımı çok meşgul ediyordu. Onu düşünmediğim tek zaman, kardeşlerimle veya Quincy ile birlikte olduğum zamanlardı. Şimdi hepsi gittiğine göre, kafam boş bir mağara gibiydi ve ondan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Kalbim boğazıma kadar çıkarken parmaklarım ekranın üzerinde hareket etti. Yanımdaki uzaktan kumandayı alıp rastgele bir TV programını açtım, sonra banyoya doğru sendeledim. Kapıyı kapatıp kilitledim, küvete girip telefonu kulağıma dayadım.

Lütfen açın. Lütfen. Lütfen.

"Alo?"

"Anne," diye boğuk bir sesle söyledim. "Anne."

"Aman Tanrım, Blakey." Sesindeki gözyaşlarını ve titremesini duydum. "Neredesin? Güvende misin? Her gün seni düşünüyorum. Senin için dua ediyorum. Ne oldu? Sesin garip geliyor. Güvende misin?" diye tekrar sordu.

Başımı salladım, ama sonra onun beni göremediğini fark ettim. "İyiyim," yalan söyledim. Sonra hıçkırarak ağlamaya başladım. "İyiyim."

"Oh bebeğim, hayır, değilsin." Onun hıçkırık sesini duyabiliyordum.

Anında ayağa kalktım. Muhtemelen çok stresli, parasız ve yalnızdı. Ona daha fazla yük bindiremezdim. Ne kadar onun kollarına atlayıp, yedi yaşındaymışım gibi başımı okşamasını istesem de, büyümem gerekiyordu. Benim daha güçlü olmam gerekiyordu.

Hızla gözlerimi sildim. Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim.

"Lütfen ağlama," diye yalvardım. "Zor bir gün geçirdim, hepsi bu. Ve seni özledim. Sesini duyunca seni görmek istedim."

"Ben de," diye fısıldadı, burnunu sildikten sonra. "Gerçekten iyi misin? Neredesin?"

"Babamla," dedim.

"Oh." Diye iç geçirdi. "En azından senin iyi olacağını biliyorum. Bazen sert davranabilir ama sana zarar vermez."

"Senin için de aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Tereddüt etti. "Hayat öyle işlemiyor, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu biliyorsun, değil mi? Bana sadakatli değil, ama sana? Senin için ölür."

Durakladım. "Beni ondan uzaklaştırdın mı?"

Tereddüt etti. "Evet," dedi sonunda yavaşça. "Senin için ve benim için. Birinin bizi neredeyse öldürmesi yeterince kötüydü. O gittikten sonra kaçmak zorundaydım."

"Bizi almaya geri geldi mi?"

"Bir kez. Ona her şeyin bittiğini anlattım. Senden daha önemli hiçbir şey yok, Blake. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kalbim sıkıştı. Küvette geriye yaslandım ve tavana baktım. Bir yandan, onun söylediklerini anlıyordum. Öte yandan, onun haklı olup olmadığını merak ediyordum. İşler zorlaştığında insanların seni terk etmesi Vitale ailesinin bir özelliği miydi?

Onu suçlayamam. Hayatım boyunca beni korumaktan başka bir şey yapmadı.

Bir yanım bunu biliyordu, ama onun babamı hayatımızdan uzak tutmada rol oynadığını bilmek canımı yakıyordu. Ya bir babam olsaydı? Farklı bir şekilde mi büyürdüm? Belki aşık olurdum. Ya da zor durumda kaldığımızda hızlı para kazanmak için kendimi satmak zorunda kalmazdım. Ona bunları hiç söylemedim, ama göğsümde bir taş gibi ağırlık yapıyordu.

"Evet, biliyorum," diye cevap verdim sonunda. "Gitmem gerek,

anne." "Bu kadar erken mi?" diye fısıldadı.

"Güvenli değil."

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Seni çok seviyorum. Baban polise bu konuyu halletsin. Eminim halledebilir."

Tabii, muhtemelen halleder. Eğer ona ruhumu satarsam.

"Tamam," dedim. "Seni seviyorum." "Seni hayatımdan daha çok seviyorum."

Sesi titrediğinde, hemen telefonu kapattım. Onun tekrar ağladığını duyamazdım, yoksa kendimi kaybederdim. Elimi gözlerimin üzerine koydum ve beni ele geçirmeden önce hıçkırıkların geldiğini hissettim.

Lütfen, çok kayboldum.

Quincy haklıydı, bu hayat hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hiçbir şey hakkında. Bu yüzden hayatım için kaçıyordum, yalnız ve korkmuş. Hissettiğim kısa süreli umut da yok olmuştu.

Daha ne kadar böyle yaşamam gerekiyor?

Nineteen QUINCY

Ben bir yerde sıkışıp kalmışken hayat devam ediyordu. Dünya bensiz daha iyiymiş gibi hissederken neden burada nefes alıyordum ki?

Titrek bir nefes aldım ve annemin evinin tavanına bakarken nefesimi tuttum. Tam üstümde yüzümün büyüklüğünde bir su lekesi vardı. Ciğerlerim nefes vermek için yanıyordu ve bu hissi zevkle karşıladım. Beni parçalayan duygulardan daha iyiydi. Yanımda, kim bilir nereden gelen giysi torbalarının üzerinde duran ürkütücü bir oyuncak bebek yığını vardı. Göğsüm nefes vermem, yaşamın acısına teslim olmam için çığlık atıyordu. Ölümle karşı karşıya kaldığımda vücudumun doğal tepkisine ne kadar direnebileceğimi görmek için birkaç saniye daha nefesimi tuttum. Gözlerimin önündeki görüntüler bulanıklaştı ve önümdeki her şeyi sildi.

Blake'in yüzü, kahkahası, yatakta bana doğal bir şekilde uyum sağlaması aklıma geldi. Yastığıma sinen kokusu. Pes ettim ve içimdeki hava dışarı çıkarken öksürdüm. Nefes aldığım kadar hızlı bir şekilde havayı dışarı çıkarmaya çalışırken nefes nefese kaldım. Bütün bunlar ve geriye hiçbir şey kalmadı.

Neredeyse ölmekten çok Blake için üzülüyordum. Geri dönüp o Rus'un beynini tekrar parçalayabilseydim, yapardım. Her birinin beynini parçalayıp, kendi dişleri ve kanlarıyla boğulmalarını izlerdim.

"Çekil, yolumu kapatıyorsun." Annem ayaklarımın dibinde durup, beni oradan uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Ona baktım, zayıf, yaşlı bir kadındı. Ne zaman bu kadar yaşlanmıştı? Onun yaşına gelmek bir yana, saçlarımın bile grileşmesi bir mucize olurdu.

"Anne, kaç yaşındasın?"

Kahverengi gözleri bir anlığına hayatla parladı. Beş gün önce onun evine geldiğimde de böyleydi. Ama o an her zaman çok çabuk geçip gidiyordu. O parıltı, kapısından içeri girdiğimde elimde tuttuğum parayı gördüğü için de olabilir.

"Bebek koleksiyonumu engelliyorsun. İlk bebeğimi sekiz yaşında aldığımı biliyor muydun? Ailem onu almak için bütün yıl para biriktirmişti." Başımın üzerinden uzanarak, sadece odaklandığı nesneye bakıyordu. Elinde kıvırcık saçlı siyah bir bebek vardı. Gözlerinden biri eksikti ve elbisesinin bir zamanlar bembeyaz olduğu belliydi. Artık daha çok griye dönmüştü. Onu özenle tutuyor, benim bana hiç göstermediği kadar ilgi gösteriyordu.

O kadar boş hissediyordum ki, onun bebeği öpüp ona sevgi dolu sözler fısıldamasını umursayamadım. Gözlerimi kapattım ve başımı arkamdaki pislik yığınına yasladım. Vücudumdaki her kas yanıyordu. Garip bir pozisyonda uyumuştum ve neyin beni dürttüğünü anlayamıyordum.

"Çekil, Quincy." Annem yine ayağıma vurdu.

"Neden?"

Sinirlenerek homurdandı. Kollarında daha önce fark etmediğim başka şeyler de vardı. "Bebek koleksiyonunun yanına peluş oyuncakları koymam lazım ve sen yoluma çıkıyorsun." Sanki ünlü bir koleksiyoncuymuş gibi konuşuyordu, ama ben onun buraya getirip alanı doldurduğu şeylerin çoğunun çöp olduğunu diğerlerinden daha iyi biliyordum.

"Yorgunum. Etrafıma koy gitsin." Dönüp, sert bir şey kaburgalarıma batınca homurdandım. Onu çıkarmak için hiçbir hareket yapmadım. Acı, hissettiğim ızdıraba eklenebilirdi.

"Hayır, bu olmaz." Gömleğimi çekti. "Hemen kalk. Yoluma çıkıyorsun." Annem çılgınca giysilerimi çekiyordu ve ben hareket etmezsem, bunun histerik bir an haline geleceğini biliyordum.

"Anne, lütfen, şimdi olmaz." Dönüp gözlerine baktım, zaman zaman annem olan tarafına yalvararak, bu

"Sadece biraz daha dinlenmek istiyorum. Lütfen." "Biliyorum, neden dışarı çıkıp arkadaşlarınla takılmıyorsun?"

Gözlerim yaşardı. "Artık çocuk değilim."

"O zaman evine git. Sen burada yaşamıyorsun," diye karşılık verdi. "Faturaları ben ödüyorum! Öyle olsa da olur."

"Bana böyle konuşmaya cüret etme, Quincy Jeremiah Adachi. Sana hayat verdim. Bunu geri almakta hiçbir sakınca görmüyorum." Bana bağırırken bile, bakışları gitmek istediği yere kaymaya devam ediyordu.

Öfkelenmiş olsa bile, aklında ben yoktum. "Hayat mı?" Oturup kollarımı uzattım. "Senin için hayat bu mu?" Manik bir kahkaha attım. "Burası cehennem." Gerçek bir anlamı veya değeri olmayan yığınlarca eşya vardı. Çöp kutusu özelmiş gibi hissederse çöpünü bile atmazdı.

"Kimse seni burada kalmaya zorlamıyor."

Kafamı salladım. Sanki duvara konuşuyormuşum gibiydi. "Buraya, her zaman benim tarafımda olması gereken tek kişiden biraz sevgi, ya da seks, bilmiyorum, anlayış görebileceğimi düşünerek geldim."

"Sen çocuk değilsin, Quincy." Hala gömleğimi çekiştirerek tsk tsk yaptı. "Ben görevimi yaptım. Benden daha ne istiyorsun? Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Evet!"

Göz yaşları çoktan akmaya başlamıştı ve ben sadece onlara bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Şu anda herhangi bir şey hissediyor mu acaba?

"Quincy, lütfen kalk."

Neden uğraşayım ki? Neden buraya geldim ki? Belki de bir parçam daha fazla cezalandırılmak istiyordu. Blake'e hak etmediği türlü türlü saçmalıklar söyledim ve beni hiç çaba sarf etmeden kolayca paramparça edebilecek tek kişiyi aradım.

Asla bitmeyeceğini bilerek kalktım. O yanımdan hızla geçip hemen her şeyi düzeltmeye başladı. Yıllar boyunca sözlüklerle kaplı masaya yaslandım. Bazı sayfalar gözle görülür şekilde küflenmişti. Bir süre ona baktım. Eskiden olsa hemen yenisiyle değiştirirdim. Onun istediği oğul olmak için kendimi paralamıştım.

"Hey, anne, beni hiç istedin mi?" Beni görmezden geldiğinde, masadan kalkıp nazikçe omzuna dokundum. "Beni duydun mu?"

"Gittiğini sanmıştım." Elini çekip yaptığı işe geri döndü.

"Anne."

Derin bir iç çekiş, beni duyduğunu gösteren tek işaretti. "Baban tatlı dilli biriydi. Bana, onun çocuğunu doğurursam yaşam tarzını değiştireceğine dair hep inandırdı." Annem geriye yaslandı, düzenini yeniden değerlendirdi ve baştan başladı. "İkimiz de onun vazgeçmediğini biliyoruz. Sadece beni tuzağa düşürmek, hiçbir yere gitmememi sağlamak istedi."

Başımı salladım. "Tamam."

Her zamanki gibi beni görmezden gelmeye devam etti ve ben de sessizce onu izledim, yoluna çıkmamaya özen göstererek. Cebime uzanıp telefonumu aradım ve bulamayınca iç geçirdim. Onu atmak ilk yapmam gereken şey olmalıydı ama aptalca ilk gece onu saklamıştım, şehirde dolaşıp Blake'in aramasını bekleyip sessizce umut etmiştim. Hiçbir şey olmadığında, onun gittiğini anladım. Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

"Aşık olduğunu nasıl anladın?" Aşık olmadığımdan oldukça emindim ve kimsenin bana karşı böyle bir his besleyeceğinden de emin değildim. Ama yine de onun cevabını duymak istedim.

Annem sesimi duyunca biraz irkildi, başını bana doğru çevirdi. Beni görünce şok olmuş gibiydi. "Aşk mı? Sadece bilirsin, gerçek olup olmadığını değil." Parmakları biraz titriyordu ve dişleri takırdıyordu.

Binanın ısısı ev sahibi tarafından kontrol ediliyordu ve o hala onun evini tamir etmeye gelmemişti. Gidip ona kızmalıydım, ama onun evini gördüğü anda, benim için daha fazla sorun çıkacağını biliyordum.

Belki de tamir ettirmek için acele etmiyorum çünkü bu onun cezası.

Annem bunu hiç fark etmedi. Eşyalarına sahip olduğu sürece mutluydu. En azından onun mutlu olduğu haliyle.

"Şey, bilmiyorum," dedim. Yıllar boyunca, onun sevgi anlayışı şarkılarda ve filmlerde tasvir edilenle hiç alakası yoktu.

İyi zamanlarla ilişkilendirdiğim kahkahalar beni sardı. Bir an için, göğsümdeki sancı biraz azaldı, ta ki onun sözleri kalbimin tam ortasına saplanana kadar. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Sen babanın oğlusun."

Sormayın. Uzaklaşın.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

O öfkeyle nefes aldı. "Sen de onun gibi, temas ettiğin her şeyi mahvedersin. Ben onunla tanıştığımda o benim geleceğimi mahvetti, sen de o öldükten sonra bunu devam ettirdin."

Kapının açılma sesi şehrin gürültüsünü bastırdı. Bıçağımı çıkardım ve kucağıma koydum. Siyah parlak saçlar göründü ve bir an için Blake'i düşündüm, ama onun olmadığını biliyordum. Annemin evini bilmiyordu ve benimle hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Harlow dönerek kalın paltosunu yüzüne yaklaştırdı. Sonunda beni fark edince bir nefes verdi.

"Silver Dreams, Blu, Cat's Meow, Havana Club, her tür boktan striptiz kulübü ve hatta birkaç arka sokağı kontrol ettim." Harlow saçlarını yüzünden çekip, yanakları kızarmış bir şekilde bana doğru yürüdü. "Seni bulmayı beklediğim son yer burasıydı." Tırmandı ve çatının en yüksek kısmında bana katıldı.

Ben hiçbir şey söylemeyince, kaşları neredeyse saç çizgisine değecekti. "Sigara? Ot yok mu?"

Esrar içtiğimde Blake'i düşünmeden edemiyordum. Onu düşündüğümde göğsüm boş bir mağara gibi hissediyordum.

"Şimdi de sessiz muamele mi?" Harlow yanıma oturdu. Takımı muhtemelen kirleniyordu ama umursamadı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Sigaranın tadını umursamadan bir nefes çektim. Hiç bu kadar yumuşak gelmemişti. Duman hiç hoş değildi ve beni saran yumuşak bir sis yoktu.

"Ya konuşmaya başla ya da seni bıçaklarım," diye tehdit etti Harlow.

Bir duman bulutu üfledim ve hemen eliyle savuşturdu. "Sana bıçak kullanmayı öğreten benim, seni halledebileceğimi düşünüyorum."

"Evet, iddiaya var mısın? Benito da başa çıkabileceğine yemin ediyor ama beni hiç görmüyor. Bu sabah kaçmak için onu tereyağı bıçağıyla bıçaklamak zorunda kaldım."

Kafamı salladım, Benito'nun yarasını tutarak Harlow'a küfrettiğini düşünerek küçük bir kahkaha attım. "Neden o adamı sınıyorsun ki?"

Bu, duygusal durumumun sonsuz uçurumunda boğulmaktan daha iyiydi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tekrar ağlamama izin verirsem, baskının bir kısmı azalır diye düşünmüştüm. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum

bunun doğru olmadığını biliyordum. Hemen her şeyi içime atmaya devam ettim. Muhtemelen önceki gibi yıllarca ağlayamayacaktım.

"İyi bir penis mi?" Kendi sorusuna cevap olarak başını salladı. "Ayrıca, bunu seviyor. Onu tetikte tutuyor. Ben sıradan bir koca olsaydım, muhtemelen şimdiye kadar sıkılmış olurdu."

Benito'yu hiç kıskanmadığımı içtenlikle söyleyebilirim. Sigara bitince bir tane daha yaktım. İhtiyacım yoktu ama bu hareket garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Harlow yanımda kıpır kıpır duruyordu, ben de ona paketi uzattım. Hızla aldı ve çakmak aramak için ceplerini aradı. Benzin istasyonundan aldığım çakmağı ona uzattım. Ucuz bir plastik çakmaktı, Blake'in Zippo'su gibi değildi. Harlow, soğukta otururken birkaç nefes çekti. Parmaklarım donmuştu ama kalkmak için hiçbir hareket yapmadım.

"Bunun ne kadar iyi geldiğini bilemezsin. Bırakmak çok zor," dedi Harlow, sessizliği bozarak.

Ona baktım; hiç bu kadar çok konuşmamıştı. Normalde sessizliği sözlerle doldururdum, ama o burada, hiçbir şey hakkında konuşuyordu.

"Bebek yüzünden daha az sigara içmeye karar verdik. Giysileri sigara kokmaya başlamıştı. Bu çok berbat bir şey."

Çatıdan manzarayı engelleyen çok sayıda binaya bakmaya geri döndüm. "Bu güzel."

Harlow bıçağını indirdi ve ben de bıçak bacaklarımın arasına saplanırken geriye yaslandım. Sigara dudaklarımın arasında dengede dururken bıçağımı onun boğazına dayadım.

"En azından intihar eğilimin olmadığını biliyorum." Geri çekildi ve oturdu, bu sırada bıçağını da kaldırdı.

"Neden buradasın, Harlow?"

Bana aptalmışım gibi baktı ve muhtemelen de öyleydim. "Seni bulmak için, tüm açıklamayı kaçırdın mı?"

"Bana karışmamanı söylemiştim."

Gözlerini devirdi. "Evet, yıllardır görmezden geldiğim bir sürü saçmalık söylüyorsun. Yeni ne var?"

"Ciddiydim."

Harlow iç geçirdi. "Muhtemelen, ama bu ne anlama geliyor? Yardıma ihtiyacın olduğunda gelmem mi gerekiyor?"

"Hiçbir şey istemedim."

"Bu zavallı köpek yavrusu numarasını kes artık." Harlow bana yumruk attı. "Senin arkanı kolluyorum, meşgul olduğumu ve hayatımın değiştiğini biliyorum, ama lanet olsun, biz hep birlikteydik."

Onun bakışlarına karşılık verdim. "O geçmişte kaldı." "Sen her zaman bunu zorlaştırıyorsun."

"Ne?" Soğuk bir rüzgar esti ve gözlerimi bir saniye kapattım, içimdeki acı pişmanlık ve kızgınlık yerini bu rüzgara bıraktı, sonra gözlerimi tekrar açtım.

"Bu." Harlow elini aramızda salladı. "Her şeyi kapatıyorsun ve bu senin için iyi değil. Kendin olmuyorsun."

Omuz silktim, buna cevap vermeye tenezzül etmedim. Harlow inledi. "Üzgünüm."

Sigara, aralık dudaklarımdan düştü. "Ne?" "Beni duydun lan, pislik. Özür dilediğimi söyledim."

Çatıdan düşmüş olmalıyım ve bu alternatif bir gerçeklikti. Harlow'un özür dilemesi imkansızdı. Ama Benito ile birlikte olduktan sonra değişmişti. Arkadaşım için asla hayal edemeyeceğim değişiklikler.

"Evlilik olayı benim planım değildi." Beni kesmemem için elini kaldırdı. "Ama sonra olanlar benim suçumdu. Aramıza mesafe koydum."

"Bunu yapmak zorundaydın, baban beni izliyordu."

Kafasını salladı. "Sanki hiç umursamışım gibi. Bir şeye ihtiyacım olduğunda seni aradım ama bundan fazlasını hiç yapmadım."

"Bazen berbat bir arkadaş olduğunu itiraf ettiğine inanamıyorum."

Bana orta parmağını gösterdi ve ben dudaklarımın köşesindeki gülümsemeyi engelleyemedim. "Ne olursa olsun, ben başka bir şeye kızgındım ve söylediklerim
..."

"Tabii." Bana yaklaştı, sanki ruhumu okumaya çalışır gibi gözlerimin içine baktı. "Eskiden senin emrinde çalışan bazı adamlarla konuştum. Quincy, söyledikleri doğru mu?"

Her şeyin Harlow'a ulaşacağı düşüncesiyle irkildim. "Halledeceğim."

"Yani doğru mu? Daiki'nin kölesi misin?" Öfkesi açıkça belliydi.

Söylenenlere hiç şaşırmadım. "Aşağı yukarı öyle. Sen gittin ve Kai burada baş edemedi. Babanın bölümü bana devredeceğini sanıyordum ama öyle olmadı."

Muhtemelen ben de berbat bir lider olurdum.

"O orospu çocuğu. 彼は私に約束してくれた。" *Bana söz vermişti.*

Harlow'a kimi kastettiğini sormama gerek yoktu. Kuru bir kahkaha attım. "Yakuza'da kalmama izin vereceğini söyledi, değil mi?" İlk başta rütbe atlamama izin verilmesinin tek nedeninin Harlow ile olan ilişkimin olduğu bir sır değildi. O olmasaydı, en alta geri dönecektim.

"Onu öldüreceğim."

"Bütün aileni tehlikeye atacak mısın? O öldüğü anda sen de ölürsün."

Harlow, babasını öldürme düşüncesinin büyük bir mesele değilmiş gibi eliyle işaret etti. "Benito halleder."

Ne güzel olmalı. Harlow'un Benito'ya olan güveni şaşırtıcıydı. Ben de bunu kendim için istiyordum. Harlow'dan değil, ama Blake'in yüzü aklıma geldi ve ortaya çıktığı kadar çabuk onu kafamdan silip attım.

Beni itti. "Sen de ailemden birisin. Benim için gerçek kardeşlerimden daha fazla kardeş gibisin."

Kendimi aile gibi hissediyordum ama asla öyle olamazdım. Harlow'un sahip olduğu şeye sahip olamazdım. Asla. "Dostum, Benito sana orada ne yediriyor? Artık çok yumuşak oldun."

"Bu bıçağı boğazına saplayıp kanamanı izleyebilirim. *Beni sınama.*"

Ellerimi kaldırarak teslim oldum.

"Bu duygusal saçmalık yeter. Limanda ne oldu?"

Bunu düşününce omuzlarım gerildi. Son birkaç gün içinde binlerce kez tekrarlamıştım ama hala bir sonuca varamamıştım. Her şeyi hatırladığımda Blake'i gördüğüm ve onun ölüm korkusu geri geldiği için durum daha da kötüleşiyordu. Daiki'nin beni Ruslarla buluşmaya zorlamasından kavgaya kadar olan her şeyi anlattım. Hiçbir şeyi atlamadım, hatta yumruklarımla kafasını nasıl parçaladığımı bile anlattım. Harlow tüm bunları dinledi ve her şeyi kavradı.

"Tamam, ana fikri anladım ama Blake'e ne oldu? Neden Cesare'nin yanında?"

Adını duymak bile midemi düğümledi. Onu her gün görmekten, aynı yatakta uyumaktan, son beş gündür onu görmemek ve haber almamaktan geçmek çok zordu. "O iyi mi?"

Harlow bana tuhaf bir şekilde baktı. "Benito hayatta olduğunu söyledi ama henüz onunla konuşamadı." Gözlerini kısarak bana baktı. "Onun için endişeleniyor musun?"

Hiçbir şey belli etmek istemediğim için omuz silktim. Kendi duygularımdan emin değildim ama onu özlediğim doğruydu. "Kötü şartlarda ayrıldık."

Harlow ağzını açtı. Onun şüphesiz soracağı soruların saldırısına hazır değildim. Ağzını hemen kapattı ve bizi tekrar sessizliğe gömdü. Sigara paketimi aldım. Bunlar normalde içtiğim türden sigaralar değildi. Annemin en sevdiği sigaralardı. Bir zamanlar, ona biraz daha yakın hissetmek için, onu biraz anlayabileceğimi düşünerek bunları içmiştim.

O arzu artık yoktu.

"Hadi gidip bu işi halledelim," dedi Harlow, ayağa kalkarak. Ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

"Burayı sevmediğini biliyorum, hadi."

Haklıydı. Burada olmak başlı başına bir cezaydı. Kaçmak için can atıyordum ama evime dönmek de mümkün değildi. Evim çok boştu ve Blake ile yaşamaya başladığımdan beri çöpü en aza indirmiştim. Bu da evin boşluğunu daha da vurguluyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Daiki'yle hesaplaşmaya, başka nereye gidebiliriz ki?" Harlow eğilip gözlerime baktı. "Karşılaşman gereken başka biri yoksa tabii?"

İkinci yarısını görmezden geldim, o duygusal mayını patlatmaya hazır değildim. Daiki ile yüzleşmeyi, gerçekte olduğu gibi delilik değil, sıradan bir şey gibi göstermişti. "Ne?" diye gülerek sordum. "Onu öldürecek miyiz?"

Harlow omuz silkti. Onun ve üvey kardeşleri arasında sevgi olmadığını biliyordum. "Bana kalırsa, dünyaya bir iyilik yapmış olacağız." Bakışları ağırdı. "Rusların senin onları kazıkladığını düşünmelerinin bir mantığı yok. Bazı parçalar eksik ve eminim o beyinsiz herif elinde tutuyordur."

Aynı şeyi ilk kez düşünmüyordum. Isaak Antonov'un söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Yangını sen mi çıkardın?" diye sordu Harlow aşağı inerken. "Hayır, hepsi Blake'in işi," dedim gururla. "O delinin teki."

"Tabii ki öyle. Kimin akrabası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Evet, ama Blake kendine ait bir adamdı. Mafya çevresinde büyümemişti bile. Blake kendi başına çılgındı, kendi başına bir sert adamdı. Gözünü bile kırpmadan diğer iki Rus'u nasıl alt ettiğini hatırlayınca midem yine burkuldu. Beni korumuştu ve ben de ona, korkak olduğum için saldırarak karşılık vermiştim.

"Siktir, gerçekten batırdım."

Harlow, durumu bilmeden başını salladı. "Genelde batırırsın, ama kimse senin kadar pisliği temizlemekte senin kadar iyi değildir."

Ona bakarak başımı salladım. Bu işi halledecektim ve fırsatını bulduğum anda ne yapacağımı düşünecektim.

Blake'i geri almalıydım.

"Beni ondan uzaklaştırdın mı?"

"Evet. Senin için ve benim için. Birinin bizi bir kez öldürmeye çalışması benim için yeterliydi. O gittikten sonra oradan uzaklaşmam gerekiyordu."

"Bizim için geri geldi mi?"

"Sadece bir kez."

Bu konuşma kafamda sürekli tekrar ediyordu. Beni terk ettiğini sandığım adam, aslında terk etmemişti. Artık onu istemeyen karısına geri dönmenin onun için nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. O masum değildi. Ve karısı haklıydı, o tehlikeli biriydi. Muhtemelen çok geç olana kadar fark etmediği kadar tehlikeli. Ama "eğer"leri düşünmeden edemedim. Eğer büyük, mutlu bir aile olarak kalmış olsaydık, hayatımız nasıl olurdu?

"Ne hayal ediyorsun?" diye sordu Cesare, yanıma gelip purosu içmeye başlayarak.

Ona garip bir gülümseme attım. "Hiçbir şey."

Kaşlarını kaldırdı. "Biliyorsun, giyinme konusunda gerçekten berbatın. Deri ceket ne alaka? Sanki sert bir adam olmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyorsun. Biraz klas ol."

İnledim. Cesare ya benimle ilerleme kaydediyordu ya da beni sinirlendiriyordu. Birisi diğerinin devreye girmesinden önce nadiren uzun süre dayanırdı. Bana puroyu uzattı, ama ben elimi kaldırdım. O şey bok gibi tadı vardı. Ancak, onun uzattığı sigarayı aldım ve onun yerine onu yaktım. Bir duman bulutu üfledikten sonra, parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim.

Kulüp doluydu, kadınlar odanın ortasındaki sahnede dans ederken insanlar birbirlerine yapışmışlardı. Giysili olsalar da, pek giyinik sayılmazlardı. Kafeslerin içinde daha fazlası vardı. Bazıları havada asılı, diğerleri küçük platformlarda. İnsanlar etrafta durup içki içip gülüyorlardı. Sanki bu onların normal hayatıymış gibi. Benimki kesinlikle öyle değildi.

Görünüşe göre bu pisliklerin çok fazla zamanı ve parası var.

"Bugün Jimmy ile nasıl çalıştığını duydum," dedi babam yüksek sesli müziğin üstüne. "İyi iş çıkarmışsın."

"Ha? Oh, evet," diye mırıldandım, sohbete ayak uydurmaya çalışarak. "Önemli bir şey değildi."

"Önemli bir şey değil mi? Terlemeden üç adamını yere serdin. Sana dövüşmeyi kim öğretti?"

Sen değil.

Sözler dilimde dolanıp duruyordu, dışarı çıkmak için yalvarıyordu ama ben söylemedim. O anda ondan nefret etmiyordum ama yine de babamla birkaç dakikadan fazla konuşmak bana zor geliyordu. Sanki bana fazla yaklaşmaya çalışıyor, bana yakınlaşmaya çalışıyor gibiydi. Nedenini bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, sadece yalnız kalmak istiyordum. Ama bana kalacak bir yer, yiyecek ve giyecek veriyordu. Ve onu kızdırmak istemiyordum çünkü sakin olduğunda neler yapabileceğini görmüştüm.

"Öğreniyorsun işte, anlarsın ya? Yeterince dayak yedim, nasıl yumruk atılacağını ve nasıl yumruk alınacağını öğrendim. Ondan sonra" — omuz silktim.

— "Kolaydı."

Bu bir yalandı, kolay olmamıştı. Okuldayken, düşünmek bile istemediğim kadar çok dayak yemiştim. Farklı olan şey, dayak yemeyi, acıyı sindirmeyi ve karşılık vermeyi öğrenmiş olmamdı. Biri bana acı çektirdiğinde, ona daha fazla acı çektirirdim. Biri beni kanatırsa, ölmek istemesini sağlardım. Ama sırf öyle olduğu için hiç şiddet uygulamamıştım. Çoğunlukla, durmalarını söyledikten sonra beni kızdıran ya da değer verdiğim birine bulaşan kişilerdi. O zaman

kötü olabilirdim. Hala bir sürü ölüme alışkın değildim, ama artık kendimi bu tür bir dünyaya kaptırmıştım.

Geri dönüş yoktu.

"Neden bu kadar soğuksun?" diye sordu bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Erkek arkadaşını mı özlüyorsun?"

Ben sinirlendim ve o kahkahayı patlattı. Çenem sıkıştı, o kadar sert bir hareketti ki, bir veya birkaç dişim kırılacakmış gibi hissettim. Bunun yerine, ellerimi sıkıca birbirine kenetledim ve ciğerlerimi keskin dumanla doldurdum. Nedense Cesare, Quincy konusunda benimle dalga geçmeyi çok seviyordu. Aramızda hiçbir şey olmadığını kaç kez söylesem de, sanki bunu unutamıyordu. Beni kızdırmak için mi, yoksa sadece kendimi kötü hissettirmek için mi, bilmiyordum. Ama bu beni sinirlendirmeye başlamıştı.

Sessiz kaldığımda, "Hadi ama, böyle yapma," dedi. "Sadece kafana girmeye çalışıyorum."

"Peki, yapmasan olmaz mı?" diye cevap verdim. "Anlamıyorum, neden hep birilerini kızdırmak zorundasın? Burada durup, sarhoş olup, konuşamaz mıyız?"

Kaşlarını çattı. "Konuşmak mı? Ne hakkında?"

Elimi salladım. "Her şey! Gerçekten her şey."

Yüzündeki duyguyu okumak imkansızdı. Sessiz kaldığında, elimi salladım ve vazgeçtim. O asla benim istediğim türden bir baba olamazdı. Beni omuzlarına oturtan ya da arka bahçede peşimden koşan türden bir baba. Ona ne olmuştu böyle?

"Anneni aradın."

Sırtım gerildi. "Nasıl..."

"Evim tam olarak ses geçirmez değil. Polis peşindeyken bunu yapmak iyi bir fikir mi? Seni yakalarlarsa, seni yargılanmak üzere geri gönderebilirler, biliyorsun, değil mi?"

Ondan gözlerimi kaçırdım. "Evet."

"Ve umursamıyor musun?"

Donakaldım. Neye baktığımı biliyordum, yakalanıp eve geri gönderilirsem ne kadar hapis yatmam gerekeceğini biliyordum. Ama bir yandan da... ne olmuş yani? En azından ait olduğum yere, eve geri dönecektim.

Aklım hemen Gin, Paolo, Benito ve Enzo'ya gitti. Onlar benim istediğim gibi bir şeydi. Bir aile, kardeşler. Ama şimdiye kadar nerede olduğumu öğrenmiş olmalılar. Artık benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceklerdi, bundan emindim. Onları suçlayabilir miydim? Hayır, hiç de değil.

Babamın yanına gitmiştim. Onların babam hakkında ne hissettiklerini biliyordum. Onlara geri dönmem imkansızdı.

Ya da Quincy'ye.

Onun yanına yaklaşmak istediğimden değil.

Acaba iyi midir? O Ruslar onunla uğraşıyordu. Ve patronu... Ya eğer o...

"Ölü" kelimesi kulaklarımda çınladı ve midem bulandı. Mide bulantısı dalgası beni sardı. Bunun beni tüketmesine izin vermek yerine, votkamın olduğu bardağı kaptım ve bir dikişte içtim. Boğazımdan aşağı kayarken, aniden üzerime çöken hissi atlatmaya çalışarak nefes nefese kaldım. Votka boğazıma takıldı ve acı verdi. Öksürmem durana kadar ağır bir el sırtıma vurdu.

"Benim çocuğum olduğundan emin misin? Vitale ailesinden kendini savunamayan birini hiç görmedim."

"Vitale değilim, unuttun mu?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Belki sadece isim olarak, ama yine de benim kanımı taşıyorsun. Yani sen şimdi ve her zaman bir Vitale'sin. Anladın mı?"

Ona baktım, ne kadar inanacağımı bilemeden. Konuşma şekli, sanki yeniden bir yuvam varmış gibi hissettirdi. Benito ve diğer kardeşlerle de aynı şeyi hissetmiştim. Yavaş yavaş beni kabul ettiler. Ama Quincy'nin sözleri her seferinde aklıma gelip, hiçbir şey bilmediğimi hatırlatıyordu. Beni istediklerini nasıl emin olabilirdim ki? Bu tür şeyleri taklit etmek kolaydı, çocukluğumdan beri boş sevgi ve dostluk görmüştüm. Onların farklı olup olmadığını nasıl anlayabilirdim ki?

"Sanırım."

Gömleğimin bir kısmını tutup beni kendine doğru çekti. "Beni kızdırma, Blake."

Ona baktım. "Bunu yapanlar uzun yaşamazlar, değil mi?"

Cesare beni bıraktı ve ben güldüm. Belki de son içkiyi içmek kötü bir fikirdi. Kanepeye yaslandım ve bir tane daha aldım.

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi.

Omuz silktim. "Bilecek ne var ki? Dinle, seni yılın babası yapmaya ya da benden hoşlanmanı sağlamaya çalışmıyorum. Hayatımın bir parçası olmak isteseydin, bir yolunu bulurdun."

Bana doğru fırladı. "Yaptım, nankör velet. Üç gün içinde anneni bulamadığımı mı sandın? Gerçekten seninle kaçtığını mı sandın?

Kaçtığını mı sandın? Nerede olduğunu çok iyi biliyordum. Ve kafasına kurşun sıkıp seni kaçırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti."

Bütün vücudum gerildi. Ona baktım. "Ne dedin sen?"

"Duydun."

Yutkundum. "Öyleyse neden yapmadın?" diye tükürdüm.

Cesare bana sert bir bakış attı. Gözleri etrafta dolaştı, ama masamızda kimse yoktu, en azından şu anda. Bir dakika önce ona yapışmış olan kızlar dans pistinde birbirlerine sürtünüyorlardı, muhtemelen onun dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. Ben o tarafa ilgi duymuyordum ve ilgilenmiyordum. O zaman bazı erkeklere bakmamı önerdi, ama bu da bana bir şey ifade etmedi.

Hiçbiri Quincy gibi benim için inlemezdi. "Neden yapmadın?" diye tekrar sordum.

"Anneni... nefret etmedim. Ve sen o iğrenç daireden kaçıp, eteğine yapışmıştın. Onsuz kafanın tamamen karışacağını biliyordum."

O göz teması kurmamaya çalışırken ben ona bakakaldım. Birkaç dakika sonra yavaş yavaş kafamda düşünceler dönmeye başladı. Babama göz kırptım.

"Ne demeye çalışıyorsun? Onu hala seviyor muydun? Yoksa benim için mi endişeleniyordun?"

Ayakları titriyordu ve ben de onun da fazla içtiğini anladım. "Belki ikisi de," diye mırıldandı. "Ama aşk gerçek değildir. Sana bunu söylemiştim. Paranı, imparatorluğunu, mirasını düşün. Sonunda, seni tabutun içine koyduklarında elinde kalan tek şey bunlar olacak." Ona baktığımda, elini salladı. "Sen sefil bir sarhoşsun, biliyor musun?"

"En iyisinden öğrendim."

"Dikkatli ol," diye homurdandı Cesare. "Sınırı aşmaya devam etmek istiyorsan, sana ömür boyu yetecek kadar disiplin verebilirim."

Sadece başımı sallamadan önce ağzımı sıkıca kapattım. Topuklarını döndü ve onunla birlikte olmak için çok genç olan kadınlara doğru yöneldi. Yirmi beş yaşından büyük olamazlardı. Onun sözlerinin ne anlama geldiğini düşünmeye çalışmadan önce başımı salladım.

Annem için gerçekten umursuyor muydu? Benim için? Evet, yıllar önceydi, ama sanki... önemliymiş gibi hissettim. Neden önemli olduğunu bilmiyordum, ama önemliydi.

Ve bundan nefret ediyordum.

Cesare Vitale'nin benim için önemli olmasını istemiyordum. Kimsenin benim için önemli olmasını istemiyordum. İnsanları dışarıda tuttuğum sürece, her zaman daha güvende olacaktım. Bana ulaşamayanlar, bana zarar veremezdi.

Telefonum cebimde titredi. Onu çıkardım ve ekrandaki isme baktım. Bir saniye boyunca, telefonumda Quincy için kaydettiğim isim olan Bottom yazacağını sandım. Ama yerine Benito yazıyordu. Uzun bir süre ona baktım, parmağım cevap tuşunun üzerinde duruyordu. Cevap tuşuna basmadan önce, babamın yüzünü bir kadının boynuna gömdüğü yere baktım.

"Evet," diye mırıldandım.

"Blake, şükürler olsun!" Benito nefes nefeseydi. Arka planda ağlama sesleri geliyordu. *Emica.* "Neredesin?"

"Dışarıda," diye cevapladım. Sessizlik olunca iç geçirdim. "Cesare ile bir gece kulübünde."

"Hâlâ o pislikle misin?" diye inledi. "Dinle, istemiyorsan orada kalmak zorunda değilsin. Sen ve Quincy'nin bir tür kavga ettiğinizi biliyorum..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Peki," diye tersledi. "Ama ben konuşmak istiyorum. Senin için endişeleniyoruz ve sen lanet olası telefonu bile açmıyorsun!" Bir an her şey sessizleşti, sonra onun derin bir nefes aldığını duydum. "Ailenin sana ihtiyacı var. Benim sana ihtiyacım var."

"Ne için?" diye sordum, vücudum hala gergindi.

"Harlow ve Quincy bir ara ortadan kayboldular ve onları bulamıyorum. Nerede olduklarını veya ne yaptıklarını bilmiyorum, ama kocamı tanıyorsam, aptalca bir şey yapıyorlar. Ya da tehlikeli. Ya da her ikisi. Quincy'nin nereye gitmiş olabileceğini biliyor musun?"

Vücudum kaskatı kesildi. "Quincy kayıp mı?" Boğazım düğümlendi. "Harlow'la mı?" Onları düşününce midem sıkıştı. Yalnız. Birlikte.

"Evet."

Cesare'ye tekrar baktım. Onunla konuşmak istediğim çok şey vardı, ama o da benim gibi bir duvar örmüştü. Onu tanımak istesem bile, ona ulaşmak bir gecede olacak bir şey değildi. Boğazım düğümlendi.

"Ne zaman? Ne oldu?"

"Neredesin? Seni almaya geleceğim."

Tereddüt ettim. "Neden?"

Benito durdu. "Anlamıyorum."

"Neden benimle birlikte olmak istiyorsun? Seni temelde aldattım."

"Bizim pislik babamıza benim işlerimi anlattın mı?" "Ne? Hayır,"

dedim, hemen ayağa kalkarak. "Tabii ki hayır!"

"O zaman neden umurumda olsun ki? O adamın bir pislik olduğunu kendi başına öğrenmeye hakkın var. Kimse seni bunun için yargılamıyor. Ama benim aramalarıma cevap vermediğin için seni yargılıyorum. Aile böyle davranmaz."

Bir ayağımdan diğerine geçtim. "Ben aile miyim?"

"Gerçekten bu kadar aptal mısın? Nerede olduğunu söyle de seni almaya geleyim. Bana mesaj at. Anne, Emica'nın buza ihtiyacı yok. Yemeğe ihtiyacı var. Hayır, figürü hakkında endişelenmemeli. Daha iki yaşında bile değil!" O iç geçirdi. "Seni almaya geliyorum. Şimdi. Dışarıda bekle."

Benito telefonu kapattı. Telefona baktım. Cesare'den uzaklaşmak isteyen biri için, bazen birbirlerine çok benziyorlardı. Bir el omzumu tuttu. Yukarı baktım.

"Gidiyor musun?" diye sordu Cesare.

Sinirlendim. "Evet. Sorun mu var?"

"Erkek misin, değil misin?" diye homurdandı. "Yaşamak için babanın iznine ihtiyacın yok. Ne yapmak istiyorsan onu yap. Bu şehri gerçekten yönetmeye hazır olduğunda geri dön."

Bunun hakkında ne hissettiğimden emin değildim, bu yüzden sadece başımı salladım. O da başını eğdi ve arkasını döndü.

"İlk kim benim sikimi yalayacak?" diye sordu.

Heyecanla havaya kaldırdıkları kolları benim için fazlasıyla yeterliydi. Çıkışımı yaptım, beynim kardeşlerim hakkında düşüncelerle doluydu.

Ve Quincy.

Hala hayatta olsan iyi olur. Henüz yüzüne yeterince yumruk atmadım.

Twenty-One QUINCY

Yakuza'nın sahibi olduğu birçok otelden birinin kapısından içeri girdiğimizde, etrafımdaki hava gerginleşmiş gibiydi. Bulunduğumuz otel Daiki'nin kendisi tarafından işletiliyordu. Aslanın inine attığımız her adım son adımımız olabilirdi. Üzerimizde olan gözler, ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Korkudan altını ıslatmak üzere gibisin," diye şaka yaptı Harlow.

Rahatsızlığımı belirtmek ona kalmıştı. Bu benim tarzım değildi; çatışma eğlenceliydi, öldürmek en sevdiğim eğlencelerden biriydi, ama emir komuta zinciriyle uğraşmak sinirlerimi gerginleştiriyordu. Bunu içime attım ve günün sonunda Daiki'nin sadece benimle uğraşmadığını, Blake'i de tehlikeye attığını kendime hatırlattım.

Omuzlarımı geriye doğru çevirdim, nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Planın ne?"

Harlow omuz silkti ve saçlarını düşük bir at kuyruğu şeklinde bağladı. "Senin bir planın var mıydı?"

Asansör kapılarına baktım, asansör hareket etmeye başladığında sessizlik ürkütücüydü. Dönüp köşedeki kameraya bıçak sapladım. "Hiçbir plan yok. Sadece ortalığı karıştırmak mı?"

"Bu yapılabilir gibi görünüyor."

Ona baktım. Kaç kez onun kardeşlerinden birine saldırmak istemiştik? Yıllarca, hayatlarını mahvetmek ve onları öldürmek için ayrıntılı planlar yapmıştık, böylece Harlow zirvede kalacaktı. Ve şimdi Daiki'yi görmeye gidiyorduk, ama ikimizin de aklında sağlam bir plan yoktu. Gülmekten kendimi alamadım. Ne kadar deliydik biz?

"Sonunda, neredeyse normale döndün," dedi Harlow.

Belki de işlev görebilmek için sürekli kaos ve deliliğe ihtiyacım vardı. Emin değildim, ama bildiğim tek şey geri dönüşün olmadığıydı. Daiki'nin beklediği yere doğru asansördeydik bile.

"Sana ne olacak?" diye sordum.

Harlow hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Sana söyledim, Benito kimsenin bana dokunmasına izin vermez." Gözlerime baktı. "Sen de batmayacaksın. Zamanı geldiğinde bir çaresini bulurum."

Şimdi o zaman değil miydi? Asansör onuncu katta durduğunda soruyu içime attım. Bir çift kıkırdadı ama bizi gördükleri anda sustular.

Silahımı sakladım ve onlara gülümsedim. "Bir sonraki asansörü bekleyin, bu doldu."

Adam kız arkadaşını sıkıca tutarak bize bakıyordu. Onların cevabını beklemeden, kapıyı kapatıp yukarı çıkmak için düğmeye bastım.

Zil sesi asansör müziğini bastırdı. Harlow homurdandı ve telefonunu çıkardı.

"Sakladın mı?" diye sordum.

"Evde bir çocuğum var, tabii ki sakladım." Bana telefonu gösterdi. Ekranda Benito'nun yüzü pembe krema ile kaplıydı. "Bunca zaman kapalı tutmuştum. Şimdi bebeği kontrol etmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Ebeveyn olmak kolay değil. Cinayetleri ve diğer şeyleri planlamak zorundasın."

En iyi arkadaşımda ciddi bir sorun vardı. Ama yine de, hayatımızda en iyi ebeveyn figürlerine sahip değildik. Onlara kıyasla, o on kat daha iyiydi. "Seni takip edebilir, bunu biliyorsun, değil mi?"

Harlow'un bana attığı gülümseme, bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Telefon çalmayı bıraktı, ama sonra tekrar çalmaya başladı. Benito'yla dalga geçiyor ve bundan zevk alıyordu. Aslında, muhtemelen kocasının onu bulmasını istiyordu. Berbat bir çifttiler, ama birbirlerine olan aşklarını inkar etmek mümkün değildi. Yine, arkadaşımı kıskandığımı fark ettim.

"Yüz defadan fazla aradı, takıntılı olduğunu söyleyebiliriz," dedi Harlow yüzünde bir gülümsemeyle.

"Sen de en az onun kadar kötüsün," diye mırıldandım, Harlow'un sözlerimi yalanlayamayacağını bilerek. O da Benito'nun parmağında oynuyordu.

Harlow ekrana dokunarak zil sesini kesti. "Hey, pislik, biraz meşgulüm."

Harlow telefonu omzuyla yanağı arasına sıkıştırdığında Benito'nun ne dediğini anlayamadım. Yepyeni olduğu belli olan birkaç bıçak çıkardı.

"Tabii ki, eve döndüğümde sana anlatırım. Yatmadan önce anlatacak sıcak bir hikaye olacak. Ama kapıdan içeri girer girmez en yakın yüzeye eğilmem gerekecek." Bana da aynısını yapmamı işaret etti.

Homurdandım, sol elime pirinç muşta takıp diğer elime silah aldım. Silahlar konusunda eşit fırsatçıydım. Her ihtimale karşı her iki ayak bileğime de bıçak saklamıştım. Onların konuşmasını dinlemek istediğim son şeydi. Kendimi kontrol ettim, çok büyük olan paltoyu çıkardım. İçerisi sıcaktı ve kavga etmeye çalıştığımda sadece ayak bağı olurdu. Kapıdan içeri girdiğimizde tam bir savaş çıkacağına şüphe yoktu. Daiki beni öldürmeye çalışıp Blake'in hayatını tehlikeye attığı anda barışçıl müzakereler suya düşmüştü.

"Uslu durmak mı?" Harlow gözlerini devirdi. "Quincy'ye en kötü davranışlarımı sergileyeceğime söz verdim bile."

Adi herif. "Hey, ikinizin sapıkça zihin oyunlarına beni karıştırmayın."

Harlow sanki hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi güldü. Deli herif muhtemelen öyleydi, ama ben de ona katılmaktan kendimi alamadım. Bunu özlemişim. Harlow, Benito'nun yanına taşındıktan sonra, birlikte şehri yok ettiğimizi hayal ettiğim günler olmuştu. Nostalji göğsüme yerleşmiş ve bir türlü gitmek istemiyordu. Ama zihnimin derinliklerinde, yanımda başka birini düşünmeden edemiyordum. Ateşli bir şekilde vahşi olan birini.

Yaklaştıkça kendimi odaklanmaya zorladım. Sadece sekiz kat daha vardı. Her seferinde çok yakından baktığımda, sanki bir salyangoz hızında ilerliyormuş gibi hissediyordum.

"Oh?" Harlow'un gri gözleri bana doğru kaydı ve içim bir anda sıkıştı. "Ne?"

O *"oh"* bir şey ifade ediyordu, ama ne? Cevap vermesini, bana bir şey söylemesini bekledim, ama hiçbir şey söylemediğinde, bu beni daha da şüphelendirdi. Harlow beni görmezden gelip Benito'yla konuşmaya devam etti. Penthouse süitlerine yaklaştıkça, tuş takımındaki rakamlar yükselmeye devam etti. Silahımı kontrol ettim. Sadece tek bir şarjörüm vardı, ama idare etmek zorundaydı.

"Ben de seni seviyorum. Hayır, hallederim ve eve... Bir dakika, sen kardeşinle birlikteysen Emica'ya kim bakıyor?"

O, arkadaşlarının isimlerini değil de "kardeşim" dediği anda sırtım gerildi. Benito şu anda Blake'in yanında mıydı? İlgim anında uyandı.
Harlow'a döndüm ve elinden telefonu aldım. "Blake, değil mi?"

"Kocam Quincy ile konuşuyordum. Madem şu anda telefonda, ikiniz neredesiniz? Ve lütfen Harlow aptalca bir şey yapmayacak, değil mi?" dedi Benito.

Hiçbiri önemli değildi. Aslında, çok aptalca bir şey yapmak üzereydik, ama Benito'nun kocasını çok iyi tanıdığını kanıtlamasına gerek yoktu. "Blake seninle mi?" *O nasıl? İyi görünüyor mu? Benim hakkımda bir şey söyledi mi?*

Her bir soruyu yuttum, onları cehennemin derinliklerine gömdüm. Hiçbirini sormaya hakkım yoktu, ama yine de her nefes alışımda içimden fışkırmaya devam ediyorlardı.

Harlow, sinir bozucu yüzünde bilmiş bir ifadeyle önümde duruyordu. Sanki kafamın içinde neler olup bittiğini biliyormuş gibi beni çok yakından izliyordu. Kendimi bile tanımadığım halde bu çok saçmaydı.

Sessizlik tek aldığım şeydi. Benito bunu doğrulamadığında içim burkuldu
.

"Evet, siktir git. Ben sadece lanet bir konuşma yapıyordum, Quincy.
lanet olası sikini keseceğim," diye tehdit etti Harlow, ama bana doğru bir hamle yapmadı.

Blake'in orada olduğuna dair bir işaret umarak, Harlow'u dinlemek için onu görmezden geldim. "Beni duyabiliyor mu?"

Benito iç geçirdi ama hiçbir şey söylemedi. Ben gülümsedim. Elimde değildi. Blake'i düşünmek bile içimi bastıramayacağım kadar karmaşık duygularla dolduruyordu.

"Hey, bebeğim," dedim yumuşak bir sesle.

Harlow bana soru dolu bir bakışla tek kaşını kaldırdı.

"Bak," diye devam ettim. "Biliyorum, çok saçma şeyler söyledim..." Kafamı salladım. "İşimi bitirince seninle konuşmam lazım. Kahretsin, sana yalvarmam lazım."

"Bunu duymak istemiyorum," diye homurdandı Benito.

Onun sözleri benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Lanet olası hayatımın her santimini istila eden tek kişiden duymak istiyordum.

"Göreceğiz," dedi Blake. "Neredesin sen, Quincy?"

Bana sesleniyordu. Göğsüm en güzel şekilde sıkıştı. "İşlerimi hallediyorum, ama bitirir bitirmez sana geleceğim."

Blake bana cevap vermedi, ama beni duyduğunu biliyordum ve bu da benim için yeterliydi. Harlow telefonu elimden kaptı ama ben hiç umursamadım. Parmak uçlarımda zıpladım ve kollarımı salladım. Bu kapıların ardındaki saçmalıkları ne kadar çabuk halledersem, Blake ile o kadar çabuk konuşabilirim. Nasıl yalvaracağım ve onun benimle tekrar konuşmaya başlamasını nasıl sağlayacağımdan emin değildim, ama elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Ona ne dedin sen? Lanet olası bir psikopat gibi gülümsüyor," diye sordu Harlow.

Öyle miydim? Asansörün kapısında kendi yansımamı gördüm. Tam bir kaos yaratmak için beklerken, kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyordum.

Kapılar açıldı ve gördüğüm ilk adama saldırdım. Yumruğum yüzüne çarptı, duyulabilir bir çıtırtı sesi kulaklarıma çarptığı anda sinirlerimi yatıştırdı. Adam yere yığıldı ve ben hemen bıçağımı boğazına dayadım. Bundan sonra hayatta kalan tek bir kişi bile kalmamalıydı. Tanık olmamalıydı.

Bir bıçak yanımdan geçip diğer adamın göğsünün ortasına saplandı. Ne olduğunu anlamamış gibi bıçağı tuttu. Arkadaşının yanına düşmeden önce öne doğru sendeledi. Bıçağımı çekip diğerini tekmeledim ve Harlow'un bıçağını çıkardım.

Sıcak kan fışkırarak yüzeye çıktı, parmaklarımı ıslattı ve silahımı tutmamı biraz zorlaştırdı. Bıçağımı geri koyup silahımı çıkardım. Dikkatli olmalıydım, Daiki'nin varlığımızı fark etmeden içeri girmeliydik.

"Adamım, o çok endişeli biri," diye mırıldandı Harlow yanıma gelerek. Kapıya doğru yöneldik. Harlow telefonunu çıkarıp Chelsea adlı bir kişiye tuşladığında etrafta kimse yoktu.

"Senin sicilin pek iyi değil," diye hatırlattım ona.

Harlow bana parmak hareketi yaptı. "Hey, başardık. Kod?" Harlow başını kaldırıp kameraya el salladı. "Bizi görebiliyor. Kamera kaydı yapmıyor

ve yedek sistem farkına varmadan önce yaklaşık otuz dakikamız var." Kaşlarını çattı. "Ve daha bir sürü anlamsız laf." Gözlerini devirdi, sayı tuşlarına odaklandı ve numaraları tuşladı.

Yeşil ışık yandı ve kilit açıldı.

"Evet, biliyorum. Faturayı Benito'ya gönder," dedi.

"Seni öldürecek," diye arkadaşıma hatırlattım.

"Hayır, beni ölümüne becerecek. Arada fark var."

Onunla konuşmak, seks delisi bir psikopatla konuşmak gibiydi. Kafamı salladım, onunla tartışmak istemiyordum çünkü bir parçam ona hak veriyordu. Bundan sonra, yatak odasında birkaç tur atmam gerekecekti. Bununla ilgili tek sorun, birkaç tur atmak istediğim kişinin bana haklı olarak kızgın olmasıydı. Belki de akıllara durgunluk veren bir seks her şeyi telafi ederdi.

Harlow kapıyı açtı ve ben silahımı kaldırarak ilk olarak içeri girdim. Üç el ateş ederek, gözümün önündeki ilk üç adamı indirdim. İki kişi daha köşeden çıktı. Birinin bacağına ateş ettim, diğeri ise zamanında kaçarak mermimin duvara saplanmasını sağladı.

İçeriye girdiğimizde ortalık cehenneme döndü. Mekan Daiki'nin adamlarıyla doluydu ve şüphesiz daha fazlası da hamam böceği gibi ortaya çıkacaktı. Hayat ne boktan bir şeydi. Onlar ateş açarken ben uzun bir kanepenin üzerine atladım. Yanımdaki büyük vazo parçalanarak porselen parçaları etrafa saçıldı. Birkaç parça etime saplanarak yanık izleri bıraktı, ama bu sadece daha fazla odaklanmamı sağladı.

Diğer tarafta Harlow'u gördüm, bir adamın etrafına dolanmış, bıçağıyla onu sanki lanet bir pinata gibi kesiyor ve şeker arıyormuş gibi görünüyordu. Kan her yere sıçradı, ikisini de kapladı. Kendi başının çaresine bakabiliyordu. Kanepenin üstünden göz attım ve kafamın uçmasından kıl payı kurtuldum.

"Kim o lan?" Daiki'nin sesi penthouse'un her yerine yankılandı.

Başımı tekrar kaldırıp ona el salladım. "Selam, biraz sohbet etmek için uğradım."

Adamlardan biri bana tekrar ateş etti, ben de karşılık verdim. Mermi alnının ortasına isabet etti ve adam yerine yenisi gelmeden önce geriye düştü. Beş adam Daiki'yi çevreleyerek her yönden korudu.

"Burada ne işin var, Quincy? Bu kadar aptal olamazsın." "Zekamı çok abartıyorsun," diye karşılık verdim. Yine kanepenin arkasına saklandım ve sürünerek kanepenin etrafını dolaştım.

Daiki'nin kahkahası çılgınca çıkıyordu. "Beni tek başına alt edebileceğini mi sanıyorsun?" diye tükürdü.

"Sadece beni neden öldürmeye çalıştığını bilmek istiyorum." "Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim."

"Doğru, ama bir şekilde cevapları alacağım," diye karşılık verdim. "Öldür onu. あいつに死んでほしい。あいつの首を傲慢な売春婦の弟に送ってやる." *Onun ölmesini istiyorum. Kafasını kibirli fahişe kardeşim*.

Harlow'u hala fark etmemişti, ama en iyi arkadaşımı tanıyorsam, bu durum uzun sürmeyecekti. Sanki işaret almış gibi, Harlow saklandığı yerden atladı ve bıçağını odanın diğer ucuna fırlattı. Aptallardan biri bıçağın önüne geçti ve Daiki kurtuldu. Tereddüt etmedim. Dışarı çıkmadan önce on el daha ateş ettim. Silahımı attım ve benden daha geniş ama en az 30 santim daha kısa bir adamla boğuştum. Muhtemelen Blake'den daha kısaydı. Onu yere indirip kafasını mermer zemine çarptım. Bu pisliği temizlemek zorunda kalan kişi, derzlerden kanı çıkarmak için çok uğraşacaktı.

Tereddüt etmeden bir sonraki hamleye hazırlandım. Yumruğu göğüs kafesime çarptı ve ciğerlerimdeki havayı bir anda boşalttı. Darbeyi alırken hırıltılı nefes aldım ve bıçağımı koluna sapladım. Kısa bir zafer çığlığı attı ve yumruklarını sallamaya devam etti. Böyle sert darbelere daha fazla dayanamayacaktım.

Yumruğu gök gürültüsü gibi indi ve ben bu fırsatı değerlendirip bıçağımı çıkardım. Yüzümün yan tarafına kan sıçradı ve o kollarını esnetirken bir anlığına gözlerim karardı. Kendi kanını görmenin şoku bana ihtiyacım olan fırsatı verdi. Dönüp bıçağımı boğazına dayadım ve kulağından kulağına kadar kestim.

Daha fazla kan aktı ve sanki aylarca birikmiş öfkemi dışarı çıkarıyormuşum gibi hissettim. Bir süredir işler benim istediğim gibi gitmiyordu ve sonunda içimi boşaltabildim. Bıçağımı adamlardan birinin yanına sapladım ve o kan kaybederken onunla yumruklaşmaya başladım. Sıcak kan sıçramaları ayakkabılarımı kapladı, çoraplarıma sızdı ve her adımımı ıslak ve yapışkan hale getirdi. Ne kadar çok kavga edersek, o kadar kanlı hale geliyordum.

Bir ara başımı kaldırıp baktığımda kapının açıldığını fark ettim. Hiç de şaşırtıcı değildi, sanki sonsuz bir döngüde öldürüyormuşum gibi hissediyordum. Yüzümdeki kanı silerek kirpiklerimden bir kısmını temizlemeye çalıştım. Beni kolayca karşılayan çılgınlığa kapılırken tüm dünyam kıpkırmızıya boyanmıştı. Kıkırdadım ve iki adamı daha dövdüm, onların darbeleriyle başa çıkarken kendiminkileri de

. Beni yavaşlatabilecek herhangi bir acı, hepsini öldürmek için elimden geleni yaparken sadece bir gümbürtüden ibaretti.

Geri dönmem gereken biri vardı. Bu boktan şeyden daha önemli biri.

.

Yumruğumu geriye çektim ve bir adamın yüzüne indirdim. Bunu tekrar tekrar yaptım. Dişleri kırılıp etime sürtünce parmak eklemlerim yarıldı. Yumruğum yüzüne her çarptığında kanı ve salyası fıskiye gibi fışkırdı. Burnu çöktü ve yumruğumu tekrar geri çektiğimde, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen ıslak bir çamur sesi duyuldu. Yüzümde yayılan gülümseme yanaklarımı acıtıyordu. Pirinç yumruklar artık çoğunlukla kırmızıydı ve üzerlerinde et parçaları yapışmıştı.

"Kıpırdarsa ölür," Daiki'nin sesi ölümün sisini yırttı ve ben başımı kaldırıp yumruğumu indirdim.

Silahı, şu anda diğer iki adamın üzerine çömelmiş olan Harlow'a doğrultulmuştu. Saçları dağınıktı, yüzü kanla kaplıydı ve elinde bir bıçak tutuyordu, hala saldırmaya hazırdı.

"Sen her zaman eğlenceyi mahvetmeyi bilirsin," dedi

Harlow. İkimiz de kıpırdamadık.

"Quincy..." Silahını bana doğru çevirmeye başladı ve Harlow hareket etti.

"Beni hedef almayı bıraktığın anda, ölmüş sayılırsın," diye söz verdi Harlow.

"Quincy, hareket edersen onu öldürürüm."

Geriye yaslandım ve derin bir nefes aldım. Bir süredir nefesimi tutuyormuşum gibi hissettim. Kan ve barutun keskin kokusu, bir anlığına duyularımı bastırdı. "Devam et, Vitales'lerle savaşa girmenin nedenini açıklamak zorunda olan sensin."

Daiki'nin yüzü bir saniye soldu, sonra kendini topladı. Tüm cesaretine rağmen, bazı konularda hala eksiklikleri vardı. "Bu doğru olabilir, ama sen ölürsen, kimsenin umurunda olmaz."

Haksız sayılmazdı, ama ben gülümsedim. "Eh, bilemem. Tanıdığım biri sahip olduğun her şeyi ateşe verebilir."

"Babam çok üzülür," diye Harlow'u ikna etmeye çalıştı.

"Lanet olsun, kendi kardeşini gerçekten tanımıyorsun," dedim ve ayağa kalktım. Sanki dünyada hiçbir derdim yokmuş gibi gerindim. "Biliyorsun, korkak olduğun için biraz daha saklanabilirdin."

"Kapa çeneni." Silahı bana doğru doğrulttu ve bu onun ilk hatası oldu. Harlow'dan gözlerini ayırdığı anda saldırdı. Harlow'un bıçağı Daiki'nin omzuna saplandı.

Silahını düşürdü ve ikimiz de bir saniye içinde üzerine atladık. Onu mutfak sandalyesine bağlamak için hızlıca harekete geçtik. Onun ölmesini ne kadar istesem de, önce cevaplara ihtiyacım vardı.

"Bana suikast emri verildi mi?" diye sordum. Bıçağın keskin ucunu çenesinin hemen altına sürttüm, çok derine batırmamaya dikkat ederek ama acıyı hissetmesi için yeterince batırdım. Kan fışkırdı ve aşağı akarak diğer kanın üzerine karıştı.

"私は話していない。" *Konuşmayacağım.*

" 楽しみたいんだ。できるだけ長 い間、口を閉じていよう." *Güzel, eğlenmek istiyorum. Mümkün olduğunca uzun süre çeneni kapalı tut*, dedim.

Gözlerinde bir anlığına korku parladı. Bana gereken tek şey buydu. Harlow, Daiki'nin diğer tarafında durdu.

"Bunu yıllardır istiyordum," dedi Harlow.

Bundan şüphem yoktu. Kardeşine işaret ettim. "Lütfen, birkaç kez bıçakla."

Harlow tereddüt etmeden Daiki'nin attığı silahı aldı, kulağına dayadı ve tetiği çekti. Mermi karşı duvara saplandı. Kulaklarımda çınlayan ses, Daiki'nin çırpınırken çıkardığı çığlığı bastırdı. Kulağından kan damlıyordu ve psikopat Harlow, silahın sıcak metalini kardeşinin şakağına bastırarak küçük yuvarlak bir iz bıraktı.

"Eğer eğleniyor olmasaydım, şu anda tetiği çekerdim," dedi Harlow. Geri çekildi ve sıra bende olduğunu anladım.

Yüzünü parçalamak istedim ama hala konuşma yeteneğine ihtiyacı olduğu için vücuduna vurmaya karar verdim. Tüm gücümle yumruk attım. Yumruklar arka arkaya gövdesine isabet etti. Her yumrukla sandalye mermer zeminde sertçe sürtündü. Daiki öksürdü ve onuncu yumrukta yarı eğilmiş, kusmak üzereydi. Safra yere düştü ve Harlow ile ben geri atladık.

"İğrenç," dedim.

Harlow umursamadı; sırası gelmek için can atıyordu. Kardeşinin yüzünü tuttu ve başını geriye doğru eğdi. Bıçağı bir elinde sabit tutarken Daiki'nin göz kapağını tutup kesti. Hızlıca söylenen Japonca küfürler duymak istemediğim şeylerdi, bu yüzden ikimiz de onları görmezden geldik.

Harlow ile tekrar takas yaptım ve onun ellerinden birini tuttum. İlk olarak orta parmağını kırdım. Parmağını sola doğru çevirip sonuna kadar zorladığımda çıkan yüksek sesli çatlak sesi, tekrar tekrar duymaktan zevk alacağım bir sesdi. Ona acıyla başa çıkması için on saniye süre verdim, sonra tekrar yaptım. Her seferinde, acının ve şokun geçmesini bekledim, sonra bir başkasını kırdım. Her iki eliyle de aynısını yaptım. Her parmak tuhaf açılarla yukarı doğru çıkıntı yapıyordu. Parmak uçları çoktan renk değiştirmiş, koyu mor bir ton almıştı.

Onun için dinlenmek yoktu. Harlow ve ben sırayla işkenceyi her seferinde daha da artırarak devam ettik. Sanki Daiki'ye en çok acı çektirebilecek olanın kim olduğunu belirlemek için sessiz bir savaş içindeydik. Ondan her başarılı çığlık aldığımda kazandığımı umuyordum.

Elimdeki bıçak onun kanıyla kaplıydı, bıçağı aşağı doğru sürükleyerek lotus çiçeği tasarımımı tamamladım, aynı anda Harlow da onun vücuduna kanji harfleri kazıyordu.

"Hayır," diye inledi.

Kulağımı kabartıp çömelerek ona yaklaştım ve onun acınası haline gülümsedim. "Ne dedin?" Sanki işe yarayacakmış gibi kulağımı ovuşturdum. "Kahretsin, kulağıma kan girmiş olabilir."

Islak bir sesle titreyerek nefes aldı. "Hayır."

Eğlencenin ortasında sorumu neredeyse unutmuştum. Bana yapılan saldırı emir miydi? Görünüşe göre hayır.

"O zaman neden beni öldürmeye

çalıştın?" Başını salladı.

Son zamanlarda alabileceğim her şeyden çok daha güzel olan devasa mutfağa geri döndüm. İşkence sırasında ocağı açmıştım ve birkaç şey güzelce ısınmıştı. Isıya dayanıklı eldiveni aldığımdan emin oldum ve çatalı elime aldım. "Harlow, sen bu şeyleri silah olarak kullanmada ustasın; ne yapmam gerekiyor?"

En iyi arkadaşım gülümsedi. "Kolay, sadece içeri sok. Önce ince bir yerden denemelisin. Belki yanağından."

"Bekle..." Daiki daha fazla kan öksürdü ve yere daha fazla kan bulaştı. "Sadece sana yerini hatırlatmak istedim."

Kırmızı parlayan çatalı tutarak onun yanında durdum. Gaz ocakları, bir şeyi ısıtmak söz konusu olduğunda bir nimetti. Çatalı yüzüne yaklaştırdım.

"Cevap verdim!"

"Evet, tebrikler! Gözüne çatal kazandın."

Harlow, ben aleti indirdiğimde başını geriye attı. Kokusu iğrençti ama cızırtı sesi neredeyse komikti. Kendimi tutamadan kısa bir kahkaha attım. Aleti zorla sokarken geri adım attım ve orada bıraktım. Daiki'nin çığlıkları, aşırı sıcak bir günde dondurma yemek gibiydi. Hak ettiği bir ödül.

Harlow ve ben, Daiki'nin çığlıkları kesilip vücudu artık tepki vermez hale gelene kadar birbirimize saldırdık. Her tarafımız kanla kaplıydı. Eski günlerdeki gibi. Daiki'yi sandalyeden çözdüm ve vücudu yere düştüğünde gülümsedim. Harlow güldü ve cesedine tekme attı. Orada, hayal edebileceğimden çok daha fazla kin vardı.

"Bu iş halloldu, şimdi bize..."

"Burada olanları açıklamak için." Minato içeri girdi. O, Harlow'un ikinci en büyük ağabeyiydi ve dürüst olmak gerekirse, diğer kardeşlerinden daha acımasız ve hesapçıydı. Yakuza'da, onun hakiki varis olduğuna yürekten inanan bir grup vardı.

"Geç kaldın," dedi Harlow, kardeşini gördüğüne hiç şaşırmadan. "Onu sen mi çağırdın?"

Yüzünden kanı silerek siyah saçlarını geriye attı. "Kesin bir planım yoktu, ama Daiki'nin ortadan kalkmasını isteyen sadece biz değildik."

Minato, cesetlere ve kan birikintilerine dikkat ederek içeriye doğru ilerledi. "Öldü mü?"

Daiki'ye baktık, sonra Minato'ya. "Hayır, sadece biraz kestiriyor. Araştırmalar, kan kaybetmenin uykusuzluğa iyi geldiğini gösteriyor. Araştırmaya katılmak ister misin?"

Benim sözlerime hiç aldırış etmedi. Bunun yerine, çoğu kişi gibi, Harlow'a döndü.

"Zemin çoktan hazırlandı. Sevgili ağabeyimizin Isaak Antonov'a karşı kendini savunamaması çok yazık. Onları dolandırmak, aile adımıza leke sürmek demektir." Elini kalbinin üzerine koydu ve sanki gerçekten umursuyormuş gibi gözlerini kapattı.

Harlow, Daiki'yi işkence etmek için kullandığı bıçaklardan birini parmakları arasında çevirerek, şimdiye kadarki en güzel Noel hediyesini almış gibi görünüyordu.

"Quincy, burayı temizlet, işin bittiğinde..."

"Dur," dedi Harlow, kardeşine doğru adım atarak. "Quincy artık yok."

"İkimiz de biliyoruz ki yok diye bir şey yok. Değil mi, Quincy?"

Başımı salladım. Beni öldürmeyecek olması bir mucizeydi. Ama yine de, benden faydalanabileceği sürece beni kullanmaya devam edecekti. Güven yoktu. Sürekli yer değiştirip arkamı kollamaya devam etmem gerekecekti.

"Vitales'e katılacak," diye itiraz etti Harlow.

"Öyle mi?"

"Öyle mi?" Minato başını salladı. "O böyle bir şey yapamaz..." "Evleniyor."

"Ne?" Bu benim için yeni bir haberdi. Harlow ne kadar çok konuşursa, arkadaşımın kalan az sayıdaki beyin hücrelerini de kaybettiğinden o kadar emin oluyordum.

"Üçüncü sınıf bir kuzenle evlenmek bir değişikliği haklı çıkarmaz," dedi Minato dedi.

"O kuzen değil. Gerçek bir kardeşi ile evleniyor. Ve biliyorsun ki ona sadık olduğu sürece senin altında olmasına izin vermeyeceklerini biliyorsun."

Minato, ölen kardeşinin cesedine bakarak bunu düşünmüş gibi görünüyordu. O lanet kapıdan girmeden önce olduğumdan daha da kaybolmuştum. Tüm suçu üstlenip kaçacağımdan emindim. Harlow'un en ufak bir belaya bile bulaşmasına izin vermem mümkün değildi. Onun bir çocuğu ve kocası vardı, benimse sadece kendim.

Biz aynı değildik.

"Bir anlaşma yapabiliriz," dedi Minato sonunda.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Harlow.

Başını salladı. "Hayır, senin sözünü istemiyorum. Benito'nun sözünü istiyorum."

Harlow'un dişlerini gıcırdatışını neredeyse duyabiliyordum. Odadaki gerginlik her saniye daha da artarak boğucu bir hale geldi. Ben iç geçirdim.

"Onu öldürecekseniz, acele edin ve kararınızı verin," dedim, gerginliği bozarak.

Minato, yalnız birine göre endişeli görünmüyordu. Ama Harlow kadar çılgın biri varsa, o da Minato'ydu.

"Peki," dedi Harlow, pes ederek.

"İyi." Ellerini çırptı ve arkasını dönerek etrafı süzdü. "Şimdi bu iş halloldu. Bu konuyu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Adamlarımı çağırıp bu işi hallettireceğim." Ruhsuz gözleri beni olduğum yere çiviledi. "Seni elde etmeyi umuyordum. Babamın seni Daiki'ye vermesi çok yazık oldu. Onun senin yeteneklerini doğru şekilde kullanamayacağını hep biliyordum, şimdi de ben kullanamayacağım."

"Hay aksi, yatakta ne kadar iyi olduğumu duydun, değil mi? Bak, ben o tarafa eğilimliyim ama senin için değil. Benim için zor bir karar." Onun bende uyandırdığı mide bulandırıcı duygudan kurtulmam gerekiyordu.

"Temizlen ve buradan git. Sahneyi hazırlamam lazım," dedi Minato.

Harlow bıçağındaki kanı sildi ve o kadar hızlı bir şekilde kaldırdı ki, dikkatle izlemiyor olsaydım fark edemezdim. Ben de aynısını yaptım. Kan kuruyup kağıt inceliğinde bir yapıştırıcı gibi bana yapıştığı için, pirinç muşta çıkarmak çok zordu. Parmaklarımı hareket ettirdikçe çatladı ve pul pul döküldü.

İkimiz de Minato'dan gözlerimizi ayırmadan salona doğru ilerledik. Onunla bir anlaşma yapmış olabilirdik, ama bu onun güvenilir olduğu anlamına gelmiyordu. Birkaç kat merdiven indikten sonra, tam hızla aşağıya doğru koşmaya başladık. Otopark, ana lobiden bir kat aşağıdaydı ve fırsatını bulur bulmaz merdivenleri uçarak indim. Parmak izi bırakmamaya dikkat ettim. Minato orayı temizletip süpürttürse de, riske girmeye niyetim yoktu.

Arabamın yanında durdum, nefes nefeseydim ve ceketimi bıraktığım için kendime küfrediyordum. Hava çok soğuktu, dişlerim takır takır titriyordu ve üzerimdeki kan, vücudumda buz gibi su gibi hissediliyordu. Kapıyı açtım ve direksiyonun başına geçtim. Anahtarı kontağa soktum ve motor çalışır çalışmaz ısıtıcıyı açtım.

"Siktir, çok soğuk," diye homurdandı Harlow.

Yumruğumu koluna indirdim. "O da neydi öyle?" "Rica ederim."

Kafamı salladım, geri çekildim ve garajdan çıktım. "Hoş geldin mi? Harlow, ne oluyor lan? Konuşmaya başla."

"Evet, hoş geldin. Bana bir daha vurursan, lanet olası elini keserim. O zaman artık güzel erkek arkadaşını mastürbasyon yapamazsın. Kahretsin, yani kocanı."

Şok içinde ona bakmak için sağa doğru birden döndüm. Arabayı düzelttim. "Sen ne diyorsun lan?"

"En genç Vitale ile yattığın gerçeğinden bahsediyorum." Bakışlarının yüzümün yan tarafına delici bir şekilde saplandığını hissedebiliyordum. "İnkar etme. Ondan hoşlanıyorsun."

"O..." Ne? Blake Vitale hakkında ne hissediyordum? O deliydi ve beni kafamı kaşımaya iten birçok özelliği vardı, ama her şeyden öte, onun yanında kendimi insan gibi hissediyordum.

"Siktir!" Harlow nefesini tuttu. "Onu

seviyorsun." "Hayır."

Harlow güldü. "Siktir! Bu yüzden kalbi kırılmış genç bir kız gibi somurtuyordun."

"Öyle değildim." Artık tam bir pislik olmuştu. Benito'nun etrafında biraz fazla dolanıyordu.

"Ben de her şeyin benim hatam olduğunu sanıyordum, ama aslında sen Vitale'nin sikini düşünüp duruyordun."

"Siktir git, Harlow."

"Asla olmayacak. Ne o zaman ne de şimdi."

"Sert," diye karşılık verdim. Buna kızmamıştım, ama yine de egomu biraz incitmişti. Kim benimle yatmak istemez ki?

Kafasını salladı, at kuyruğundan daha fazla saç teli koparak düştü. "Bu nasıl olur, Quincy? İki pasif birbirine uymaz." Başını eğdi ve bana sırıttı. "Ne yapmamız gerekiyor? Kıçlarımızı birbirine sürtmek mi? Yani, Melony'ye göre makas pozisyonu bile yapamayız, o lezbiyenler için. Buna ne ad vereceğiz ki? Cevabı kim bilebilir biliyor musun? O sinir bozucu pislik Giancarlo."

Bir dakika bekle. "Ben pasif değilim."

Harlow elindeki telefonla durakladı. Kırmızı ışıkta yavaşlayarak durdum ve önümdeki yola odaklanmak için elimden geleni yaptım.

"Hala buna inanıyor olamazsın."

Ben hiçbir şey söylemeyince, Harlow kemerini çözdü ve parmaklarını yüzüme doğru şıklattı. Kan parçacıkları her yere sıçradı. Arabayı iyice temizletmem gerekecekti. Elini itip uzaklaştırdım. İnkar etmek aptalca geliyordu, sanki ben altta kalmamışım gibi. Blake ile olanlar öyle gelişmişti.

"Yukarıda ne oldu öyle?" diye sordum, konuyu güvenli sulara geri döndürerek.

"Tamam, konuyu değiştirelim. Bir karar verdim ve seni kardeşlerimin herhangi birinin yanında bırakmanın kötü bir karar olduğunu biliyordum. Ayrıca bunu özlemiştim. Benito bana işkence etmeme ve öldürmeme izin veriyor ama bunu birlikte yaptığımızda dikkatim dağılıyor ve sonunda onun sikini emmek istiyorum."

"Bazı şeyleri kendine saklayabileceğini biliyorsun."

"Biliyorum."

Her şeyden hala emin olmasam da, garip bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini hissederek, onların evine doğru yola çıktım. "Onu ne kadar sevdiğini söylemene gerek yok, anlıyorum."

Harlow omuz silkti. "Seni incitmek için yapmıyordum, ama biraz endişeli olduğumu söyleyemem."

"Neyden?" Ona baktım. "Hâlâ bana

karşı hisler beslemekten."

Nefesimi bıraktım. "Herkes aynı lanet soruyu sorup duruyor." Ona dönüp gözlerinin içine baktım. "Harlow, yemin ederim, geriye hiçbir şey kalmadı. Sana baktığımda sikim kıpırdamıyor bile. Sana karşı hissettiğim tek şey hafif bir saygı ve biraz korku." Onun deli herifinden korktuğum tek neden, çocukluğumdan beri benim hakkımda saklı kalmasını istediğim sırları biliyor olmasıydı.

"Oh, iyi. Benito'nun seninle tekrar dövüşmek zorunda kalmasını istemem."

Evet, hadi bu konuyu açalım, kendimi gerçekten iyi hissettiriyor.

"Madem sonunda bu konuyu konuşuyoruz. Neden ilişkimiz yürümedi?" Dişlerimi gıcırdattım. "Ve sakın o altta olan şeyden bahsetme."

Harlow güldü. "Biri, eleştiri aldığı için çok alıngan davranıyor."

Onu öldüreceğim.

"Birbirimizin en çirkin hallerini gördük." Diye iç geçirdi. "Bana olanları gördün ve en kötü anlarımda yanımdaydın."

"Evet, senin için de aynı."

O da başını salladı. "O boktan şeyi gördükten sonra sana eskisi gibi bakamıyorum."

Ona bunun doğru olmadığını söylemek için ağzımı açtım, ama sonra aptal mıydım? Birlikte birçok zorluk yaşamıştık ve her seferinde onu korumak ve ikimizin de hafızasından silmek için daha fazla umutlanıyordum. Onu çekicilikten dolayı istemekten çok, başımıza gelen kötü şeylerden kaçmak istiyordum.

"Evet, anladın mı?" Bir süre pencereden dışarı baktı ve araba ezici bir sessizlikle doldu. "Asla dürüst bir ilişkimiz olamaz. Tek görebildiğim, harika olduğumuz, ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. Ve ikimiz de birbirimizi incitmek istemeyiz. Gerçekten." Sözleri midemi sıkıştırdı, haklıydı. "Ayrıca, dediğim gibi, sen lanet olası bir pasifisin. Ben seni aktif yapmam." Harlow'un vücudu resmen titredi.

Onun aptallığına güldüm. "Not aldım, senin yakınımda olmanı istemem ve ben lanet olası bir pasif değilim. Bazen aktifim."

"Geceleri karnın spermle dolu olarak uyumak için ne söylemen gerekiyorsa." "Ben öyle bir şey yapmam!" diye itiraz ettim.

"Tabii tabii," diye devam etti Harlow. "Bir pasif gördüğümde anlarım."

Kıçımı sikip sikmediğimle ilgili bu sonsuz konuşmadan kurtulmam gerekiyordu. "Aileye gelin gitsem ne olacaktı?"

"Doğru, Benito'yu aramam lazım. Blake'i seninle evlenmeye ne kadar çabuk ikna edebilirsin sence?"

Benito'nun binasının hemen önünde frene bastım. Araba kornaları çaldı ve birkaç küfür bize doğru fırladı. Harlow'a şaşkınlıkla bakarken bunların hiçbirini fark etmedim. Adam bana şok geçirmişti.

"Şimdi ne olacak?"

O sırıttı. "Blake Vitale ile evleneceksin. Tebrikler!"

Twenty-Two BLAKE

İleri geri yürüyordum, ayaklarımın sesi beni delirtiyordu ama hareket etmeyi bırakamıyordum. Quincy ve Harlow'dan çok uzun zamandır haber almamıştık. Benito adamlarını onların bulunduğu yere göndermişti ama penthouse'a doğru yola çıktıkları bildirildiğinde biz de geri döndük. Sonra uzun süre telefonuyla uğraştı. Ne olursa olsun, ikisi de oradan ayrılmış gibi görünüyordu. Şimdilik.

Ama benim bir şey yapmam gerekirse, bu uzun sürmeyecekti.

"Neden onların bulunduğu yere gitmedik bilmiyorum," dedim.

"Sen bunu henüz anlamıyorsun, ama bu dünyada kurallar var. Benim yakuza bölgesine girip, kocamın başlattığı çılgınlığa karışmam, sadece yeni bir savaş başlatır. Şu anda buna ihtiyacımız yok, hala bir öncekinden yaralarımızı sarıyoruz." Kanepeden kalktı. "Güven bana, Harlow kendi başının çaresine bakabilir."

"Ama o bir Vitale," dedim. "O gitse de durum aynı olmaz mı?"

Kafasını salladı. "Harlow bir Vitale olabilir, ama o dünyayla bağları var. O, benim olabileceğimden çok daha hoş karşılanır."

Onun bu kadar sakin olmasını anlayamıyordum. Harlow'un tehlikeli olduğunu ve hayatta kalabileceğini bildiği için miydi? Yoksa sadece kendini kandırıyor muydu?

"Duşu açacağım," dedi Benito. "Kocamı tanıyorsam, kanlar içinde içeri girecek," dedi kardeşim odasına doğru yürürken.

Onun arkasından baktım. *Bu aile tamamen deli.*

Çatı katındaki asansör çaldı ve ben başımı o yöne çevirdim. Harlow her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin bir şekilde ilk olarak indi. Ve kanlar içindeydi. Gözlerimiz buluştu ve bana göz kırptı.

"Hey, en genç Vitale. Hayalet görmüş gibi görünüyorsun." Arkasına dönüp, onun ardından çıkan Quincy'ye baktığımı gördü. Bana tekrar baktığında, sırıttı. "Ah, öyle bir şey yapmışsın. Bu kanı temizleyeceğim. Belki Quincy'ye de yardım edebilirsin."

"Yardım etmiyorum, Harlow," diye homurdandı Quincy.

Elini sallayarak uzaklaştı. "Benito? Duşta beni bayılana kadar becermek için 1,2 saniyen var, sonra yetişkin gibi davranmamız gerekecek." Durdu. "Kızım nerede?"

Ona baktım. "York onu almaya geldi."

"Oh, FBI ajanı mı?" Dudaklarını büzdü. "En azından güvende olduğunu biliyorum. Ve yemek yiyor."

Onu zar zor duyabiliyordum. Tamamen ve tamamen tek bir kişiye odaklanmıştım. Quincy sonunda asansörden çıktı ve kapılar arkasından kapandı. Bana baktı, gözlerinde okuyamadığım bir yoğunluk vardı. O bana doğru yavaşça ilerlerken, sanki onu her an öldürebilecek kafeslenmiş bir hayvanmışım gibi ona baktım.

"Blake..."

"Ölmediğini bilmek güzel," dedim. "Neredeydin sen?" "Bir işimi

hallediyordum." Tam karşımda durdu, vücudu

benimkinden bir kol mesafesi bile uzak değildi. "İyi

görünüyorsun." "Evet."

Aramızdaki gerginlik midemi sıkıştırdı. Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Dudaklarından hafif bir kıkırdama çıktı, elini uzattı ve kanla ıslanmış pembe buklelerini parmaklarıyla taradı. O kadar kan beni rahatsız etmeliydi, ama tek odaklanabildiğim şey onun tam önümde durduğu gerçeğiydi. Hayattaydı.

"Dinle, geçen sefer birlikteyken biraz pislik gibi davrandığımı

biliyorum..." "Biraz mı?"

Quincy utangaç bir şekilde başka yere baktı. "Tamam, birazdan fazlasıydı. Söylediğim şeyler çizgiyi aşmıştı. Üstelik doğru bile değildi."

"O zaman neden söyledin?" diye bağırdım. "Ve neden her tarafın kan içinde?"

Quincy ellerini kaldırdı ve sanki kanı ilk kez fark etmiş gibi inceledi. Boyaya bulaşmış bir çocuk gibi ellerini arkasına sakladı. Ona bu kadar kızgın olmasaydım, gülerdim. Onlara benziyordu, sert bir yakuza gibi, ama aslında sadece... kaybolmuştu.

Hayır, onu bu kadar kolay affetmeye cüret etme! Dalga mı geçiyorsun?

Doğru, Quincy'ye öylece boyun eğemezdim. Ona hala kızgındım, ama bir yanım da onu özlemişti. Uzun zamandır gecelerimi daha az yalnız geçirmiştim. Her gün onun yanındayken, ilerlemeye devam edebiliyordum. Pisliğin teki miydi? Evet, hem de kocaman bir pislik, ama hayat onsuz da aynı değildi.

"Blake?"

Ona baktım ve dalmış olduğumu fark ettim. Bana bir adım daha yaklaşarak yüzümü inceledi. Sonunda, beni iki kolumdan tutup öne doğru çekti ve kaşlarını çattı.

"Siktir, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bu konuda hiç iyi olmadım. Kimseyi denemeye bile değecek kadar umursamadım. Lanet olsun, kendi annem bile bunu yapamıyor."

"Neyi?" diye sordum.

Quincy kaşlarını çattı. "Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Bana kızgın olmak için her türlü hakkın var, ama kızgın olmanı istemiyorum. Eve dönmeni istiyorum."

Kalbim sıkıştı. "Eve mi?"

"Evet, benimle," dedi ve son kalan küçük boşluğu da işgal ederek üzerime doğru eğildi. "Ait olduğun yere." Elini uzattı ve yüzümün üzerinde hafifçe gezdirdi. "Siktir, sana dokunmak istiyorum ama iğrenç biriyim."

Parmak uçlarımda yükselmeye çalıştım, ama o pislik lanet olası bir devdi. Zar zor ulaşabiliyordum. Yine de ona çekilmesini söylememe gerek kalmadı. Quincy beni vücuduna sıkıca çekti ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Bunu yaptığı anda, sanki dünyama renkler geri dönmüş gibiydi. Gömleğini tuttum, o beni daha derin öperken dudaklarımdan bir inilti çıktı, ağzımdan onun inlemesi yankılandı.

"Hâlâ yeterince yakın değilsin," diye dudaklarıma fısıldadı. "Seni kesip bir süre içinde yaşamama izin vereceğinden emin misin?"

Karnım düğüm düğüm oldu. Evet, yardıma ihtiyacım vardı, ama lanet olsun, onun bana bu kadar ihtiyacı olduğunu bilmek beni rahatsız ediyordu. Biraz sırıttı, yüzünde benim özlemini çektiğim o gülümseme belirdi.

Bir adım geri attım, nefesimi tuttum ve yüzüne yumruk attım. Quincy yere düşerken çığlık attı. Gözlerini kocaman açarak bana bakarken çenesini tuttu. Odayı koşuşturma sesleri doldurdu, ama umurumda değildi.

"Bana bir daha böyle bir şey yapmaya kalkışırsan, seni pataklarım Quincy. Duydun mu? Benimle oyun oynayamazsın." Üstüne çıktım, çömelip yakasını tuttum ve kendime doğru çektim. "Beni kızdırma."

"Asla, bebeğim." Çenesini çevirmeden önce kan tükürmek için başını çevirdi. "Lanet olsun, bu çok iyi bir sağ kroşe oldu."

"Eğer aptal gibi davranırsan, bunlardan daha çok var."

"Evet, bebeğim." O sırıttı. "Çok seksisin."

Gözlerimi devirdim. Sözlerim ona ulaşmış mıydı acaba? Şüpheliydim. Quincy böyleydi. Zamanının yarısını kendi dünyasında yaşıyordu.

"Pardon?" Harlow, bir elini beline koymuş, sırılsıklam bir şekilde orada duruyordu. Benito da onun arkasında havluyla duruyordu ama gözlerini dikmiş bakıyordu. "Bir şey olduğunu sandım!" diye bağırdı Harlow.

"Üzgünüm," dedim, dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Sadece Quincy'yi vuruyordum."

"Oh," dedi Harlow. "Peki, bu rahatlatıcı. Bize saldırılacak sandım."

"Hey!" dedi Quincy. "Az önce erkek arkadaşım bana yumruk attı ve sen onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Evet," dedi Harlow.

"Erkek arkadaş mı?" Benito ve ben aynı anda sorduk.

Quincy bana baktı. "Evet, lanet erkek arkadaşım. Senin için bir sorun mu?"

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Sanırım yok."

"Öyle düşünmüştüm, bebeğim."

"Ya benim için sorunsa?" diye sordu Benito. "Gerçekten mi?" Bana doğru döndü. "Quincy?"

"Biliyor musun, buradaki saçmalıklardan biraz bıktım," diye homurdandı. "Ben dürüst bir vatandaşım." Hepimiz ona baktık. "Ne demek istediğimi biliyorsunuz!"

Quincy kalçalarını yukarı kaldırdı ve ben ağzımı elimle kapatmadan önce inledim. Omzuna yumruk attım. "Kardeşimin önünde yapma!"

"Awww, kardeşim," dedi Harlow. "Ama aynı zamanda iğrenç."

"Sen mi söylüyorsun bunu?" dedi Quincy, beni kenara itip yavaşça ayağa kalkarken. Elimi tutup beni ayağa kaldırdı. "Bugün senden duyduğum saçmalıklar midemi bulandırmaya yetti. Duş almaya gidiyorum ve erkek arkadaşımı da yanımda götürüyorum."

Şimdi sadece bunu söylemekten hoşlanıyor. Yüzündeki kocaman gülümsemeye baktım ve evet, aynen öyleydi. Eh, biraz sevimliydi.

"Bundan emin misin?" diye sordu Benito. "Onu sevmeye daha yeni başlamıştım."

Omuz silktim, yüzümde bir gülümseme vardı. "Ondan kurtulabileceğim de değil. Bu noktada, onun saçmalıklarına alıştım."

Kardeşim burnunun köprüsünü sıktı. "İkiniz de aptalsınız. Misafir odasındaki banyoyu kullanın."

"Harika, teşekkürler Benito," dedi Quincy beni çekerek. Aniden durdu ve ben de ona çarptım. "Harlow, bana biraz kayganlaştırıcı ver."

"İnan bana, orada kesinlikle bir iki şişe vardır. Benito ve ben burayı baştan aşağı sikiyoruz."

Quincy ve ben aynı tiksinti dolu yüz ifadesini takındık, Benito ise dehşet dolu bir ifadeyle kocasına bakıyordu. Evet, kardeşim hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmiştim. Hem de fazlasını.

"Bu aile birbirine çok yakın," diye mırıldandım.

"Artık sen de bu ailenin bir parçasısın. Quincy de yakında öyle olacak," dedi Harlow.

Quincy hızını artırdı, odaya girdi ve arkamızdan kapıyı kapattı. Kilidi attı, ama ben hala Harlow'un neyden bahsettiğini anlamamıştım. Fazla soru sormadan önce, Quincy kıyafetlerini çıkarıp yere attı. O muhteşem kahverengi teni ortaya çıktı ve beynimin mantıklı tarafı tamamen kayboldu.

"Ne?" Quincy arkasını dönerek sordu. "Bu kadar çabuk ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum."

Beklediğim ukala cevap yerine, Quincy gülümsedi. "Öyle mi? Neden sen de soyunup benim hafızamı tazelmiyorsun?"

Bunu iki kez söylemesine gerek yoktu. Hızla kıyafetlerimi çıkardım ve onun kıyafetleriyle birlikte bir yığın halinde attım. Quincy elimi tuttu ve beni banyoya götürdü. Parmaklarımızın birbirine dolandığına baktım ve

keskin bir nefes aldım. Bu beni korkutmalıydı. Kaçmam gerekirdi, ama kaçmak istemiyordum. Tanrım, Quincy'siz geçen neredeyse bir hafta beynimi yeniden programlamıştı. Açılmak hala korkutucuydu, ama onun beni etkilememiş gibi davranmak istemiyordum. Ve onunla aramıza tekrar duvar örmek istemiyordum. Duvar yıkıldığında çok iyi hissettim.

Quincy suyu açtı ve havluları bile topladı, ama bu sırada beni bırakmayı reddetti. Banyoda dolaşırken, onun her santimini içime çektim. İyileşmiş yara izleriyle dolu uzun kaslı bacaklarından, hakkında bilgi edinmek istediğim sırtına kadar, kocaman bir kaplan dövmesi ile kaplıydı. Japon tarzı bir sanat gibi görünüyordu. Omuzlarına kadar uzanıyor ve dirseğinin biraz üzerinde duruyordu. Kaplan vahşi görünüyordu, ağzı açık ve gözleri bana bakıyordu. Sanat eserinin üzerinde bile kan lekeleri vardı, bu da onu neredeyse korkutucu hale getiriyordu. En çılgın yerlere kan sıçramıştı, ama bu onu daha az muhteşem göstermiyordu. Bu aile beni gerçekten yozlaştırmıştı.

"Bana öylece erkek arkadaşın diyemezsin, biliyorsun," dedim. "Neden?" diye sordu Quincy, bana dönüp bakarken.

"Birincisi, bu konuyu birdenbire açtın. İkincisi, bana çıkma teklif etmedin bile."

"Çıkmak ister misin?" diye sordu, gülümsemesi genişledi.

"Tamamdır." "Ben çok seçici biriyimdir."

Öyle değildim. Dürüst olmak gerekirse, sadece birkaç tane randevuya çıkmıştım ve çoğu berbattı. İyi geçen bir iki randevu da, beceriksizce davranışlar, aptalca şakalar ve ikinci bir randevu olmamasıyla sonuçlanmıştı. Ama Quincy'nin bunu bilmesini istemiyordum. İçimden bir parça hala ona kızgındı. Onun saçmalıkları yüzünden birlikte vakit geçirme fırsatını kaçırmıştık. Lanet olsun, iyi bir randevuyu hak etmiştim!

"İstediğin kadar seçici olabilirsin." Quincy parmak uçlarıyla çenemi kaldırdı. "Benim için sorun değil."

Dudakları benim dudaklarımı ezdi. Ona yaslandım ve onu öptüm. Ta ki ellerimi göğsüne dayayana kadar.

"Yeter," mırıldandım. "Duş al. Her yerin pul pul oluyor."

Quincy güldü ve beni cam kabine sürükledi. Temizlikten daha fazlasını yapmak istesem de, önce kanı temizlememiz gerekiyordu. Bir havlu aldım ve onu yıkadım, kanı

her santimetresinden temizlediğimden emin oldum. Ellerini duş duvarına dayadı ve bana bıraktı.

"Bakılmak iyi geliyor," dedi. "Hiç... böyle bir şey yaşamadım. Anlıyor musun? Her zaman kendime bakmak zorunda kaldım. Çocukken bile."

Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve sırtını ovmaya başladım. Kaslarını ovarken, hissettiğim gerginliği gidermeye çalışırken inledi. "Annen bakmadı mı?" Mektupları gördüğümü hatırladım. Quincy'nin ona baktığını biliyordum, ama ne kadar baktığını bilmiyordum. "Hala hayatta olduğunu tahmin ediyorum?"

Acı bir kahkaha attı. "Evet, hayatta. Ama bu benimle bir şey yapmak istediği anlamına gelmez. Görünüşe göre, babam gibi ben de onun hayatını mahvettim." Aniden arkasını döndü, gülümsemesi kayboldu. "Senin hayatını da mahvettim. İşler çok daha kötüye gidebilirdi..."

"Ama daha kötü olmadı," diye araya girdim, göğsümde öfke kabarıyordu. "Beni yine uzaklaştırmaya başlarsan, yemin ederim ki..."

"Değilim!" diye çabucak cevap verdi. "Yani, olmamaya çalışıyorum. Sen yokken onun sözleri beni gerçekten çok etkiledi. Tek yaptığım şey babam gibi olmamaya çalışmaktı. Ama bazı yönlerimde ona benzediğimi görüyorum." Kaşlarını çattı. "Seni incitmek istemiyorum."

"O zaman incitme," dedim. "Ve incitirsen, telafi et." "Sen bunu

çok basitmiş gibi söylüyorsun," dedi.

Omuz silktim. "Benim için öyle. Alınma ama, annenin canı cehenneme."

Quincy kahkahayı bastı. Yüzünün yeniden ışıkla dolduğunu görmek kalbimi mutlu etti. Ama içten içe, söylediğim her kelimenin arkasında duruyordum. Annesinin nerede yaşadığını öğrenmem gerekiyordu çünkü onunla konuşacaktım. Ve tek yaptığım konuşmak olursa, o da şanslı sayılırdı.

Yatağın kenarına birlikte otururken havlularla kurulandık. Duş sanki sonsuza kadar sürmüş gibi gelmişti, ama Quincy'nin üzerindeki kanı temizlemek için onu iyice ovmak zorunda kalmıştım. İşimi bitirip yatağa geriye doğru uzandığımda iki kolum da ağrıyordu. Tavana bakarak uzanmıştım. Çok şey olmuştu, ama umurumda da değildi. Quincy'yi önemsediğimi itiraf etmek rahatlatıcı bir duyguydu. Hayır, bundan ve unvandan ötesine hazır değildim, ama belki onunla birlikte oraya varabilirdim.

Saçmalık.

Kafamdaki küçük sesi görmezden geldim. Başka bir şeye hazır değildim. Henüz değil. Sadece düşüncesi bile kalbimin çok hızlı atmasına neden oluyordu.

Quincy üstüme çıktığında yatak sallandı. Ona baktım. Göğsündeki yara izi ve kesik karın üzerinde hala su damlacıkları vardı. Ona uzandım, cildine dokundum, ona hayran kaldım. Dudaklarımı yaladım, parmağımı aşağı doğru sürükledim ve sonra penisinin üzerindeki halkayla oynadım. Duştan çıkalı bir süre olmuştu, artık dokunulduğunda serindi. O inleyene kadar onunla oynadım.

"Bana böyle dokunmaya devam edersen, aklımı kaçıracağım," diye fısıldadı.

"Bunun nesi yanlış?" diye sordum ve ellerimi başımın arkasına koydum. "Önce sigara iç."

Quincy başını bana doğru eğdi. "Ne?"

"Biliyorsun, seks yapmadan önce hep sigara içersin. Eskiden bu beni rahatsız ederdi, ama sanırım geçirdiğin geceden sonra artık hiç rahatsız etmiyor."

Kaşlarını çattı. "Seni rahatsız mı ediyordu?"

Omuz silktim. "Neden benimle yatmak için kafayı bulman gerektiğini hep merak ederdim. Sanki benden gerçekten hoşlanmıyormuşsun gibi."

Düşüncelerimi açıkça dile getirmek garip bir duyguydu. İnsanları hiç içime almam, onlara hiçbir şey anlatmam, ama Quincy bunu benden çıkardı. Kelimeler kolayca dökülüyordu, ama her hecede cam yutuyormuşum gibi hissediyordum. Quincy bana baktıktan sonra kucağımdan indi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, birden ayağa kalkıp dirseklerimin üzerine yaslanarak.

"Gerçekten sana ilgi duymadığımı mı sandın?" diye sordu. "Bu çok saçma. Bak, ben de bunu mahvettim."

"Quincy..."

"O zaman düzelteceğim," dedi bana dönerek, gözleri parlayarak. "Tıpkı senin dediğin gibi. Eğer batırırsam, düzelteceğim."

O beni yatağın daha geriye doğru itip bacaklarımın arasına yerleşince, dilimde olan tüm kelimeler kayboldu. Dilinin sikime ilk dokunuşu tam bir cennet gibiydi. Kalçalarım kendiliğinden yükseldi, onu aradı. Ayrıldığımızdan beri seks yapmamıştım ve onunla yatmayı neden sevdiğimi çok çabuk hatırladım. Quincy zaman kaybetmedi, aksine, penisim boğazının arkasına değene kadar beni yuttu. O öğürünce, ben inledim, elim saçlarına kaydı ve onu sertçe kavradım.

"Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorsun?" diye sordum.

Quincy nefes almak için başını kaldırdı, ağzını çok sertçe gerdiği için gözleri yaşlarla dolmuştu. "Evet. Seni sikmek için lanet olası bir uyuşturucuya ihtiyacım yok. Bu ne saçmalık? Sikemediğimi mi söylüyorsun?"

Yüzündeki somurtkan ifadeye gülmekten patladım. Somurtkanlığı geçmedi. Yavaşça ıslık çaldım.

"Böyle çok tatlısın," diye alay ettim.

"Blake."

Gülümsedim. "Sadece bir güvensizlik," diye onu sakinleştirdim. "Sanırım düşündüğümden daha fazla etkilenmişim."

Quincy yanağını benim kaygan sikime sürttü. "Ne sorunum varsa? Seninle hiçbir ilgisi yok. O boktan şeyi telafi edebilirim, ama bu sadece kafamdan çıkmamı kolaylaştırıyor."

"O zaman iç," dedim sessizce. "Eğer sana yardımcı oluyorsa, elinden almayacağım."

Quincy başını salladı. "Sen, otun bana verdiği rahatlamadan daha fazla daha fazla huzur veriyor."

Siktir. Böyle şeyler söylemeye devam ederse, sonunda
Hamile. Neden bu gece o da bu kadar savunmasızdı? Bunu sorgulamak istemedim, gerçek ve samimi olduğumuz bu anı kaybetmek istemedim. Ve o sadece benimdi. Tamamen benimdi.

Quincy beni tekrar emmeye başladığında sırtım kavislendi, başını yukarı aşağı sallarken yanakları çöktü. Sıkı buklelerini kavradım. Onu son gördüğümden beri saçları uzamıştı, bir süredir kesmediği için düzgün bir afro ortaya çıkmıştı. Hoşuma gitti. Beğendim.

"Quincy, siktir!" diye bağırdım, o benim sikimi emmekten deliğimi yalamaya geçince. "Ne yapıyorsun?"

"Ziyafet," diye homurdandı. "Tadın çok güzel. Keşke daha da derine girebilseydim."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Zaten tüm düşüncelerim, o dilini içime daha da sokarken, tırnaklarıyla uyluklarımı kavrayıp kıçımı yalarken uçup gitmişti. Quincy yanaklarımı sıktı, sertleşmiş kaslarımı yoğururken inleyip dilini etimin üzerinde gezdirdi. Eğilip sikimle oynadım, ama elim tek başına beni tatmin etmeye yetmiyordu. Quincy, sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi, nefes almaya bile tenezzül etmedi. Nefes aldığında, ağzını sildi ve ben orada nefes nefese inleyerek yatarken sırıttı. Dudakları benimkini bulana kadar vücudumun üzerinde süründü.

Quincy beni bir daha görmeyecekmiş gibi öptü. Öpücük o kadar uzun, sert ve tutkuluydu ki yanaklarımın kızardığını hissettim, ama çekilmek istemedim. Bunun yerine, ben de onu aynı sertlikte öptüm. Günün sonunda kime ait olduğunu ona hatırlatmam gerekiyordu.

Vücudumun üzerinden uzanıp bir çekmeceyi açtı. Quincy tekrar doğrulduğunda, elinde kocaman bir şişe kayganlaştırıcı vardı. Dizlerinin üzerine oturdu, bana gösterdi ve sonra büyük bir miktarını benim sikime döktü. Yeterince ıslandığında, deliğine biraz sürdü ve en az bir parmağını içeri sokup kendini kayganlaştırdı. Parmağını çıkardığında, penisimin üzerine eğildi ve onu tuttu.

"Beni sürecek misin?" diye sordum. "Bunu sadece pasifler yapar sanıyordum," diye alay ettim.

Quincy bana baktı ve sonra kendini benim sikime oturttu. Benim sikimin üzerine kayarken alaycı sözlerim kayboldu. Yağ sayesinde yavaş yavaş içime girerken, bir kez daha kalçalarımı yukarı kaldırdım ve inledim. O da nefes nefese kaldı, ellerini göğsüme dayayarak destek aldı. Quincy bana baktı, kahverengi gözleri benimkilere bakıyordu.

"Kapa çeneni," dedi.

Gülerek, "Sessiz olmamı istiyorsan, bundan daha fazlasını yapman gerekecek," dedim.

Quincy kalçalarını kaldırdı ve tekrar aşağı indirdi, nefesimi keserek. O kalçalarını kaldırıp indirirken ben inledim, parmaklarım onun etine gömüldü. Yüzünde saf mutluluk ifadesi vardı, ağzı açık kalmış, nefes nefese inliyordu.

"Siktir, seni özledim," diye inledi.

Onun deliğinin benim sikimi sarmalaması ve ayıkken bile beni gerçekten istediğini kanıtlaması ne kadar iyi hissettirse de, o sözleri duymak kadar iyi hissettiren bir şey yoktu. Hayatta başka birine ihtiyacım olduğunu ya da herhangi bir şeye çok ihtiyacım olduğunu hiç düşünmemiştim. Şimdi ise bütün bir ailem vardı. Ve göz kapakları titrerken benim sikimde kendini deli gibi sikiyordu. Başını geriye attı, konuşurken inlemeleri havayı doldurdu.

"Blake, evet. Aynen öyle. Kalçalarını daha fazla hareket ettir."

Quincy'nin sözleri omurgamda bir titremeye neden oldu. Sanki üzerimdeki büyüyü bozmuştu. O kadar iri olmasına rağmen, onu yatağa geri atmak o kadar da zor olmadı. Ben onun bacaklarının arasına yerleştirip, sertçe içime soktuğumda çığlık attı. Başını geriye doğru eğmesi, elimi uzatıp boğazını kavramama neden oldu. Sıkıştırdım,

parmaklarımın altında nabzının hızlandığını hissettim. O inleyince, daha sert sıktım.

"Benim için küçük bir orospu gibi inle," diye inledim. "Bunu seviyorum." "Bebeğim."

Ona o kadar sert çarptım ki, boğazı düğümlenerek çığlık attı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve onun bu kadar uyanık olması hoşuma gitti. O anı tam anlamıyla yaşıyorduk.

"Beni gerçekten kızdırdın,"

dedim. "Biliyorum."

"Bunun bedelini ödemen gerekmez mi sence?"

Quincy, ben onun sikini sıvazlarken bağırdı. "Yapma! Böyle devam edersen beni boşaltacaksın... Ah!"

Onu görmezden geldim ve daha hızlı mastürbasyon yapmaya başladım. Onunla oynarken, nefes nefese kalması kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Elini uzatıp kollarımı tuttuğunda, kendini durdurmaya çalışırken tırnaklarını batırmasından, sınırda olduğunu anlayabiliyordum. Ama bunun olmasına izin vermeyecektim.

"Siktir!" diye bağırdı.

Sperm şeritleri fışkırdı ve gövdesini süsledi. Bana da sıçradı. Elimden geldiğince topladım, ağzını açana kadar her iki yanından çenesini tuttum ve ona kendi spermlerini yedirdim. Gözlerindeki ifade saf mutluluktan başka bir şey değildi. Her damlayı yaladı, gözleri bana sabitlenmiş, dili parmaklarımın arasında gidip geliyordu. Sulu dudakları parmaklarımı sardı ve onları da emdi, yanakları çökmüş, hala sert olan sikimi sikiyordu.

"Ceza dedim," diye hatırlattım ona. "Bu kesinlikle senin için bir ödül."

"Bu vücut söz konusu olduğunda beni pek cezalandıramazsın," dedi parmaklarımı çıkardıktan sonra. "Bana ne yaparsan yap, o bir ödül."

"Bunu göreceğiz."

Sikimi çıkardım ve yatağın kenarına kaydırdım. Quincy, yüzünde şaşkın bir ifadeyle oturdu. Kendimi mastürbasyon yapmaya başlamadan önce avucuma kayganlaştırıcı döktüm. Başımı geriye eğip bu hissin tadını çıkarırken dudaklarımdan bir inilti çıktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Quincy.

"Kendimi tatmin ediyorum."

"Ne? Neden?"

Ona baktım. "Bu senin cezan. Canım istediği zamanana kadar içine boşalmayacağım."

Quincy'nin gözlerinin fal taşı gibi açılmasından, doğru noktaya bastığımı anladım. Yatağın kenarına doğru ilerledi, göğsünü çarşaflara indirirken kıçını havaya kaldırdı. Nefesi penisimin başını okşarken, penisim seğirdi.

"Beni reddetmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Sakin kaldım, hızımı artırırken sadece ona bakıyordum. "Evet," diye cevapladım. "Senin o sürtük deliğini doldurmamı ne kadar sevdiğini biliyorum. O yüzden bunu yapmayacağım."

Quincy inledi.

İnledi.

O anda neredeyse onu sikmeyi bırakacaktım çünkü o sesi duymak beni dengesizleştirdi. Penisime uzandı ama elini itip uzaklaştırdım. Sonunda Quincy bana baktı.

"Lütfen," diye inledi. "Lütfen."

Kaşlarımı kaldırdım. "Lütfen ne?"

"Kıçımı siktiğinde ne kadar hoşuma gittiğini biliyorsun. Seksi, dolgun ve mükemmel." Otururken alt karnına dokundu, sanki hayal edebiliyormuş gibi. "Bana böyle yapma."

Omuz silktim. "Kötü çocuklar ıslak delikleri hak etmezler."

"Siktir!" diye bağırdı Quincy, yatağa uzanmadan önce. "Hadi ama, lütfen, bebeğim. Çok uslu olacağım. Ne istiyorsun? Her sabah sana oral seks yapacağım. Yetmez mi? Sen akşam yemeği hazırladığında bulaşıkları yıkayacağım. Ve sen eve geldiğinde senin için çıplak olacağım. Sana en iyi otu bulacağım. Lanet olsun, hadi ama Blake," diye inledi ve sikini tekrar canlandırmak için mastürbasyon yapmaya başladı. "Her şeyi yaparım."

"Bu kadar çok benim üreme deliğim olmak mı istiyorsun? Yoksa bu kadar çok benim için iyi olmak mı istiyorsun?" diye alay ettim.

"İkisi de," diye nefes nefese fısıldadı. "Senin için her şeyi yapmak istiyorum. Daha ne istiyorsun?"

Onun sözlerini düşündüm. "Şey, bu oldukça etkileyici bir listeydi. Duyduklarımı beğenmediğimi söyleyemem."

Quincy inledi. "Lütfen, ne istersen yaparım. Senin boşaldığını hissetmem lazım, bebeğim." İki parmağını deliğine soktu, benim için açtı. "Görüyorsun, senin için güzelce açacağım. Senin boşalman için bir delik olacağım."

Ne kadar çekici olsa da, ben güldüm. "Yumuşadın, Quincy."

Gözlerinde bir ışık parladı. Farkına varmadan, adam kolunu boynuma doladı ve beni yatağa geri sürükledi. Beni aşağı itti, üstüme çıktı ve kendini benim sikime sapladı. O beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken, ikimiz de insandan çok hayvana benzeyen sesler çıkardık.

"Siktir et," diye homurdandı. "Sen benimsin. Bana sahip olduğum şeyi vermeyeceksen, ben alırım. Bu benim sikim. Ne zaman istersem, benim pis deliğimi dölleyeceksin."

"İstemek mi?" diye sordum. "Sadece istemek mi?"

"İhtiyacım var. Talep ediyorum. Her neyse!" diye bağırdı.

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. İşte benim Quincy'im. Onun somurtup yalvarmasını görmek çok tahrik ediciydi ve yatak odasının dışında da kesinlikle ona bunu yaptırmaya devam edecektim. Ama onun ne kadar otoriter bir alt olduğunu sevdim. Talep edip aldığını ve daha da önemlisi, daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde benim sikimi arzuladığını sevdim. Dişleri dudağına gömüldü. Bir damla kanın dudaklarından akıp çenesinden aşağı damladığını izledim. Elimi uzattım, ensesini tuttum, onu kendime doğru çektim ve öptüm. Öpüşmemiz sırasında kanın tadı bana çok mantıklı geldi. Sonuçta, bu artık benim hayatımdı. Ve dürüst olmak gerekirse? Hiç şikayet edemezdim.

"Beni çok iyi hissettiriyorsun," diye fısıldadım dudaklarına. "Çok iyi."

"Aynı şekilde," diye fısıldadı Quincy. "Şimdi konuşmayı kes ve kıçıma boşal ."

Yatağa geri düşerken güldüm ve kalçalarını kavradım.
Ayaklarımla yatağa baskı uygulayarak, onun içine sertçe girdim. İlk itişte gözleri geriye devrildi. *Ooh, bunu tekrar görmek istiyorum.* Bu yüzden, bu sefer daha sert bir şekilde bir kez daha ittim. O inledi, vücudu çılgınca nefes alırken yukarı aşağı zıplıyordu. Yumuşak tavan ışıklarında penis halkasının parıltısı, penisi havada yukarı aşağı sallanırken, ön sıvısı yarıklarından damlarken çok cezbediciydi. Onun penisini pompaladım ve o tısladı.

"Hala hassas mısın?"

"Siktir et," diye inledi. "Biraz acı olmadan zevk olmaz."

Omurgamdan bir ürperti geçti. Evet, bunu onunla deneyecektim. Yakında. Benim sikim onun içinde zonklarken ve titrerken onu mastürbasyon yaptım. Daha önce kendimi tutmak için tüm gücümü kullanmıştım, ama bunun uzun süre dayanmayacağını biliyordum.

Quincy'nin içine boşalırken son bir kez daha hızlandım. Erkek arkadaşım. Aşık olmaya başladığım ve asla

onunla ayrılmak istememiştim.

Nefesimi toparladığımda, Quincy üstüme uzanmıştı. Cennetten geri dönmeye çalışırken penisim onun içinden çıkmıştı. Yavaşça onu itip bacaklarının arasına girdim. Bacaklarını ayırdığımda homurdandı ama kıpırdamadı.

"Sonunda," diye iç geçirdim. "Saf, mutluluk verici bir sessizlik. Sadece boşaldığında susuyorsun."

"Siktir git... Ah, ne?"

Dilimi deliğine sokmuştum. Dilimde hissettiğim tuzlu tadım, onun kıçını yalarken inlememe neden oldu, ikimizin karışık tadını tadını çıkararak. Artık daha fazla yapamayacak hale gelene kadar daha derine indim, o inleyip yüzüme karşı kıvranırken onun etini yalayıp ısırıyordum. Beni itmeye çalıştı ama ben daha da sıkı sarıldım, boşalana kadar onu yaladım ve yüzümü sildim.

"Sen pis küçük piçsin," diye mırıldandı. "Artık boşalamıyorum bile. Buraya gel."

Gülümsedim ve üzerine çıkmadan önce sürünerek yukarı çıktım. Battaniyeyi kapıp üzerimize attı ve iç geçirdi. Vücudunun ısısı ve kalp atışlarının sesi beni sakinleştirdi. Onun yanında uyumayı ne kadar sevdiğimi unutmuştum. Gözlerim kapanmaya başlayıp uykuya dalarken, ondan çok hafif bir fısıltı duydum.

"Sanırım sana aşık oldum, Blake."

Beynim beni yüzeye çıkarmaya çalıştı, ama testislerim boştu ve vücudum bitkin düşmüştü. *Gerçekten bunu mu söyledi? Yoksa şimdiden rüya mı görüyorum?*

Tanrım, umarım ilkidir.

Twenty-Three BLAKE

Yüksek sesli bir kapı çalma sesiyle uykumdan sıçrayarak uyandım. Gözlerim hala ağırdı ve vücudum yapış yapıştı. İğrenç. Zaten bıçağını çekip elinde tutan Quincy'den kendimi ayırdım.

"Bu ses nereden geldi?" diye sordum. "İnan bana,

bilmek istemezsin," diye cevapladı.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen haklıydı. Yataktan kayarak kalktı ve kapıya doğru yürümek için beni örtüp örtmediğini kontrol etti. Kapıyı biraz araladığında iç geçirdi ve kafasını kaşıdı.

"Uyuyakalmışız," dedi.

"Evet, bolca seviştikten sonra. Duvarlar *o kadar* kalın değil. あなたにはうんざりだ豚。*"İğrençsin. Domuz.*

Harlow. Ne halt ediyordu bu adam? Telefonumu aramak için etrafta el yordamıyla aradım.

Sonunda, komodinin yanındaki yerde buldum. Dün gece kesinlikle umursamamıştım. Saati görmek için elime aldığımda, saatin 3:13 olduğunu gördüm.

Dün gece mi? Daha iki saat önce uykuya dalmıştık!

İnledim. "Quincy, ne oluyor lan? Yorgunum." "Ona söylemedin

mi?" diye sordu Harlow.

"Neyi söylemedim?" Yataktan çıktım, çarşafı aldım ve vücuduma sardım, sonra kapıyı açtım ve Quincy kapının arkasına saklandı. "Bana neyi söylemedi, Harlow?"

Harlow inledi. "Rahip geldi. Düğününüz için."

Ona baktım. Düğün demiş olamaz, değil mi? Gülümseyişim genişledi ve sonra kahkahayı patlattım. Tamam, kesinlikle hala uyuyordum ve bu çılgın bir rüyaydı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Çarşafı düşürmeden elimden geldiğince kolumu kaldırdım, çimdikledim ve kızaran cildime ve içimi kaplayan acıya baktım.

Hayır, kesinlikle rüya görmüyordum.

Harlow'a tekrar baktım. "Düğün mü?"

"Evet. Bu gece olanlar bir tür anlaşmayı gerektirdi. Benito, aptal kardeşime gelecekte bir iyilikte bulunacak ve Quincy, yakuza'dan tamamen kurtulmak için Vitale soyadını almak zorunda. Vitale soyadını aldığında, korunacak. Son savaştan sonra kimse başka bir savaş istemiyor."

Yavaşça dönüp Quincy'ye baktım. Parmaklarıyla oynuyordu, bana bakmıyordu. Göz kapağım seğirdi. Elimi uzattım, göz kapağımı tutarken ona bakmaya devam ettim.

"Quincy, bana bir şey söylemek mi istiyorsun?"

"Bunu yapmak isteyip istemediğini bilemedim, bu yüzden sana sormayı erteliyordum..."

"Seni öldüreceğim!" diye bağırdım ve o biraz sıçradı, bu tatmin ediciydi ama yeterince tatmin edici değildi. "Ne oluyor? Neden ben?"

"Çok yakın birisi olmalı, üst düzey birisi," diye araya girdi Harlow. "Kuzenler, büyük büyükler falan olmaz. Doğrudan evlilik. Tek aday sensin. Başka bir erkek kardeşin yoksa tabii."

"Babamı tanıyorsam, bu tamamen mümkün," dedik Benito ve ben aynı anda, o kapıda belirdiğinde.

"Jinx!" diye bağırdım aynı anda.

Harlow alnıma hafifçe vurdu. "Dikkatini ver!" "Ah,"

diye inledim.

Quincy kapıdan başını uzattı. "Lütfen erkek arkadaşımı vurma, yoksa parmaklarını koparmak zorunda kalırım."

"Deneyin bakalım," dedi Harlow, ama bana bir daha vurmadı. "Bu saatte gelebilecek bir rahip bulmak zorundaydık. Haydi. Benito ve ben size iki takım elbise getirdik. Alın." Elbiseyi bize doğru itti. "Yarı yarıya uyacaklar. Giancarlo

ve Ash her ihtimale karşı yedek giysiler getirdi. Bence sen daha çok Ash'in bedenine uyarsın, ama biraz irisin," diye mırıldandı Harlow, kendi kendine düşünür gibi.

"Erkek arkadaşımı kesme," diye bağırdı Quincy.

"Henüz senin erkek arkadaşın değilim," diye tersledim.

Quincy dudaklarını büzdü. Kalbim sıkıştı ve o anda, aptallara karşı zaafım olduğunu fark ettim. O da onların kralıydı.

"Bu işten kurtulamazsın," dedim Harlow'dan kıyafetleri alırken. "Bu delilik!"

Quincy kıyafetleri benden aldı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. İnan bana, yapmasan da seni suçlamam." Omuz silkti. "Hayatım boyunca yakuza üyesiydim. Bunu ve her şeyi kaybettim," dedi, elini ve kısmen eksik parmağını bana göstererek. "Yani kalmak, şu ana kadar yaşadığım hayattan farklı olmayacak."

"Quincy," diye seslendi Harlow. "Artık senin için güvenli değil. Onlar..."

"Benden nefret et," diye bitirdi. "Evet, biliyorum." O öne doğru ilerledi ve ben de kapının daha fazla açıldığından emin oldum, böylece benden başka kimse onu göremezdi. Quincy bir eliyle yüzümü okşadı. "Ama bu seni gerçekten rahatsız ediyorsa, yapmamıza gerek yok. Biliyorum, daha çıkmadan evlenmek delilik." Güldü.

"Doğru değil," diye mırıldandım. "Ruslarla olan liman görüşmelerini randevularımızdan biri olarak görüyorum."

Quincy o kadar parladı ki, havadaki gerginliğe rağmen neredeyse gülecektim. Onun kadar pislik birinin nasıl bu kadar tatlı bir yüzü olabilirdi? Bazen masum gibi görünüyordu. Ve tüm o kan ve ölümlerden sonra bunun doğru olmadığını biliyordum. Ama diğer tarafı öyleydi. Sanki dünyanın en çirkin yanlarını görmemiş gibi, oysa gördüğünü biliyordum. İlk tanıştığımızda çok depresifti, peki şimdi? Sanki yolunu yeniden bulmuş gibiydi.

Yakuza'dan ayrılması ona daha da yardımcı olacaktı.

"Tamam," diye inledim. Kapıyı tekrar açtım. "Birazdan hazırız. Otun var mı?"

Harlow başını salladı. "Her zaman bir miktar saklarım. İki esrar mı?" "Birini paylaşırız." Ben iç geçirdim.

Harlow sırıttı. "Siz ikiniz iğrençsiniz. Benito ve ben de böyle miydik?"

"Daha da kötüsü!" diye bağırdı Giancarlo. "Sizler masaları ve birbirinizin sürekli birbirinizin sikini kırıyordunuz."

"Kimse kimsenin sikini kırmadı," dedi Benito, keskin bir şaplak sesi havayı doldurmadan önce. "Söylemiştim, hiçbirinizin gelmesi gerekmiyordu. Bu bir

bi formalite!"

Kaosun olduğu kapıyı hızla kapattım ve Quincy'ye döndüm. Hızlı bir duş aldıktan sonra giyindik. En azından kıyafetler çok kötü değildi, kot pantolon ve siyah düğmeli gömlekler. Quincy gömleğini giyerken ona bir göz attım, sonra dönüp onun için giydirdim.

"Acıdı mı? Parmağının bir kısmını kaybetmek?"

Parmağını oynattı. "Çok acıdı, ama yüzümü asmadım. Muhtemelen Harlow'un babasının bana gururla baktığı tek andı." Quincy bana gülümsedi, sonra elini uzatıp parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Kapa çeneni. Bu kadar çok nefret ediyorsam, senden boşanırım."

Quincy'nin gözleri karardı. "Öyle mi? Eğer bunu denersen, benim ne kadar deli olduğumu anlarsın, küçük kız." Beni öne doğru çekti. "Artık benimsin. Yani, bu noktada, pratikte benim içime adını yazdın. Başka hiç kimse bu lanet ayrıcalığı bir daha elde edemez."

En aptalca şeylerde bile kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Bunun farkındaydım, ama yine de engelleyemiyordum. Öpüştük ve duştan çıktıktan sonra yakılmış olan esrarı bitirdik. Elimi uzattım, Quincy'nin elini tuttum ve sıktım.

"Neden bu kadar gerginim?" diye mırıldandım. "Bu gerçek değil ki."

"Yeterince gerçek," dedi. "Bundan sonra hiçbir yere gitmeyeceksin dediğimde ciddiydim."

Gülümsedim. "Annem burada bile değil." Bu sözler göğsümü biraz sıkıştırdı. "Sadece formalite olsa bile, kendimi kötü hissediyorum."

Quincy beni kollarına aldı. "Annen geldiğinde, dünyanın en büyük düğününü yapacağız. Bütün ailen orada olacak."

Bu beni iyi hissettirdi. Ta ki Quincy ile evlenmeyi kabul ettiğimi fark edene kadar. Gerçekten. Yine. Gelecekte. Ona olan hislerim konusunda hala kafam karışıktı ve şimdiden geleceği mi düşünüyordum? Evet, kafamda kesinlikle bir sorun vardı.

"Bütün gece vaktimiz yok, siz ikiniz!" Paolo kapıyı yumruklayarak bağırdı. "Hadi ama. Bazılarımızın birkaç saat sonra okula gitmek için uyandırması gereken çocukları var!"

Quincy dudaklarıma son bir öpücük kondurdu, bu seferki dumanla doluydu. İkimiz de kocaman bir duman bulutu üfledik, öksürdük ve o esrarı küllükte söndürdü.

Elimi eline sıkıca tuttu, odadan çıkıp Vitale'lerle dolu oturma odasına girerken sıkıca sıktı.

"Nihayet," dedi Gin ayağa kalkarken. "Vay canına, hepsi sığdı mı? Ben de kaplan desenli gömleklerimden birini getirdim."

Quincy inledi. "Bunların bana tam uymasına çok sevindim."

Kıkırdadım. "Bilmiyorum. Muhtemelen onlardan birini giydiğinde çok havalı görünürsün."

"Boşanamayacağımızı söylediğimi hatırlıyor musun, tatlım? Yalan söyledim."

Onun kaburgalarına dirsek attım ve o homurdandı. Herkesin bize baktığını fark edince yüzümdeki memnuniyet dolu gülümseme bir anda kayboldu. Cildim birden ısındı.

"Ne?" diye sordum.

"İkinizin birbirinizi gerçekten önemsediğinizi kimse bize söylememişti," dedi Enzo, arkasında iri bir adam sırıtarak. "Bunun hepsinin sahte olduğunu sanıyorduk."

"Öyle," dedim.

"Değil," diye Benito dişlerinin arasından cevap verdi. "Rahip bunun gerçek olduğuna inanmalı, bu yüzden tuvaletten çıktığında çeneni kapat ve bu kadar şok olmuş gibi davranmayı kes."

"Ben Ash, beni hatırlıyor musun?" diye sordu bana gülümseyerek. "Biraz. Sanırım seni Benito'nun ofisinde görmüştüm."

O başını salladı. "Öyle! O Tex, Enzo'ya ait."

"Sanki ben Alman çoban köpeği falanmışım gibi 'ait' demek zorunda mısın?" diye sordu Tex.

"Hepimiz senin bir golden retriever olduğunu biliyoruz,"

diye alay etti Harlow. Tex inledi. "Hepiniz berbatsınız."

"Tabii ki Harlow'u tanıyorsun, bu da York," diye devam etti Ash, sakin yüz hatlarına sahip uzun boylu siyahi bir adamı işaret ederek. "İki kızı var, ikizler. Harikalar. Gelemeyeceklerine emin misin? Quincy'yi çok seviyorlar!"

"Çünkü onlar havalı," diye ekledi Quincy.

York başını salladı. "Yakında okula gidecekler. Uyumalarına izin vermek en iyisi olur diye düşündüm." Bana döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum. Blake, değil mi? Herkes senden bahsediyor."

Öyle mi? Midem kıpır kıpır oldu ve aniden düğümlendi. Hem mutlu hem de kusacakmış gibi hissetmem delilik miydi? Kollarımı kendime doladım. Quincy beni kendine çekti.

sanki beni korumak istercesine yanına geldi. Ona baktım ve o bana gülümsemeden önce göz kırptı. Böylece sakinleştim.

"Oh, bu ikisini mi evlendiriyorum?"

Hepimiz tuvaletten çıkan adama döndük. Yaşlıydı, şakaklarında grileşmiş saçları vardı ve kalın bir İtalyan aksanı vardı. Benito'ya doğru yürürken, kardeşim başını salladı.

"Evet, onlar. Başlamalıyız. Geç olduğunu biliyorum."

"Hey, böyle şeyler olur," dedi adam, İncil'ini çıkarmadan önce. "Başlayalım."

Karnımdaki kelebekler daha fazla olsaydı, içimden fırlayacaklardı. Quincy elimi sıktı ve orada kalıp bana rehberlik etmesini çok sevdim. Adamın sözlerinin çoğu, beynimin sindiremediği hecelerin karışımı olan anlaşılmaz sözlerdi. Bize yüzükleri sorana kadar gerçekliğe dönemedim ve yüzüğümüz olmadığını fark ettim.

"Al," dedi York. "Paolo bunları almamız gerektiğini söyledi."

Onları aldım ve ona teşekkür ettim. Bunu nasıl biliyorlardı ki? Kutuları açtım. İçinde iki altın yüzük vardı, her birinde birbirine zıt yönlerde uzanan bir sıra elmas vardı. Basit bir tasarımdı, ama onları tuttuğumda, inanılmaz derecede ağırlarmış gibi geldi.

Ya da bu, benim delice bir şey yaptığım gerçeğinden kaynaklanıyor olabilir.

"Beni tekrar et. Bu yüzükle, seninle evleniyorum..."

Tanrım, gerçekten öleceğim. Bu gerçekten oluyor mu? Olamaz!

Hala bir filmden çıkmış gibi hissediyordum. Ama Quincy'ye her baktığımda, o çok mutluydu. Yüzündeki o aptal sırıtış hala gitmemişti.

Sanırım bu, onun için yakuza'dan kurtulmaktan daha fazlası.

Aptalca heyecanım yeniden başladı. Yüzüğü parmağına takıp sözleri tekrar ederken, ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. O da aynısını yaptı, yüzüğü parmağıma takarken gözlerimin içine bakıyordu. Gerçek gibi hissettiriyordu, ama kaçmak istemiyordum.

"Şimdi ikinizi, Bay Vitale olarak ilan ediyorum. Kocanı öpebilirsin."

Quincy hiç vakit kaybetmeden bana en büyük, en derin öpücüğü verdi. Sonunda onu itip uzaklaştırdım, penthouse'u dolduran kahkahalar yüzümü kızartmıştı. Ona öfkeyle baktım.

"Üzgünüm, kendimi tutamadım."

"Yine. Boşanma. Ölüm ve boşanma," diye mırıldandım.

"Oh" — kulağıma fısıldayabilecek kadar eğildi — "artık benden kurtulmak için beni kesinlikle öldürmen gerekecek."

Sözleri içeren hırıltı, omurgamdan bir titreme geçirdi. Muhtemelen çoktan kaçmış olmam gerekirdi. Ama bunun yerine, tüm vücudum ısınmıştı.

Rahibe teşekkür ettik ve o gittikten sonra boğazımı temizledim. "Hey, aslında ben Vitale değilim. Bu sorun olur mu?" diye sordum.

Benito masaya doğru yürüdü, bir dosya çıkardı ve bana uzattı. "Evet, öylesin."

Ona baktım, sonra dikkatlice klasörü açıp içine baktım. İçinde doğum belgesi, sosyal güvenlik kartı, ehliyet ve hatta yeni bir banka hesabı ve kredi kartı vardı. Orada, siyah beyaz harflerle yeni adım yazıyordu. Blake Vitale.

Ben bir Vitale'ydim.

"Annem beni öldürecek." Güldüm, ama ağlamak üzereymişim gibi hissettim.

"Hayır, öldürmez," dedi Benito. "Bugün onu aradım ve sorun olup olmayacağını sordum." Omzumu sıktı. "Mutluydu, seni koruyacak birinin olması nedeniyle rahatladığını söyledi." Ona baktığımda, bana küçük bir gülümseme attı. "Ve bu bizim en iyi yaptığımız şey. Birbirimizi korumak."

Yutkundum. "Teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Yeterince konuştun, eşcinsel gibi davranma!" diye bağırdı Gin. "Şimdi biri bana bir içki versin ve lütfen atıştırmalık bir şeyler olduğunu söylesin. Açlıktan ölüyorum!"

"Üzgünüm, hiç terbiye bilmiyor," dedi Ash, nişanlısına sert bir bakış atarak.

"Evet, Quincy'nin penisi hakkında sorular soruyordu," dedim, gözümden süzülen tek bir gözyaşını silerek. "Oh, ve York? Paolo biraz kokain satacaktı ama ben payımı alamadım."

İki kardeşim de sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktılar. Quincy o kadar çok güldü ki, ikiye katlandı ve nefes alamayınca hırıltılı bir ses çıkardı. Enzo bile kıkırdadı. Benito yaklaşıp elini uzattığında Quincy'nin sırtını okşadım.

"Evet, sen kesinlikle bir Vitale'sin," dedi. "Aileye hoş geldin."

Quincy'nin evine dönmemize izin verilmeden iki gün önceydi. Harlow, bizi gözünün önünden ayırmadan önce anlaşmanın kesinleştiğinden emin olmak istiyordu. Ona minnettardım. Ve kıskançlık, Quincy'ye kıskandığımı itiraf etmesem de, çok azalmıştı. Artık Quincy ile aynı yüzüğü taktığım için, bunun bir önemi yoktu.

"Evim güzel evim," dedi Quincy.

Etrafıma bakındım ve giderek artan dağınıklığı gördüm. "Evet."

O da benim bakışımı takip etti. "Bana biraz zaman ver, tamam mı? Gerçekten çabalıyorum."

"Biliyorum." Ona gülümsedim. "Sorun değil."

Quincy inledi. "Bana bu kadar nazik davranmayı bırak yoksa her saat başı eğilip bacaklarımı açacağım."

"Evet, sanki şikayet edecekmişsin gibi."

"Ben yapmam," diye bağırdı ve mutfağa doğru yöneldi.

Onun arkasından gittim. Bir saniye boyunca yüzüğümü izledim. Parmağımda çok tuhaf duruyordu. Paolo ve York'a borcumu ödeyeceğimi söylemiştim, ama York, Paolo'nun iğrenç uyuşturucu parasıyla borcunu ödeyebileceğini ısrarla savunuyordu. İkizlerin ikisinin de başının belada olması gecemizin en önemli olayı olmuştu. Enzo bile gülümsemeyi kesemiyordu.

"Hey, Blake."

Gözlerimi kırpıp ona baktım. "Evet?"

"Bana neden kaçtığını söyleyecek misin?" Ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Aptal numarası yapma," diye karşılık verdi. "New York'a, memleketinde olanlar yüzünden geldin. Yalan söylemeye çalışma, çünkü kavga ederken söylemiştin." Kaşlarını çattı. "Peki, neden kaçıyorsun?"

Derin bir nefes aldım. Tereddütüm sadece bir saniye sürdü, ama sonra Quincy'nin parmağındaki yüzüğü de gördüm. Belki bu sadece bir *formaliteydi*, ama artık konuşabileceğim biri vardı. Beni yargılamayacak biri. Ve o hep o olmuştu.

"Bunu şimdiye kadar kendin de anlamış olacağını düşünüyordum," dedim. "Bunu yapabileceğini biliyorum."

O da başını salladı. "Anlayabilirdim."

"Öyleyse neden anlamadın?"

Quincy omuz silkti. "Kendi ağzından duymak istedim." "Neden?"

"Açıkçası bilmiyorum," dedi ve başını bana doğru eğdi. "Sanırım kafamda, bana gerçekten güvendiğinde bunu yapacağını düşündüm."

Bir süre ona baktım. Onun kadar aptal birisi nasıl bazen bu kadar bilge olabilirdi? Bu çok tuhaftı.

Hemen öne atıldım. "Kaliforniya'da bir banka

soydum." Quincy bana baktı. "Pardon. Bir daha

söyler misin?" İnledim. "Bir banka soydum."

Bana bir süre daha baktıktan sonra hızla gözlerini kırptı. "Hay sıçayım! Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Neden cep telefonum, param ve kardeşlerimin yanına gitmekten başka seçeneğim olmadan buraya geldiğimi sanıyorsun?"

"Dur, paraya ne oldu?"

"Hemen kullanamazsın," dedim. "O parayı takip ederler!"

"Ah." Bana bakmaya devam etti. "Demek düşündüğümden daha deli ve daha akıllısın."

Bir paket servis menüsünü buruşturup ona fırlattım. "Kapa çeneni."

"Üzgünüm, üzgünüm." Kafasını kaşıdı. "Soruşturma ne durumda?"

"Bilmiyorum!" dedim. "Arada sırada interneti kontrol ediyorum ama dava hala açık. Annem ve ben bu iş hallolana kadar birbirimizi göremeyiz ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Cesare biliyor ama eminim ki benim buna değer olduğumu anlayana kadar bekleyecektir. Peki ya Benito? Ona hala söylemedim. Ama hepiniz bir şekilde her şeyi öğreniyorsunuz," diye mırıldandım.

Quincy bunu düşündü. "Ben hallederim."

"Ne?" Küçük adanın etrafından dolaştım. "Hayır, ne diyorsun sen?" "Ben

hallederim dedim," dedi ve buzdolabını açtı. "Burada iyi bir şey var mı

iyi bir şey var mı, yoksa market alışverişine çıkmamız mı gerekiyor?"

"Neden market alışverişinden bu kadar mutlu görünüyorsun?" diye sordum.

O, dudaklarında aptalca bir gülümsemeyle dikleşti. "Çünkü bunu seninle birlikte yapacağım."

Diren. Buna kanma. O psikopatın az önce söylediği şeye dikkat et.

"Dikkatimi dağıtma. Ne yapacaksın?"

Quincy beni yakaladı, öne doğru çekti ve beni o kadar sert öptü ki ayak parmaklarım kıvrıldı. Geri çekildiğinde, başparmağını nazikçe çeneme sürttü.

"Ben hallederim demiştim, bebeğim. Güven bana."

Ona baktım. "Evet, henüz hazır mıyım bilmiyorum."

"Zaten hazırsın," dedi. "Ayrıca, başka seçeneğin yok." Geri döndü ve buzdolabını kapattı. "Evet, alışverişe çıkıyoruz. Gidelim!"

"Daha yeni eve geldik."

Quincy sinirlendi. "Eve. Bunu söylemeni duymaktan asla bıkmayacağım."

Gülümsememek için dudaklarımı ısırdım. "Sen benim başımın belasısın ."

"Tam tersi, şeftaliler." O güldü. "Ve geri döndüğümüzde, senin sikinin benimkine her vuruşunu hissetmeyi bekliyorum."

Quincy, itiraz etmeden önce elimi tuttu ve beni daireden dışarı sürükledi. Sürekli konuştu, tekrar yemek yapıp yapmayacağımı sordu. Ve yemeklerimi ne kadar özlediğini söyledi. Aptalca gülümseme yüzümden düşmüyordu.

Tamamen ve tamamen bir aptala aşık olduğumdan eminim.

Blake: Neredesin lan?

Quincy: Beni şimdiden özledin mi, bebeğim?

Blake: Nerede olduğunu söylemezsen bir bacağını kaybedeceksin.

Ateşli kocamın telefonuna öfkeyle baktığını hayal ederken dudaklarımı ısırdım. Kocam. Bu düşünce hala midemi bulandırıyor ve göğsümü acı verici bir sıcaklıkla dolduruyordu. Bunun sadece isimde kaldığını biliyordum ama aynı zamanda benim için çok daha fazlasıydı. Parmağımdaki yüzük, esrar ve Blake olmadan geçirdiğim dayanılmaz saatleri atlatmamı sağlayan tek şeydi. Birkaç kez dönüp oturduğum yere yerleşip koltuğumda rahatladım.

Blake: Quincy! Senin eşyalarını yakmaya başlayacağım.

Fotoğraf eklediğinden emin oldu ama sinyal zayıftı ve fotoğraf gelmedi.

Quincy: Umarım bu bir penis fotoğrafıdır. Motivasyonum artar.

Blake: Ne için? Benito ve Harlow senin ne yaptığını bilmiyorlar.

İkisine de hiçbir şey söylemedim. Bu benim halletmem gereken bir şeydi. Blake benimdi ve benim olanı korumak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bu lanet dünyada Blake'i benden alabilecek hiçbir şeyin olmadığından emin olacaktım.

Quincy: Eve gittiğimizde akşam yemeğinde yayın balığı yiyebilir miyiz?

Blake: Ne yaptığını bana söylemezsen, geri dönecek bir evin kalmayacak.

Sert davranıyordu, ama bir yanım Blake'in bu yönünü gerçekten seviyordu. Bana kızdığında, beni daha sert sikiyordu. Ve sonunda barıştığımızda ve tüm hatalarımı düzelttiğimde, bana her zaman hak ettiğim ödülü veriyordu.

Fotoğraf sonunda yüklendi ve ben inledim. Blake'in elinde, en sevdiğim kot pantolonlarımdan biri vardı. Yanında çakmağı da duruyordu. Tehdidi açık ve net bir şekilde anladım.

Quincy: En önemli şeyi elimde tutabildiğim sürece, tüm evi ateşe verebilirsin bebeğim.

Blake: .....Cevabı bilmek bile istemiyorum.

Quincy: Sen.

Blake: İğrenç.

Blake: Çabuk eve dön!

Ding.

Kumanda görevlisi interkomdan konuşmaya başladığında emniyet kemeri işareti tekrar yandı. "İniş sırasında lütfen koltuklarınızda kalın." Pilot da hemen ardından, ne kadar hızlı vardığımızı herkese bildirdi.

"Güneşli Kaliforniya eyaletinde yerel saat 12:15. Kısa süre sonra inişe geçeceğiz. Sunshine Air adına sizlere teşekkür etmek istiyorum. Eğer bu son varış noktanızsa, altın eyalette keyifli vakit geçirmenizi dilerim."

Kulaklıklarımı tekrar taktım ve pencereden dışarı bakarken onların sözlerini duymazdan geldim. Bulutlar duman bulutlarından başka bir şey değildi. Sigara içmeyi düşünürken parmaklarım uyluğumda seğirdi. Telefonum tekrar titreyene kadar elimde tuttum. Uçak içi internet için doğru seçimi yapmıştım. En azından Blake'e mesaj atabiliyordum.

Harlow: Erkek oyuncağın az önce içeri girip küfürler yağdırdı. Neredesin?

Quincy: O benim kocam.

Harlow: Aynı şey.

Gözlerimi devirdim. Harlow hala sinirlerimi bozmayı biliyordu. Blake ile mesajlaşmaya geri döndüm.

Quincy: İyi olacağım, yemin ederim.

Blake: Peki ya güvenli olacak mısın?

Quincy: O da var. Bu gece eve döneceğim. Sanki hiç gitmemişim gibi olacak.

Blake'den cevap gelmeyince iç geçirdim. Ya beni dövüp sikmeyecek ya da sikmeyecekti. Kavga etmesini umuyordum; en azından o zaman hemen sonra sikileceğimi bilirdim. Tekerlekler piste değdi ve emniyet kemeri işareti söndüğü anda ayağa kalkıp koltuğumdan çıktım. Diğer yolcuların aksine, aceleyle alacağım bir el bagajım yoktu. Uçaktan indim ve çıkışa doğru yöneldim.

Kaliforniya güneşi yüzüme vurmadan önce güneş gözlüklerimi çıkardım ve takmıştım. Kış için fazla sıcak olan hava üzerime çöktüğünde ıslık çaldım. Blake, New York'un Kaliforniya kanına göre çok soğuk olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Eğer buna kış deniyorsa, onu apartmanımızın ısısını düşürmeye ikna etmemin imkanı yoktu.

Telefonumun uçak modunu tamamen kapattım ve uçaktayken aldığım çağrıların sayısına şaşırmadım. En çok Blake'in adı çıktı ve bu beni gülümsetti. Bana takıntılıydı.

Yani, nasıl olmasın ki? Ben harika biriyim.

Telefonum, gitmem gereken adresi gösteren bir mesajla titredi. İlk taksiyi yakalamaya odaklandım ve adresi verdim. Koltuğuma yaslanıp rahatlayarak, Blake'in cevap yazıp yazmadığını görmek için tekrar telefonuma baktım. Cevap gelmeyince pes edip ona bir mesaj daha attım.

Quincy: Kızma.

Blake: Kızmadım.

Oh, iyi.

Blake: Siktir git.

Bekle, yani kızgın mı? Ona başka bir mesaj göndermeden önce telefonuma baktım.

Quincy: İstediğin zaman beni sikebilirsin, tatlım.

Blake: Hayır, ben iyiyim. Bu sekssiz bir evlilik olacak.

"Dalga geçiyorsun herhalde." "Efendim?"

Taksi şoförüne başımı sallayarak telefonda olduğumu işaret ettim. Blake'in adının yanındaki arama düğmesine bastım.

"Şimdi mi aramak istiyorsun?"

"Bebeğim..."

"Quincy, ne yapıyorsan yap, aptalca davranma."

"Yapmayacağım. Seninle eve dönmek için sabırsızlanıyorum."

Blake'in iç çekişi dinlendiriciydi. Taksi koltuğunda daha da rahatladım. "Evet, ben de. Acele et."

"Aww, bana bağlı kalmamı istiyorsun, ha?"

"Hayır, sana bir takip cihazı almam lazım. Belki içine bir tane koyulmuş bir kolye alırım."

Kalbim bir an durdu ve ona daha da aşık oldum. "Siktir, sana deli gibi aşığım."

"Ne—Quincy. Ben—"

Taksi şoförü hızını azaltıyordu ve inmem gereken yere yaklaştığımızı fark ettim.

"Hey, tatlım, seni sonra ararım. Gitmem gerek."

"Tamam, eve geldiğinde konuşuruz."

"Sikini içimde tuttuğun sürece, bebeğim, ne istersen söyleyebilirsin."

Blake telefonu kapattığımızda homurdandı ve ben taksi şoförüne ödeme yaptım. Arabadan indim ve tek katlı küçük eve doğru yürüdüm. Ev yumuşak mavi renkteydi ve çatısında kırmızı kiremitler vardı. Ön bahçedeki kısa palmiye ağacı yeşil olmaktan çok kahverengiydi. Ön kapı açıldı ve yaşlı bir adam olan Danny dışarı çıktı. Sanki haftalardır evinden çıkmamış gibi sade beyaz bir gömlek ve eşofman giymişti. Gözlerini parlak güneşten korumak için gözlerini kısarak baktı.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Quincy, uzun zaman oldu."

Ona uzattığı eli sıktım ve patikadan yukarı çıkıp evine girdim. "Yeterince uzun değil. Burada ne yapıyorsun?"

İç mekan dış mekanla uyumluydu; yumuşak renkler, koyu kahverengiler ve yumuşak kırmızılarla süslenmişti. Omuz silkti, saçındaki griler biraz daha yayılmış ve biber rengini geçmişti. Kanepeye doğru işaret etti, ben de başımı salladım. Danny evinde dolaştı, kül tablasında bıraktığı sigarayı aldıktan sonra bana geri döndü. "Yaşıyorum. Elimden geleni yapıyorum."

Ne zaman kurcalamam gerektiğini bilerek başımı salladım. "Bana borçlu olduğun iyiliği hatırlıyor musun?"

Danny başını salladı. "Evet. On yıl oldu ve şimdi mi bana geliyorsun?" Yüzündeki sakalları kaşıdı. "New York'ta senin hakkında şeyler duydum. Patronlarınla şansın yaver gitmemiş. Çok daha önce bir çıkış yolu isteyeceğinden emindim."

Aslında benim planım da buydu. İşler artık başa çıkamayacağım noktaya gelirse ortadan kaybolacaktım. "Ne diyebilirim ki? İsteyecek kadar değerli bir şeyim yoktu."

"Söyle bakalım. Neye ihtiyacın var?"

"Banka soygununun suçunu üstlenecek biri," dedim.

Danny benim isteğime hiç şaşırmadı. "Zorla mı yapıldı? Kaç kişi vardı?"

"Hayır, içeri girip çıktı. Ve sadece bir kişi vardı. Muhtemelen bir güvenlik görevlisine de rüşvet verilmesi gerekecek."

Islık çaldı. "Kahretsin, sanırım hangi işi kastettiğini biliyorum. Adam cesur ve zekiymiş. Hâlâ yakalanmadı. Polisler onu yakalamak için her şeyi deniyor."

Ağzımın köşesi gülümsemeye çekildi. Evet, o benim kızımdı. O çok sert biriydi. "Yapılabilir mi?"

"Evet, ama bunun için iyiliğini kullanmak istediğinden emin misin? Böyle bir iş kolayca sana elli bin dolara mal olabilir."

Kafamı salladım. "Para sorun değil. Bu işin doğru düzgün yapılmasını istiyorum Danny." Hiçbir para, bir adamın sana olan hayat borcunun yerini tutamaz.

Danny boş bakışlarla uzun bir süre bana baktıktan sonra başını salladı. "Ailesine bakılması gereken bir adam var. Sabıkası yok. En fazla beş yıl hapis cezası alacak ve iyi halinden dolayı muhtemelen erken tahliye edilecek."

"Konuşamaz."

"Merak etme. Birisi anlaşmayı bozduğunda ne olacağını ilk elden görmüş."

Onun sözleri üzerine endişem biraz azaldı. Danny'yi Rikers'ta geçirdiğim kısa süreden tanıyordum. Onun hayatını kurtarmıştım ve o zamandan beri bana borçluydu. Bundan sonra elimde hiçbir koz kalmayacaktı, ama umurumda değildi. Blake güvende olacaktı. Ve özgür.

"Ne zaman bitecek?"

"Acele mi?"

"Evet."

Blake'in bu yükü daha fazla taşımasına izin vermeyecektim. O da bizim gibi rahat nefes almayı hak ediyordu.

"Bana birkaç saat ver. Bu gece New York'a döndüğünde raporu yazdırabilirsin. İçerideki adamım her şeyi halledecek."

Danny'nin bağlantıları için şükürler olsun. O işe yaramazsa, birkaç seçeneğim daha vardı, ama hiçbiri onun kadar güvenli ve kesin değildi. Telefonumu kontrol ettim. Hala bolca vaktim vardı.

"Burada kalmam gerekir mi?" diye sordum.

Danny, sanki ona engel oluyormuşum gibi eliyle beni uzaklaştırdı. O bilgisayarının başına geçerken ben de onu yalnız bıraktım. Tek bir amaçla yola çıktım. Blake'in annesi.

Girip çıkacaktım. Umarım annesi benimkine benzemezdi. Blake'in annesi hakkında anlattıklarından ve onu ne kadar özlediğini sık sık gösterdiği için, ikisinin birbirine benzediğini sanmıyordum.

Blake'in büyüdüğü daireyi bulmak, düşündüğümden çok daha zor oldu. Daha önce sekiz saatim vardı, ama şimdi uçağımın kalkmasına kadar bu sürenin yarısı kalmıştı. Kapıyı çaldım ve açılmasını bekledim. Kimse cevap vermediğinde, tekrar çaldım. Üçüncü denemede vazgeçip ucuz kilidi açtım. Blake ne kadar iyi bir hırsız olsa da, kapıya çok sayıda kilit takmamış olmasına şaşırdım. Çok fazla gürültü yapmamaya dikkat ederek içeri girdim.

"Merhaba? Kimse var mı?"

Beklendiği gibi, cevap gelmedi. Ev küçüktü ama temizdi. Küçük Blake'in küçük kanepede oturup, şu anda evde yaptığı gibi televizyon izlediğini hayal edebiliyordum. Çocukluğunun geçtiği evi göz önüne alırsak, benimle kalmayı sorun etmemesi şaşırtıcı değildi. İkimiz de asgari düzeyde idare ediyorduk.

Telefonumu kontrol ettim. Dönüş uçağım dört saat sonraydı ve zamanında yetişmem gerekiyordu. Bu gece ona dönmezsem, bunun hesabını sonsuza kadar sorardı. Blake tüm mekanı ateşe verecekti. Şaka yapıyordum ama o bunu yapacak kadar çılgındı. Üzerinde Blake'in adı yazılı son ödeme bildirimi buldum ve ters çevirip kısa bir not yazdım.

Sevgili Blake'in annesi,

Birçok konuda karanlıkta kaldığını biliyorum, ama sana Blake'in güvende olduğunu bildirmek istedim. Artık hiçbir tehlike altında değil ve bana inanmıyorsan, kendin kontrol edebilirsin. Bir iş uçağı bileti ve ihtiyacın olan her şey için fazladan para bırakıyorum. Yaklaşık bir ay bekle, her şey netleşecek. Oğlun seni özlüyor ve umarım daha kişisel bir düzeyde tanışabiliriz.

-Damadın, Quincy.

Teknik olarak yalan sayılmazdı. Çıkmadan önce kapıları kilitlediğimden emin oldum. Umarım notu okur ve New York'a gelir. Belki nota daha fazla şey eklemeliydim ama tecrübelerime göre kısa ve öz olmak en iyisiydi.

JET LAG VE AÇLIKTAN KÖTÜ DURUMDA, ön kapıdan içeri girdim.

"Bebeğim..." Karnıma gelen yumruk ciğerlerimdeki havayı boşalttı ve öne doğru eğildim. "Tamam, bunu hak ettim."

Blake dizini kaldırdı ve burnumu kırmasını engelledim. Onu döndürdüm ve duvara ittim. Vücudumu onun vücuduna yapıştırdım.

"Ben de seni özledim, şekerim." Onu öptüm ve karşılığında bir ısırık aldım. Dudaklarım acıyla yandı ve yüzümde bir gülümseme belirdi. Dilimle onun neden olduğu küçük yırtığı yaladım. "Siktir, beni bu kadar çok tatmak mı istedin, bebeğim? Tek yapman gereken sormaktı. Senin için kendimi keserdim."

"Quincy, çok kızgınım."

Onu duvara daha sıkı bastırdım. "Üzgünüm."

"Bu yeterli değil. Gitmeden önce bana hiçbir şey söylemedin."

Sürpriz olmasını istemiştim, ama Blake'in bunu takdir etmeyeceğini anlayabiliyordum. "Haklısın, bundan sonra daha açık olmaya çalışacağım. Kendi başıma hareket etmeye alışkınım."

"Artık yalnız değilsin." Altın yüzük takılı elini kaldırdı. "Evliyiz, yani evet."

Parmaklarımızı birbirine doladım. "Evet, evliyiz."

Bizi saran sessizlik, ikimizin de birbirimizin ellerine bakmaktan kendini alamaması gibi hiç de gergin değildi. Resmi olarak evleneli çok da uzun zaman olmamıştı.

"Üzgünüm, sana sürpriz yapmak
istedim." "Ne ile?"

Onu bıraktım ve çantamda belgeleri aradım. Dava dosyalarını ona uzattım. Kapıdan içeri girdiğimden beri Blake'in yemek pişirdiğini fark etmiştim. Tam da istediğim şey olduğunu fark edince gülümsedim.

"Bu da ne?" Mektubu açtı ve okudukça gözleri giderek büyüdü. "Bu da kim?" Banka soyguncusunun fotoğrafını işaret etti.

"Yazanı okumadın mı?" "Evet,
ama bunu o yapmadı."

Ben başımı salladım. "Evet, yaptı." Blake, aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Kaliforniya'da bana büyük borcu olan birkaç kişi tanıyorum. Anlaşma yapıldı ve artık kaçak değilsin. Görgü tanıkları ve her şey var."

"Öylece mi?"

Gülümsedim ve dik durdum. "Halledeceğimi söylemiştim."

Ağzını açıp kapattı ve öylece durdu.

"İyi bir sürpriz olmadı mı?"

Blake başını salladı ve klasörü kapattı. "Yani, evet, ama nasıl? Hâlâ Benito'ya söylemeyi düşünüyordum. Ve babam, eğer...

Bir saniye içinde tekrar üzerine atıldım. Onu tekrar duvara itip başımı eğerek göz göze geldik. "Sen benimsin, Blake Vitale."

Mavi gözleri beklentiyle bana bakıyordu.

"Benim olanın sorumluluğunu ben üstlenirim, başka bir erkeğin bunu yapmasına gerek yok. Anlaşıldı mı?"

Gülümsemesi yaramazcaydı. "Evet?"

Onun ağzını ateşli bir öpücükle kapattım, ciğerlerim oksijen eksikliğinden yanana kadar onu içime çektim. "Beni zorlama Blake. Her gün deliliğin sınırında yürüyorum."

Gülüşü odayı doldurdu ve göğsümü itti. "Quincy, sana bir haberim var. Sen zaten delinin tekisin."

İsteksizce geri çekildim, aramıza mesafe koydum. Yapabilseydim, Blake'in içine girip yirmi dört saat orada kalırdım. Ara vermeye gerek yoktu.

"Bana o çılgın bakışlarla bakmayı kes," diye uyardı Blake mutfağa doğru giderken. Hemen ocağın başına geçti.

"Bensiz de yemek yiyebilirdin." Saate baktım, neredeyse gece yarısı olmuştu.

O, sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti, ama benim için önemliydi. Blake bana hiç kimsenin vermediği kadar çok şey veriyordu. Onun için önemli biri olduğum açıktı.

Telefonum çaldı ve baktım. Ekranda annemin numarası görünüyordu. Ona evlendiğimi söylememiştim ve bir yanım da söylemek istemiyordu. Sonunda kendim için kazandığım bu mutluluğu onun kirletmesine izin vermek istemiyordu. Blake'in tüm ilgisini kendime saklamak istiyordum. Diğer tarafım, hala bir tür ebeveyn onayı veya sevgisi isteyen tarafım, gidip Blake'i anneme göstermek istiyordu. Ona, birini

mutlu edebileceğimi göstermek istiyordu. Benim babam ya da annem gibi olmadığımı, onlardan çok daha iyi biri olduğumu göstermek istiyordu. Bu düşünceler geçiciydi ve yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım diye sürekli bir savaş yaşıyordum.

"O kimdi?" diye sordu Blake, ekran karardığında.

Kafamı salladım ve telefonumu cebime koydum, ama önce kapatmayı ihmal etmedim. "Önemli biri değil."

Tek kaşını kaldırdı ve beni dikkatle izledi. "Emin misin?"

Başımı salladım, kollarımı beline doladım ve başımı onun başına yasladım. "Tek ihtiyacım olan sensin."

Elini uzattı ve alnıma dokundu. "Ateşin yok." "Hasta değilim."

"Emin olmak istedim. Çok safsın." "Siktir git

Blake."

"İkimiz de sikeni benim olduğumu biliyoruz." Burnuma dokundu. Bana. Onun hayal edebileceğinden çok daha fazla insanı öldüren birine. "Ama sen sevimlisin."

Ve bana deli diyor. Vitale DNA'sı Blake'de giderek daha fazla ortaya çıkıyordu.

Telefonda aceleyle söylediğim sözleri düşündüm. Ne kadar beklemek istesem de, o anda hissettiklerimi ona söylemekten kendimi alamamıştım. Onu inceledim, konuyu açacak mı diye merak ettim.

"Yüzümde bir şey mi var?" diye sordu.

"Henüz değil," diye alay ettim. "Ama gecen her an daha iyiye gidebilir."

Blake gözlerini devirdi. Mutfakta birlikte dolaşırken mırıldandı. Bir kez bile bana geri çekilmemi veya onu bırakmamı söylemedi. Bu adama, halihazırda olduğumdan daha fazla aşık olamazdım.

QUINCY vücudumdan ayrılmayı REDDETTİ. Her hareket etmeye çalıştığımda, bana daha sıkı sarıldı. Mesanem patlamak üzereyken, kurtulmak için kıvranmaya çalıştım.

"Neden bu kadar yapışkansın?" diye mırıldandım.

O inledi ve daha da yaklaşmaya çalıştı. Ben de pes ederek tavana bakarken iç geçirdim. Yavaşça ona doğru döndüm. Derin uykudaydı, ağzının köşesinden biraz salya akıyordu. Nedense bu onu daha az seksi yapmıyordu.

Ciddi yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Telefonum komodinin üzerinde titredi. Uzanıp telefonu aldım ve ekrandaki ismi görünce inledim.

Cesare.

Quincy'ye bir bakış attım ve biraz mahremiyetim olması için oradan çıkmam gerektiğini anladım. Vücudumu onun altından kaydırdım ve neredeyse yere düşüyordum. İnleyerek kalktım ve koridora çıkmadan önce hızla yatak odamızdan çıktım.

"Demek evlendin," dedi Cesare, telefonu açar açmaz.

"Evet," dedim. Yürüyerek odada dolaşmaya başladım.

"Demek duydun."

"Her şeyi duyarım."

Sessizlik oldu. Benden ne istediğini bilmiyordum. Sinirlenmiş miydi? Umursamıyor muydu? Umursaması neden umurumda olsun ki?

"Seni aramadığım için özür dilerim," dedim çabucak, garip sessizliği bozmaya çalışarak. "Her şey çok hızlı oldu. Düğün gerçekleşmeden yirmi dakika öncesine kadar evleneceğimizi bile bilmiyordum."

Cesare homurdandı. "Sorun değil. Ailemin beni her şeyden dışlamasına alışkınım."

Telefonumu kulağımdan çekip ona baktım. Hâlâ rüya mı görüyordum? Bir an için Cesare Vitale üzgün gibi geldi. Üzülmüş müydü? Benito, adamın duyguları olmadığını ısrarla söylüyordu, kardeşlerimin çoğu da öyle düşünüyordu, ama sesi üzgün geliyordu.

"Tekrar özür dilerim," dedim ve telefonu tekrar kulağıma dayadım. "Cidden, planlı bir şey değildi."

"Neyse," Cesare hiçbir şey olmamış gibi devam etti. "Kararını verip vermediğini öğrenmek için arıyordum."

"Kararım mı?" diye sordum.

"Sana söyledim, benimle burada bir geleceğin var. Aileye girmenin bir yolu var, bu sadece yerini güvence altına almakla kalmayacak, seni zirveye taşıyacak. Sağ kolum olabilirsin."

Midem sıkıştı. Teklif ettiği şey cazipti. Hayatımda hiçbir şeyi kontrol edememiştim. Hiçbir şeyde de başarılı olamamıştım. Sadece bir Vitale olmakla kalmayıp, şehri yönetmenin cazibesi başımı döndürdü. Sonra Benito'nun Gin'e yumruk attığını hatırladım. Ya da kimse dikkat etmezken Tex'e olabildiğince yakın oturan Enzo'yu. Ya da geçen gün tanıştığım ikizleri olan York ve Paolo'yu. Babamın beni hep istediğini bilmek ne kadar iyi hissettirse de, kardeşlerimi ihanet edemezdim.

"Dinle," dedim yavaşça. "Bunun istediğin şey olduğunu biliyorum, ama gerçekten öyle mi? Yani, Benito zaten aileyi yönetiyor. Neden ona bırakıp ailenle yeniden tanışmıyorsun? Güç gerçekten bundan daha mı önemli?"

"Güç her şeydir," dedi Cesare bir süre sonra. "Başka hiçbir şeyin önemi yok. Ya da kalıcı."

"Bu doğru değil."

O homurdandı. "Sen gençsin. Bir gün büyüyüp gerçeği göreceksin." Bir süre durdu. "Quincy, ha? O ve kardeşlerin rahat bir yaşamdan daha mı önemli?"

Tereddüt etmeden başımı salladım. "Evet. Parayı ne kadar sevdiğimi ve bir daha mücadele etmek zorunda kalmamak ne kadar rahatlatıcı olacağını itiraf etmeliyim, ama yine de aynı olmaz."

Daha da kötüsü vardı. Dürüst olmak gerekirse, boşluk

hissederdim. "Demek kararını verdin."

"Cesare..."

"Sorun değil. Gitmem gereken bir toplantım var."

O telefonu kapattı ve ben de telefonumu uzaklaştırıp ona baktım. Bana mı öyle geldi yoksa sesi biraz incinmiş gibi miydi? Belki de ben fazla anlam yüklüyordum. Benito bana deli olduğumu, Cesare'nin normal insanlar gibi en ufak bir duyguya sahip olmadığını söylerdi, ama ben o kadar emin değildim. Evet, o bir pislikti, ama birkaç kez onda bir şeyler gördüğüm anlar olmuştu. Hayatım boyunca özlediğim adamı tanıma olasılığı artık belirsiz görünüyordu.

Bunun için sahip olduğum tüm şansları mahvetmiş miydim?

Bu düşünceyi hızla kafamdan attım. Cesare başka bir güne kadar beklemek zorunda kalacaktı. Şu anda halletmem gereken bir iş vardı. Harlow'u aradım ve uzun bir süre sonra telefonu açtı.

"En genç Vitale," dedi. "Ne var?"

"Yardımına ihtiyacım var. Beni bir yere götürebilir

misin?" "Quincy nerede?"

"Uyuyor," dedim ve kapıyı açıp daireye göz attım. Hâlâ dışarı çıkmamıştı. "Onu, vücut ağırlığı kadar esrar içmeye teşvik etmiş olabilirim. Ve iki tane yenilebilir esrar. Bir de kurabiye olabilir."

"Uh-huh," dedi. "Şu anda fısıldayarak ne yapıyorsun?"

İnledim. "Önemli bir şey. Beni almaya gelir misin?" Harlow

iç geçirdi. "Tamam, ama bana borçlu olacaksın."

"Anlaştık."

HARLOW, benim evimin bulunduğu caddeye park etmişti. Arabaya doğru koşarken omzumun üzerinden arkama baktım ve içeri girdim. Kapıyı kilitler kilitlemez ona baktım. "Sür."

"Nereye gideceksin?"

"Sadece git," diye inledim. "O psikopat benim gittiğimi öğrenirse..."

Telefonum çaldı ve kim olduğunu görmek için bakmama bile gerek yoktu. "Selam."

"Hey" deme bana, bebeğim. Neredesin lan?"

"Bu günlerde istediğimizi yapacağımızı sanıyordum," dedim.

"Seni küçük..." İçini çekti ve sakin kalmaya çalıştığını anladım. Bu beni gülümsetti. "Neredesin?"

"Yakında döneceğim."

"Bu benim sorumu cevaplamadı."

"Sabahki oral seksimi döndüğüm zamana ertele."

"Blake, yemin ederim, eğer seni bulmak zorunda kalırsam..." "Ben de seni seviyorum."

"Ne?"

Telefonu kapattım, kalbim çarparken, telefonumu "Rahatsız Etmeyin" moduna alıp cebime attım. O bunu daha önce söylediğinde hazırlıklı değildim, ama ne kadar çok düşünürsem, gerçeği o kadar çok anlıyordum. Ona gerçekten aşıktım. Ve ona böyle söylemek, daha iyi hissettirdi. Daha kolaydı. Eğer bunu önce yüz yüze yapsaydım, belki de bu kelimeleri asla söyleyemezdim.

"Siz ikiniz çok zehirli bir çiftsiniz," dedi Harlow, ağzında lolipopu çevirerek, şeker dişlerine çarparak. "Şimdi, cidden. Nereye gidiyoruz?"

Yavaşça dudaklarımı yaladım. "Quincy'nin annesinin evine." "Etta Adachi. Neden oraya gitmek istiyorsun?"

İnledim. "Onun için satın aldığı dairenin ev sahibi son zamanlarda sık sık arıyor. Genellikle o ilgilenir, ama son birkaç seferinde ben telefonu açmış olabilirim. Ev sahibi onun gitmesini istiyor. Onun kötü kalpli, yaşlı bir baş belası olduğunu ve kimsenin huzur bulamadığını söylüyor."

O burun kıvırdı. "Evet, bu doğru gibi görünüyor. O kadının vücudunda hiç iyilik yok." Harlow başını salladı. "Kötü bir pislikle tanışıyor ve Quincy'nin tüm hayatı boyunca ondan öç alıyor. Bu çok saçma."

"Evet. Ve ona ne dediğini biliyorum," diye mırıldandım, yumruklarımı yanlarımda sıktım. "Artık onun yanında olmasına gerek yok."

Harlow beni baştan aşağı süzdü. "Ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum," diye mırıldandım. "Ama onu bir kez daha incitmesine izin vermeyeceğim derken ciddiyim."

O başını salladı. "Evet, durum oldukça kötü," diye fısıldadı. "O yaşlı kaltağın buruşuk yüzünü bıçaklamayı tamamen destekliyorum."

Ona baktım. "Ben öyle demedim!"

Omuz silkerek köşeyi döndü. "Hey, bence madem her şeyi yapacağız, o zaman her şeyi yapalım. Ebeveynlerin ortadan kaldırılmasını tamamen destekliyorum. Özellikle de boktan olanların."

"Sende inanılmaz bir sorun var." "Oh, biliyorum.

Hem de çok."

"Peki, annesi," diye sordum. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Dinle, o hasta," dedi Harlow. "Ve ben bunu anlıyorum, insanlar hastalıklarına engel olamazlar, ama o yardım *istemiyor*. Quincy'ye, eşyalarından bir tanesini bile kaybederse onu sokağa atacağını kaç kez söylediğini bilmiyorum. Sadece hasta değil, aynı zamanda acımasız da. O kadın onu hiç umursamadı. Ve bunu her gün kanıtlıyor." Elleri direksiyonu sıktı. "Onun bu kadar kötü durumda olmasına şaşmamalı."

"Fark etmiştim," diye mırıldandım.

"Evet. Bunu yapan tek kişi sendin." Göz ucuyla bana baktı. "Bu yüzden misafir odamda seviştiğin için sana bağırmadım. Onun için endişelenen biri olduğu için mutluyum."

Yüzüm kızardı. "Yemin ederim, böyle şeyler söylemene gerek yok."

Biraz güldü. "Biraz söylemeliyim. Kızardığın halin çok komik." İçini çekti. "Aramızda hiçbir şey olmadığını biliyorsun, değil mi? Biz sadece arkadaşız. Her zaman öyleydik ve her zaman öyle olacağız."

Başımı salladım. "Evet, bana söyledi."

"Söyledi, ha?" Harlow gülümsedi. "Benim küçük baş belası büyüyor büyüyor."

Kendi kendime kıkırdadım. Quincy'nin büyüdüğü düşüncesi gerçekten komikti, ama Harlow haklıydı. Her zamanki gibi tuhaf ve çılgın olsa da, büyümeye çalışıyordu. Ve elinden geleni yapıyordu. Ondan tek istediğim buydu. Mükemmellik değil. Sadece sorumluluk. Aslında, hayatımdaki çoğu insandan tek istediğim buydu. Quincy, bu sorumluluğu üstlenen ilk kişilerden biriydi.

Oraya arabayla gittik ve Harlow benimle birlikte arabadan indi. İtiraf etmeliyim ki, yanımda birinin olması beni mutlu etmişti. Sinirlerim gergindi, sanki tek bir dokunuş bile beni ateşe verebilirdi. Kirli merdivenleri çıktık. Halı idrar ve küf kokuyordu. Bina bu kadar kötü durumdaysa,

lanet olasıca evi ne hale gelmişti? Kapıya vardığımızda, Harlow yüksek sesle ve sertçe kapıyı çaldı.

"Etta. Ben Harlow. Girebilir miyim?"

Kapı biraz aralandı ve bir göz aralığa dayandı. Kapı kapanmadan önce ikimizi de baştan aşağı süzdü. Kilidin geri kayma sesi, orada aptal gibi durmayacağımızın tek göstergesiydi. Kapıyı tekrar açtığında, arkasındaki kaos dağınına baktım. Quincy'de gördüğüm her şeyden daha kötüydü. Kutular ve eşya yığınları neredeyse tavana ulaşıyordu. Dağınıklığın arasında dar bir geçit vardı, ama zemini bile göremezdiniz. Aslında değil. Sadece daha fazla... eşya vardı. Koku da pek iyi değildi. Çürümüş yiyeceklerin tatlı, iğrenç kokusu ve tahmin etmek istemediğim diğer kokular beni tam anlamıyla vurmuştu.

Quincy böyle mi yaşamak zorundaydı?

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Kadın gözlerini kısarak bana baktı. "Sen de kimsin?"

Aniden, artık gergin değildim. Yarım saniye boyunca annesiyle tanışmaktan, doğru izlenimi vermekten endişelenmiştim. Ama şimdi, tek umursadığım şey Quincy'yi korumaktı.

"Ev sahibin seni evden çıkarmak istiyor." Köşedeki çöp yığınının üzerinde duran kırmızı bir broşüre başımı salladım. "Sanırım bu ilk tahliye bildirimin değil."

Kadın alaycı bir şekilde güldü. Yaşlı bir kadından çok şeytana benziyordu. Ama ben geri adım atmadım. Bunun yerine ellerimi ceplerime soktum.

"Sen kendini kim sanıyorsun?" diye sordu. "Bu kim, Harlow?"

"Quincy'nin kocasıyım."

Kadının gözleri bana bakarken karardı. "Kocası," diye mırıldandı ve küçümseyen bir alaycı gülümseme attı. "Sanki kimse o enkazla evlenir mi?"

Çenem gerildi. Dişlerimin birbirine baskı uyguladığını hissettim, bu baskı çenemden boynuma kadar yayıldı. Daha önce hiç bir kadına vurmamıştım, ama onu ilk vuracak kişi olmak üzereydim. Quincy, benim tüm ilklerimi bu şekilde elinden alıyor gibiydi.

"Evet, yaptım," dedim. "Ve buradan gitmen gerekiyor. Sana gidecek bir yer buldum, ama burada kalamazsın. Quincy'yi dava etmekten bahsediyorlar. O daha yeni ayağa kalkmaya başladı ve..."

Kadın yüzüme gülerek, "Bir oğulun annesine bakmak görevidir," diye tısladı. "Bir saniye bile olsa hazinelerimden birini bırakacağımı düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir. Şimdi, gözümün önünden kaybol!"

Bana kapıyı kapatmak için koştu ama ben ayağımı kapıya sıkıştırdım. Dayanıksız ahşap kapı parmağıma çarptı. Keskin bir nefes aldım ve daireye daldım. İçeri girmek işleri daha da kötüleştirdi. Kokusu neredeyse dayanılmazdı, içinden geçerken gözlerim yaşardı. Ev sahibinin sinirlenmesi boşuna değildi. Bu cehennem çukurunda bile, onun evi etrafındaki diğer evlerden on kat daha kötüydü. Bir hamamböceğinin giysi yığınının üzerinde koşturduğunu izledim. O böceğin, Quincy çocukken uyurken, hatta ziyarete geldiğinde bile üzerinde gezindiğini hayal etmek midemi bulandırdı.

Bundan çok daha fazlasını hak ettiğini görmüyor mu?

"Harlow, ne yapıyor? Durdur onu!"

"Şşş," diye fısıldadı Harlow. "Nereye varacağını görmek istiyorum."

Evi kaplayan paslı, eski kişisel ısıtıcıları inceledim. Çalışsalar bile, hiçbir şeyi sıcak tutamıyorlardı. Daire buz gibiydi. Quincy'nin bıçağını aldım ve çömeldi. Isıtıcılardan biri, görünüşe göre en eskisi, kordonu zaten yıpranmıştı. Bıçağı eğdim ve tamamen açığa çıkana kadar kesmeye başladım. Açığa çıktıktan sonra, onu yere attım, üstüne bir şeyler yığdım ve en yüksek dereceye kadar açtım.

"Ne yapıyorsun!" diye bağırdı kadın.

"Bu daireden çıkacaksın," dedim ve yavaşça ona doğru yürüdüm. "Cüzdanını, onsuz yaşayamayacağın bazı hatıralarını ve ayakkabılarını bulmanı öneririm. Senin için taşınabileceğin bir yer seçtim bile. Orada insanlar seni gözetleyebilir, güvenliğini sağlayabilirler."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun…"

"Kapa çeneni," dedim sakin bir şekilde. "Benim bu kadar nazik olduğum için şanslısın, çünkü eğer kardeşlerimden biri olsaydım, seni o iğrenç sandalyeye bağlayıp, saçmalıkların için diri diri yakardım." O geri çekilmeye çalışana kadar yaklaştım, ama başaramadı. "Quincy senden çok daha iyisini hak ediyor. Ama onun seni sevdiğini de görebiliyorum. Ve onun sevdiği bir şeyi elinden alamam. Acımasız olmak için elinden geleni yapan sefil bir yaşlı pislik bile olsa. O yüzden, kapa çeneni. Eşyalarını topla. Ve buradan git. Burası ve tüm bu boktan şeyler alevler içinde kalacak. Git. Hemen."

"Bunu yapamazsın," diye mırıldandı.

"Timsah gözyaşlarını sakla. Bana işlemez."

Harlow ve ben ona eski bir çift ayakkabı, bir palto ve bir yığın çöpün altında gömülü olan çantasını bulduk. Rafta duran iki oyuncak bebeği ve birkaç başka ıvır zıvırı istediğini ısrarla söyledi, sonra ilk duman kokusunu aldım.

"Gitme zamanı." Telefonumu çıkardım. "Yakında başlayacak. Gözünü dört aç."

"Evet, Bay Vitale."

Harlow ve ben Etta'yı arabaya götürdük ve arka koltuğa oturttuk. Arabayı çalıştırdığımızda, yangın tam da alevlenmeye başlamıştı, duman havayı kaplıyordu. Çoğu insanın işte olduğunu biliyordum ve işte olmayan az sayıdaki insan da bundan etkilenmeyecekti. Yangının bir süre daha devam etmesi için itfaiye şefine rüşvet vermiştim. O dairenin ve içindeki her şeyin kullanılamaz hale gelmesi gerekiyordu. Gözden uzak, akıldan uzak. Eğer hala oradaysa, geri dönmeye çalışacaktı.

Onun ağlama sesi yarım saniye boyunca kalbimi sızlattı, ta ki Quincy'nin yüzündeki ifadeyi hatırlayana kadar. Evet, muhtemelen bana çok kızacaktı, ama bunu yapmak zorundaydım. O hastaydı ve yardıma ihtiyacı vardı, ama Quincy yapılması gerekeni yapamıyordu.

Ben yapabilirdim.

"Nereye?" diye sordu Harlow.

"Şehrin biraz dışında bir tesise para ödedim. Bütün o karmaşadan sonra biraz ağaçlar ve açık alan iyi gelebilir diye düşündüm."

O başını salladı. "Sen benden daha iyi bir adamsın," dedi Harlow ve sesini alçaltarak ekledi. "Ben onu kesinlikle öldürürdüm."

"Quincy bunu istemezdi."

"Hayır." İçini çekti. "Öyle olacağını sanmıyorum. İyi yaptın."

Harlow'a baktım. "Teşekkürler. Bu benim için gerçekten çok anlamlı."

"Bu kadar duygusal olma, küçük Vitale. Bu sadece bir iltifattır," diye mırıldandı.

Gülümsedim. "Çok tatlısın."

"Devam et. Arabayı kenara çekip seni ve o kemik torbasını yürüyerek göndereceğim."

İçimden patlayan kahkaha yanaklarımı ağrıttı. Harlow gerçekten sert davranmaya çalışıyordu, ama o kadar da kötü değildi. Hala beni korkutuyordu, ama benim tarafımda olduğu için mutluydum. Arabayla giderken Quincy'yi düşündüm. Onu güzel bir yere yerleştirmek, benim yarı dürtüsel kararımı telafi eder umuyordum.

Şimdi tek yapmam gereken ona söylemekti.

"SENİ SEVİYORUM."

Blake Vitale beni sevdiğini söyledi! Kalbim hala göğüs kafesimin arasında sıkışmış durumdaydı ve sol tarafımda bir ağrı yaratıyordu. Çok şaşkındım.

Beni seviyor mu?

Aptal mıydı? Belki Blake buradan çıkarken ayağı takılıp kafasını çarpmıştı. Bu imkansız değildi, dışarısı çok kaygandı. Ocak ayı berbat geçiyordu; dışarı çıktığım anda damarlarımda dolaşan kanın bile donduğu hissi veren sıfırın altında hava sıcaklıkları vardı.

"Evet, öyle," diye mırıldandım kendi kendime.

Blake kafasını çarpmış ve ciddi şekilde yaralanmıştı. Bu yüzden öyle demişti. Yürüyüşümü durdurup apartmandan dışarı koştum. Çorap ya da ayakkabı giymemiştim. Üzerime giydiğim tek şey, beni dondurucu soğuktan korumaya yetmeyen bir eşofman altındı. Birinci kata indim ve dışarı çıktım, ayak parmaklarım buz gibi kaldırıma değdiği anda pişman oldum. Topuklarımın altında karla karışık çamur çıtırdadı, kaldırımda yukarı aşağı baktım. Hiçbir şey yoktu. Kan yoktu, Blake yoktu.

Mesajlarımızı açtım ve onun adına bakarak sorularımı nasıl ifade edeceğimi düşündüm. Midem düğümlendi. Sormak istedim, ama korktum.

aynı anda cevaplar. Ya ben haklıysam ve onun demek istediği bu değilse? Ne kadar çok düşünürsem, başım o kadar çok ağrıyordu. Parmaklarımı şakağıma bastırıp, zatürreye yakalanmadan içeri geri döndüm.

Evimiz çok sıcaktı ama dışarıya kıyasla buna şükrediyordum. Ne yapmam gerektiğini bilmeden, kanepeye geri uzandım ve önüme bakarak oturdum.

Telefonum çaldı ve bakmadan cevap verdim.

"Blake, dediğin şey..."

"Bay Adachi, ben Lenard Hoffmen,..."

Blake olmadığı için içim yanıyordu. Neden benim kocam değildi ki? Onun sesini her zamankinden daha çok duymaya ihtiyacım vardı. "Kim olduğunu biliyorum. Bak, yakında annemi taşıyacağım. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var..."

"Hayır, seni bu yüzden aramadım." Somurtkan sesi beni duraklattı ve anında dik oturdum.

Omuzlarıma tedirgin bir his çöktü ve içim burkuldu. "Ne?"

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama bina yanıyor."

Etrafımdaki her şey durdu, en iğrenç ve tiksindirici duygu içime sızdı. Heyecan. Onu bastırdım ve elimle ağzımı kapattım. Blake'in yakın zamanda dekor olarak eklediği, oturma odasında asılı duran aynadan kaçındım. Yüzümde olduğunu bildiğim gülümsemeyi görmeye dayanamazdım. O benim annemdi, ama yine de onun ölümünün verdiği rahatlamayı inkar edemezdim. Bu duygular ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde, suçluluk ve pişmanlık da peşinden geldi. Tek ebeveynimi kaybettiğim gerçeği anında beni vurdu.

"İtfaiyeciler yangını söndürmeye çalışıyorlar, ama annenizin binadan tahliye edilenler arasında olduğu konusunda henüz bir bilgi almadım." Daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi boğazını temizledi. "Yangın onun dairesinde başladı."

Tabii ki öyle. Orası, bir kablo kopması ya da bir sigara izmaritiyle alevlere teslim olabilecek bir yerdi. O anda annemden ne kadar nefret etsem de, onu yine de seviyordum. Hala, orada olmadığını bildiğim anne sevgisini arzuluyordum. Bazıları benim enayi olduğumu söylerdi. Ben de onlara katılıyorum. Beni hiç istememiş ve bunu bana her şekilde hissettirmiş bir kadın tarafından büyütülmüştüm.

"Tamam," diyebildim sadece. Onun hayatta olma ihtimaline sevinçten zıplamalıydım, biliyorum, ve bir yanım da öyle yapıyordu. Ama şu anda

o anda acı ve kederin altında gömülüydü. "Bana söylediğin için teşekkür ederim." "Üzgünüm. Umarım iyidir. Belki yangın başlamadan önce alışverişe çıkmıştır
" dedi Lenard.

Bu sadece işleri daha da kötüleştirecekti. Daha fazla eşyaya ve benim bakmam gereken başka bir yere ihtiyacı olacaktı. Yeni ortamındaki ilk birkaç hafta, onun yanında kalmak zorunda kalacaktım. Tüm değerli eşyaları gittiğinde, bana dönmesi hiç şaşırtıcı değildi. Ve her seferinde, ben orada, ebeveyn sevgisi ve sevgisinin görünüşüne kapılıp kalıyordum. Ebeveyn sevgisinin koşulsuz olduğunu söyleyenler, benim gibi büyümek gibi bir zevki hiç tatmamışlardı.

Telefonu kapattım, onunla gereğinden fazla konuşmak istemiyordum. *Keşke Blake evde olsaydı*. Nefesimi tutarak beklerken telefon elimde ağırlaşmıştı. Otuz dakika hareketsiz oturduktan sonra, kendimi zorlayarak kalktım. Giyindim ve bir çanta hazırladım.

Gitmek istemiyorum. Belki bu sefer farklı olur.

Umduğum gibi olsa bile, bunun boşuna olduğunu biliyordum.

Ben berbat bir evladım.

Suçluluk duygusu içimde büyümeye devam ederken, safra boğazımın arkasını yakıyordu. Telefonumu aldım ve ilk rehine dükkanını aradım. Ardından beş tane daha aradım, aralarında birkaç ikinci el dükkanı da vardı. Hiçbiri bugün annemi görmemişti.

Annemin gerçekten öldüğünü düşünmeye başladıkça midem ağrımaya başladı. Ne yaptım ben? Onun yanında değildim. Ona daha büyük bir ev bulup ona yardım etmek için yeterince özen göstermedim. Kendimi suçlarken, kafamın bir köşesinde bunun benim hatam olmadığını gösteren nedenler sıralamaya devam ediyordum, ama o ses çok zayıftı ve ezilmeye alışmıştı.

Zil sesi, kanımın akışının gürültüsünü bastırdı. Telefonu aldım, ekranı gerçekten görmeden ona baktım. İşte bu. Annemin öldüğünü ve gelip cesedini teşhis etmem gerektiğini söyleyen arama. Yanık et kokusu burnuma çarptı ve çıkmak üzere olan kusmuğumu geri yuttum.

Yeşil düğmeye bastım ve telefonu kulağıma götürdüm, hiçbir şey söyleyemiyordum. Zar zor nefes alıyordum.

"Hey, Quincy, sonunda geri dönüyorum. Az önce sevdiğin o duvar deliği pizzacının önünden geçtik. Bir şey yemek ister misin?" Blake'in sesi duymayı beklediğim son şeydi.

Ne kadar zaman geçmişti? Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve sonunda ekranda üç damla emojisiyle Baby Girl'ü görebildim.

"Blake."

Bir anlık bir duraklama oldu, telefonu tekrar yüzüme dayadığımda hat sessizliğe büründü.

"Quincy, ne oldu?"

Yutkundum, kelimeleri ağzımdan çıkarmaya çalışarak. "Ben... O..." Nasıl başlasam da, dilim tutuldu.

"Harlow, acele et. Bir sorun var. Ne olduğunu bilmiyorum ama ona ulaşmam lazım." Blake bir kez daha beni çağırdı. "Nefes al ve bana ne olduğunu anlat. Kimi öldürmem gerekiyor?"

Kimseyi, çünkü o gitmişti. Midem düğümlendi. "Cinayeti işleyen benim." Blake ile konuşmak içimdeki bir düğümü çözdü.

"Bu, nasıl yapılacağını bilmediğim anlamına gelmez."

Olanlara rağmen gülümsedim. Nefesimi verdim. "Eve gelmen lazım."

"Neredeyse geldim, yemin ederim."

Güvenilmeye layık değildim, ama bir sünger gibi onu içime çektim. Belki de benim hakkımda ve birinin hayatını ne kadar kolay mahvedebileceğim konusunda haklıydı. Blake'in hayatını mahvedecek miydim?

"Bir şey mi oldu, Quincy?" Blake tekrar sordu.

Başımı salladım ama yine de hiçbir şey söyleyemedim. Yatağa oturdum ve tavana bakarak durdum. Blake, neyse ki ikimiz için de yeterince konuşkandı.

"Bu akşam yemek yapmalıyım zaten. Sevdiğin gnocchi çorbası nasıl olur? Hava yeterince soğuk."

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Duygularım altüst olmuştu. Daha önce de kafam karışık olduğunu düşünüyorsam, şimdi kafamdaki mayın tarlasında nasıl yol alacağımı hiç bilmiyordum.

"Haftaya Gin'in bebek isim etkinliği var. Resmi davetiyeyi gönderdi, çok kalabalık olacak." Blake bir anda hiçbir şey ve her şey hakkında konuşmaya devam etti.

Sadece sesinden aldığım rahatlık, beni boşluk hissine sürüklemeye yetti. Artık kendimi dışımda hissetmiyordum, hiçbir şey yoktu. Bu durumu daha iyi hale getirebilecek tek şey, kafamın iyi olmasıydı. Yatağa tırmandım ve komodinde bulunan birçok esrarlı sigaradan birini buldum. Onu yaktım ve nefes aldığım anda, sanki kenarları merhemle kaplanmış gibi hissettim.

psikolojim. Tekrar uzandım, ön kapının açıldığını duyana kadar sigara içtim ve Blake'i hem şahsen hem de telefonda aynı anda duyabiliyordum.

"Ne oldu?" diye sordu. Blake yatakta, ceketini çıkarırken ve bana uzanırken ağır ağır nefes alıyordu. Dışarıda kaldığı için parmakları soğuktu.

Yüzümü gömleğine gömdüm ve telefonu düşürürken onun kokusunu içime çektim. Ortak kullandığımız vücut şampuanının kokusu ile ona özgü kokusu vardı. Titreyerek bir nefes daha aldım. Parmakları pembe buklelerimle oynuyordu. İç geçirdim ve daha da rahatladım. Onun kokusunu daha fazla içime çekerken, zihnimin derinliklerinde bir şey hafifçe gıdıklanmaya başladı. Sadece onun giysilerinin liflerine yapışmış ekşi bir koku vardı. Her yerde tanıyabileceğim bir koku. Bu koku, benim büyüdüğüm ve tüm hayatım boyunca içime işleyen bir kokuydu.

"Blake, annem nerede?"

Gözleri büyüdü, bu da yeni ortaya çıkan şüphemi doğruladı. Ayağa kalktım ve boş bir yüzle ona bakıyordum. Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

"Nasıl..."

"Yapmadın." Bir anda yataktan fırladım. Onu savunmak istedim, ama elimde olan tek şey, bana kötü davranan annem olduğu gerçeğiydi.

"Çok sık arıyorlardı ve oraya her gittiğinde, çok kötü bir halde geri dönüyordun. Onun sana bok gibi davranmasına daha fazla izin veremezdim."

Aptal kalbim onun sözleriyle çarpıntıya başladı. "Bu senin..." Sözümü bile tamamlayamadım.

"Evet, öyle! Sen benimle birliktesin Quincy, sen benim kocamın ve bu, senin için her şeyi yapacağım anlamına geliyor. Annenin evini yakıp onu lanet bir huzurevine tıkmak anlamına gelse bile."

"Ne?" Ağzım açık kalmış, ona bakakaldım.

"Sana sormak istemedim çünkü ona karşı benim asla anlayamayacağım bir zaafın var. O, kendinden başka kimseyi umursamayan kötü bir kaltak." Her kelimeyle sesi daha da yükseldi. "Bazı insanlar çocuk sahibi olmaya bile layık değil. Böyle bir ortamda büyümek zorunda kaldığın için üzgünüm..."

Onu yatağa yatırıp sertçe öptüm. Blake'in şoku kısa sürdü ve o da beni öptü. Dilimiz birbirine dolanırken, birbirimizi yutmaya çalıştık.

"Teşekkür ederim," diye öpüşmelerin arasında sonunda söyledim. "Bana teşekkür mi ediyorsun?"

Gülümseme dudaklarımda asılı kalmış halde başımı salladım. "Onun öldüğünü sanıyordum ve rahatladığım için kendimi kaybediyordum. Onu öldürmediğine sevindim. Evet, o korkunç bir insan, ama... Onun ölümünün sebebi ben olamam."

Blake şakağımı okşayarak başını salladı. "Anlıyorum." Kaşlarını çattı. "Sana söylediklerinin doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?" Ben bir şey söylemeyince Blake dudaklarımı ısırdı. "Tamam, sana kanıtlayacağım."

"Ama ben ikisi gibiyim," itiraf ettim. Bu sözleri hiç yüksek sesle söylememiştim. Ama zihnimin derinliklerinde, bunu sürekli görüyordum. "İkisi gibi alevler içinde yok olmak istemiyorum."

Blake beni tekrar öptü. "Senin onun gibi olmana izin vermeyeceğim."

Tek yapabildiğim zayıf bir baş sallamaktı. Blake beni sürekli şaşırtıyordu. Onun hayatımdaki en iyi insan olduğunu düşündüğüm her an, o bunu aşarak beni hayrete düşüren yeni bir şey yapıyordu.

"Sadece bilgin olsun, onun ölmesini istedim. Harlow da aynı fikirdeydi, ama ben güçlüydüm ve sadece onun eşyalarını yaktım."

Kıkırdadım. Onun hazine dediği tüm eşyalarının alevler içinde kalmasını kaç kez hayal etmiştim? Sadece kocam bunu benim için yapsın diye. "Teşekkür ederim. Bana kalsaydı, bunu asla yapmazdım."

Mavi gözleri parıldayarak yüzümü kendine yaklaştırdı ve beni öptü. "Senin için her şeyi yaparım, Quincy."

Birine karşı hissedebileceğimi hiç düşünmediğim tüm sevgi bir anda içimi kapladı. "Seni seviyorum, Blake."

Gülümsemesi yavaştı, ama şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha parlaktı. "Ben de seni seviyorum."

"Emin misin?" diye sordum, parmaklarımı onun kot pantolonunun bel kısmına doladım ve pantolonunu aşağı çektim.

Blake hiç tereddüt etmeden kalçalarını kaldırdı. Pantolonu çıkarılır çıkarmaz, kafamın arkasına bir tokat attı.

Homurdandım, bileğini yakaladım ve yatağa çarptım. "Dikkat et, bebeğim."

"Sen bir aptalsın. Tabii ki eminim. Seni seviyorum."

Dudaklarımı yaladım. O üç kelimenin bana ne yaptığını hiç bilmiyordu. "Hayatımızın geri kalanında benden başka kimseyi sevemeyeceğinden emin olacağım."

Blake'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani, ben yaşadığım sürece mi?"

Başımı salladım. "Sen gidersen, ben de giderim. Ölürsem, seni de yanımda götürürüm." Elim onun penisini kavradı, yavaşça okşadı, her damarı izledi

"Sensiz yaşayamam, artık sensiz ölemiyorum da."

Blake nefesini tuttu, kalçalarını yukarı doğru kaldırdı ve açgözlü bir iniltiyle elime karşılık verdi. "Öyle mi? Bana o kadar mı ihtiyacın var?"

Hiçbir fikri yoktu. "そう、呼吸をする以上に君が必要なんだ。今から永遠に、あなたは私のすべて。" *Evet. Nefes almaktan daha çok sana ihtiyacım var. Şu andan itibaren ve sonsuza kadar, sen benim her şeyimsin.*

Blake bana bakarak çevirimi bekliyordu, ama ona göstermek istediğim şeyi ifade edebilecek hiçbir kelime yoktu. Çaresizce birbirimize sarılırken giysilerimiz kayboldu. Ona yeterince hızlı ulaşamıyordum. Bir saniye daha beklememi sağlayacak hiçbir sabır yoktu. Yağı karıştırarak Blake'in penisine bolca sürdüm.

Hazırlık aşamasını görmezden gelip beni sikmesi için ona yalvarmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm, ama Blake de benim şu anda olduğum kadar akılsızdı. Penisinin başı deliğime bastırdı ve ileri doğru ittiğinde basınç arttı. Vücudum onun altında çöktü ve o beni her santimiyle doldururken açıldı. Pelvisi kıçıma çarptığı anda nefesim kesildi.

Bağırma ihtiyacı boğazımın arkasını yakıyordu. Dudaklarım açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı, sadece ağlamaya yakın, çaresiz ve muhtaç bir ses çıktı. Yavaş ve nazik olmasını istemiyordum. Beni olmadan ölecekmiş gibi becermesini istiyordum.

Blake geri çekilip ileri doğru sertçe ittiğinde bakışlarımız kilitlendi. Zevk dalgaları omurgamdan aşağı yukarı yayıldı ve kollarımdaki tüylerin hepsi diken diken oldu.

Çok iyi geliyordu.

Blake acımasız bir tempo belirledi, her itişinde prostatımı vuruyordu. Vücudumu ve zihnimi parçalamaya çalıştığına yemin ederdim. Eğer böyle devam ederse, sadece onun penisi içimdeyken ereksiyon olabilecektim. İnlemelerimi yuttum, sadece en azını dışarı çıkardım.

"Neden sessizsin?" Blake homurdandı. Yüzü konsantrasyondan buruşmuştu. Koyu renkli saçları yüzüne düşmüştü, ben de onları yana doğru çektim. "Oh, anladım. Seni yeterince çıldırtmıyorum."

Ben bir şey söyleyemeden, Blake bacaklarımı bez bebekmişim gibi hareket ettirmeye başladı. Beni istediği gibi katladı ve tekrar kıçıma daldı. Dizlerimi göğsüme değdirmeye zorlarken parmakları etime bastırdı. Onun inlemeleri benim inlemelerimle karışarak odayı bizim seslerimizle doldurdu.

birbirimize ait olmak. Keşke bir yerde kamera kurmuş olsaydım. Bu an sonsuza kadar hafızama kazınırdı. Blake beni seven ilk erkekti ve benim sevdiğim tek erkek de oydu.

Blake açıyı biraz değiştirdiğinde zevk beni sardı. Kocam benden daha fazla ses çıkarmaya zorladığında, boğazımdan çıkan inilti boğuk bir ses gibi geldi. Derinlerdeki bir noktaya ulaştı ve göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı. Anlamadan, dokunulmadan boşaldım.

"Siktir, Quincy. Çok sıkısın," diye tısladı Blake. Yavaşladı, deli gibi bana bakarken ağır ağır nefes alıyordu.

Sperm göğsümü ve çenemi süsledi. "Bebeğim?"

"Bunu tekrar yapmak istiyorum."

Bir daha o kadar sert boşalmam imkansızdı, ama ben bir şey söyleyemeden Blake tekrar hareket etmeye başladı, sanki bir şeyi kanıtlaması gerekiyormuş gibi içime girip çıkıyordu. Aşırı duyarlı vücuduma zevk yağmaya devam ederken kıçım spazmlarla onun etrafında sıkılaşıyordu. Acı da bu karışıma eklendi ve ben tamamen mahvolmuştum. Ecstasy beni Blake'in vücuduma saldığı kaosun içine geri çekti ve ben yine inlemelere başladım.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," Blake beni sikerken, benim ilahim gittikçe daha da güçlendi.

Onun kahkahası sadece karnımı arzuyla kıvrandırdı. "Seni mahvediyor muyum, Quincy?" Kendini aşağı indirdi, bacaklarımı kenara çekti. Hızla bacaklarımı beline doladım ve topuklarımı kalçalarına bastırarak devam etmesini istedim. Asla durmamasını. "Benim, sen tamamen benimsin." Sesindeki sahiplenme beni o kadar mutlu etti ki, onu daha da çok arzulamama neden oldu.

Başımı salladım, onu öpmek için kendime çektim ve dudağını ısırdım. Bakırın keskin tadı da bu karışıma eklendi ve zaten ateşli olan öpücüğü daha da ateşledi.

"Hadi, bebeğim. İçime boşal." Onun ateşli itişlerine karşılık verirken dilimi kulağının kabuğunda gezdirdim. "Beni içten dışa sahip ol."

"Siktir. Seni seviyorum, Quincy." Başımı geriye itti ve dudaklarımı kaotik bir öpücükle ele geçirdi. Dişlerimiz birbirine çarptı, dillerimiz birbiriyle savaştı. Sanki onun sikini kıçımda, dilini boğazımda hissetmeme rağmen, ikimiz de yeterince yakın değildik. Daha fazlasını istedim.

"Merak etme," diye inledi. "Senin sıkı kıçını döllemek için asla fırsatı kaçırmam. Bir saniye bile. Benim spermimle dolup taşman lazım. Değil mi, Quincy?"

Hırsla başımı salladım. "Evet, evet. İhtiyacım var."

O, "Sen benim için çok kolay ve döllenebilir birisin. Sana nasıl hayır diyebilirim ki?" diye mırıldandı.

hayır diyebilirim ki?"

Blake'in eli benim sikimi kavradı ve ben

tek bir düşünce bile kuramadan kendimden geçtim. Gözlerim geriye devrildi, kocamın darbelerindeki güç azaldı. Çıkardığı sesleri açgözlülükle yuttum ve onu öpmeye devam ederken zihnimde daha fazlasını istedim. Sperminin ilk sıcak sıçraması, doruğumu tüm vücudumu saran bir orgazma dönüştüren katalizör oldu.

Zevk, midemin derinliklerinden fışkırdı ve varlığımın her zerresine yayıldı. Kocamın altında yatarken, saf bir coşku hali içindeydim. Penisi hala içimdeydi ve onu içimde tutması için yalvarmak üzereydim.

Blake, yumuşayan penisi sonunda içimden çıkarken homurdandı. Yuvarlanarak yanımdaki yatağa düştü. Ardından gelen sessizlik hiç de garip değildi. Hatta, onun gelmesinden önce sigara içerken hissettiğim huzurdan daha fazla huzur hissediyordum. Zihnim mutlulukla boşalmıştı ve şu anda benim için dünyalar kadar değerli olan bu adama minnettar olmaktan başka bir şey hissetmiyordum.

Döndüm, bacağımı Blake'in üzerine attım ve onu neredeyse altıma çektim. Bu, hep istediğim tek şeydi.

"Eşleşen takip cihazları alıyoruz," diye patladım.

"Tamam, ama renkleri ben seçeceğim. Seni tanıyorsam, neon pembe ya da mandalina turuncusu olacak."

Bu renkler güzeldi. Onu ittim. "Siktir git, benim zevkim iyidir." Onu ittim. "Gin ve Ash'in bebek isim günü için alışverişe çıkmamız gerektiğini unutma."

Blake homurdandı. "Bunun için sana para vermedim mi?"

Bıçağımı boynunun arkasına dayadım. "Bana tembel mi diyorsun?"

"Hayır, daha çok bir ödül kocası." Başını çevirdi, yüzündeki gülümseme anında kalbimi ısıttı. Pislik. Yakında işe geri dönecektim. Bir yastık prensesi gibi bakılacaksam, lanet olsun.

Bir kolumda GIFT, diğer kolumda kocamla Giancarlo ve Ash'in evine doğru yola çıktık. Ön kapıya üç basamakla çıkan, ev gibi rahat ve sıcak bir evdi. Kaldırımdan müzik sesi geliyordu.

"Hazır mısın, tatlım?"

Blake kıpır kıpırdı; onun ailesiyle ne kadar sık görüşürsek görüşelim, kocamın etrafında her zaman bir tuhaflık havası vardı. Sanki onu destekleyen bu kadar çok insan varken ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Bu duyguyu çok iyi anlıyordum. Onun yüzünden ben de şimdi aynı şeyi hissediyordum.

Elini sıktım ve onun çarpıcı mavi gözleri benimkilere bakmak için yukarı doğru parladı. Ocak ayı Aralık ayından daha soğuktu. Soğuk, yanaklarını kıpkırmızı yapmıştı. Yüzünü avuçlarımla kavradım, başparmağımla elmacık kemiğini ovuşturarak ısınmasını sağlamaya çalıştım.

"Sen her zaman dışarı çıkıp kardeşlerinle çılgın şeyler yapıyorsun," dedim.

O da başını salladı. "Evet, ama bu gerçek bir aile zamanı olacak. Evde herkes gülüp şakalaşacak." Gülüşü kısa ve rahatlatıcı olmaktan çok garipti. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Lanet olsun, bana da aptalca geliyor. Kim aileyle vakit geçirirken endişelenir ki?"

Onu kendime çekip öptüm ve dokunuşumla vücudunun anında ısınmasını sevdim. Geri çekildiğimde, ayrılan dudaklarımız arasında soğuk hava bulutları oluştu. "Bizim gibi insanlar, bebeğim. Artık yalnız değiliz." Onu tekrar öptüm. "Ve sen onları hala tanımaya çalışıyorsun. Biraz zaman tanı."

"Bu gördüğüm en eşcinselce şey," Giancarlo'nun sesi anımızı bozdu. "Siz ikiniz dudaklarınızı birbirine kilitleyip burada siklerinizi dondurmayı mı planlıyorsunuz?"

Vitale ikizine parmak hareketi yaptım. "Senden boktan laflar duymak istemiyorum. Yönetim kurulu toplantı odasında ne yaptığını duydum." Blake'i de yanıma alıp eve girdik. Isı anında beni sardı ve memnuniyet dolu bir iç çekişe neden oldu.

"Kim söyledi?" diye sordu Gin. Karanlık bakışları doğrudan kocama yöneldi.

"Bütün kat biliyordu," dedi Blake. Ceketini çıkardı. "Ağabeyimin uygun bir şekilde unuttuğu güvenlik kamerasını kapatmak zorunda kalmış olabilirim."

Gin'in gözleri gülümsemesiyle birlikte büyüdü. "Oh, lanet olsun. Lütfen onu sakladığını söyle."

Blake, kaşlarını şaşkınlıkla çatarak ağabeyine baktı. "Neden saklayayım ki? Hala gözlerime çamaşır suyu dökmem gerekiyor."

"Dostum, bu mükemmel bir şantaj olurdu. Bir bebek daha istiyorum ama Ash bana karşı direniyor. Artık bir bebeğimiz olduğu için eskisi kadar sevişemeyeceğimizi söylüyor." Gin, bir duvarı tırmanmaya hazır gibi görünüyordu.

"İş yerinde o kadar karşı görünmüyordu," diye mırıldandı Blake.

Orada ne olduğunu hiç bilmiyordum, ama son zamanlarda en sevdiğim eğlencelerden biri, Blake'in Vitale Construction'da güvenlik şefi olarak yaptığı yasal iş hakkında konuşmasını dinlemekti. Para konusunda endişelenmemek harikaydı. Blake, yasal işinden ve Benito için yaptığı işten çok iyi para kazanıyordu. Ancak, ona aynı ilgiyi gösterememek beni rahatsız etmeye başlamıştı. Sıkıntıyı saymıyorum bile. Dün, üst kattaki komşumuzu nasıl öldüreceğimi düşünerek geçirdim. Lanet olası ağır ayakları, saatlerce durmadan evin içinde gürültü yapıyordu. Onun profesyonel bir fil taklitçisi olduğuna yemin ederdim.

"Hadi, ikiniz en son gelenlersiniz," dedi Paolo, köşeden başını uzatarak.

İki çift göz daha göründü. İkizler bana doğru koşarken, büyük kahverengi gözler bana takıldı. Onları sıkıca kucakladım.

"Quincy amca," diye bağırdı Navy. Artık resmi olarak ailenin bir parçası olduğum için Quincy amca olmak iyi hissettiriyordu.

O bana ilk gelen oldu ve yumruklarımızı çarpıştırdıktan sonra üç kez el çırptık ve parmaklarımızı çevirdik. El sıkışmamız bittiğinde Nyra yerini aldı ve bizimkini yaptı.

"Bu adil değil! Neden benimle gizli bir el sıkışma hareketiniz yok?" diye sızlandı Gin.

"Evet, ben de," diye Paolo da katılarak bana ters ters baktı.

Ellerimi kaldırıp onların etrafında dolaştım. "Sorun değil. Siz ikiniz çok sıkıcısınız."

Kızlar Blake'e doğru giderken kıkırdadılar.

"Merhaba, Blake Amca."

Kocamın gülümsemesi samimiydi. Kollarını açtı ve iki kız da onun etrafını sardı. Onlar için dünyayı yakacakmış gibi onlara baktı. Blake'i tanıyorsam, bunu yapardı.

"O yüzü tanıyorum. Merak etme, hamile kalmak için yaptığım araştırmaların bir kısmını seninle paylaşacağım. Tohumun tutmasını sağlamak için her türlü hareket var," dedi Gin.

Ne kadar aptalca gelse de, başımı salladım. Denemenin bir zararı yoktu.

Kızlar bize doğru koştular. "Papa Paolo, şimdi Molly ile oynayabilir miyiz?"

Onlara hayır diyebilecekmiş gibi başını salladı. Kızların ailedeki herkesi parmaklarında oynattıklarından emindim. "Lütfen insanları senin aptallığına bulaştırmayı bırak," dedi Benito.

Gin. Bir elinde koyu renkli bir içki, diğer elinde bir cupcake vardı. Vitale ailesinin reisinin yapacağını hayal ettiğim şey tam olarak bu değildi, ama o da tuhaf bir adamdı.

Harlow, kumaştan çok fiyonklarla süslenmiş kabarık pembe bir elbise giymiş Emica'yı kucağında tutarak yanımıza geldi. "Ash, senin adam burada insanları bebek sahibi olmaya ikna etmeye çalışıyor," diye bağırdı Harlow.

Ash'in başı birden yukarı kalktı. Geyik gözleri, nişanlısını ararken daha da büyüdü.

"Bu ailede herkes lanet olası bir ispiyoncu," diye homurdandı Gin ve sevgilisinin yanına gitti. Ash'in kollarında bebek vardı. Onu son gördüğümden çok daha büyümüştü. Üzerinde küçük bir kaplan desenli düğmeli gömlek ve siyah kot pantolon vardı. Kafasındaki birkaç saç teli aşağıya doğru taranmış, ortada tek bir bukle kalmıştı. Gin yanlarına yaklaşır yaklaşmaz, tavırları daha da yumuşadı ve bebeğe şefkatle seslendi.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama bence bu bebek onun şimdiye kadar verdiği en iyi karardı," dedi Benito. "Onu satın almış olsa bile."

"Onu satın almadım!" Gin araya girdi. "Anne yeni bir hayat istiyordu, ben de ona bu fırsatı verdim. Diğer ebeveynlerden daha yüksek bir teklif verdiğim için..."

Gin'e göz kırptım. "Evet, işlerin böyle yürüdüğünden emin değilim.
"

Gin omuz silkti. "Bana uyar. O bir yuva buluyor, biz bir bebek.
sorun çözüldü!"

Harlow ikimizi de görmezden gelerek homurdandı. "Ash, Gin'in mümkün olduğunca her gece evde olmaya özen gösterdiğini söyledi. Ve ebeveynlik dersleri aldığına dair bir şey de söyledi."

"Kim?" Blake yanıma yaklaşırken sordu. Kolumu hemen omuzlarına doladım.

"Senin çılgın kardeşin."

Blake odaya bakındıktan sonra gözlerime baktı. "Tekrar soruyorum, kim? Hepsi deli."

"Dikkat et," diye uyardı Benito, Emica huysuzlanmaya başlar başlamaz Harlow'la birlikte harekete geçti.

Blake, Benito'nun uyarısından etkilenmemiş gibi görünüyordu ve omuz silkti. "Gin," diye cevap verdim.

"Oh, onun için ne güzel." Ash, bebeği kucağında tutmadan yanımıza geldiğinde, bir kez daha elimi tuttu.

"Merhaba, Quincy ve Blake. Geldiğiniz için çok teşekkürler."

Ona hediyeyi uzattım ve o da gülümseyerek aldı. "Buna gerek yoktu. Zaten çok şeyimiz var." Ash ikimize birer kalem uzattı. "Oynadığınız oyunları takip etmek için."

"Ödüller ne?" diye sordum.

"Bir ons esrar. Gin, kaliteli olduğunu söyledi. Bir vintage brendi ve sanırım sonuncusu biraz para. Emin değilim. Gin'e sorman gerekecek, her şeyi o ayarladı."

Oynuyordum. Odada etrafıma bakarak rakiplerimi gözlemledim. Melony, kız arkadaşı Chelsea'ye yaslanmış duruyordu. Renkli dreadlockları ve telefonunun duvar kağıdını her zaman süsleyen parlak gülümsemesini tanıdım. Enzo'nun konuşmasını dinlerken içkisini yudumluyordu. Enzo bir şey hakkında heyecanlı görünüyordu. Onu hiç bu kadar çok konuşurken görmemiştim. Biraz meraklandığımı ve ne konuştuklarını duymak için yanlarına gitmek istediğimi inkar edemezdim.

"O kadın kim?" Blake, mutfağı işaret ederek Ash'e sordu.

"Oh, o Tex'in annesi. Bebek yetiştirme konusunda bize çok yardımcı oluyor. Çok bilgili biridir ve benim annem yok, Gin de vefat ettiğinden, ona çok bağlıyız." Etrafına bakındı. "Oh, Chelsea ile henüz tanışmadın, değil mi? Kardeş olduğun için Melony ile muhtemelen tanışmışsındır."

Ash bizi tanıtmak için etrafta dolaşırken biz de onu takip ettik. Vitales ailesi birbirine sıkı sıkıya bağlı bir gruptu: kardeşler, adamları ve aile gibi olan birkaç kişi. Tony de oradaydı ve birbirimize selam verdik. Adamı, kaskını tutarak onun yanında duruyordu.

"Caleb, buraya gel," diye seslendi Gin.

Partinin yıldızına yaklaşarak herkese katıldık. "Bebeğiniz aylardır var. İsmini koymak neden bu kadar uzun sürdü?"

Blake, Gin'e sordu.

"Gin aptalca bir isim vermek istediği için bu kadar uzun sürdü, bahse girerim," Tex biraz arkamda fısıldayarak mırıldandı. İçkisini kaldırdı ve ben de teklif edilen içkiyi aldım.

Enzo sanki zaten biliyormuş gibi başını salladı.

"Adının ona yakıştığından emin olmak istedik," dedi Ash. "Ayrıca, bu çok önemli bir konu. Oğlumun o *şeyin* adını almasına izin veremezdim."

Blake ve ben birbirimize şaşkınlıkla baktık ama ailenin geri kalanı durumu anlamış gibiydi. Giancarlo hariç herkes.

"Peki, adı ne?" diye sordu Benito.

Gin ve Ash birbirlerine sevgiyle gülümsediler. "En yeni Vitale üyesini gururla tanıtıyoruz. Luka Syl Vitale."

Alkışlar yükseldi ve kızlar yeni kuzenlerinin ismi duyulunca sevinç çığlıkları attılar.

Bütün bunların bir parçası olmak biraz ürkütücüydü. Benito'nun yanında henüz çalışmaya başlamamıştım ama yakında ben de bu grubun bir parçası olacaktım. Midem altüst oldu ve elimi mideye koymaktan kendimi alamadım.

Orada dolaşarak herkesle konuştuk ve ikimizin de sahip olduğunu keşfettiğimiz bu yeni aileyle etkileşim kurduk. İkimizin de sürekli birbirimizi aradığımızı fark etmedim değil. Aramızda çok uzun süre mesafe olursa, diğerimiz bir sonraki nefeste oradaydı. Evdeki herkes için durum böyle olmasaydı garip olurdu. Benito ve Harlow neredeyse birbirlerine yapışmışlardı. Tex sürekli arkadaşını kontrol etmeye gidiyordu ve o gittiği anda Enzo'nun rahatladığını görebiliyordunuz. Ash ve Gin, sanki Blake ve benim etrafımda olan aynı görünmez ip tarafından çekiliyormuş gibi birbirlerine çekiliyorlardı. Paolo ve York iki kez ortadan kayboldu ve her iki seferinde de kızlar köpekle ya da Pen adındaki kediyle oynuyorlardı.

Parti bir süre daha bitmeyecek gibiydi. Ash beni Blake ve kardeşlerinin yanında buldu ve beni oradan uzaklaştırdı. Blake bana baktı, ben de onun kadar şaşkın bir şekilde omuz silktim.

Kanepeye oturtuldum ve yanımda Harlow, York ve Tex'i fark ettim. "Hoş geldin, Vitale eşleri kulübüne hoş geldin," dedi Ash ve bana bir içki uzattı. Bana bir milyon dolar vermiş gibi gülümsedi.

"Ne dedin?"

York şarabını yudumlarken homurdandı. "Sadece kabul et."

"Eğer yapmazsan ağlayacak ve kimse Giancarlo'nun erkeği ağladığında onunla uğraşmak istemez," diye Harlow pek yardımcı olmayan bir şekilde ekledi.

"Artık ağlamıyorum." Ash, bu hayata hiç yakışmayan bir masumiyetle yerinde kıpır kıpırdı. "Quincy, gerçekten gruba katılmak istemiyorsan anlarım." Ağzı büzüldü ve sanki onun kumdan kalesini yıkmışım gibi hissettim.

Sunulan içkiyi aldım ve bir dikişte içtim. Normalde sevdiğimden biraz daha tatlıydı ama çok lezzetliydi. "Hayır, ben varım. Katılmak için ne yapmam gerekiyor?"

Ash kulaklarından kulaklarına kadar sırıttı. "Hiçbir şey. Blake'le birlikte olman yeter."

"Dur biraz. O, hakaretlerin onlara ulaşmayacağına dair söz vermeli," diye ekledi Tex.

Onlara bakarken kaşlarım saç çizgime değdi. "Grup mesajı var mı?"

Ash telefonunu çıkarırken neredeyse zıplıyordu. "Evet."

"Ayrıca hepimizle bir gece dışarı çıkmayı da kabul etmelisin," dedi Tex. "Bunu haftada bir yapıyoruz."

Harlow ve York da isteksizce şartları kabul etmiş gibi başlarını salladılar.

"Oh, ve en önemli kısım, tatilleri planlamamız gerekiyor. Onlara bırakırsak, yine bir felaket olur." Hepsi Tex'in kuralına onaylayarak başlarını salladılar.

"Bu bir tarikat gibi olmaya başladı," dedim.

"Hiçbir fikrin yok," dedi York ayağa kalkarken. "Kızları ve Paolo'yu kontrol edeceğim. Onu tanıyorsam, yine şekerden kafaları güzel olmuştur."

"Aileye hoş geldin." Harlow kadehini kaldırdı ve ben de kadehimle onun kadehine çaktım. "Doğru kişiyi bulduğuna sevindim."

Bakışlarım anında Blake'e kaydı. Kardeşleriyle konuşuyordu. Onların arasına o kadar doğal bir şekilde uyum sağlamıştı ki, onlarla birlikte olmak konusunda herhangi bir endişesi olması şaşırtıcıydı.

"Evet, ama onu hak etmediğimi düşünmeden edemiyorum." Elimde cam bardağı çevirdim. "Bazı kötü şeyler yaptım ve muhtemelen her zaman yapmaya devam edeceğim. Bende kesinlikle iyi hiçbir şey yok, ama o yine de beni sevdiğini söylüyor."

Ne olduğunu anlamadan kollarım omuzlarıma dolandı. Sıcak gözyaşları omuzlarıma düştü. "Sen çok naziksin Quincy ve çok

havalısın. Herkes mutluluğu hak eder." Ash, kollarımda ağlarken titrek bir sesle konuştu.

"Ne halt ettin sen?" Gin'in sesi buz gibiydi. Her zamanki şakacı ses tonundan çok farklıydı. Koyu kahverengi gözleri, sanki beni öldürmeyi planlıyormuş gibi bana odaklanmıştı.

Blake birkaç saniye içinde yanıma geldi ve kardeşinin karşısına dikildi. "Kocamın üzerine yapışan senin adamın."

"Çünkü onu ağlattı." Gin bize doğru adım attı.

Ayağa kalkmaya hiç niyetim yoktu. Ash hala ağlıyordu ve onu itip kakarsam kendimi gerçekten kötü biri gibi hissederdim. Gerçi Blake'in bize bakışlarından anladığım kadarıyla, muhtemelen öyle yapmam gerekirdi. Kıskanıyor muydu?

Bu düşünceyle sikim seğirdi. Bu gece kıçımı ele geçirecekti. "Hey, Ash? Beni bırakır mısın? Kocam ve senin bebeğinin babası
"Bu yerdeki her şeyi kırıp ateşe vermeye hazırım" dedim.

Ash geri çekildi ve yüzünü sildi. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Birinin benim için ağlaması çok dokunaklıydı. Hiç bu kadar çok insanın beni umursadığı olmamıştı. Göğsüm sıkıştı ve gülümsemeden edemedim.

Gin, Ash'i kendine çekip gözlerine öptü. "Silvy'yi çağırmam gerek mi?"

Ash inledi. "Hayır!" Gin'e öfkeyle baktı. "Onu buraya getirirsen, bir hafta daha sik yiyemeyeceğine yemin ederim." Adamını tehdit ederken yüzü kızardı.

Islık çaldım. "Bütün bir hafta. Ben olamazdım." Blake topuklarını döndü ve bana ters ters baktı. "Yani, üzgünüm, bebeğim. Uslu duracağım."

O eğildi ve dudaklarını kulağıma bastırdı. "Öyle olsa iyi olur, yoksa bir ay boyunca pis deliğini bir damla bile spermimle doldurmayacağım."

Blake şeytani biriydi ve bunun farkındaydı.

Twenty-Seven BLAKE

Dün geceki küçük maceradan kazandığım parayı saydım. Eve girmek oldukça kolay olmuştu, kardeşlerimin bir senatörü şantajlamasına yardımcı olabilecek sırları çalmak mı? Paha biçilemezdi. Adil olmak gerekirse, adam gerçekten pisliğin tekiydi. Yatmış olduğu tüm insanların kağıt kopyalarını görmüştüm ve bunların birçoğu yasal yaşın çok altındaydı. Bu yüzden onu alt etmek veya soyup soğana çevirmek konusunda kendimi kötü hissetmedim. Sanki dünyada bir fark yaratıyormuşum gibiydim.

"Ne yapıyorsun?" Quincy mutfağa girerken esnedi ve boxerının içinden testislerini kaşıdı.

Sonunda onu en azından mutfakta çıplak dolaşmamaya ikna etmiştim. Yağ ve keskin nesneler, yatak odasından çıkmadan önce boxer giymesi için yeterince iyi nedenler gibi görünüyordu.

"Ugh," diye inledim. "Mutfakta aletini kaşımayın. İğrenç." Ocağa elimi salladım. "Kahvaltı hazırlıyorum. Yeni geldim."

"Evet, yeni geldiğini biliyorum," diye homurdandı. "Sanki her gece dışarı çıkıyormuşsun gibi."

"Doğru, ama para kazanmam lazım." Önüne bir yığın para koydum. "Al, bu senin için. Bugün faturaları ödeyip biraz market alışverişi yapabilir misin? Çok yorgunum."

Quincy'nin yüzünü kaplayan öfke, komik ötesi bir şeydi. Tamam, belki hala ona ara sıra intikamımı alıyordum, ama benim ödül kocam olmaya bu kadar karşı çıkması gerçekten çok sevimliydi. Nedenini bilmiyordum. Bütün gün evde oturup benim dönmemi beklemesi sevimli geliyordu. Üstelik bu onu beladan uzak tutuyordu.

Quincy parayı mutfak tezgahının üzerine itti. "Senin parana ihtiyacım yok." Kaşlarımı çattım. "Neden böyle davranıyorsun? Sana bakmak istiyorum."

"Hayatımda hiç kimse bana bakmadı!" diye bağırdı Quincy. "Bunu bilerek yapıyorsun. Yemin ederim öyle."

Gülümseyerek koluna bir öpücük kondurdum. "Bil diye söylüyorum, eve geldiğimde Fransız hizmetçi gibi giyinmiş olursan daha fazla para kazanırsın. Küçük tüy süpürgesini de getir. Hoş bir dokunuş katacağını düşünüyorum."

Boğazından çıkan hırıltı insan sesine benzemiyordu. Gözlerinde gördüm, bana saldırmadan önce bir anlık delilik. Çığlık attım, bar taburesine takılıp neredeyse düşüyordum ve yatak odasına doğru koştum. İçeri girmeden önce, kocaman vücudunu kapıya çarptı. Kapıdaki boşluk kalbimi güm güm attırdı. Quincy tekrar kapıya çarptı. Elim kapı kolunda kaydı ve bir karar vermem gerekiyordu; sıkı tutunmak mı, yoksa canımı kurtarmak için koşmak mı?

Koştum.

Ya da en azından denedim.

Quincy, banyoya ulaşamadan beni yakaladı ve yatağa fırlattı. Ben zıplarken, o vücudumun üzerine çömeldi ve ben kahkahalar attım. Bana öfkeyle bakarken nefes nefeseydi.

"Yeter artık!"

"Neden?" diye sordum. "Seni tanıdığımdan beri bana hep 'bebeğim' diyorsun. Ben de sana takılmam mı?"

"Bebek kız alay etmek değil," diye homurdandı. "Bu... bu... Sadece sana böyle sesleniyorum." Yüzünün öncekinden daha kırmızı bir ton aldığını yemin edebilirim.

Benden gözlerini kaçırdı, ağzı düz bir çizgi halinde, somurtuyordu. Elimi uzattım ve yanağını avuçladım.

"Uzun zamandır alay ediyor gibiydin," dedim.

"Artık değil," diye mırıldandı.

"Takma adların beni mutlu ediyor. En azından biri bana takma ad takacak kadar umursuyor."

"Yani, sana ilk takma adını ben mi verdim?"

Gülümsedim. "Evet, ilk ilişkim. Yani, sen aynı zamanda bana ilk kez üstte olmama izin veren ilk erkektin. Ve prezervatif kullanmadan ilk kez seviştiğim ilk kişisin."

Quincy bana gözlerini kırptı. "Ne?"

Omuz silktim. "Evet. Ben hep pasif oldum, ama sen bir keresinde benim için eğildin ve ben bir daha geri dönemeyeceğimi anladım." O güldü. "Özellikle de ben seni sikerken emirler yağdırdığın zaman. Ash'e sordum ve araştırdık. Sen dominant pasif olarak bilinen türden birisin. Buna kızdığımı söyleyemem."

Quincy inledi. "Neden Ash'le bunu konuşuyorsunuz?"

"Eğlenceli!" diye güldüm. "Sonunda, tüm çılgın sorularımla rahatsız edebileceğim biri var. Benito ve Harlow'a da sordum, ama onlar gerçek kelimelerin ne olduğunu bilmiyorlardı."

Quincy'nin bana bakışları *"Seni öldüreceğim" diye* bağırıyordu. Korkmak yerine, ona daha da fazla gülümsedim. Artık beni asla korkutamazdı. Evet, psikopat bir pislikti, ama *benim psikopat pisliğimdi.* Ve benim masum meleğim. O bir ikilik örneğiydi ve ben onu bunun için her gün, her dakika sevecektim.

"Bir iş bulacağım," dedi Quincy birdenbire. "Yemin ederim."

O kalçalarını kucağıma sürterken ben dirseklerimin üzerine yaslandım. "İş, benim sikimi böyle sürmek olabilir mi?"

"Hayır." Dudaklarını büzdü. "Bunu ucuzlaştırıyorsun."

O üzerime atlayıp yüzümü öpücüklerle boğduğunda kahkahayı patlattım. Artık dayanamayacak hale geldiğimde onu itip yataktan yuvarlandım ve titreyerek ayağa kalktım. Dikkatli olmazsa onu tekrar becermek zorunda kalacaktım ve önceki gece işe gitmeden önce bunu iki kez yapmıştık. Nedense, ondan henüz sıkılmamıştım. Ve o da benden sıkılmaktan çok uzaktı.

Bir vuruş dikkatimi kapıya çekti. İnleyerek saçımı ve kıyafetlerimi düzelttim.

"Kim o?" diye sordu Quincy.

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok." Telefonumu kontrol ettim. "Kimse bana mesaj atmamış."

Quincy de telefonunu kontrol etti. "Bana da. Kahretsin, tam da iyi bir sik alacaktım."

Gözlerimi devirdim. "Sen bunu her gün yapıyorsun."

"Ne olmuş yani? Bu benim asla bıkmadığım tek şey!" diye arkamdan seslendi.

Onu görmezden gelerek, dairemizin içinden geçip kapıya doğru yürüdüm. Quincy gerçekten çok çaba sarf etmişti. Pizza kutuları, kimsenin okumayacağı bir sürü eski gazete ve dergiyle birlikte atılmıştı. Yavaş yavaş ilerleme kaydediyordu. Arada sırada, şu ya da bu yığını atabilir miyiz diye sorardım ve o ya kabul eder ya da henüz değil derdi. Cevabı ne olursa olsun, her zaman saygı duyardım. Ve bunun iyi yanlarını görebiliyordum. Zaten önümüzdeki birkaç hafta için sadece çevrimiçi olacak bir terapi randevusu almıştı. Kocam dediğim bu adamla ne kadar gurur duyduğumu kelimelerle anlatamam.

Bir dakika boyunca yüzüğümü izledim. *Evli olmam hala çok garip geliyor.* Bir başka kapı çalma sesi beni düşüncelerimden kopardı. Gözetleme deliğinden, peşimizde olan bir pislik olup olmadığını kontrol etmek için baktım ve donakaldım. Kapımın önünde, elinde çantasıyla siyah bir elbise giymiş annem duruyordu. Kapıyı o kadar hızlı açtım ki, neredeyse yüzüme çarpıyordu.

"Anne," diye nefes nefese söyledim.

Anında yüzü Noel sabahı gibi aydınlandı. "Blakey!"

Kendini kollarıma attı ve ben de onu sıkıca sarıldım. Geriye doğru sendeleyerek onu daireme sürükledim ve kapıyı kapattım. Annem tüm bu süre boyunca bana yapışık kaldı, ağlama sesi ve inip çıkan omuzları beni duygulandırdı.

"Sorun yok," diye fısıldadım. "Burada olduğun için mutluyum."

Geri çekildi ve uzanarak iki yanağımı da okşadı. "Burada olduğun için çok mutluyum. Ve güvende olduğun için. Seni çok özledim!"

Onu o kadar sıkı kucakladım ki patlayacak sandım, ama kendimi tutamadım. Bunca zaman sonra, tüm günlerimi ve gecelerimi birlikte geçirdiğim tek kişi yanımdaydı. Sabahın erken saatlerinde kahvaltılar, gece geç saatlerde filmler, poker oynarken uyuyamadığımızda sabahın ikisinde mutfakta içtiğimiz içkiler. Annem benim olmak istediğim her şeydi. Onu nasıl sevmemek mümkün olabilirdi?

Geri çekildiğinde, yüzündeki koyu renkli bukleleri sildi. Gözleri aşağıya kaydı, sonra yüzünde bir kaş çatma belirdi. Elimi tuttu ve parmağımdaki yüzüğü dikkatle inceledi.

"Evlendiğini sürekli unutuyorum," diye fısıldadı. "Ne tuhaf. Ne zaman alıştım sanırsam, yine şaşırıyorum." Utanarak dudağımı ısırdım. "Orada olamadığın için üzgünüm."

Gülümsedi ve elimi okşadı. "Anlıyorum. Yine de." Boğazını temizledi. "Bunun için biraz üzülmemek zor. Ama günün sonunda mutluyum

. En azından birimiz alaycı değil."

"Teşekkür ederim." Kaşlarımı çattım. "Babam bana her şeyi anlattı, biliyorsun. Neden yalan söyleyip beni terk ettiğini söyledin?"

Annem dudaklarını yaladı. "O konuda..." Derin bir nefes aldı. "Ne diyebilirim ki? En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Seni korumak için. Bizi korumak için. Belki yanlış bir şeydi, ama bir pisliğin babanı nefret etmesi yüzünden senin neredeyse ölmeni görmek? Bu bir uyanış çağrısıydı. Kaçmak zorundaydım. Ondan sonra onun parasını bile almadım. Zorlandığımızı biliyorum, ama elimden gelen en iyi kararı verdim."

Yavaşça başımı salladım. "Bana gerçeği söyleyebilirdin."

Elini koluma koydu. "Denemedim değil, defalarca denedim. Ama onun peşinden gideceğinden korktum. Onu aramaya çalışacağından korktum. Senin için bu hayatı hiç istemedim, ama yine de seni buldu. Belki de hayal görüyordum."

Gözlerinin parıldamasını, gözyaşlarının akmak üzere olduğunu görmeye dayanamıyordum. Evet, gerçeği sakladığı için ona hala kızgındım, ama Vitale'nin dünyasında bulunduktan sonra, bunu neden yaptığını anlayabiliyordum. Neyse ki, çok geç kalmamıştım. Hala hepsini tanıyabilirdim.

"Boş ver," dedim. "Bunları daha sonra konuşabiliriz."

"Tamam," dedi, gözlerini silerek. Bir kez daha boğazını temizledi ve yaşlı gözleri ateşli bir kararlılıkla karışmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu Quincy nerede?"

Yatak odamın kapısının kapanma sesi, hem benim hem de annemin dikkatini oraya çekti. Quincy hızla yanımıza geldi. Daha önce neredeyse hiçbir şey giymiyordu, şimdi ise koyu renk bir pantolon, düğmeli siyah bir gömlek ve koyu renk çoraplar giymişti. Anneme yaklaşır yaklaşmaz, onun önünde diz çöktü ve başını yere eğdi.

“私の家へようこそ、モレノさん。私の名前はクインシーです。お会い出来て嬉しいです。私たちが結婚することを自分たちから伝えなかったことをとても残念に思います。私を許してください。” *Hoş geldiniz benim evime, Bayan Moreno. Benim adım Quincy. Sizinle tanışmak çok güzel*

Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Evleneceğimizi size kendimiz söylemediğimiz için çok üzgünüm. Lütfen beni affedin.

Annem bana baktı ve ben kalbim sıkışsa da omuz silktim. Hayır, ne dediğini anlamamıştım ama... çok tatlıydı.

Quincy'yi tanıyordum. İyi günlerinde şapşalın tekiydi, kötü günlerinde ise kimseyi umursamıyordu, ama şimdi annemin önünde eğiliyordu.

Ona daha fazla aşık olabilseydim, olurdum.

Quincy ayağa kalktı ve ikimiz için her şeyi İngilizce olarak tekrarladı. Annem gözleri yaşlıydı, sanki yine ağlamaya başlayacakmış gibi. Yavaşça elini uzattı ve Quincy alnı annemin parmak uçlarına değene kadar eğildi.

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. "Çocuklarını, hayatta kendi kararlarını verebilecekleri şekilde yetiştirirsin. Düğünü kaçırdığım için üzgün müyüm? Elbette. Ama oğlumu koruduğun için çok mutluyum."

Quincy doğruldu ve ciddiyetle başını salladı. "Ve her zaman koruyacağım. Onu seviyorum. Derinden."

"Anlıyorum," dedi gözlerini silmeden önce fısıldayarak. "Bunca zaman Blake'e ve kendime aşkın saçmalık olduğunu söyledim, ama ikinize bakın. Oğlumu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Anne." Gülerek durakladım. "Bir dakika, benimle ilgilenenin Quincy olduğunu nereden bildin?"

"Bıraktığı notun yanı sıra, buraya gelmeden önce Benito'nun evine de uğradım. Her şeyin gerçekten yolunda olduğundan ve polislerin benimle dalga geçmediğinden emin olmak istedim." Daireme göz gezdirdi. "Demek buradaydın."

Gülümseyerek başımı salladım. Quincy hasta olacakmış gibi gergin görünüyordu, ama ben onun elini tuttum.

"Evet, buradaydım. Burası çok rahat."

"Bana evimizi hatırlatıyor," diye düşündü. "Değil
mi?"

İkimiz de güldük ve Quincy rahatlamış görünüyordu. Evimi görmüştü, nasıl yaşadığımı biliyordu. Annemin alabileceği en iyi şey küçük bir daireydi ve ben de bu dairede rahat ediyordum. Belki bir gün daha iyi bir yere taşınırdık, ama bunun için bir neden göremiyordum. Özellikle de hep Benito'nun evinde olduğumuz için. Ya da Gin'in evinde. Ya da Paolo'nun evinde. Ve sonunda Enzo'nun evinde. Onların olduğu yer, benim evimdi. Quincy'nin olduğu yer ise benim güvenli alanımdı.

"Dışarıda yemek yiyelim," dedi annem. "Benito benim için o parayı aklıyor ve mücevherleri satıyor, yani bir süreliğine paraya boğulacak gibi görünüyorum." Sırıttı. "Zengin olmaktan şikayetçi olduğumu söyleyemem."

Ben güldüm. "Yani banka soyan oğlun artık o kadar da kötü değil, ha?"

Kafama bir tokat attı. "Bunu bir daha yaparsan seni erken mezara sokarım." Kulağımı tuttuğunda çığlık attım. "Anlıyor musun

anladın mı, Blake?"

"Ah, yapma anne!"

Quincy kahkahayı patlattı ve ikimiz de ona baktık. Ben ona sert bir bakış attığımda, o kıkırdamayı saklamaya çalıştı. Yavaşça omuz silkti.

"Senin küstahlığının nereden geldiğini anladım." Gülümsedi. "Anne gibi oğul."

"Beni bu serseriyle asla karşılaştırma," dedi annem, burnunu havaya dikerek. "Oğullarını yetiştirmek için bu kadar uğraşıyorsun, peki onlar ne yapıyor? Suç işliyorlar."

"Hangimiz para için sevişiyorduk?" diye mırıldandım. Bu sözüm Quincy'nin bana bir tokat daha atmasına neden oldu. "Tamam, ikimiz de," diye inledim. "Özür dilerim. Şakaydı anne."

"Gerçekten mi? Sen de mi?" diye sordu Quincy.

Omuz silktim. "Hakkımda bilmediğin çok şey var."

"Görünüşe göre çok konuşmamız gerekecek," dedi, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Bekle, ikimiz de ne demek?" diye sordu annem, yüzünde şok ifadesi ile bizi keserek. "Bana bunu hiç söylemedin."

İnledim. "Lanet olsun."

"Blakey."

"Tanrı'nın adını boş yere anma. Biliyorum. Özür dilerim. Özür dilerim." Hâlâ acıyan başımın arkasını ovuşturdum. Doğru, o da benim hakkımda pek bir şey bilmiyordu. "Sana her şeyi anlatacağım. Bir gün. Söz veriyorum."

Bir süre bana baktıktan sonra, rahatsız edici sessizlik beni tedirgin ederken, yumuşak bir gülümsemeyle, "Araban var mı, Quincy?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi," diye cevapladı.

"Güzel, sen sürersin. Açlıktan ölüyorum. Ve ikinizin nasıl tanıştığınızı dinlemek istiyorum."

Twenty-Eight QUINCY

Blake'in annesiyle üç hafta yaşamak beni çok yordu. Sınırımı aşmıştım. Blake henüz eve gelmemişti ve onu görmeye hazırdım, ama daha da önemlisi, sıkıntıdan deliye dönmüştüm. Annesi neredeyse bir aydır şehirdeydi ve gözüne çarpan her şeyi temizliyordu. Onunla aynı yerde olmak sinirlerimi bozuyordu. İyi niyetli olduğunu biliyordum ve Blake ona bu konuyu anlatmaya çalışmıştı, ama o bir dağınıklık gördüğünde temizliyordu. Tüylerim diken diken oluyordu ve patlamamak için tüm gücümü kullanıyordum.

Terapi hala yeniydi ve bana danışmanlık yapan kadının işe yarayıp yaramayacağından emin değildim. Çocukluğumun iğrenç hikayesini ve yaşadığım kanlı hayatı kaldırabilecek pek fazla insan yoktu. Yatak odasından çıktığımda midem bulandı. Oda taze limon ve dezenfektan spreyi kokuyordu. Isıtıcı sonuna kadar açıktı ve tüm daireyi sıcak tutuyordu. Hala kışın ortasındaydık ve soğuk hava yakın zamanda dinmeyecek gibi görünüyordu.

Kontrol etme.

Henüz atmaya cesaret edemediğim bazı eşyalarımı sakladığım oturma odasının köşesine döndüm. Eski kaykayımı ve muhtemelen asla okumayacağım bazı kitapları görünce içimden bir nefes aldım. Onlardan kurtulmam gerekiyordu ama bu düşünce midemi bulandırıyordu.

Her şeyi sırayla yapmalıydım. Kitapları elime aldım ve hangi kitapları bağışlayacağıma karar vermeden önce başlıklarına baktım. Onları atmayacaktım, sadece evimizden çıkaracaktım.

"Oh, Quincy. Uyanmışsın. Sonsuza kadar uyuyacağını sanmıştım. Benimle market alışverişine gelmek ister misin?" diye sordu Veronica. Bir tomar para gösterdi. "Blake birkaç şey almak için biraz para bırakmış. Oh, sana bir not da bırakmış. Merak etme, okumadım."

Kağıdı ondan aldım. Bana mesaj atabilirdi. Ne olacağını bilmeden açtım, ama içinde müstehcen bir resim olmasını umuyordum.

Quincy, işte biraz para. Birikimimiz azalıyor ve görünüşe göre iki hafta sonra katılmamız gereken bir etkinlik var. Güzel bir takım elbise seç.

-Senin şeker babacığın.

Kağıdı buruşturup Japonca küfürler ettim. "Her şey yolunda mı?" Veronica merakla bana baktı.

"Oğlun..." bir pislik. Dayanılmaz bir piç. Tüm hakaretleri içime attım.

Benim yanımdan notu gördü ve iç geçirdi. "Bu özelliği babasının ailesinden almış. Eğer bir hata yaptıysan, mümkün olduğunca uzun süre sana işkence eder."

Başımı salladım. Evet, anlıyordum. Onu sevdiğim için şanslıydı. "Market alışverişini pas geçmek zorundayım. Üzgünüm."

Elini sallayarak beni uğurladı. "Özür dilemene gerek yok. Ben de kendi başıma bir kızlar günü yapacağım."

Yaklaştım ve tereddüt ettim. O Blake'in annesiydi ve ona karşı sevgi dolu olsa da, kendimden emin değildim. Bu konuda pek deneyimim yoktu. Annem benden bir şey istemediği sürece, sevgisini göstermezdi. Veronica başını geriye eğerek gözlerime baktı. Blake gibi sıcak bir gülümsemeyle aramızdaki mesafeyi kapattı ve küçük kollarıyla bana sarıldı. Anında donakaldım. Geçen ay, yirmi dokuz yıllık hayatımda aldığımdan daha fazla kucaklama almıştım. Bir an sonra, bu alışılmadık sıcaklığı içime çekerek ona sarıldım. Beni deli etse de, onunla geçirdiğim anların tadını çıkarıyordum.

Ayrıldık ve ben, birdenbire gözlerimden süzülen yaşları silmekten kendimi alamadım. Neyse ki Veronica bir hanımefendi olduğu için bunu fark etmedi.

"Bu akşam yemek pişirmenize gerek yok. Blake ile planlarım var," dedim.

"Tamam, bana uyar. İkiniz iyi eğlenin." Veronica elimi sıktı.

Oradan ayrılıp sokağa çıktım ve telefonumda mesaj yazmaya başladım. Bazı şeylerin değişmesi gerekiyordu ve bu hemen olmalıydı. Bir taksi çağırdım. Yolda bir dükkan vardı, kitapları oraya bağışlayacaktım.

Quincy: Artık bu boku yapamıyorum!

Ash: Ne oldu?

Tex: Ne yaptı?

Harlow: Sonunda kafayı mı yedin?

Başlangıçta Vitale'lerin Eşleri grup sohbetini kullanıp kullanmayacağımı bilmiyordum, ama şimdi Blake hakkında bir eş gibi şikayet ediyordum. İnledim. Beni anlayacak biri varsa, o da Vitale'lerin eşleri gibi aynı kaderi paylaşan diğer erkeklerdi.

Quincy: Sanki benim bakıcı erkeğimmişim gibi bana sürekli para veriyor.

Tex: En kötüsü de bu. Enzo artık sormuyor bile, sadece benim istediğimi düşündüğü şeyleri alıyor.

Harlow: Benito'ya şunu hatırlatmam lazım: Eğer o şımartma saçmalığını yapmaya kalkışırsa, banka hesabını boşaltırım.

Ash: Gin'in bana bir şeyler almasını seviyorum.

Ash: Bunun nesi yanlış?

Ash'in konuyu anlamaması normal. Bu dünya için gerçekten çok yumuşak biriydi. Gin onu nasıl tavlamıştı? York sonunda mesajlara cevap verdi. Muhtemelen hala işteydi.

York: Paolo da aynı. Artık bana aşırı miktarda para harcamasına izin verilmemesi açık bir kural.

Tex: Lol ama yine de sana şeyler alıyor. Seni güzel ve hoş tutuyor.

York: Yorum yok.

Bu büyük bir evetti. Tek başına acı çeken tek kişi olmadığımı bilmek, can sıkıntımı biraz olsun hafifletti.

Tex: Neden bir iş bulmuyorsun, Quincy?

Harlow: Neden Benito'ya henüz haber vermedin?

Öyleydi ve geçiş sorunsuz geçmesine rağmen, Minato babasını beni bırakmaya ikna edemezse ya da en büyük oğlunun ölümüyle ilgili bir şey sızarsa diye bir süre ortalıkta görünmememi söylemişti. Ortalıkta görünmememin benim için uygun olduğundan pek emin değildim. Kaos yaratabileceğim sokağa geri dönmeye hazırdım.

Quincy: Şimdi Blu'ya gidiyorum.

Tex: Bara uğra, sana bir içki ısmarlayayım.

Quincy: Teşekkürler, ihtiyacım olacak.

Ash: Keşke ben de dışarıda içki içiyor olsaydım.

Harlow: Küçük olanı getirebilirsin. Paolo meşgul ve York da işte sıkışıp kaldığı için bu gece kızlar benimle kalacak.

York: Tekrar teşekkürler.

Harlow: Teşekkür etme, dostum. Her zaman hoş geldin. Her seferinde Emica'yı yoruyorlar.

Harlow: Ama gelecek hafta biraz ara vermem lazım.

Quincy: Blake ve ben birkaç gece bakabiliriz. Annesi burada ve çocuklar etrafta olursa çok sevinir.

York: Gittikçe daha çok eşler gibi hissediyoruz...

Ash: 😄

Tex: 😩

Harlow: Bu yüzden gidip bir şey öldüreceğim, ya da en azından bıçaklayacağım.

York: Bunu görmemiş gibi davranacağım.

Telefonumu cebime koyup, bu saçmalıklara başımı sallayarak tepki gösterdim. Taksi şoförüne ödemeyi yaptıktan sonra, ceketimi üzerime sıkıca çekip arabadan indim. Kulübe doğru yöneldim. Kapının önündeki sıra duvar boyunca uzanıyordu. Sırayı geçip güvenlik görevlisiyle yumruk tokuşturdum. Eskiden Vitale olmasam da, tanıdıklarım vardı.

İçeri girdiğim anda bara baktım. Tex içkileri servis ediyordu ve insanlar onun dikkatini çekmek için yarışıyordu. Mesajlarımıza cevap vermek için ne zaman zaman bulmuştu? Kafasını kaldırdığı anda gözlerimiz buluştu. Bana eliyle işaret etti. Kalabalığın arasından geçerek onun önüne geldim.

"Bu gece çok kalabalık."

Tex başını salladı. "Evet. Al. Bu ikramdır. Blake, içkini biraz daha az tatlı sevdiğini söyledi."

Onu aldım ve nefes almadan önce içindekilerin yarısını içtim. "Bu çok iyi."

"Teşekkürler."

Bir müşteri Tex'i çağırdı ve o da bir anda ortadan kayboldu. İçkimi bitirip bardağı bırakarak en üst kata çıktım. Benito'nun ofisine çıkan arka merdivenler güvenlik görevlileri tarafından korunuyordu.

"Benito'yu görmeye geldim."

"Sizi bekliyor mu?" diye sordu adamlardan biri.

"O iyi," diye araya girdi Gin. Arkamdan gelip omzuma elini koydu.

Kayınbirader olmak işe yaramış olmalı. Tony dışarı çıkarken biz de ofise doğru yöneldik.

"Her an buraya gelebileceğini düşünmüştüm," dedi Tony.

Omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? Ben sadece bir tür yaşam tarzı biliyorum."

Gin'in ardından Benito'nun ofisine girmeden önce el sıkıştık. Kapı kapandığı anda, sanki artık kulüpte değilmişiz gibi hissettim. Benito masasına oturdu. Aşağıdaki kulüp her zamanki gibi canlıydı. Ancak ofis, dış dünyadan izole edilmişti. Arka planda çalan yumuşak caz müziği, aşağıdan gelen gürültülü müziği bastırıyordu.

"Güzel, geldin." Benito masasının karşısındaki koltuğu işaret etti ve ben oturdum.

"Bana işin var mı?"

Başını salladı. "Senin için halletmen gereken birkaç iş var, ama en önemlisi, Harlow daha önemli bir pozisyon istiyor ve eğer bunu kabul etmezsem..." Benito elini havada salladı. "Bana daha büyük bir baş belası olacak." Gözlerimi onun gözlerine dikti, bakışlarının ağırlığı beni tüm gücüyle vurdu. "Senin onun yanında olmanı istiyorum. Tony'nin benim yanımda olduğu gibi."

"Onun evetçisi mi?"

"İkimiz de senin lanet olası bir evet adamı olmadığını biliyoruz. Ama tüm adamlarım arasında, kocamı korumak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyorum. Kendisinden bile."

Haksız değildi. "Tamam."

"Ücretin benim için yaptığın işlere göre belirlenecek, ama Harlow senin Tony ile aynı ücreti alman gerektiğini savundu bile."

Bu rakamı bilmek istiyor muydum ki? Tartışmak istedim. Daha önce olduğu gibi, en alttan başlayıp yukarı çıkabilirdim, ama gerçek şu ki, bunu istemiyordum. Yeterince kan döküp acı çekmiştim. Bu fırsatı olduğu gibi kabul edecektim.

"Tamamdır."

"Güzel." Arkalarına yaslandı. "Başka bir şey var mı?" diye sordu Benito.

Artık bana ihtiyaç olmadığını anlayarak koltuğumdan kalktım. "Bu arada, kocam nerede?"

Bana cevap veren Gin oldu. "Enzo'nun yanında."

"Ne yapıyorlar?"

"Bağ kuruyorlar."

Tabii ya. "Neredeyse bitti mi?"

"Bu ne, yirmi soru mu?" diye karşılık verdi Gin.

Benito inledi. "Evet, Enzo'yu tanıyorsam, mümkünse Tex'in işten çıkma saatine göre ayarlayacaktır. Sanırım Tex bu akşam erken çıkacak. Sana yeri göndereceğim."

"Teşekkürler patron."

Benito homurdandı. "Kocamın başını belaya sokmamanı bekliyorum."

"İkimiz de en iyi yapabileceğim şeyin onu eve ulaştırmak olduğunu biliyoruz. Muhtemelen kanlar içinde olacak, ama hayatta olacak."

Benito burnunun köprüsünü sıktı. "Peki. Seni başka bir yere göndermem gerektiğini düşünüyorum, ama siz ikiniz Ash ve buradaki aptal gibiyseniz, gözetim altında tutulmazsanız iş ikinci plana atılır."

"Hey," Gin sözünü kesti. "Ben işimi yapıyorum."

"Bazen. Ama Ash'in evrak işlerinde geri kalmasının sebebi sensin. Eskiden çok verimli çalışırdı."

"Çünkü evde bakım işlerini bana yaptırmıyor..."

"Gin, seni bir deliğe tıkmadan önce çeneni kapat," diye homurdandı Benito.

Aralarına girmek istemediğim için bir adım geri attım. Zaten katlanmak zorunda olduğum tek Vitale ile yeterince uğraşıyordum. "Ben çıkıyorum. Bana onun yerini gönder."

Onların saçmalıklarına bulaşmadan kaçtım. İşimi garantiledim. Harlow'a yarın görüşeceğimizi söyledim. Ama bu gece Blake benim tek odak noktamdı. Rekor sürede arabama ulaştım. Kısa süre sonra Benito'dan mesaj geldi ve ben de sevgilimi almaya yola çıktım.

Planımı uygulamaya koymak için acele etmedim. Birkaç kısa duraklama yaptım. Bir süredir işsiz olabilirdim, ama her zaman gizli bir acil durum fonu bulundururdum. Artık iş güvenliğim geri geldiğine göre, kalan paramı harcamaktan çekinmedim. Ama kim takar ki? Risk almadan aşk neye benzer ki?

Enzo ve Blake'in bulunduğu yere vardığımda, koltuğumda neredeyse zıplıyordum. Onu beklerken yanımda bulundurmak için birkaç esrar sarma sardım. Telefonum çaldı ve e-postalarımı kontrol ettim. Takip bileziklerimiz hazırdı. Blake'e bir tane takmak için sabırsızlanıyordum. Artık her an nerede olduğunu bilecektim. Bazıları bunun delilik olduğunu söyleyebilir, ama sevdiğin kişinin her an bulunabileceğini bilmek insana temel bir güven duygusu veriyordu.

Binadan çıkan birini gördüm ve hemen ayağa kalktım. Etrafta dolaşan diğer erkekleri görmezden geldim. Kocam beni gördüğü anda, bana daha hızlı ulaşmak için koşarak yanıma geldi.

O da beni benim onu özlediğim kadar özlemişti. "Merhaba, bebeğim. Seni özledim."

Gülümsemesi parlaktı. "Ben de seni özledim. Gerçi bu sabah seni gördüm. Duşta bana oral seks yaptın."

Bu saatler önceydi. O anda neredeyse yoksunluk belirtileri yaşıyordum.

Blake'in saçı ıslaktı ve yüzünden geriye doğru taranmıştı. Ceketimi çıkardım ve kafasına örttüm. Orada ne yapmış olurlarsa olsunlar, Enzo Blake'in üzerinde suçlayıcı herhangi bir kanıt kalmadığından emin olmuştu. Muhtemelen benimle ve Harlow'la çalışmaktan nefret ediyordu. Dağınıktık ve on defadan dokuzunda dağınıklığı üzerimizde tutuyorduk. Düşmanlarının kanıyla kaplanmaktan daha rahatlatıcı bir şey yoktu.

"Soğuk alacaksın."

Bana gülümsedi. "Tam eve gitmek üzereydim."

"Çok yazık. Oraya gitmiyoruz."

"Gitmiyor muyuz?" Onu arabaya doğru yönlendirdim ve kapıyı açtım. Blake'in yerleşmesini bekledim, sonra arabayı dolaşıp direksiyona geçtim. "Quincy, ne yapıyorsun?"

"Arkaya sıkış ve giyin. Sana kıyafet aldım."

Blake arkamıza bakarak alışveriş poşetlerini gördü. "Bu benim notum yüzünden mi?"

"Evet ve hayır."

Kemerini çözdü ve arka koltuğa kaydı.

Güldüm. "Kısa boylu olmak avantajlı, ha?"

"Bu kısa boylu kral tarafından sikilip benim spermamı yalvaracaksın."

"Evet, öyle. Beni doldurduğunda çok iyi hissediyorum." Arkadan ona gizlice bakıyordum. Lanet olsun, çok seksiydi. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları ve kalın kirpiklerle çerçevelenmiş mavi gözleri arka aynada sürekli görünüyordu. Nasıl bu kadar şanslı olabildim ki?

"İki kıyafet mi var?"

"Evet, önce Armani'yi giy." Bu gece Blake'e hayatının en güzel randevusunu yaşatacaktım. Bana daha da aşık olmasını sağlayacaktım. Böylece beni asla terk edemeyecekti.

BLAKE tabağındaki yemeği itip kakıyordu. Belki üç lokma yemişti. Aramızda sohbet akıcıydı, ama bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum.

"Beğenmedin mi?" diye sordum. "Beğenmediğimden değil."

O iç çekmeden önce ona baktım. "Sadece o *lezzet* eksik, anlarsın ya?"

Başımı salladım. "Evet, senin yemeklerin kadar lezzetli değil."

Yanakları inanılmaz bir kırmızı renge büründü, bu da beni masanın üzerinden atlamak istememe neden oldu.

"Burası ne kadar şık olursa olsun, bize göre değil."

Blake omuzlarını düşürdü, başını salladı ve arkasına yaslandı. "Üzgünüm. Muhtemelen ilk randevuyu planlamıştın ve..."

"Henüz bitmedi." Şarabın tadını hiç sevmeden biraz içtim. Gelmeden önce kafayı bulmalıydım. "Randevunun ana kısmı bittiğinde her zaman en sevdiğimiz yerden hamburger alabiliriz."

"Ha?" Kafasını yana eğdiğinde saçları yana düşerken boynundaki tüm dövmeler ortaya çıktı. Hepsini tek tek yalamak istedim.

"Bir hedef seçmek için buradayız." "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. Ben hırsız değildim, ama Blake bir iş yapmaktan bahsettiğinde ne kadar heyecanlandığını görmüştüm.

"Bu gece burada iki saat sürecek özel bir etkinlik var. Bu da, seçtiğin kişi o zamana kadar evde olmayacak demek."

"Bundan çok daha fazla bilgiye ihtiyacım var," dedi Blake, ama yüzünde heyecan okunuyordu.

"Risk yüksek, ödül büyük."

"Eğer yakalanırsak..." diye başladı Blake. "Ben hallederim."

Blake, sözlerimi hiç şüphe etmeden başını salladı. Onun güveni benim için dünyadaki tüm paradan daha değerliydi. Odayı gözden geçirdi ve birkaç saniye içinde ayağa kalktı. Hedefine doğru gideceğini sandım, ama yanımda durdu, eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Tatlı ve yumuşaktı.

Ayağa kalktım, elini tutup onu dans pistine götürdüm. "Dans etmeyi biliyor musun?"

"Bebeğim, benim hakkımda henüz bilmediğin çok şey var." Ona göz kırptım ve onu kendime yaklaştırdım. "Merak etme, hepsini seninle

seninle paylaşacağım."

Blake benim yönlendirmeme izin verdi. Ritmini bulana kadar birkaç kez ayak parmaklarımın üzerine bastı. Diğer çiftler de bize katılırken, bazıları yemeğe devam etti.

Eğer yapabilseydim, sonsuza kadar böyle kalırdım. Dünyanın etrafımızda yok olurken, erkeğimin bana sarıldığını hissetmek... Bundan daha iyi bir şey yoktu.

"Sanırım bir hedef buldum," dedi Blake.

"Tamam, bebeğim. Kararları sen
veriyorsun."

"Beni dinleyecek misin? Benim sözüm geçecek mi?" diye sordu
Blake. Güldüm. "Evet, bu benim normalde yaptığım bir şey değil."

"Bundan emin misin?" Blake bana umutla baktı.

"Bebeğim, bu işte birlikteyiz. Yaşam, ölüm ve suç."

Blake parmak uçlarına yükseldi ve ben eğilip onu öptüm. "Seni
seviyorum."

Yüzünü avuçlarımla kavrayarak onu kendime yaklaştırdım. "Sen benim dünyamsın." Ona benim için ne kadar değerli olduğunu hissettirmek için sahip olduğum her anı seve seve harcayabilirdim.

Epilogue

BLAKE

BENITO'NUN OFİSİ hoş ve sıcacıktı, tam da sevdiğim gibi. Benim geleceğimi öğrendiğinde sıcaklığı yükselttiğine dair içimde bir şüphe vardı. Çünkü ben geldiğimde, kardeşlerimin hepsi ceketlerini çıkarmışlardı. Ben çıkarmadım. Ilık sıcaklıkta kendimi evimdeymiş gibi hissediyordum.

"Geç kaldın," dedi Benito, içeri girdiğimde.

"Üzgünüm. Quincy bugün çok yapışkandı. Annemi çağırıp onun dikkatini dağıtmasını istedim."

Benito gülümsedi. "New York'a alıştı mı?"

"Oh, çok sevdi. Şu anda küçük bir ev arıyor. Quincy ve ben ona bizim dairemizi bırakıp senin loftuna daha yakın bir yer aramayı düşünüyoruz."

Kardeşimin kaşları kalktı. "Neden?"

"Çünkü bizi seviyor, tabii ki," diye cevapladı Giancarlo. "Yani, biz oldukça havalıyız."

"Buna itiraz edemem," diye ekledi Paolo.

Enzo başını salladı. "İkisi de aptal, ama senin yakınında olması iyi olabilir. Gin sürekli beni kendi" —titredi—"çocuğunu" izlemeye zorlamaya çalışıyor.

Kanepeye çökerek güldüm. "Hepimiz burada ne yapıyoruz?" diye sordum sonunda.

Benito masasının arkasında ayağa kalktı. Etrafına bir göz attı ve başını salladı. Giancarlo kapıyı kapatmadan önce hızla dışarıya baktı ve Benito'ya başparmağını kaldırarak onay verdi. En büyük ağabeyim bir düğmeye bastı ve ağır bir kilit devreye girerken derin bir ses duyuldu. Dünyadan uzak, içeride kilitli kalmıştık. Hemen dik oturdum. Diğer kardeşlerim de öyle yaptı.

"Bir sorunumuz var," dedi Benito. "Cesare bir süredir başımın belasıydı, ama artık çok ileri gidiyor."

Öne doğru eğildim. "Neler oluyor?"

"O yaşlı adam işi geri almaya kararlı. Kasabada ailemizden daha fazla kişiyi gördüm. Onlardan da haber aldım. Kendi küçük ordusunu kuruyormuş gibi geliyor."

Kaşlarımı çattım. "Sana saldıracağını mı düşünüyorsun?"

"Açıkça değil," dedi Benito masasının etrafından dolaşıp masaya yaslanarak. "Bunu yapacak kadar aptal değil. Bu sadece İtalya'daki ailemizi kızdırır. Hayır, o uzun vadeli bir oyun oynuyor. Benim liderlik yapmaya uygun olmadığımı söyleyen küçük söylentiler ve oyunlar yayıyor. Kafama kurşun sıkmasını beklemiyorum, bir mafya üyesine bunu yapamaz, ama bu işi mahvetmeyi iyi biliyor. İçeriden parçalamayı."

Midem bulanıyordu. Elimi mideye bastırdım ve Cesare ile son konuşmamı düşünerek kaşlarımı çattım. Bu benim hatam mıydı?

"Onu daha önce hallettik," dedi Gin. "Yine halledebiliriz." "Böyle düşünmek aptalca olur," diye itiraz etti Enzo. "Sırf
Eski oyunlarını ve taktiklerini bilmemiz, onun bunlara sadık kalacağı anlamına gelmez. Unutma, burası ilk başta onun imparatorluğuydu. Oyunu nasıl oynayacağını iyi biliyor."

"Aynen öyle," diye araya girdi Benito. "Bu yüzden bir karşı strateji geliştirdim."

O uzaklaştığında, hepimiz şaşkınlıkla birbirimize baktık. Giancarlo hariç. O, neler olup bittiğini zaten biliyor gibiydi. Onun kadar çılgın ve deli dolu biri için, ciddi olmayı ve Benito'nun ihtiyacı olduğunda ona destek olmayı en iyi bilen kişi oydu. Benito, koluna birini takmış olarak geri geldiğinde, yüzü taş gibi sertti.

"Bu Rafael Barbosa." Bize gülümseyen adama elini salladı.
gülümsedi.

"Nasılsınız?" diye sordu Rafael.

Gözlerimi kırptım. "Bu tam olarak nasıl işleyecek?" diye sordum, inanamadan. "Alınma ama... Hala anlamadım."

"Cesare'nin neyin peşinde olduğunu anlamak için içeriden bir adam lazım," dedi Benito. "Ama annem dışında, Cesare artık kadınlarla pek ilgilenmiyor. Rafael tam onun tipi, ya da en azından Grand Myah'ın bana söylediğine göre görüştüğü tip."

Hepimizin ağzı açık kaldı. Babam... erkeklerle mi görüşüyordu? Onu sadece kadınların peşinde koşarken tanıyordum. Birlikte dışarı çıktığımızda bunu yaparken onu izlemiştim.

"O kadın avcısı bir erkeğe mi yönelecek?" diye sordu Paolo.

Kardeşime çılgınca işaret ettim. "O kısım! Ne zamandan beri?"

Benito omuz silkti. "Bu bilgiyi Grand Myah verdi. Rafael'in belirli bir tipte erkek aradığını söyledi. Rafael da bir fırsat arıyordu ve bu fırsat mükemmel. O harika bir aktör ve Cesare'ye herkesten daha yakın olabilecek." Bir süre durdu. "Umarım."

"Ya da... Cesare onu öldürecek," dedi Paolo.

"Ben de öyle düşünüyordum," diye ekledi Enzo somurtkan bir ifadeyle.

Rafael elini kaldırdı. "Endişenizi anlıyorum, ama bu benim için bir engel değil. İnanın bana, tüm hayatım tehlike, belirsizlik ve çoğu zaman tam anlamıyla korkutucu geçti. Cesare gibi adamların nasıl çalıştığını, nasıl düşündüğünü biliyorum," dedi ve uzun, keskin tırnağını şakağına doğru uzattı. Uzun, kahverengi saçlarını geriye attı ve gülümsedi. "Ne istediklerini biliyorum. Bu işi yapabilirim."

"Bundan senin çıkarın ne?" Enzo açıkça sordu. "Benim anlayamadığım da bu ."

"Benito bana çok para teklif etti," dedi. "Bu yeterli değil mi?"

"Hayır." Paulo başını salladı. "Para genellikle yeterli olmaz.
Sakladığın şey ne?"

Adam sinirlendi, ama ağzını sıkı tuttu. Gözlerinin boşaldığını gördüm, sanki tüm durumdan kopmuş gibi. Ne olursa olsun, garip bir adamdı.

"Yeter," dedi Benito. "Onu sorgulamaya gerek yok. Rafael ve ben zaten bir anlaşma yaptık. Bize babamızla ilgili bilgi verip onu alt etmemizi sağlayacak ve karşılığında çok para alacak. Benim planımla bir sorunu olan varsa, lütfen bana başka bir plan sunsun. Duymak için can atıyorum."

Benito'nun yüzündeki yoğun bakış, hepimizin başka bir şeye, herhangi bir şeye bakmamızı sağladı. Sonunda, o içini çekti ve tüm gerginlik ortadan kalktı.

"Oyun planını gözden geçireceğim," dedi Benito. "Dikkatlice dinleyin."

Ofisten çıktığımda, sinirlerim bozulmuştu. Benito'nun planı mantıklıydı, ama aynı zamanda çılgınca da bir plandı. Cesare onun neyin peşinde olduğunu öğrenirse, çok kızardı. Bir yanım hala endişeliydi. Ya oturup onunla konuşabilseydik? Bunu önerdiğimde, tüm kardeşlerim bana deliymişim gibi baktılar. Açıkçası, onlar Cesare'nin saçmalıklarıyla ömür boyu uğraşmışlardı. Onu benden daha iyi tanıyorlardı. Ben de pes ettim.

Yine de, onda daha fazlası olduğu hissini bir türlü atamadım. Belki de topyekûn bir savaşa girmeden bu sorunu çözebilirdik.

"Merhaba, bebeğim."

Kaldırıma çıktığımda başımı kaldırıp baktım. Orada, iki fincan dumanı tüten sıcak kahveyle duran, kocamdı. Benimkini dikkatlice aldım, ona teşekkür ettim ve bana verdiği öpücüğe kapıldım.

"Seni arabayla götürmek istedim," dedi. "Annen hala bizim evde, ortalığı topluyor."

"Hmm. Evet," dedim.

"Ne oldu?"

Omuz silktim. "Hiçbir şey. Sadece işler garipleşmeye başladı."

Quincy bana daha fazla soru sormak istiyor gibi görünüyordu, ama sormadı. Bunun için minnettardım. Benito'nun planının ne kadarını anlatmam gerektiğini bilmiyordum. Ya da anlatmamam gerektiğini. Yol boyunca midem düğümlenmişti. Derin nefes almakta zorlanıyordum.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Quincy.

Elini tuttum, parmaklarımızı birbirine geçirdim ve sıktım. "Yeterince iyiyim," dedim. "Şimdilik. Bu kadarla yetinelim mi?"

"Tabii ki." Başını salladı. "Eminim yapman gerekeni yapıyorsun."

Evet, öyleydim. Babamı ve gelecekte barışabileceğimiz umudunu ihanet etmeyi seçiyordum. Cesare'ye karşı hislerim ne kadar zor olsa da, ondan nefret etmiyordum. Yine de bu acı vericiydi.

Quincy dudaklarını parmak eklemlerime değdirdi. "Her şey yoluna girecek."

"Söz verir misin?" diye fısıldadım.

O başını salladı. "Birbirimiz vaktikçe."

Evet, buna inandım. Belki de şu anda ihtiyacım olan tek şey buydu. Umut.

YAZARIN NOTU

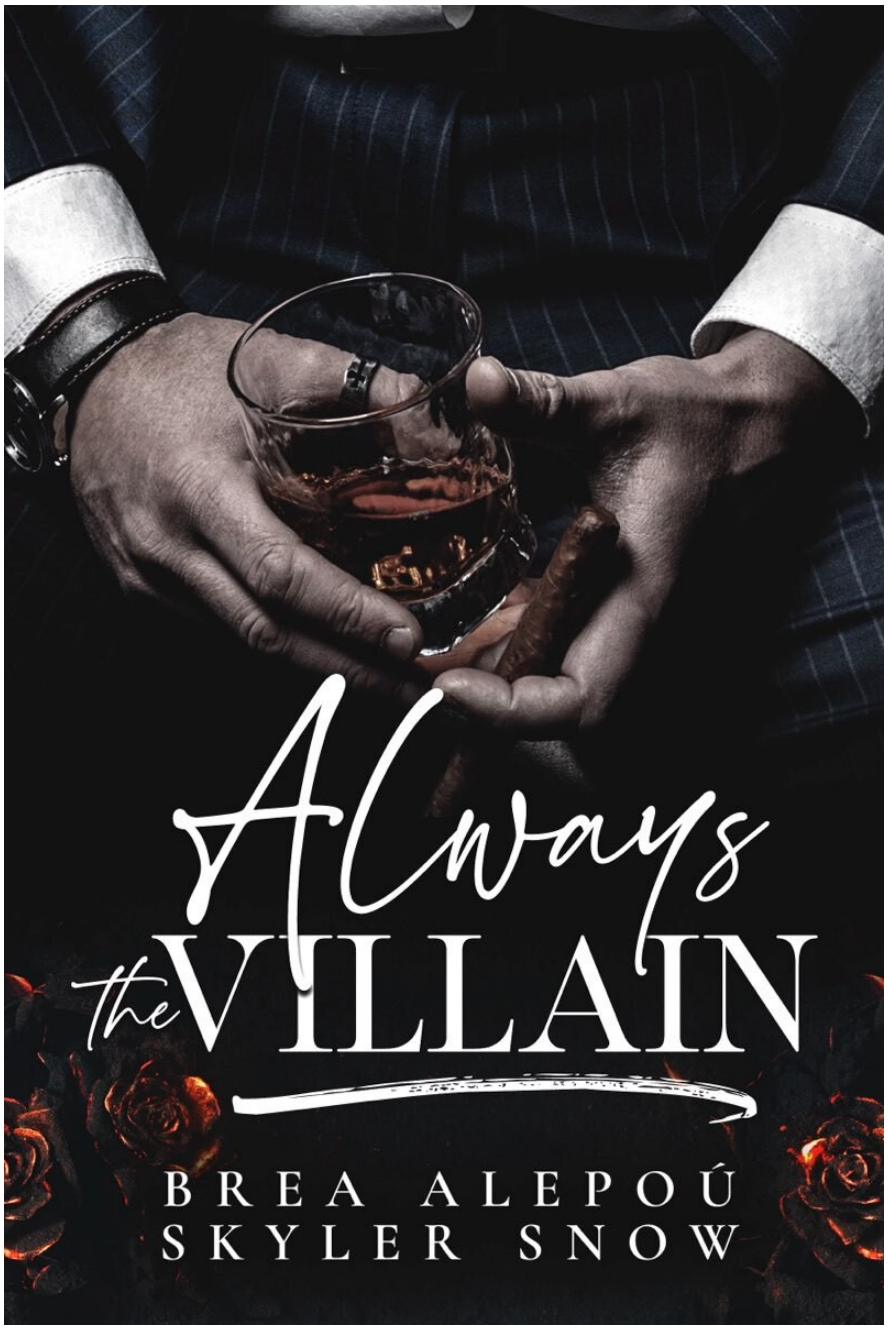
End It All'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz. Blake hepimiz için bir sürprizdi. İkimiz de onun hiç tanımadığı ailesini bulmasını çok sevdik. Bu kesinlikle daha iyi hissettiren bir teselli oldu. Bulunan aile tek başına kalbimizi eritti.

Blake ve Quincy her zaman birbirleri için yaratılmışlardı ama bir an geldi ki (brea) onların başaramayacağına yemin ettim. Başardıkları için çok mutluyum.

Zaman ayırıp End it All hakkındaki düşüncelerinizi diğer okuyucularla paylaşırsanız çok seviniriz.

İkimiz de bu çılgın aşk hikayesini okumaktan keyif aldığınızı umuyoruz. Vitale Brothers serisinin bir sonraki kitabını sabırsızlıkla bekliyoruz... Haha, biliyorum, "End it all" ile her şeyin biteceğini söylemiştik. Ama susmak bilmeyen biri var. Hikayelerini anlatmak istiyorlar ve biz de hayır diyemiyoruz.

Her zaman kötü adam

Hazır mısınız?

Beni Parçalayın

Tamamen

Ödenmiş Evet

Deyin

Asla Asla Demek Yok

Her Şeyi Bitirmek

Her Zaman Kötü Adam

Okuma sırası

(Bu sırayla okumak zorunlu değildir, ancak bu sırayla okunabilir)

Beni Kır, Baba (Mafya Babaları Serisi) Kitap 1 Skyler Snow

Benimle Savaş, Baba (Mafya Babaları Serisi) Kitap 2 Skyler Snow

Soğuk (Mafya Babaları bağımsız kitap) Skyler Snow

Watch Me Daddy (Mafya Babaları Serisi) Kitap 3 Skyler Snow

Savage (tek başına) Brea Alepou

Beni Parçalayın (Vitale Kardeşler Serisi) Kitap 1 Brea & Skyler

Tamamen Ödenmiş (Vitale Kardeşler Serisi) Kitap 2 Brea &

Skyler Evet De (Vitale Kardeşler Serisi) Kitap 3 Brea & Skyler

Be Mine Cruel Valentines (bağımsız) Brea Alepou

Problems (bağımsız) Brea & Skyler

Kötü Alışkanlıklar (The Hitters Serisi) Kitap 1 Brea &

Skyler No Good (The Hitters Serisi) Kitap 2 Brea &

Skyler

Asla Asla Demek Yok (Vitale Kardeşler Serisi) Kitap 4 Brea & Skyler

Her Şeye Son Ver (Vitale Kardeşler Serisi) Kitap 5 Brea & Skyler

Mafia Break In (Bağımsız Kısa Hikaye) Brea & Skyler

Always the Villain (Vitale Brother Serisi) Kitap 6 Brea & Skyler

DAHA FAZLA SKYLER SNOW

Skyler Snow'un çalışmaları hakkında güncel bilgileri almak için haber bültenine abone olun.

Skyler Snow, kinky ve ateşli MM kitaplarının yazarıdır. İster çağdaş ister paranormal olsun, kitaplarında her zaman kaygı, kink ve her şeyi fetheden bir aşk bulacaksınız.

Skyler, genç yaşlardan itibaren yazmaya başladı. Şef mi yazar mı seçimi ile karşı karşıya kaldığında, yazarlık kazandı. Müzikaller, gerçek suç programları, reality TV çılgınlığı ve hafif ve eğlenceli ya da karanlık ve çarpık olsun, iyi kitaplara meraklıdırlar. Yazmadıkları zamanlarda rol yapma oyunları oynarken ve çocuklarıyla vakit geçirirken bulabilirsiniz.

Facebook okuyucu grubuma katılın. Meleklerim özel tanıtımlar ve kapaklara ilk bakışlar elde ederler. Hem karanlık takma adım Wren hem de hafif adım Skyler bu alanı paylaşır. Skyler'ın sevdiği hafif ve eğlenceli kitaplardan Wren'in tanındığı karanlık ve ahlaksız kitaplara kadar her şey bulunur. Kitaplar için gelin ve harika topluluk için kalın.

Facebook Grubu: Snow’s Angels

DAHA FAZLA BREA ALEPOÚ

Brea Alepoú'nun çalışmaları hakkında güncel bilgileri almak için haber bültenine abone olun.

Brea Alepoú, üniversitede beş yıl geçirdikten ve diplomasını aldıktan sonra hayalinin hikayeler yazmak ve anlatmak olduğunu fark etti. O zamandan beri yazıyor ve hayal gücünü serbest bırakıyor. İlk başta sadece çağdaş hikayeler yazacağını düşünmüştü, ancak kısa sürede dünyalar yaratmaya olan sevgisini keşfetti. Şimdi ise her şeyi yazıyor. Onun çılgın hayal gücüyle, perilerin hüküm sürdüğü, vampirlerin herkesi öldürdüğü, iki erkek arasındaki tatlı aşk, iki vahşi kadın arasındaki tutku veya birden fazla partnerin aşkı gibi birçok farklı hikaye bekleyebilirsiniz. O, tüm karakterleri aşk bulamasa da herkesin aşkı hak ettiğine inanıyor.

Hemen. Aşk tutkulu, ateşli, ihtiyaç duyulan, kafa karıştırıcı, acı verici, yorucu, tatmin edici ve her şeyi tüketen bir duygudur.

M/M: Paranormal, Karanlık, Fantastik, Shifter Mpreg ve Harem

Herkes için bir kitap olacak.

Delilik Bulaşıcıdır. Brea Alepoú

Brea.alepou@gmail.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️